

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

S A M O S A T E N S I S

DIALOGI SELECTIORES,

• COELES TES, MARINI, ET IN-

ferni, Græcè & Latinè editi

in vsum puero-

rum.

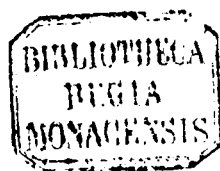
Pro Caver. Bass. Fr. Min.

Revised at S. Annan.
V L I P S I A E

A N N O

M. D. LXVIII.

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟ-
γοι. προμηθέως
καὶ διός.

DEORVM
DIALOGI. PRO-
methei & Io-
uis.

ΛΥΣΟΝ ΜΕ Ω ΖΩ. ΔΕΙΝΑ
ΓΑΡ ἤδη πέπονθα.
Ζεύς. λύσω σε, φῆς, ὃν ἐχρῆν
βαρυτέρας πένδας ἔχον-
τα, καὶ τὸν καύκασον ὄ-
λον ὑπὲρ κεφαλῆς ὀπκεί-
μενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυ-
πῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ
ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ὀξορύπτεσθαι, ἀνθ' ὧν
τοιαυτὴ ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους
ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλε-
ψας, καὶ τὰς γυναικας ἐδη-
μιούργησας; ἂ μὴ γὰρ ἐμὲ ἐξη-
πάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῆς
κρέων, ὅσα σπιμελῇ κικαλυμ-
μένα μοι παραθεῖς, καὶ πῶς ἀ-
μείνω τῆς μοιρῶν σταντὴ φύ-
λάων, τί χρὴ λέγειν; Πρ.
οὐκοῦν ἱκανῶς ἤδη πῶς δι-
κην ἐκτέτিকা, τοσοῦτον
χρόνον τῷ καυκάσῳ προσπ-
λωμένος, τὸν κάκιστα δε-
νέων ἀπολούμενον, ἀετὸν τρέ-
φων

SOLVE ME IUPITER, grauiam enim
iam passus sum.
IUP. Soluam te, ais,
quem oportebat gra-
uiiores pedicas habentem,
& Caucasum totum super caput incumbentem, à xv i. vul-
turib. non solum cor-
rodi epas, sed & oculis carere effossis, Eo
quod talia nobis animalia, homines videlicet, effinxeris, &
ignem furtim surripuisti, & mulieres fabricatus es. Nam quibus
me ipsum decepisti, in
distributione carnum ossa pinguedine obdu-
cta mihi apponens, &
meliozem partium tibi-
bi ipsi seruans, quid at-
tinet dicere? PRO. Igi-
tur sufficientem iam
pœnam exolui, tantum
tempus Caucaso affi-
xus, pessimam auium
perditam aquilâ nutri-
ens

ens hepate. IVP. Ne minimum quidem hoc eorum, quæ te oportet pati. PRO. Atqui non sine mercede solves Iupiter, sed tibi significabo valde necessarium. IVP. Blandiendo decipis me Prometheus. PRO. Et quid plus habebō? Non enim ignoras rursus, ubi Caucasus est, neque indigebis vinculis, si quomodo versutias agens deprehendar. IVP. Dic prius quamnam mercedem persolues necessariam nobis existentem? P. Si dixero, ad quem locum vadis nunc, fide dignus ero tibi & de reliquis vaticinans. IVP. Quomodo. n. nō. PRO. Ad Thetin, coiturus cum ipsa. IVP. Hoc quidem nō fī. Quid igitur postea: videris. n. verum quiddam dicere. PRO. Nihil o Iupiter rei habeas cū Nerine hac: si enim ipsa grauida reddetur ex te, foetus similia faciet tibi, qualia & tū fecisti Saturno. I. Hoc ais. expulsurū me regno. Pro-

vinam

φων τῷ ἥπατι. Ζ. οὐδὲ πολ-
λοσημέριον τοῦτο, ὃν σε δεῖ
παθεῖν. Προ. καὶ μὴ οὐκ
ἀμιδί με λύσῃς ὧ ζῶ, ἀλλὰ
σοὶ μὲν ὡς πάντῃ ἀναγκά-
ον. Ζ. κατατρίβῃ με ὧ
προμηθεῦ; Προ. καὶ τί πλέ-
ον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐ-
τῆς ἔνθα ὁ καύκασός ἐστιν,
οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ὡς
τι τεχνάζων ἀλίσκομαι. Ζ.
εἰπέ πρότερον, ὃν τινα μι-
δὸν ἀποτίσεις ἀναγκάον.
ἡμῖν ὄντα. Προ. ὡς εἶπα
ἐφ' ὃ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξί-
πιστος ἔτομαί σοι καὶ πάλιν
τῇ ὑπολήπῃ μαντεύμε-
νος; Ζεύς. πῶς γὰρ οὐ.
Προ. παρὰ τί μὲν θέτιν, σω-
σόμενος αὐτῇ. Ζεύς. τοῦτ'
μὲν ἔγνωσ. τί δ' οὐκ τὸ ὅτι
τούτῳ; δοκεῖς γὰρ τι ἀλη-
θὲς εἶναι. Προ. μηδὲν ὧ ζῶ
κοινωνήσης τῇ νηϊδί. ὡς
γὰρ αὐτὴ κλυομένη ἐν σοὶ,
τὸ τεχνὲν ἴσα ἐργάσεται σε,
οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν κρό-
νον. Ζεύς. τοῦτο φῆς, ἐκπε-
σεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς; Προ.
μὴ γε-

μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ. πλὴν τοι-
οὔτό τι ἢ μίξις αὐτῆς ἀπει-
λεῖ. Ζεὺς. χαίρετω τοιγαρ-
οῦν ἢ θέτις, σὲ δὲ ὁ ἥφαιστος
ὅππότεύτοις λυσάτω.

Vtinam ne fiat, o I v p.
Veruntamen tale ali-
quid coitus ipsius mi-
natur. I v p. Valeat igitur
Thetis, te vero
Vulcanus ob hæc sol-
uat.

Ερωτῶ καὶ δῖός.

Ερ.

Amoris & Iouis.
Cupido.

Αλλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον ὦ
Ζεῦ, συγγνωδί μοι. παιδίον
γὰρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων.
Ζεὺς. σὺ παιδίον ὦ ἔρως, ὅς
ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ ἰα-
πετοῦ; ἢ διότι μὴ πάγωνά,
μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ
ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νο-
μίζεσθαι, γέγων καὶ πανούρ-
γος ὢν; Ερ. τί δέ σέ ἡδίκη-
σα ὁ γέγων ὡς φῆς, ἐγὼ,
διότι με καὶ παιδῆσαι διανοῆ;
Ζεὺς. σκόπει ὦ κατάρτατε,
εἰ μικρά, ὅς ἐμοὶ μὴ οὕτως
ἐντρύφῃς. ὥς τε μηδὲν ὄντι
ὁ μὴ πεποίηκάς με, σά-
τυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύ-
κνον, αἰτόν. ἐμοὶ δὲ ὅ-
πως οὐδεμίαν ἴδω τινα
ἐραδιῶμαι πεποίηκας. οὐδὲ
σωθήκα

At si quid etiam
peccaui, I v p. ignosce
mihi, puer enim admo-
dum sum, & adhuc im-
prudens. I v p. Tu puer
autem Cupido, qui an-
tiquior multo Iapeto
es? An quia neque bar-
bam habes, neque can-
os produxisti, propter-
ea etiam infans putari
cupis, senex & versutus
adeo cū sis? C v p. Qua
vero iniuria affeci te,
ego senex ille, ut tu ais,
cur me vincire quoque
cogitas? I v p. Specta o
scelette, an parua, quæ
me ita ludibrio habes.
Itaq; iā nihil est, quod
me nō effeceris, Satyrū
taurum, aurum, cygnū,
aquilā, omnia hæc feci-
sti me. At quæ me vicif-
sim amaret, nullam pla-
ne vnquam fecisti neq;

A 3 intel-

intellexi me etiam vxori, propter te gratior fuisse: Sed oportet me præstigiis vti ad illas et me ipsum abscondere. Illæ autem taurum aut cygnum exosculantur, me verò si aspiciant moriuntur præ formidine. Cyp. Meritò, neque enim ferunt, o Iupiter, vt quæ mortales sint, aspectum tuum. Ivp. Quomodo igitur Apollinem Branchus ille & Hyacinthus tantopere amant? Cyp. Daphne etiam fugiebat illum, quamvis comatum & imberbem. Quod si autem voles amabilis esse, neque concutias Aegidem, neque fulmen geras, sed quam suauissimū teipsum exhibe, vtrique demisso capillo, eoque mitra reuincto, vestem sume purpureā, crepidas subliga auratas, ad tibiam & ad tympana cōposito gressu incede, & videbis q̃ plures sequentur, quā Bachū Mænades. Ivp. Apage. Equidem noli amabilis esse istoc pacto, vt talem meipsum exhibeam. Cyp. Proinde

σωῆκα ἡδὺς γυναικί διὰ
σε γεγημημένος. ἀλλὰ με
δεῖ μαγνάνειν ἐπ' αὐτάς,
καὶ κρύπτειν ἑμαυτὸν. αἱ δὲ
τὸν μὲν ταῦρον ἢ κύκνον
φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ ὡς ἴδωσι,
τεθῶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.
Ερ. εἰκότως οὐ γὰρ φέρου-
σιν ὧς εἶ, θνηταὶ οὕσαι τίμω
πρόσσωπον. Ζ. πῶς οὖν τὸν
Ἀπόλλω ὁ βεῶντις, καὶ ὁ ὑάκιν-
θος φιλοῦσιν; Ερ. αἱ δὲ δάφνη
καὶ κείνον ἔφυγε, καὶ τοὶ κο-
μήτῃ καὶ ἀγχιέον ὄντα. εἰδ'
ἐθέλεις ἐπέρεας εἶναι, μὴ
ὀπίσσει τίμω αἰγίδα, μήδε
τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ'
ὡς ἡδίστον ποίει σεαυτὸν,
ἐκατέρωθεν καθεκίμενος βο-
σφύχους, τῇ μίτρᾳ τοῦ-
τους ἀνελκήμενος. πορ-
φυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυ-
σίδας. ὑπ' αὐλῶ καὶ
τυμπάνοις εὐρυδμα βαῖνε.
καὶ ὅτι, ὅτι πλείους ἀκα-
λουθήσουσί σοι ἢ Διονύσου
μαινάδων. Ζεὺς. ἀπαγε.
οὐκ αὖ δεξαίμην ἐπέρεας
εἶναι, τοιοῦτος γηόμενος. Πε-
οὐκ

καὶ οὐκ ἔστι, μήδε' ἐρεῖν θέλει.
ἔσθ' ἂν γὰρ τὸ γινώσκω. Ζ. καὶ ἄλλ'
ἐρεῖν μὴ, ἀπαγαγμονέστερον δ'
οὐκ ἔστι πτοχάειν. ὅτι τού-
τοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

Διὸς καὶ Ἑρμῆ. Ζ.

Τί τὸ τοῦ ἱνάχου παῖδα
τί τὸ καλὸν οἶδα ὃ Ἑρμῆ.
Ερ. ναί, τί τὸ λέγεις. Ζ.
οὐκ ἔστι παῖς ἐκείνη ὅστις,
ἀλλὰ δάμαλις. Ερ. τεράστι-
ον τοῦτο. πῶς γὰρ δ' ἐνη-
λάγη; Ζ. ζήλοισι πῆσασα ἡ
Ἥρα μετέβαλλεν αὐτὴν. ἀλ-
λὰ καὶ κατὰ τὸν ἄλλο τι δεινὸν
ἐπιμαχάειν τῇ κακοδαί-
μονι. βουκόλον τινὰ πολυόμ-
ματον ἄργον τοῦνομα ἐπέση-
σιν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν,
αὐπνος ὢν. Ερ. τί οὐκ ἡμᾶς
χρὴ ποιεῖν; Ζ. καταπλάμενος
ἐς τὴν νέμεαν, ἐκεῖ δέ που ὁ
ἄρτος βουκολεῖ, ἐκείνον μὴ
ἀποκλίνον. τί τὸ ἰὸν διὰ τὸ πε-
λάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀ-
παγαγὼν, ἴσθι ποίησον. καὶ τὸ
λοιπὸν ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεί, καὶ
τὸ νεῖλον ἀγαγέτω, καὶ τὸ ἀνέ-
μους

de & amare nolis. Facili
us enim istud certe est.
IvP. Quin amare quidē
volo, minore autem ne-
gotio illo potiri. Atque
ob hanc nūc dimitto te.

Iouis & Mercurij.

Illam Inachi puellam
pulchram nosti Mercuri
M a r. Etiam, Io dicis.
IvP. Non amplius puella
illa est, sed iuvenca. M e r.
Monstruosum hoc. Quo-
modo mutata est? IvP.
Zelotypia mota Iuno,
trāsformavit ipsam. Sed
& novum aliud quod-
dam malum insuper ex-
cogitavit. Infelici illi
bubulcū quendam mul-
tioculum, Argum nomi-
ne, custodē addidit, qui
iuveneam pascit, insom-
nis ac perunigil ipse exi-
stens. M e r. Quid igitur
nos oportet facere? IvP.
Devolans in Nemeam
sylvam illic alicubi Ar-
gus pascit, illū quidem
interficito. Ipsam vero
Io per pelagus in Aegy-
ptum abducens, Ilium fa-
cito, & de cætero p Deo
ab incolis habeatur, Ni-
lumque attollat, & ven-

ros immittat, & præterea
nauigantes seruet.

μους ὅππεμπέτω, καὶ σα-
ζέτω τὸν πλέοντας.

Iouis & Gany- medis.

Διὸς καὶ γανυμή-
δους.

Age ὁ Ganymedes,
Peruenimus enim quo
oportebat, osculare me
iam, vt videas non am-
plius rostrum aduncum
me habere, neq; vngues
acutos, neque alas, qua-
lis videbar tibi modo,
cum volucris esse appa-
rebam. G A. Mi homo. an
non aquila modo fuisti,
ac deuolans rapuisti me
à medio ouili? Quopa-
to igitur alæ illæ abla-
tæ tibi sunt? tu verò ipse
alius quispiam subito ap-
pares. I V. Sed neque ho-
mo, quem vides adoles-
centule, neque aquila,
sed omnium rex Deorū
ego ipse sum, qui me ip-
sum ad tempus ita trans-
formaui. GAN. Quid ais
tu? Pan ille es? deinde,
quomodo fistulā non ha-
bes, neque cornua, neq;
hirsutus es crura? I V P.
Solū enim illū existimas
Deum? GAN. Etiā. Atque
adeo sacrificamus ipsi,
coleatum hircū ad spe-
luncam

Αγε ὦ Γανύμηδης, ἤκο-
μεν γὰρ ἔνθα ἔχελῳ, φίλησόν
με ἥδη, ὅπως εἰδῆς ἐκέτι ῥάμ-
φος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ'
ὄνυχας ὀξείας, οὐ πτερὰ, οἷος
ἐφαινόμην σοι πηλὴς εἶναι
δοκῶν. Γα. ἀνθρώπε, οὐκ ἀε-
τὸς ἄρτι ἦδ' α, καὶ καταπιά-
μενος ἠεπατάς με ἀπὸ μέσου
τῆ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ
μὲν πτερὰ ἐκείνά σοι ὀξείῃ ῥύ-
σκε, σὺ δ' ἄλλος ἥδη ἀνα-
πέφηνας; Ζεύς. ἀλλ' οὔτε
ἄνθρωπος, ὃν ὀρέσῃς ὦ μενέ-
κιον, οὔτε αἰετὸς. ὁ γὰρ πάντων
βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰ-
μι, πρὸς τὴν καιρὸν ἀλλάξας
ἐμαυτόν. Γαν. τί φῆς; σὺ
γὰρ ὁ πάντ' ἐκείνος; εἴτα πῶς
σύριγλα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρα-
τα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη;
Ζεύς. μόνον γὰρ ἐκείνον ἠγῆ
θεόν; Γα. ναί. καὶ δύουδ' γε
αὐτῷ ἐνορχιν τραγὸν ὅτι τὸ
σπῆ-

πῆλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔσ-
 κε. σὺ δὲ ἀνδραποδισῆς τις
 εἶναι μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι,
 Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα,
 οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαρ-
 γάρῳ τῷ ὕψιλος καὶ βροντῶντος,
 καὶ ἀτραπὰς ποιοῦντος; Γ. σὺ
 ὦ βέλτισε φῆς εἶναι, ὃς πρῶτον
 κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν
 χάλαζαν, ὃ οἰκτεῖν ὤπασεν
 λεγόμενος, ὃ ποιοῦν τὴν ψόφον,
 ὃ τὸν κρητὸν ὃ πατὴρ ἔθυσεν;
 εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνέ-
 πασας ὦ βασιλεῦ τῷ Διῶν; ἰδὲ
 ὃ παρὰ βῆλα ἴσως οἱ λύκοι δι-
 κηπάσαντο ἦδη, ἐρήμοις ὅππτε
 σὸντες. Ζ. ἐτί γὰρ μέλει σοι τῆς
 παρὰ βῆλων ἀθανάτων βρομῆ-
 ρος, καὶ ἐν ἰσχυρᾷ συνημῶν μὲν
 ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; οὐ γὰρ καλὰ
 ξέεις με ἦδη εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέ-
 ρον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μά τινα
 αἰὶός ἐστιν αὖτὶ θεοῦ γεγενη-
 μένος. Γ. ὡκοῦν ὅππῃ τῆς με
 ὁ πατὴρ, καὶ ἀθανάτησιν μὴ λυ-
 ρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λή-
 φομαι, καὶ ἀλλοτρίων τὸ ποιε-
 νόν. Ζεύς. ποῦ γὰρ ἐκείνος
 ὕφεται σὺ; Γ. α. μηδαμῶς.
 ποθῶ

luncam agentes, in qua
 ipse positus est. Tu vero
 plagiarius quispiā vide-
 ris mihi esse. I v r. Dic
 mihi. Iouis vero nomen
 non audisti? neque etiā
 arā vidisti illius in Gar-
 garo, pluentis scilicet at
 que tonantis, & fulgura
 facientis? GAN. Tu te o-
 ptime vir ais esse, qui
 paulo ante effudisti no-
 bis copiose grandinem,
 qui habitare supra nos
 diceris faciens strepitum
 cui arierem pater sacrī
 ficauit. Denique quidnā
 improbe tentatē me sur-
 sum rapuisti rex Deorū?
 Iam vero & oues fortasse
 lupi diripuerunt, de-
 fertas illas inuadendo.
 I v r. Adhuc enim curæ
 est tibi quium immorta-
 li facto, & hic conuersa-
 turo nobiscum. GAN.
 Quid dicis? An nō deduc-
 ces me tandē in Idā ho-
 die? I v r. Nequaquā, quo-
 niam frustra aquila fuis-
 sem pro Deo factus. GA.
 Igitur inquireret me pa-
 ter, & indignabitur non
 inueniens, verberaque
 post capiam, relinquens
 ouile. I v r. Vbi ille vide-
 bit te? GAN. Nequaquā,
 A 5 desit

desidero vero ipsum. Quod si vero dimittes me promitto tibi & aliū hircū ab ipso immolatū iri, redemptionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnū, qui præt cæteris in pascua. I v p. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atque idipsum solum puer adhuc. Verum o Ganymedes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipsorum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim cœlestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & caseo, ambrosiam edas, & nectar bibas. Hoc tamen & aliis nobis ipse infundendo præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo sed immortalis eris, atque etiā sydus tuum apparere faciam pulcherrimum. & omnino felix eris. G A Si vero ludere cupiā, quæ colludet tecum? in Ida enim multi coxtanei eramus. I v p. Habebis & hic collusorem tibi hunc Cupidinē, & astragalos

valde

ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰδ' ἀπάξῃς με, ὑποχνοῦμαι σοὶ καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τιθήσιδαι λύτρα ὥστε ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετὴ τὸν μέγαν, ὃς ἡγείται πρὸς τὴν νομὴν. Ζ. ὥς ἀφελὴς ὁ παῖς ὅτι, καὶ ἀπλοῖκος, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο, παῖς ἐστὶ. ἀλλ' ὦ γανύμεδες, σκέψινά μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ὀπλάθου αὐτῷ τ' ποιμνίου καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ γ' ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ δ' εὖ ποιήσεις ἐν τῷ οὐθὲν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα, καὶ αὐτὴ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τῷτο μὲν τοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξῃς ἐγχεῶν. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρων σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον. καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. Γ α. ἦν γ' παῖς ἦν ὀπιθυμήσω, ἵς συμπαιζέται μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιωῶν ἔμιν. Ζ. ἔχῃς καὶ ταῦτα τ' συμπαιζόμενόν σοι τῷτον ἑρῶτα, καὶ ἀσραγάλους. μάλα

μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ παιδρὸς ἴδι. καὶ μηδὲν ἐπιπύθει τ' κάτω. ΓΑ. τί τ' ὑμῶν χήσιμος αὐτῷ θυμῷ; ἢ ποιμαίνην κἄν ταῦτα δέησις; ΖΩΣ. οὐκ, ἀλλ' οἶνοχρήσις, καὶ ἐπὶ τῷ νέκταρος τιτάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τ' συμποσίου. Γ. τῆτο μὲ οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸ γάλα, καὶ ἀναδύναται τὸ κισύβιον. Ζ. ἰδοὺ πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακοινησέως οἶεται. ταυτὶ δ' οὐρανόσ ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφω, τὸ νέκταρ. ΓΑ. ἥδιον ὧ ζῶ τῷ γάλακτι; Ζ. ἦσιν μετ' ὀλίγον, καὶ γευτάμενος, οὐκ ἔτι ποθήσῃς τὸ γάλα. Γ. κοιμήτομαι δὲ ποδὶ τ' νυκτός; ἢ μὲν τ' ἡλικιώτε ἐρωτός; Ζ. οὐκ ἀλλὰ διὰ τὸτό σε ἀνέπασα, ὡς ἅμα καθεύδωμεν. Γ. μόνος γὰρ ἂν δύναμαι, ἀλλ' ἥδιον σοι καθεύδην μὲν ἔμοδ. Ζ. καὶ μὲν γὰρ τοιοῦτε, οἷός ἐστι σὺ Γανύμηδες, οὕτω καλός; Γ. τί γὰρ σε πρὸς τ' ὕπνον ὀνήσῃ τὸ κάλλος; Ζ. ἔχῃ τί θέλ-
γνῆσθον

valde multos. Confide solum, & lætus sis, & nihil desideres inferiorum. GAN. Quid vero vobis utilis ero? An oves pascere oportebit & hic? IVP. Non sed ministrabis vinum, & ad nectar paulo post ordinaberis, & procurabis conuiuiū. GAN. Hoc quidē non difficile, scio enim vt oporteat effundere lac, & coronare poculum pastorale. IVP. Vide, rursus hic lactis meminit, & hominibus se ministrare putat. Hoc vero cælum est, & bibimus, quemadmodum dixi, nectar. GAN. Dulcius o Iupiter lacte? IVP. Scies post pusillum, & quum gustaueris, non amplius desiderabis lac. GA. Porro vbi dormiam nocte? AN. cum coætanea Cupidine? IVP. Non, sed ob hoc te rapui, vt simul dormiremus. GAN. Solus enim non possis, sed suauius dormire mecū? IVP. Profecto cum tali, qualis es tu Ganymedes sic pulcher. GAN. Quid enim te ad somnum iuuabit pulchritudo? IVP. Habet quoddam inci-
tamen

tamentum suave, & facilius inducit ipsum. G. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipsius somnum volutatus per lectū, calcitrans, & aliquid loquens interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormiturum sæpiusculē. Quare, si ob hoc, ut ais, rapuisti me, tempus tibi est, ut me denuo in terram deponas, vel molestia afficeris nihil dormiendo Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. I v p. Atqui hoc ipsum suauissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim intereate eo sæpius, & amplectar. GAN. Ipse videris, ego vero dormiam te deosculāte. I v p. Videbimus tunc, quid agendū. Nunc vero adhuc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docens prius, quemadmodum oportet eat porrigere scyphum.

Iunonis

γῆτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα, καὶ μὴ ὄγε πατρὸς ἤχθετό μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγείτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτῷ τὸν ὕπνον, σπριφόμενος καὶ λακίλζων, καὶ τι φθεγδόμενος μεταξὺ ὁπότε κατεύδοιμι. ὥς ἐπαρὰ τὴν μητέρα ἐπιμπέμε κοιμηθησόμενον ὡς τὰ πολλά. ὦρα δὴ σοι εἰ διὰ τῆτο, ὡς φῆς, ἀνέστηπας με, καταδεῖναι αὐθις ἐς τὴν γλῶσση, ἢ πράγματα ἔξεις ἀρχυπνῶν. ἐνοχλήσω γὰρ σε σιωπῶς σπριφόμενος. Ζεύς. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἡδιστον ποιήσεις, εἰ ἀρχυπνήσαιμι μετὰ σου. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ φειπύσων. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δὲ κοιμήσωμαι, σοὶ καταφιλοῦντος. Ζεύς. εἰσόμεθα τότε, τί περικλέον. νῦν δὲ ἀπαγε αὐτὸν ὦ Εὐμῆ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἀγε οἶνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον, ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

Ἡρας

Ηρας ἔξ Διὸς. Ηρα.

Iunonis & Iouis.

Εξ οὗ τὸ μετράκιον τοῦτο
 ὦ ζεῦ, τὸ φεύγιον, ἀπὸ τ' ἰδης
 ἀρπάσας δαῦρο ἀνήγαγες,
 ἔλαπτόν μοι προσέχεις τὸν
 νῦν. Ζεὺς. καὶ τοῦτο γὰρ ὦ
 Ηρα ζηλοτυπεῖς, ἥδη ἀφε-
 λές οὕτω καὶ ἀλυπότατον;
 ἐγὼ δὲ ὧμ' αὖ ταῖς γυναιξί
 μόναις χαλεπὴν σε εἶναι,
 ὅπως αὖ ὀμιλήσωσιν ἐμοί.
 Ηρα. οὐδ' ἐκείνα μὲ εἴ ποί-
 ης, οὐδὲ πρέποντα σεαυτῷ,
 ὅς ἀπάντων θεῶν διαπότης
 ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ πλὴν νόμῳ
 γαμετῶ, ὅπῃ πλὴν γλῆ κά-
 τει μοι χεύτων, χεῦσιον ἢ
 ταῦρος θυόμενος. πλὴν ἀλλ'
 ἐκείναι μὲν σοί, καὶ ἂν ἐν γῇ
 μένουσι. τὸ δ' ἰδαῖον του-
 τὸ παιδίον ἀρπάσας, ἀνέ-
 πης ὦ θνητῶν τε θεῶν. καὶ
 σωρικτὴ νῦν ὅπῃ κεφαλῶν
 μοι ἐπαχθὲν, οἶνοχροὺν
 δὴ πρὸ λόγῳ. οὕτως ἠπό-
 ρεις οἶνοχόων; καὶ ἀπη-
 γρεῦκασιν ἄρα ἥτε Η-
 βη καὶ ὁ Ηφαιστος διακονού-
 μιν οἱ;

Ex quo adolescentu-
 lum hunc Iupiter, Phry-
 gium istum dico, ab Ida
 rapiens huc adduxi-
 sti, minus aduertris mihi
 animū. IVP. Etia ob hunc
 Iuno Zelotypa iam es
 simplicem adeo, & mini-
 me molestum. Ego vero
 putabam mulierib. solis
 difficilem te esse quæcū-
 que conuersantur mecū.
 I V N. Neque illa quidem
 recte facis, nec conveni-
 entia tibi ipsi, qui omniū
 deorū dominus existēs,
 relinquens me legitimā
 vxorem, in terram de-
 scendis. ibique adulteria
 exerces in aurū vel tau-
 rum conuersus. Verun-
 tamen illæ mulieres tibi
 in terra manent. Ideo
 autem hoc puero rapto,
 etiam in cælum subuo-
 lasti, Deorū generosif-
 sime, & nunc ille nobis-
 cum habitat, ante ocu-
 los mihi adductus quasi
 æmulus, scilicet vt po-
 cillaretur tibi, sic enim
 aiunt. Itane vero care-
 bas pocillatoribus? Aut
 defessi adeo sunt & He-
 be et vulcanus ministran-
 do?

do? Tu vero etiam calicem nō aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnibus aspicientibus. Et deosculatio ista suavi or tibi est ipso nectare. Atque ob id sæpe numero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam ubi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omne ebibis, ea etiam parte vnde ipse bibis, & ubi applicauit labia, ut & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludēdo cū illo, barbā ipse tantā & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. I n p. At quid adeo graue hoc, o Iuno, adolescentē adeo pulcrum inter bibendū deosculari, oblectari, que utroque illo, & osculo videlicet & nectare quod si igitur vel semel cōmittam ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μεινι; σὺ δὲ καὶ πλὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὀρώντων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογυτάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ. καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν πλὴν κύλικα, ὅσον ὑπολοιπὸν ἐν αὐτῇ, πίνης, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἐνθάδε προσήεμοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα, καὶ φιλήσ. πρῶτῳ δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ, ἀποδέμενος πλὴν αἰγίδα καὶ τὸν κρημνὸν, ἐκάθησο ἀτραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικούτην καθήμενος. πάντα οὐκ ὀρῶ ταῦτα, ὥς τε μὴ οἶη λανθάνειν. Ζεὺς. καὶ τί δεινὸν ὧ ἦρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδεῖσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ὡς γούμῳ ὅππῃ ἐπὶ αὐτῷ κἂν ἅπασι φιλή-

φιλήσαι σε, ἐκέτι μέμνη μοι,
 ποροτιμότερον ἢ νέκταρος αἰο-
 μῶν τὸ φίλημα εἶναι. ΗἸα.
 παιδραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ
 ἢ μὴ οὕτω μανείω, ὥς τὰ
 χεῖλη ποροτιμῶναι τῷ μαλ-
 θακῶ τέτρω φρυγί, οὕτως ἐκ-
 τεθλυμῶν. Ζ. μή μου λοιδο-
 ροῦ ὃ θνητοὶ ἀτάτη τοῖς παιδι-
 καῖς. οὐτοσὶ γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ
 βάρεβας, ὁ μαλθακός, ἡδίων
 καὶ ποροτιμότερος. οὐ βούλομαι
 ἢ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω
 ὀπιπλέον. ΗἸα. εἴθε καὶ γαμή-
 σης αὐτὸ ἐμοῦ ἔνεκα μέμνησο
 γού, οἷά μοι διὰ τῆ οἰνοχόου
 σῶτον ἐμπαροινεῖς. Ζ. ἐκ. ἀλ-
 λά τῆ ἡφαιστον ἐδὲ τῆ σὺν ἡδὼν
 οἰνοχεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ
 τῆ καμίνου ἤκοντα, ἔτι τῆ σπιν-
 θήρων ἀνάπλεων, ἄρτι πῶ
 πυράρεαν ἀποτιθέμενον, καὶ
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακ-
 τύλων λαμβάνειν ἡμᾶς πῶ
 κύλικα, καὶ ὀπιπασαμένους
 φιλήσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' αὖ
 ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσας,
 ἐπὶ τῆς ἀσβόλου κατυθα-
 λωμῶν τὸ πρόσωπον; ἡδέ-
 ως ταῦ-

accusabis me, quod os-
 culum illius præstanti-
 us nectare, puto. I V N.
 Pædiconum verba hæc
 sunt. Ego vero non ita
 insaniuero, ut labia mea
 applicem molliculo isti
 Phrygi, adeoque effæ-
 minato. I V P. Ne conui-
 cieris generosissima tu,
 amores meos, nam mu-
 lierosus & barbarus, &
 molliculus iste, suavior
 & desiderabilior, nolo
 autē dicere amplius, ne
 te magis irritem. I V N.
 Vtinam vero & in vxo-
 rem illum duxisses, mei
 gratia. Memineris igitur,
 qualibus mihi, propter
 egregium istum po-
 cillatorem temulenter
 insultas. I V P. Imo vero
 Vulcanum istum, filium
 tuum oportebat nobis
 pocillari, claudicantem
 videlicet, & a fornace ve-
 nientem, adhuc fauillis
 plenum, deposito paulo
 ante forcipe. Et ab illis
 ipsis digitis, accipere nos
 calicem, attractumque
 ipsum interea osculari,
 quem neque mater tu li-
 benter osculata fueris
 præ fuligine quasi tota,
 illius exusta facie. Nimi-
 rum

rū suavia, adeoque mul-
 tum etiā pocillator ille,
 cohonestat deorum con-
 uivium, nonne? Gany-
 medes autem hic iterum
 in Idam hinc ablegan-
 dus est, quippe purus ac
 candidus est, & digitos
 habet roseos, etiam sci-
 te porrigit poculum, &
 quod te omnium mor-
 det maxime, osculatur
 dulcius ipso nectare. Iu-
 no. Nūc tibi & claudus
 o Iupiter, Vulcanus est,
 & refertus fuligine, ac
 qua nausea afficeris, cum
 aspicias ipsū, ex quo for-
 mosum & capillatum is-
 tum Ida enutrit. Olim
 autem non videbas ista,
 neque tū fauillæ, neque
 fornax ipsa absterrebat,
 quo minus biberes illo
 porrigente. I v p. Aegri-
 tudine Iuno te ipsam af-
 ficis, nihil aliud agis, &
 mihi amorem eo magis
 incendis, quia zelotypa
 es. Quod si vero grau-
 ris a puero formoso ac-
 cipere poculū, tibi qui-
 dē filius ministret potū.
 Tu vero Ganymedes mi-
 hi soli redde calicem, &
 cum quolibet bis oscula
 re me, & cum plenū por-
 rigis,

ως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ
 πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκείνος ἐμ-
 πορεύει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν.
 ὁ γανυμήδης δὲ, καὶ καταπιμ-
 πτός αὖθις ἐς τὴν ἰδίαν. κα-
 θάρεις, γὰρ, καὶ ξοδοδάκτυλος,
 καὶ ὀψαμένος ὀρέγει τὸ ἐκ-
 πομα. καὶ ὅσε λυπεῖ μάλισα,
 καὶ φιλεῖ ἡδίων τοῦ νέκταρος.
 Ηρα. νῦν καὶ χαλὸς ὃ ζεῦ ὁ
 ἡφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐ-
 τῷ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος,
 καὶ ἀτσόλου μεσὸς ὄρε, καὶ
 ναυτιᾶς θεῶν αὐτῶν, ἔξότου
 τὸν καλὸν κομήτιν τοῦτον ἢ
 ἰδὼν ἀνέθρῃς, πάλαι δὲ οὐχ
 εἰσάρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπιν-
 θῆρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέβε-
 πόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ'
 αὐτοῦ. Ζεὺς. λυπεῖς ὃ ἡρα
 σε αὐτῶν οὐδὲν ἄλλο. καὶ μοι
 ὀπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλο-
 τυπούσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ
 παιδὸς ὀραίου δεχομένη τὸ
 ἐκπομα, σοὶ μὲν ὁ ὕψος οἶνο-
 χρεῖται. σὺ δὲ ὃ γανυμήδης,
 ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν
 κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάσῃ δις
 φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέ-
 γοις,

γοις, καὶ αὐθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιδι. οἰμῶζεται γὰρ, ὡς τις σε λυπῆν ἐθέλη.

rigis, & cum rursus à me illum accipis. Quid ira lachrymaris? Ne metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Iunonis & Iouis.

Ἡρας καὶ Διός. Ἡρα.

Τὸν Ἰξίωνα τοῦτον ὁρᾷς ὦ Ζεύς; ποῖον τινα τὸν τρέπον ἡγῆ; Ζεύς. ἀνθρώπον εἶναι χρῆσθ' ὦ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ αὖ σωλὺν ἡμῖν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν. Ἡρα. ἀλλ' ἀνάξιος ὅτι ὕβρις γέ ὢν. ὥς κέ τι σωῶ. Ζεύς. τί δὲ ὕβρις; χρὴ γὰρ οἶμαι καμῆ εἰδέναι. Ἡρα. τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό. τοιοῦτόν ὅτι, ὃ ἐτόλμησε. Ζεύς. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἰποῖς αὖ, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε. μᾶν οὖν ἐκείρα τινά; θυνίημι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἀνοκνήσιας εἰπεῖν. Ἡρα. αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλω τινα

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam morib. affectum putas? I v. Hominē esse vtilē Iudō, & combibonem, non enim conuersaretur nobiscum, si indignus conviuiο foret. I v n. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter nō amplius conuerfetur nobiscum. I v. Quid autē contumeliaz intulit? oportet enim (vt puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubescō dicere ipsum, tale est quod sibi sumsit. I v. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoque conatus est. Num igitur sollicitavit aliquā ad stuprū intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. I v n. Ipsam me, non aliam

B

quam-

quampriam Iupiter, longo iā tempore. Ac primum quidem ignorabā quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Illa autem etiam ingemiscebat, & sublachrymabatur. Et si quādo bibens tradidissē Gany-
medī poculum, hic petebat eo iā ipso bibere. Et capiēs osculabatur inter ea, & ad oculos admovebat, & rursus prospectū in me intēdebat, hæc intelligebā amatoria esse, & multo quidem tempore verēcundabar dicere ad te, putabamque cessaturum a furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittens illum adhuc lachrymantē, & ad genua pro-
uolutum, obturatis auribus. ut ne contumelias supplicantis illius audirem, abii ut tibi dicerē. Tu vero ipse vide, quō explores virum. I. Euge, sceleratus ille in me ipsum & usque ad Iunonis nuptias etiam, adeo ne inebriatus est nectare. Cæterum nos autores horum sumus,] & ultra modum

να ὁ Ζεύς, πολλὴν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔγνων τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτινὲς ἀφείρα ἐς ἐμέ. ὁ δὲ καὶ ἔστιν, καὶ παρὰ δάκρυα καὶ ἔμποτε ποιοῦσα παραδίδωμι τὸ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὁ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν. καὶ λαβὼν ἐφίλει μετὰ, καὶ πρὸς πρὸ ὀφθαλμοῦς προσέγγει. καὶ αὖτις ἀφείρα ἐς ἐμέ, ταῦτα ἤδη σιωπῶν, ἐρωτικά ὄντα. καὶ ὅτι πολλὸ μὲν ἠδούμιον λέγειν πρὸς σε, καὶ ὥμιον παύσασθαι τῆς ματίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ γὰρ καὶ λόγους ἐτόλμισέ μοι προσεγγεῖν ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, προκυλινδούμενον, ὅπως ἐξαμύνῃ ταῦτα ὥς μηδὲ ἀκούσασθαι αὐτῶ ὕβριστικὰ ἐκείνουτος, ἀπὸ πλῆθός σοι φράσσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα, ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα. Ζεύς. εὖ γὰρ ὁ κατὰ ἔρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῆς Ἡρας γάμων; τοσούτον ἐμεδίδωμι τοῦ νέκταρος. ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἰτίαι.

αἱτιοί, καὶ πάλιν ἡ μετρίου φι-
λανθρώπων, οἷ γε καὶ συμπό-
τας αὐτῶς ἐποιήσαμθα. συλ-
γητοὶ οὐκ εἰ πίνοντες ὁμοία
ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐρανία κάλ-
λη, καὶ οἷα οὐ ποτε εἶδον ὅππ
γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦται
αὐτῆς ἔρωτι ἀλόντες. ὁ δὲ
ἔρως, βίαιον τί ὄζει, καὶ οὐκ
ἀνδράπων μόνον ἄρχει, ἀλ-
λά καὶ ἡμῶν αὐτῆς ἐρίοτε.
Ἡρα. σοὶ μὲν καὶ πάνυ οὗτος
γε δεσπότης ὄζει, καὶ ἄγει
σι, καὶ φέρει, τῆς ξινός, φα-
σιν, ἔλκων, καὶ ἐπὶ αὐτῷ,
ἐνθα αὖ ἡγῆται σοι, καὶ ἀλλάτ-
τη γαδίως, ἐς ὅτι αὖ κελύ-
ση, καὶ ὅλως κλῆμα καὶ παρ-
διὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε, καὶ νῦν
τῷ ἱξίονι, οἶδα, καθότι συγ-
γνώμῃ ἀπονέμεις, ἅτε καὶ
αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῇ
πλὴν γυναικα, ἢ σοι τὸν πε-
ρίθου ἔτεκεν. Ζεὺς. ἔτι γὰρ
σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴτι
ἐγὼ ἐπαίξα ἐς γλῶσσι κατελ-
θών; ἀτὰρ οἶδα ὅ μοι δοκεῖ
περὶ τοῦ ἱξίονος; κολλάζην
μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μὴ
δ' ἀπα-

modum amatores homi-
nū, qui quidem & conui-
uatores nostros ipsos fe-
cimus. Digni igitur ve-
nia sunt, si bibentes si-
milis atque eadē nobis-
cum, deinde & aspici-
entes cœlestes istas for-
mas, & quales nunquam
viderunt in terra, concu-
piuerunt frui illis, amo-
re capti videlicet. Est
autem amor violentum
quiddam, & non homini
bus solum imperat, sed
& nobis ipsis, interdum.
I v n. Tuus quidem &
valde hic dominus est, &
ducit te, & fert naso (ut
aiunt) trahens, & seque-
ris ipsum, quocunque
duxerit, & te immuta-
ris facile, in quocunque
iusserit, & prorsus pos-
sessio & ludus Amoris es
tu. Et nunc Ixioni scio,
quod veniam tribuis, ut
qui & ipse adulterio co-
gnoueris aliquando illi-
us uxorem, quæ tibi Pi-
rithou peperit. I v. Ad-
huc enim tu meministi
illorum, si quid ego lusi
in terram descendens.
Sed nosti quid mihi vide-
atur de Ixione, multan-
dum quidem ipsum ne-
qua-

quaquam, neque à conuiuium extrudendum esse rusticum enim foret. Sed quia amat, & ut ais, lachrymatur, & intolerabilia patitur. I v. Quidnam o Ivp. metuo enim, ne & tu contumeliosum aliquid dicas. I v p. Nequaquam. Sed simulacrum ex nube fingentes tibi simile, postquam solutum fuerit conuiuium & ille vigilat (ut par est) præ amore, ad concubitum adhibeamus ipsi afferentes. Sic enim ab angendo animo fortassis desisteret, putans se consecutum esse desiderium. I v n. Apage, ut nūquam quicquā tempestiuum illi contingat, quādo ea ita, quæ supra ipsū sunt, concupiscit. I v p. Attrahē patere o Iuno. Quid enim adeo prauē tibi accidet ex hoc figmento, si cum nube Ixion congregitur? I v. Sed nubes ego esse apparebo, & turpitudinem istam in me committet propter similitudinem. I v p. Nihil istud dicis, neque enim nubes hæc vnquam Iuno erit, neque tu nubes. Ixion

autem

δ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου. σκαλὸν γάρ. ἐπεὶ δ' ἐρεῖ, καὶ ὡς φῆς, δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. Ηρα. τί ὧ ζῶ; δέδια γάρ, μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης. Ζεύς. οὐδαμῶς, ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλάσμενοι αὐτῇ σοὶ ὅμοιον, ἐπιδαν λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶ κείνος ἀχρυπνεί ὡς τὸ εἶκός ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακαλῶ κλίνωμεν αὐτῷ φέροντες. οὕτω γὰρ πάντα το ἀνιόνμενος, οἶνθις τετυγχάνει τῆς ὀπιθυμίας. Ηρα. ἀπαγε μὴ ὤραισι ἴκωτο ἤβ' ὑπὲρ αὐτὸν ὀπιθυμῶν. Ζεύς. ὅμως ὑπόμενον ὧ Ηρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος εἰ νεφέλη. ὁ ἰξίων συνέσαι; Ηρα. ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ πῶ ὁμοιωτήτα. Ζεύς. οὐδὲν τοῦτο φῆς. οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ηρα γένοιτ' αὖ, οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἰξίων μόνον

μόνον ἔξαπατηθήτε. *Ηρα.*
 ἀλλὰ οἱ πάντες ἄνθρωποι
 ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχῆσαι
 κατελθὼν ἴσας, καὶ διηγ-
 οῦνται ἅπασιν, λέγων συγ-
 γημῆσαι τῇ *Ηρα*, καὶ τύλ-
 λεκτρος εἶναι τῇ *Διὶ*. καὶ
 σου τάχα. ἐγὼν με φήσεν
 αὐτοῦ. οἱ ὅπως αὐτοῦσιν, ὅς
 εἰδότες ὡς νεφέλη σωλῶ.
Ζεύς. οὐκοῦν ὧς τι τοιοῦτον
 ἔφη, ἐς τὸν αἰῶνα ἐμπεσὼν,
 προχῶ ἄθλιος προσδεθείς,
 συμπερινεχθήσεται μετ' αὐ-
 τοῦ αἰῶνος, καὶ πόνον ἅπαν-
 τον ἔξει, δίκην δίδους τοῦ-
 τοῦ ἔργου. *Ηρα.* οὐ γὰρ δεῖ-
 ρον τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγα-
 λυχίας.

**Ἀπόλλωνος καὶ
 Ἥφαιστου.**

Εἶσαχας ὦ Ἀπόλλων τὸ
 τῆς *Μαίας* βρέφος τὸ ἄρτι
 τεχθέν, ὡς καλὸν τέθει, καὶ
 προσγελάσασσι, καὶ πολλοὶ τι
 ἔδῃ ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβ-
 εύμενον; *Απο.* καίτινος φῶ
 βρέφος

autem solum decipietur.
I v n. Sed (vt omnes ho-
 mines arrogantes sunt)
 gloriabitur descendens
 forsitan, & narrabit om-
 nibus, dicens, coisse
 cū Iunone, & Iouis riu-
 lem esse, forsitan etiam
 dixerit, me ipsum ama-
 re, illi vero credetur,
 quando nō viderunt quo
 modo cum nube coierit.
I v p. Igitur si quid tale
 dixerit, in infernum præ-
 cipietur, ac rotæ miser
 alligatus, cum ipsa per-
 petuo circumuoluetur,
 & laborem nūquam ces-
 satum sustinebit, po-
 nas videlicet has pro a-
 more dependens. *I v n.*
 Nō enim graue hoc qui-
 dem, ob iactantiam.

**Apollinis & Vul-
 cani.**

Vidistis Apollo *Maie*
 infantulum illum, nu-
 per genitum, vt formo-
 sus est, & arridet omni-
 bus, & iam quoque tale
 quiddā præ se fert, quasi
 in magnum aliquod bo-
 num euasurus sit. *A p o.*
 Illumne ego infantem
 B ; dicam,

dicam, o Vulcane, aut in magnum aliquod bonū euasurum? qui ipso lapeto antiquior est, quantum ad fraudulentiam V v l. Et quē adeo iniuriā afficere potuerit, iam primū in lucem editus? A p o. Interroga Neptunum, cuius tridentem suffuratus est, aut Martē nam & huius subtraxit clam e vagina gladium, ut interim de meipso nō dicam quem & arcu spoliavit & sagittis. V v l. Hæccine infantulus & modo natus ille, qui vix qū mouebatur in cunis inter inuolucra? A p o. Scies Vulcane, si modo ad te aliquando venerit. V v l. Atqui venit iam pridē. A p o. Quid igitur habes ne omne fabrilē instrumentum, nec dum quicquam illius tibi amissum est? V v l. Omne Apollo. A p o. Attamen inspicere diligenter. V v l. Per Iouem, forcipem nō video. A p o. Sed videbis illum alicubi inter inuolucra in cunis infantis. V v l. Adeone aduncas manus habet, perinde ac si in ipso ventre iā

tum

βρέφος ὃ Ἡφαίστῃ, ἢ μέγα ἀγαθόν, ὃ τοῦ ἱαπιτοῦ φριττύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ παροργίᾳ; Ἡφαί. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο ἀρετίτοκον ὄν. Ἀπολλ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ πῶς τρῖαιναν ἐκλεψεν, ἢ τὸν Ἀρη, καὶ τούτου γὰρ ὀξείλκυσε λαθὼν τοῦ κουρεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὴν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τῶξου, καὶ τῆς βελῶν. Ἡφαί. τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαραγμοῖς; Ἀπολλ. εἴσῃ ὃ Ἡφαίστῃ, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. Ἡφαίστ. καὶ μὴ προσῆλθεν ἤδη. Ἀπολλ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; Ἡφαί. πάντα ὃ Ἀπολλων. Ἀπολλ. ὁμῶς ὀπίσκει-τον ἀκριβῶς. Ἡφαί. γὰρ Δία πῶς σπυράξαν οὐχ ὄρεῖ. Ἀπολλ. ἀλλ' ὅφει αὐτῷ που ἐν σπαραγμοῖς τοῦ βρέφους. Ἡφαί. οὕτως ὀξύχευς ὄν, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκ-
μελε-

μελετήσας τὴν κλεπτικὴν ;
 Απολ. οὐ γὰρ ἤκουσα αὐτοῦ
 καὶ λαλοῦντος ἤδη τρυμύλα
 καὶ ὀππύχα. ὁ δὲ καὶ δια-
 κρινῶμαι ἡμῶν ἐθέλει. χθὲς
 δὲ προσκαλεσάμενος τὸν
 ἑρῶτα, κατεπάλαισεν αὐ-
 τόν, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλ-
 κεν τὰ πόδι. ἔτα μεταξὺ
 ἐπαινούμενος, τῆς Αφρο-
 δίτης μὲν τὸν κιστὸν ἐκλε-
 ψε, πορρωτέρω δὲ αὐτὸν
 ὅππ' τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ
 γελῶντος, τὸ σκῆπτρον.
 ἢ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κε-
 ραυτὸς εἶναι, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 εἶχε, κακείνον αὖ ὑφέλει-
 το. Ηφαισ. γοεῖν τινὰ
 τὸν παῖδα φῆς. Απολ. οὐ
 μένον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσι-
 κόν. Ηφαι. πῶς, τοῦτο τεκ-
 μαριῶμαι ἔχεις ; Απολ.
 χελιδνίῳ που νικρὰν εὐ-
 ρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς
 σιωπῆξατο. πῶς γὰρ
 ἐπαρμόσας καὶ συγῶσας,
 ἔπειτα καλὰ μους ἐμπέ-
 ξας, καὶ μαγὰς διον ὑποδείξας,
 καὶ ἐπτενόμενος ἐπὶ δὲ χορ-
 δῶς

tum meditatatus esset fur-
 randi rationem? APO.
 An non audisti ipsum lo-
 quentem quoque iam ar-
 guta ac volubilia quæ-
 dam. Atque hic etiam
 ministrare nobis vult.
 Heri autē vocato ad se
 Cupidine, statim illum
 palaestra superavit, nes-
 cio quo pacto pedes illi
 subtrahens. Deinde cum
 a cæteris laudaretur, in-
 terea Veneri surripuit
 cingulum, cum illa am-
 plexata ipsum fuisset ob
 victoriam, Ioue autem
 ridente, sceptrum illius
 sustulit, & nisi gravius
 fuisset, & plus ignis ha-
 buisset, ipsum quoque
 fulmē subtraxisset. VUL.
 Celerem atque agilem
 quendam puerum mihi
 narras. APO. Quinimō
 & Musicū præterea. VUL.
 Vnde nam huius rei cō-
 iecturam facis? APO.
 Testudine mortua alicu-
 bi inuenta, instrumentū
 ex ea compactum dedit.
 Brachiis enim adapta-
 tis, & iugo super inducto
 deinde calamis (chorda-
 rum ansulis videlicet) in-
 fixis, fundoque infra,
 & quasi quodam dorso

subiecto, atque inde septem chordis suspensis & intentis, iucundum adeo quiddā modulatur, & concinnum, ut ego quoq; illi iam inuideam, qui iam olim personando citharā me exerceo. Cæterum ipsa Maia illud quoq; dicebat, quod neq; in cælo noctu maneret, sed præ nimio agendi studio, ad inferos usque descenderet, furaturus scilicet etiam inde aliquid. Alatus autē quoque est, ac virgam quandam apparauit, mirificam potestatem ac vim habentem, qua animas euocat, & educit mortuos. VVL. Ego illā dedi ipsi, ut esset quasi ludicrū. A P O L. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. VVL. Recte sane admonuisti, quare ibo, ut illum recipiam, sicubi, ut ais, inter inuolucra in cunis inueniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet facere, Iupiter: venio enim ita ut iussisti: securim

δὰς, μελωδεῖ παύ γλαφυρὸν ὧ Ἡφαίστι, καὶ ἐναρμόνιον, ὥς καὶ με αὐτὸ φθονεῖν τὸν πάλαι κυδαρίζεν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὥς οὐδὲ μὲν τὰς κύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄρει τοῦ ἄδου κατῖσι, κλέψαντί κακείθεν δηλαδὴ. ὑποπτερος δ' ὄντι, καὶ ῥάβδον τινὰ πιπτοῖντας θαυμασίαν τῷ δυνάμει. ἢ κυχάγωγῇ, καὶ κατὰ γὰρ τοὺς νεκροὺς. Ἡφαίστι. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτὸ παιγνιον εἶναι. ΑΠΟΛ. τοῦ χαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μῦθον τῷ περὶ αἵματι. Ἡφαίστι. αὐ γὰρ ἐπέμνησας, ὥς βαδισῶμαι ἀποληφμένος αὐτῷ, εἶπου ὥς φης, εὐρεῖσθαι ἐν τοῖς ἀναγνώσταις.

Ἡφαίστι καὶ Διός.

Ἡφαίστος.

Τί με ὦ Ζεῦ δεῖ ποιεῖν; ἢ καὶ γὰρ ὥς ἐκέλευσας, ἔχων

ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον,
 εἰ καὶ λίθους δέοι μὲν πληγὴν
 διατεμῆν. Ζ. οὐ γὰρ Ἡφαίστει-
 ὦν ἀλλὰ δίδασκέ μου τὴν κεφαλὴν
 εἰς δύο, κατένεγκών. Ἡφαί-
 στος μου εἰ μέμνηται, πρὸς αἶ-
 πιδ' οὐκ ἄλληθες, ὅππερ δέ-
 λης σοὶ γενέσθαι. Ζ. διασεβνῶ αἰ-
 μοὶ τὸ κρανίον. εἰ δ' ἀπὸ θή-
 σης, οὐκ οὐκ ὁρῶντον ὀργιζομέ-
 νου πειράσθην, ἀλλὰ χεὶρ
 καθικυεύσθαι πάντι τῷ θυμῷ,
 μὴ δ' ἐμὲ λλῆν. ἀπολλύμαι γὰρ
 ὑπὸ τῷ ὠδίνῳ, αἰμοὶ μου τὴν ἐγ-
 κεφαλὴν ἀνατρέφουσιν. Ἡ-
 φαί. ὅρα δὲ Ζεῦ, μὴ κακὸν τι
 ποιήσωμεν. ὀξύς γάρ ὁ πέλε-
 κός ἐστι, καὶ αἰμαίνεσθαι, οὐδ' ἔστι
 πῶς εἰληθῆναι μακρῶς τε αἰ-
 ζεύς. κατένεγκε μόνον δὲ Ἡ-
 φαί. δαξέων. οἶδα γὰρ ἐγὼ
 τὸ συμφέρον. Ἡφαίστος. ἀ-
 κων μὲν, κατόισσω δέ. τί γὰρ
 χεὶρ ποιεῖν, σοὶ κελεύοντος;
 τί τοῦτο; κερὶ ἔροπος;
 μέγα δὲ Ζεῦ κακὸν εἴχης ἐν
 τῇ κεφαλῇ, εἰκότως γοῶν
 ὀξύθυμος ἦν δα, τῆλικαί-
 πτω ὑπὸ πῶς μὲν ἔγγα-
 ρα-

rim habens acutissimā,
 etiam si lapides opus sit
 vno ictu diffecare. I v p.
 Recte sane Vulcane. Sed
 iam impacta illa, diuide
 mihi caput in duas par-
 tes. V v l. Tentas me, nū
 insaniam? Impera igitur
 vere, quod vis tibi fieri.
 I v p i. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi, me ex-
 perieris non nunc primū
 irascentem. Veruntamē
 ferire oportet audacter,
 & p'senti animo, neque
 cūctari, Pereo enim prae
 doloribus, qui mihi ce-
 rebrum inuertiunt. V v l.
 Vide Iupiter, ne quid
 mali faciamus. Acuta e-
 nim securis est, & non
 absque sanguine, neque
 etiā ad Lucinae morē, ti-
 bi obstetricabitur. I v p.
 Incute modo Vulcane au-
 dacter. Ego enim noui,
 quid sit conducibile.
 V v l. Inuitus quidem,
 sed tamen feriam. Quid
 enim agat aliquis, te iu-
 bente? quid hoc? puel-
 la armata? magnū o Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum
 B 5 virgi-

virginem viuam nutri-
ens, idq; armatā, nimi-
rum castra, non caput ha-
buisti, non aduertens.
Hæc vero etiā saltat, &
cum armis tripudiat, cly-
peum concutit, ac hastā
vibrat, & quasi quodam
furore concitatur. Et
quodd maximum est, fot-
mosa admodum, ac ma-
turus nubilis annis, bre-
ui adeo iam facta est, ce-
ruleos quidem oculos ha-
bens, sed tamen & huic
gratiā addit galea. Qua-
re o Jupiter, obstetrican-
di præmium hoc mihi re-
fer, desponde mihi illā.
I v r. Impossibilia petis
Vulcane, perpetuo enim
virgo manere vult. Ego
certe, quantum in me est
nihil repugno. Vt. Hoc
volebā. Reliquum quod
est ipse curabo. Ac iam
stimul rapiā ipsam. I v r.
Si tibi facile adeo hoc,
facias licet. Verūtamē
illud scio, quod amas ea,
quæ tibi contingere ne-
queunt.

Neptuni & Mercu-
rij.

Licet ne Mercuri, con-
ueni-

παρθένον ζωογονῶν, καὶ
ταῦτα ἐνοπλον. ἥπου σφα-
τόπειδον, οὐ κεφαλῇ ἐλει-
λήθεις ἔχων. ἡ δὲ περὶ ἃ,
καὶ πυρρὴ χίρζει, καὶ πύρ-
ρῳ ἰδίᾳ τινάσκει, καὶ τὸ δό-
ρυ πάλῃ, καὶ ἐκδοῦσι γὰρ.
καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πᾶ-
ρ καὶ ἀκμαία γιγνέσθαι
ἤδη ἐν βράχει. γλαυκῶ-
πις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ
τοῦτο ἡ κέρος. ὅτι δὲ ζῶ
μαίνω γὰρ μοι ἄποδος, ἐγγυή-
σας μοι αὐτῶν. Ζεὺς. ἀδύ-
νατα αἰτεῖς ὦ Ἡφαιστ.
παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μέ-
νειν, ἐγὼ γοῶν τό γε ἐπ' ἐ-
μοί, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἡ-
φαιστ. τοῦτ' ἐβουλόμην.
ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ
ἤδη σπασαράσσω αὐτῇ.
Ζεὺς. εἰ σοι ῥᾶδιον οὕτως,
ποίει. πάλιν οἶδα, ὅτι ἀδύ-
νάτων ἐρεῖς.

Ἡσίοδων Θ. καὶ
Ερμού.

Εἴη ὦ Ερμῇ γὰρ ἐντυ-
χεῖν

χεῖν τῷ Δί; Ερμ. οὐδα-
 μῶς ὦ Πόσειδον. Ποσειδ.
 ὅμως προσάγειλον αὐτῷ.
 Ερμ. μὴ ἐνόχλει, φημί.
 ἀκαρὸν γάρ. ὥστε οὐκ αὖ
 ἴδους αὐτὸν ἐν τῷ παρόν-
 τι. Ποσειδ. μῶν τῇ Ἥρῃ
 σῶνται; Ερμ. οὐκ ἀλλ' ἐ-
 τεροῦν τί ὄζει. Ποσειδ. συν-
 ἰμι. Γανυμήδης ἐνδον.
 Ερμ. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μα-
 λακῶς ἔχει αὐτός. Ποσειδ.
 πόθεν ὦ Ερμῆ; δεινὸν γάρ
 τοῦτο φής. Ερμ. αἰχμω-
 μι ἐπεῖν, τοιοῦτον ὄζει.
 Ποσειδ. ἀλλ' οὐχ ἐν πρὸς
 ἐμὲ θεῶν γε ὄντα. Ερμ. τέ-
 τοκεν ἀρτίας, ὦ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἀπαγε. τέτοκεν
 ἐκείνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν
 ἐλελήδει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος
 ὢν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπισήμα-
 σεν αὐτῷ ἢ γαστὴρ ὄγκον
 τινά. Ερμ. εὖ λέγεις. οὐ
 γὰρ ἐκείνη ἔχε τὸ ἐμβρυ-
 ον. Ποσειδ. οἶδα. ἐν τῇς
 κεφαλῇς ἔτεκεν αὐτίς, ὥσ-
 περ τὴν Ἀθηνᾶν. τοκά-
 δα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.
 Ερμ.

venire Ioué nunc? M. n.
 Nequaquam Neptune.
 N. a. p. Attamé intro re-
 nuncia de me ipſi. M. n.
 Ne molestus ſis, inquā,
 importunum enim hoc.
 Quare nō poteris ipſum
 videre in præſentia. N. n.
 Num igitur cum Iunone
 concumbit? M. n. Non,
 ſed diuerſum quiddam
 eſt. N. e. p. Intelligo Ga-
 nymedes intus eſt. M. n.
 Neque hoc, ſed ipſe in-
 firmus aliquantulū eſt.
 N. n. Vnde hoc Mercuri?
 Graue enim iſtud nar-
 ras. M. n. Pudet dicere,
 tale quippiam eſt. N. n.
 At nihil eo tibi opus eſt
 apud me, pater ſim utique
 cum tibi ſim. M. n. Re-
 perit paulo ante, Nep-
 tune. N. a. p. Apage. An-
 peperit ille? ex quo? ita-
 que latuit ille nos Her-
 maphroditus exiſtens?
 At neq; uterus eius tu
 morem aliq̄ue præ ſe tu-
 lit. M. n. Recte dicis.
 Neque etiam ille partū
 intra ſe habebat. N. a. p.
 Noui, ruſum ex capite
 peperit ſcilicet, quemad-
 modum & Minervam,
 habet enim ille caput
 quoddam puerperum.
 M. n.

MER. Neque illud, sed in fœmore gestavit partum, illum videlicet ex Semele receptum. NER. Euge generosus, ut ille totus nobis, & ex omni parte corporis inpregnando, idoneus atq; fœcundus est. Sed quænam Semele ista est? MER. Thebæa mulier, ex filiabus Cadmi vna. Huic congressus prægnantem eâ reliquit. NER. Deinde vero ipse p̄ illa peperit. MER. Atq; admodum. Etiam si tibi alienum ac mirum videatur. Nā Semelem dolis aggressa Iuno (nosti autem, ut zelotypa est) persuadet illi ut petat a Ioue, quo cum fulmine ac fulgure ad se veniat. Quæ cum verbis huius inducta credidisset venissetq; Iupiter fulmē secum portans, conflagrauit tectum, ipsaque Semele ex igne perijt. Me autem iubet Iupiter, ut incisâ illius aluo, partum ad se afferā, imperfectum illum quidem adhuc, & intra septimum mensem conceptum. Quod ubi fecissem, ille dissecto fœmore suo, intro illum re-

Er. οὐκ ἀλλ' ἐν τῷ μητρῷ ἐκίει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. Ποσειδ. εὖγε ὁ γυναιὸς, ὡς ὅλος ἡμῶν κυοφορεῖ, καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ὅτι; Ερμ. θεαία. τοῦ Κάδμου θυγατέραν μία. ταύτῃ σωτηθῶν, ἐγκύμονα ἐποίησιν. Ποσειδ. εἴτα ἔτεκεν ὃ Ερμῇ ἀντ' ἐκείνης; Ερμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παρὰδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. τί μὲν γὰρ Σεμέλει ὀπιελθούσα ἡ Ἥρα, οἶδα δέ, ὡς ζήλοτυπὸς ὅτι, πείθει αὐτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῇ καὶ ἀστραπῶν ἦκεν παρ' αὐτῇ. ὡς δ' ἐπέειδεν, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνσφλέγει ὁ ὄροφος, καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀναταμόντα τίμω γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελές. ἐτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπαμλιναῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρόν, ἐντί-

θισιν,

ἔπαινον, ὡς ἀποτελειθεῖν ἐν-
ταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἥδῃ
μὲν ἔξέτεκεν αὐτὸ, καὶ
μαλακῶς ἀπὸ τοῦ ὠδίνων
ἔχει. Ποσειδ. νῦν οὐκ ποῦ
τὸ βρέφος ἔστιν; Εἰμ. ἐς τὴν
Νύσαν ἀποκομίσας, παρέ-
δωκα ταῖς νύμφαις ἀνα-
τρέφειν, Διόνυσον ἐπονομα-
θέντα. Ποσειδ. οὐκοῦν ἀμ-
φότερα τοῦ Διονύσου τοῦτου
καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁ δὲ
ἔστιν; Εἰμ. ἔοικεν. ἀπειμ
δ' οὐκ ὕδαρ αὐτῷ πρὸς τὸ
πρᾶγμα οἶσταν, καὶ τὰλλα
ποιήσαν, ὅς αὖ νομίζηται
ὡς περ λεχέσθαι.

Εἰμῶ καὶ Ἡλίου.

ὦ ἦλιε μὴ ἐλάσῃς τήμερον,
ὁ Ζεὺς φησὶ, μὴ δὲ αὔριον,
μήδ' ἐς τρίτῳ ἡμέραν, ἀλλ'
ἔνδον μὲν, καὶ τὸ μεταξὺ
μία τις ἔσθ' οὐ μακρά. ὥς
λυέτωσαν μὲν αἱ θεαὶ αὐτῆς
πρὸς ἵππους. σὺ δὲ σβέσον
τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ
μακροῦ σταυτόν. Ἡλ. κα-
νὰ

cipit, vt ibi perficeretur.
Atq; ita iam tertio, post
quam factum illud est,
mense, denuo illum pe-
perit, & nunc ex dolori-
bus aliquantulum lan-
guidus est. N E P. Vbi
igitur infans ille iā est?
M E R. In Nysam hinc
ablatum, tradidi illum
nymphis enutriendum,
Dionysium cognomina-
tum. N E P. Ergo vtrun-
que, Dionysii huius &
pater & mater ille est.
M E R C. Ita videtur. A-
beo igitur, vt illi aquam
ad vulnus afferam, ac cæ-
tera ea quæ ex more atq;
consuetudo fieri solent,
quasi puerperæ procuræ.

Mercurij & Solis.

O Sol, ne hodie cur-
rū agas, inquit Iupiter,
neq; in crastinum neque
etiam in diem perendi-
num, sed intus manes, fi-
atque interea perpetua
vna nox longa. Quare e-
quos quidem iterum sol
uant Horæ, tu vero re-
stingue ignem, & nunc
tandem post longum in-
teruallum temporis te
ipsum recrea. S O L. No-
ua

ua hęc atque omnino aliena denunciāns venis. Sed nunquid transgredi siue peccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuissetat que id nunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? M E R. Nihil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consueto longiorē. S O L. Vbi autem etiam ille est, aut vnde ipse emissus es, ut hęc nunciāres mihi? M E R. Ex Βαοτία, ab vxore Amphitryonis, cum qua concumbit. S O L. Amator illius? atque ita illi satis non est nox vna? M E R. Nequaquā. Nasci enim quendā oportet ex hoc concubitu magnū, atq; multorum certaminum victorem, deum. Hunc igitur vna nocte absolui ac perfici impossibile est. S O L. Sed absoluat atq; ad exitum perducatur ille, quod faustum felixque sit. Veruntamen hęc Mercuri, temporibus Saturni, non fiebant, (soli enim hic nos sumus.)

Neque

γὰ ταῦτα ὦ Ερμῆ καὶ ἄλλοι
κοτὰ ἥκεις παραγγελῶν ἁλ-
λά μὴ παραβαίνειν τι ἑδοξά
ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλά-
σαι τῆς ὁδοῦ, κατὰ μοι ἄχ-
θεται, καὶ πλὴν νύκτα τρι-
πλασίαν τῆς ἡμέρας παύ-
σαι διέγνωκεν; Ερμ. οὐ-
δὲν τοιοῦτον, οὐδ' ἐς αἰὲς
τοῦτο ἔσαι. δαίται δὲ τι-
νὼ αὐτὸς ὀπμηκεῖσθαι γε-
νέσθαι οἱ πλὴν νύκτα. Ηλ.
ποῦ δὲ καὶ ὅτιν, ἢ πόθεν
ἔξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦ-
τά μοι; Ερμ. ἐκ Βοιωτίας
ὦ Ηλῆ, παρὰ τῆς Αμφιτρυ-
ωνος γυναικὸς, ἣ σώσεις.
Ηλ. ἐξὼν αὐτῆς; εἴτα οὐχ
ἱκανὴ νύξ μία; Ερμ. οὐδα-
μῶς. τεχνῶμαι γὰρ τινα
δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης
μέγαν καὶ πολυάθλον θεόν.
τοῦτον οὐδ' ἐς μίαν νύκτα
ὑποτελεσθῆναι ἀδύνατον.
Ηλ. ἀλλὰ τελεσιουργεί-
ται μὲν ἀγαθὴ τύχη. ταῦ-
τα δ' οὐδ' ὦ Ερμῆ οὐκ
ἐγίνετο ὅτι τοῦ Κρόνου. αὐ-
τοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν.

οὐδ'

οὐδ' ὑπόκοιτος ἐκείνος περὶ τῆς
 Ρέας ὡς οὐδ' ὑπολιπὼν αὐτῇ
 οὐρανὸν ἐν θύβαις ἐκοιμά-
 το. ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ὡς ἡ
 μέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον
 τῇ αὐτῆς, ἀνάλογον ταῖς ὥ-
 ραις. ξένον δὲ ἡ παρελλαγ-
 μὴν οὐδέν. οὐδ' αὖ ἐκοι-
 νήσασθε ποτε ἐκείνους θνητῇ
 γυναικί. νῦν ὅτι δυσίωον γυ-
 ναίου ἕνεκα, καὶ ἀντράφθαι
 τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπτε-
 ρως μὲν φηέσθαι πρὸς ἵππους
 ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ πρὸς ὁδὸν, ἀτρεῖς μὲν
 εἶναι τῶν ἡμερῶν, πρὸς
 δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐκ σκο-
 τεῖν διαβιῶν; τοιαῦτα
 καταλύονται τῇ διὸς ἐρω-
 των; καὶ καθιδουῶνται πε-
 μέγοντες. εἰς ἃν ἐκείνους
 ὑποτέλῃ τὸν ἀθλητὴν ὃν
 λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζό-
 φῳ. Εἰμ. σιώπα ὦ Ἥλιε, μή
 τι κακὸν ὑπολάμψῃς τῇ λό-
 γῳ. ἐγὼ δὲ παρὰ πρὸς Σε-
 λῳίῳ ἀσπλῶν, καὶ τὸν
 ὕπνιν, ἀπαγγεῶ κακί-
 νης, ἅπτεσθαι ζῶντος ἀπέσει-
 λει,

Neque ille tum a Rhea
 diuertebat, aut seorsim
 cubabat, neque etiam re-
 lieta coelo Thebis dor-
 miebat. Sed dies quidem
 tum dies erat, nox autē
 ad suum certum spaciū,
 secundum proportionē
 horarum agebatur. pere-
 grinum vero autem im-
 mutatum nihil. Neque
 ille tum vnquam cum
 muliere mortali quic-
 quam rei habuit. At nūc
 infelicitis mulierculę cau-
 sa, oportet omnia iursū
 & deorsum verri. Ac e-
 quos quidē præfractio-
 res & difficiliores fieri,
 ob oculū & desidiā, viam
 autem asperiorē eo quod
 toto triduo non vsurpa-
 bitur, homines præterea
 misere in tenebricoso
 vivere. Hoc boni ex a-
 moribus Iouis consequē-
 tur illi scilicet, sedebūt
 que expectantes, donec
 iste athletam istum, quē
 dicis, absoluerit sub lon-
 gis tenebris. Μακ. Τα-
 ce o Sol, ne quid mali
 pro his dictis tuis nan-
 ciscare. Ego vero ad Lu-
 nam hinc abiens & ad
 Somnū, renuntiabo etiā
 illis, quæ Iupiter man-
 dat

dauit. ille quidem, vt ne procedat citius, huic autem, vt ne remittat à se homines, quo ignorent longam adeo noctem hanc fuisse.

λε, πῶ μὴ χολῇ προκαίην, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνέσαι τοὺς ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσασιν μακρὰν οὕτω πῶ νύκτα γεγονημένῃν.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc, o Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, vt currū sistas, ac desuper aspectes Endymionē dormientem sub dio tanquā venatorem aliquem, interdum autem etiam descendas ad ipsū ex media via? LV. Interroga δὲ Venus filium tuum, qui mihi harum rerum autor est. VEN. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affecit? nunc quidem in Idam adigēs Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adulescentem, quem & Proserpinæ desiderabilē fecit, & me ex dimidia parte amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni de sinat talia facere, fracturam esse me ipsius &

arcus

Αφροδίτης καὶ Σε- λιώς.

Τί ταῦτα, ὦ Σελιώη, φασὶ ποιεῖν σε, ὅπν' αὖ μὲ πῶ Κάρϊαν γῆν, ἵσταί μιν σε τὸ ζεύγος, ἀφορῶσαν ἐς τὴν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα, ὑπαίθριον ἅτε κυνηγέτιν ὄντα, ἐνίθις δὲ καὶ κατὰβαίνην ἐπ' αὐτὸν μέσης τῆς ὁδοῦ; Σε. ἐρώτα ὦ Αφροδίτη τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τῶν αἰτίων. Αφρ. ἔα, ἐκείνος ὑβριστής ἐστιν. ἐμὲ γοῶν αὐτὴ τὴν μητέρα διαδέδρακεν, ἄρτι μὲ ἐς πῶ Ἰδῶν κατὰ γων Ἀγχίσου ἔνεκα τὴν Ἰλιέως; ἄρτι δ' ἐς τὴν Λίβανον, ὅπν' τὸ ἀοσύνιον ἐκείνο μεράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφόνῃ ἐπέραςον ποιήσας, ὅς ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. ὥς πολλὰ κίς ἡπεύλησα, εἰ μὴ παύσει τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲ αὐτοῦ τὰ τέξια

τόξᾳ καὶ πλὴν φαρέτραν, περιαιρέσεν ὃ καὶ τὰ πτερὰ. ἦδ' ἔτι καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐπέτεινα εἰς τὰς πύλας τοῦ σανδαλίου. ὁ δὲ, ἰκὼν οἷδ', ὅπως τοιοῦτά τίνα δεδιώς καὶ ἐκτελούων, μετ' ὀλίγον ὀπιλέλῃσιν ἀπαύτων. ἂν τὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ ἐνδυμίων ὄν; εὐπαράμυθον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. Ζεὺς. ἐμοὶ μὲν καὶ πάντες καλὸς ὁ Ἀφροδίτῃ δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὀπιβαλλόμενος ὅπῃ τῆς πύρας πλὴν χλαμύδα καθύπερθε τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκίνητα, ἦδ' ἐν τῇ χειρὶ ὑπὸ πρὸς ἔχοντα. ἡ δεξιὰ δὲ περὶ πλὴν κεφαλῇ ἐς τὸ ἄνω ὀπιβεβλημένη ὀπιπρέπει; περὶ προσώπῳ περικειμένη. ὁ δὲ ὑπὸ τῷ ὕπνῳ λελυμένος, ἀναπνέει. τὸ ἀμβρόσιον ἐκείνο ἄδμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀποφίλι καλοῦσα, ἐκ' ἀκρων ὅψ' ἀκλύων βεβηκίμᾳ, ὡς αὖ μὴ ἀνεγρήμενος ἐκλαραχθεῖν. οἶδα, τί αὖ οὐ σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα. πλὴν ὑπόπλυνμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

arcus & pharetram, amputaturam autem etiam alas. Iampridem vero & plagas ipsi in nates incussi sandalio, sed ille, nescio quo pacto, tum quidem statim metuens ac supplicās, paulo post obliuiscitur omnium. Verum dic mihi formosusne Endymion iste est? Nā hoc quidem solatio fuerit malo huic. I v. Mihi quidem etiam admodum formosus, o Venus, videtur, & maxime quando instrata super rupem chlamyde dormit, laxa tenēs sagittas, paulatim e manu prolabētes. Dextra autem circa caput sursum versus reflexi, decorē affert faciei, cui circumfunditur. Ipse vero solutus somno, anhelat ambrosium illum halitum. Tunc igitur tacite equidem & sine ullo strepitu descendens, ac summis digitis insistens, ut ne expergefactus ille, perturbari possit. Scis igitur, quid tibi post hæc dictura fuerim, sed pereo equidem amore.

Veneris & Cupidinis.

Αφροδίτης καὶ
Ἐρωτος.

Cupido gnate, vide quæ facis flagitia. Non iam de his loquor, quæ te impulsore mortales in terra, vel in se quisq; vel inuicem alii in alios faciunt, verum de his ago, quæ apud superos quoq; designas, qui quidem Iouem varias assumere formas ostēdis, verrens in quodcunq; tibi pro tempore visum fuerit. Lunam vero e cælo deuocas. Quin & Solem aliquoties compellis lentum apud Clymenē cessare, aurigandi muneris oblitum. nam quicquid iniuriæ in me matrem etiam cōmittis, audacter tanquam tuto facis. Verum tu quidem o deorū omniū confidentissime, Rheam insuper ipsam iam anum, præterea deorum tam multorum parentem eo perpulisti, vt puisionem adamet, atque in Phrygium adolescentulū illū depereat, ac tuam opera insanit, iunctisque leonibus, adhibitis itē Corybantibus, quip-

ὦ τέκνον ἔρως ὄρα, οἷά ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅπουσα πρὸς ἀνθρώπους ἀναπείθεις, καὶ αὐτῷ ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ. ὅς τὸν μὲν Δία πολέμορφον ὀπιδέκνυεις, ἀλλά πῶς ἐς ὃ, τι αὖ σοι ὅτι τῷ χειρὸς δοκῇ. τίω σελήνῃ ἢ καθαιρεῖς ἐν τῷ οὐρανοῦ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδυῶν ἐπίσπε ἀναγκάζεις, ὀπληροσμήρον τῆς ἵππασίας. ἂ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τίω μητέρα ὑβρίζεις, θαρσύνων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὦ τολμηρότατε, καὶ τίω Πέαν αὐτίω γεαυῷ ἥδην, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας πωιδερασθῆναι, καὶ τὸ φρύγιον μερῶ- κιον ἐκείνο πωιδῆναι. καὶ νῦν ἐκείνη μέμνην ἑσέ- σου, καὶ ζευζαμένη τοὺς λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας ἄτε μα-
νικούς

νικῶνς καὶ αὐτὸν ὄντας, ἄνω
 καὶ κάτω πρὸ ἰδίου περιπο-
 λῶσιν, ἢ μὴ ὀλολίζουσα ἐ-
 πί τῷ Ἀπῆ. οἱ Κορύβαντες ὅ, ὃ
 μὴ αὐτῇ τέμνεται ξίφει
 τὸν σῶχιν. ὃ δὲ ἀνὰς πρὸ
 κόριν, ἔεται μιννὰς διὰ
 τῇ ὀρῶν. ὃ δὲ αὐλεῖ τῷ κέ-
 ρατι. ὃ δὲ ὀπιδομβεῖ τῷ τυμ-
 πῶνῳ, ἢ ὀπικτυπεῖ τῷ κυμ-
 βάλῳ. καὶ ὅλως θόρυβος καὶ
 μανία τὰ ἐν τῇ ἰδῇ ἅπαντά
 ὄν. δέδια τοίνυν ἅπαν-
 τα. δέδια τὸ τοιοῦτο, ἢ τὸ
 μέγα σὲ κακὴν τεκοῦσα, μὴ
 ὑπομανεῖτά ποτε ἢ Ρέα, ἢ
 καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖ-
 σα, κελεύσῃ τὸν κορύβαν-
 τας συλλαβόντας σε, δια-
 σπάτασαι, ἢ τοῖς λένυσσι
 παρεβαλεῖν. ταῦτα δέδια,
 κινδυνεύοντά σε ὀρῶντα. Ερ-
 δάρεται μήτις, ἐπεὶ καὶ τοῖς
 λένυσσιν αὐτοῖς ἤδη ζυνήθης
 εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπα-
 νθῶς ὅπῃ τὰ νῶτα, καὶ
 τῆς κόρης λαβόμενος,
 ὡςιοχῶ αὐτούς. οἱ δὲ σάι-
 ρουσί με, καὶ πρὸ χειρᾶ
 δεχόμενοι

quippe qui & ipsi furore
 quodam sunt afflati, per
 Idam montē sursum ac
 deorsum oberrat, ipsa
 quidem Atris amore eiu-
 lans. Cæterum Corybā-
 tum alius suum ipse pe-
 nem ense desecat, alius
 demissa comā per mon-
 tes fertur insanus, alius
 cornu canit, alius tym-
 pano tonat, alius cym-
 balo perstrepat. breui-
 ter, omnis vndiquaque
 Ida tumultus atq; insa-
 niæ plena est. Proinde
 cuncta timeo, metuo ne-
 tale quid ascidat, quæ
 magnū malū generans,
 vt si quando respiscat
 Rhea, vel potius si per-
 gat insanire, Coryban-
 tibus imperet, vt te cor-
 reptum discerpant, aut
 leonibus obiciant. Hic
 me sollicitat metus, qd̄
 videam tibi periculum
 imminere. C v p. Ocio
 so animo esto mater, si-
 quidem leonib. etiam ip-
 sis iam familiaris sum fa-
 ctus, ita vt sexpenumero,
 consensu eorum tergis,
 præhensaque iuba, equi-
 ris ritu insidens illos a-
 gitem. At vero illi inte-
 rim mihi caudis abblādī

C 2 untur,

untur, ac manum ori infertam receptant, lambuntq; deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rheæ ipsi, quando tandem vacauerit, ut me viciscatur, cum in Atte sit tota? Postremo quid ego pecco, quum res pulchras, ut sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater, uti neque tu posthac Martē ames, neque ille te? V E N. Ut es peruicax, & nulla in te nō superas? Attamen horum quæ dixi aliquando memineris.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Definite o Aesculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena a conuiuio deorum. H E. Ac vis, o Iupiter medicamentarium istum priore loco accūbere, quam me? A E S. Quid nī, per Iouem melior quoq; enim sum. M E K. In quo igitur

δεχόμενοι ἐς τὸ εἶμα, περικυμσάμενοι ἀποδιδόασί μοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ρέα, πότε αὖ ἐκείνη χολῶν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἀττῇ; καὶ τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλὰ, διὰ ὅτιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν. μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τούτων, ἢ θέλεις σὺ ὦ μήτις αὐτὴ μηκέτι ἐρεῖν, μήτε σὲ τοῦ ἄρεως, μήτ' ἐκείνον σοῦ; Ἀφροῶς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς πάντων, ἀλλὰ μεμνήσθαι μου ποτὲ τῆς λόγων.

Διὸς, Ἀσκληπιῦ, καὶ Ἡρακλέους. Ζεὺς.

Παύσαθε ὦ Ἀσκληπιε καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπειρή γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότριά τοῦ συμποσίου τῆς θεῶν. Ἡρακλ. ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τοῦτον ἢ φαρμακία προκατακλίνεσθαι μου. Ἀσκλη. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. καὶ τί ὦ

τί ᾧ ἐμμερόντητι ; ἢ διό-
 τι σε ὁ ζεύς ἐκπράυνωσεν ,
 ἃ μὴ δέμης ποιουῶντα , νῦν
 δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθα-
 νασίας μετέληκας ; Ασ-
 κλῆπιος . ὅππῃ ἐλθσαι γὰρ
 καὶ σὺ ᾧ Ἡρακλῆϊ ἐπ' τῇ Οἴ-
 τη καταφλεγείς , ὅτι μοι
 ὀνειδίζεις τὸ πῦρ . Ἡρα-
 κλῆπιος ἴσα καὶ ὅμοια βε-
 βίωται ἡμῶν , ὃς Διὸς μὲν
 υἱὸς εἰμι , τοσαῦτα δὲ πη-
 λὸν καὶ ἐκκαθαίρων τὴν βί-
 ον , θνητὰ καταγωνιζόμε-
 νος , καὶ ἀνδρώπυρος ὑβριστὴς
 τιμωρούμενος . σὺ δὲ ῥι-
 ζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης .
 τοσοῦτοι μὲν ἴσως ἀνδρώ-
 πους χεῖσιμος ὀπιδήσῃεν
 ἢ φαρμάκων , ἀνδρώδεις
 δὲ οὐδὲν ὀπιδεδειγμένος .
 Ασκλη. οὐ λέγεις . ὅτι σου
 τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην ,
 ὅτε πρόβω ἀνῆλθες ἡμί-
 φλεκτος , ἵα' ἀμφοῖν
 διεφθαρμένους τῷ σώμα-
 τι , τοῦ χιτῶνος , καὶ με-
 τὰ τοῦτο τοῦ πυρός . ἐγὼ
 δὲ οἱ καὶ μηδὲν ἄλλο , οὐ-
 τε ἔ-

igitur o attonite, an qđ
 te Iupiter fulmine ali-
 quando percussit, eo qđ
 quæ nefas erat , fe-
 ceras , nunc autem ex
 misericordia iterum im-
 mortalitatis particeps
 factus es ? A s s. Oblit-
 tus vero etiā tu es Her-
 quod in Oeta conflagra-
 sti, quandoquidem mihi
 ignē obliicis ? H E R. Ne-
 quaquā æqualia atq; si-
 milia sunt quæ vterq; in
 vita egimus , vt qui ipse
 quidem Iouis filius sim,
 tantos autem labores su-
 stinuerim, expurgata vi-
 ta deuictis bestiis & hōi-
 nibus contumeliosis, vin-
 dicta ac pœna affectis,
 Tu vero radicū incisor es
 & circulator, ægrotanti-
 bus fortassis hominibus
 vtilis medicamenta ad-
 hibendo, virile autem nī-
 hil quicquam opere præ-
 stitisti. A s s. Recte di-
 cis. quoniam & inustio-
 nes tuas curavi, quando
 paulo ante ascendisti, ad
 nos semiuultus corpore
 vtrinq; corrupto ac
 perduto , & a tunica ,
 & post illam , etiam a
 flamma. Ego vero quod
 si nihil aliud , tamen ne-

C ;

que

que feruiui, quē admodū tu, neq; exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neq; vero etiam infaniens, occidi liberos & uxorem. **HER.** Nisi definas conuiciari, statim admodū senties qđ non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatū hinc, e cœlo præcipitem dabo te, vt ne ipse quidē Pæon curauerit te, diminuto atq; effracto tibi cerebro. **IVP.** Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambus hinc ab legabo vos e conuiuio. Quauquam! etiam quū est o Hercules, prior loco accumbere Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est:

Mercurij & Apollinis.

Quid vero tristis es Apollo? **APOL.** Quoniam Mercuri, miser atque infelix circa amores sum. **MERC.** Dignum quidē mœrore hoc, sed tu

το ἰδούλευτα ὥστε σὺν, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παύμβρος ὑπὸ τῇ Ομφάλῃ χερσὶ σανάλῳ. ἀλλ' οὐδ' ἐμεγαλυχολήσας ἀπέκλεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. **ΗΡΑ.** εἰ μὴ παύσῃ λοιδοροῦμένδε μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ξίφω δὴ κεφαλὴν ἐκ τῆ οὐρανοῦ, ὥς ἐμενδὲ τὸν παῖδονα ἰάσαταί σε τὸ κρανίον στυγριζέντα. **ΖΕΥΣ.** παύσαδε, φημί, καὶ μὴ δῖπταρά ῥητε ἡμῖν τὰ ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῷ συμποσίου. καὶ τοι εὐγνωμον ὦ Ἡρακλῆς προκατακλίνεταί σιν τὸν ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ σφῶτερον ἀποθανόντα.

Ερμῆ καὶ Απόλλωνος.

Τί σκυθρωπός εἰ δ' Ἀπολλων; Απόλλων. ὅτι ὦ Ερμῆ δυσυχὴ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. **ΕΡΜ.** ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον

αὐτὸν . σὺ δὲ τί δυσυχεῖς ; ἢ
 τὸ κατὰ τὴν δάφνην σε λυπεῖ
 ἔτι ; Ἀπολ. οὐδαμῶς . ἀλλ'
 ἐρωμένον περὶ τὸν λάκκον
 τὸν Οἰβάδου . Ερ. τέθνη-
 κε γάρ, εἰπέ μοι , ὁ ὑάκινθος ;
 Ἀπο. καὶ μάλα . Ερ. πρὸς τί-
 νος ὁ Ἀπολλων ; ἢ τίς οὕτως
 ἀνέραςτος ἦν , ὥς ἀποκτείναι
 τὸ καλὸν ἐκείνου μενέαιον .
 Ἀπο. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον .
 Ερ. οὐκοῦν ἐμάνης ὁ Ἀπολ-
 λων ; Ἀπο. οὐκ , ἀλλὰ δυσύ-
 χημα τι ἀκούσιον ἐβλήτο .
 Ερ. πῶς ; ἐδέλω γὰρ ἀκοῦσαι
 τὸν λόγον . Ἀπο. δισκύνει
 ἐμάνθαι . καὶ γὰρ συνεδίσ-
 κουν αὐτῷ . ἡ δὲ κάκιστα
 αἰέμων ἀπαλούμενος ζέφυ-
 ρος , ἥρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ
 αὐτός . ἀμελούμενος δὲ , καὶ
 μὴ φέρων τὴν ὑπερφίαν ,
 ἐγὼ μὲν ἀνέρξισα , ὥστε
 εἰσάγαμεν τὸν δίσκον ἐς τὸ
 αἶψα . ὁ δὲ , ἀπὸ τοῦ ταῦ-
 χέτου καταπνύσας , καὶ
 κεφαλῇ τῷ παιδὶ ἐπέ-
 ρεισε φέρων αὐτὸν , ὥστε
 ἀπὸ τῆς πλῆγης αἱμὰ
 τι ῥύη-

tu quo pacto miser atq;
 infelix es ? An id quod
 cum Daphne accidit , te
 dolore afficit adhuc ? A.
 Nequaquam , sed amasi-
 um doleo , Laconem il-
 lū Oebadi filiū . M E R.
 An mortuus est Hyacin-
 thus ? dic mihi . A P O .
 Atque admodū . M E R.
 Vnde Apollo ? aut quis
 ita ab omni amore alie-
 nus fuit , ut occiderit for-
 mosum illum puerum ?
 A P O L . Meum ipsius fa-
 ctū hoc est . M E R . Quid
 igitur , insaniuisti ? A P .
 A P O . Non , sed infortu-
 nium quoddam invito
 mihi accidit . M E R . Quo
 modo ? cupio enim audī-
 re rationē hanc . A P O L .
 Disco ludere discebat ,
 atq; ego vna cum illo lu-
 debam . Cæterum vento-
 rum omnium pessime
 perditus Zephyrus ama-
 bat quidem longo iam
 tempore etiam ipse illū .
 Verum neglecto eo , &
 contemptum istum non
 ferente , ego quidem ,
 quemadmodum consue-
 ueramus , discum in al-
 tum sursum versus iacu-
 labar , ille autem deor-
 sum Taygeto spirans ,
 C 4 abla-

ablatum hunc in caput
puero inflixit, ita ut ex
ea plaga & cruor mana-
ret affatim, & ipse puer
statim sagittis, fugientē
que ad montem usque
persequendo. Puerο au-
tem & tumulum extru-
xi in Amyclis, ubi discus
eū prostravit, & ex san-
guine florem, terram in-
ducere feci, suavissimum
illum quidem Mercuri.
atq; omnium fragrantis-
simum, præterea & lite-
ras quasdam habentem,
quæ mortuū ipsum quasi
deplorant. Num tibi igi-
tur præter rationē mœ-
stus fuisse videor? M E R.
Sane vero Apollo. No-
ras enim mortalem te
comparasse amasiū tibi.
Quare dolere nō debes,
mortuo iam illo.

Mercurij & Apol- linis.

Itan, autem Vulcanū,
cum & claudus ipse sit,
& artem adeo fabrilem
& contemptam exerce-
at Apollo, pulcherrimas
duos uxores duxisse, Ve-
nerem atque Gratiam?
A P O L. Felicitas quæ-
dam

τε ζῆναι πολὺν, καὶ τὸν παῖδα
εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τ'
μὲν ζέφυρον, αὐτίκα ἡμιω-
μῶ κατατοξεύσας, φεύγον-
τι ὀπισθήμενος, ἄχει τοῦ ὀ-
φους. τὸ παῖδ' ὅ, καὶ τάφον
ἐχυσάμην ἐν ἀμύκλαις, ὅ-
που ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβηκε.
καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αἶθος
ἀναδουῶναι πῶς γὰρ ἐποίη-
σα, ἥδιστον ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐαν-
δές αὐτὸν ἀνδρῶν ἀπάντων.
ἔτι καὶ χράμματα ἔχον, ἐ-
παϊάζοντα τὸν νεκρῶν, ἀεὶ
σοι ἀλόγως λειπυῖσθαι δο-
κῶ; Ἑρμ. ναὶ ὦ Ἀπολλών. ἥ-
δεις γὰρ θνητὸν πεποιημέ-
νος τὸν ἐρώμενον, ὥς μὴ
ἄχθου ἀποθανόντος.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλ- λωνος.

Τὸ δὲ καὶ χυλὸν αὐτὸν
ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνῳ
ἔχοντα βαλάνυσον ὦ Ἀπολ-
λον, τὰς καλλίστας γυναί-
κηναι, πῶς τε Ἀφροδίτῳ καὶ
πῶς χάριν; Ἀπολ. οὐ ποτ-
μία

μία τις ὁ Ερμῆς, πλὴν ἐκεί-
 νό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέ-
 χεσθαι σιωπῶσας αὐτὰς, καὶ
 μάστιγα ὅταν ὀρεῶσιν ἰδρῶ-
 τι ῥέοντα εἰς πλὴν κάμι-
 νον ὀπκικυφῶτα, πολλὴν
 αἰθάλην ὅπῃ τοῦ προσώπου
 ἔχοντα. καὶ ὁμοίως τοιοῦτον
 ἦντα αὐτὸν, περιβάλλουσί
 τι, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ-
 καθεύδουσι. Ερ. τοῦτο καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Η-
 φαίσῳ φθονῶ. σὺ δὲ κόμα
 ὁ Απολλων, καὶ κινδάρησι,
 καὶ μέγα ὅπῃ τῷ κάλλει
 φέρονται, καὶ γὰρ ὅπῃ τῇ εὐξείᾳ
 καὶ τῇ λύρᾳ. εἴτα ἐπειδὴν
 κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι κα-
 θεύδουσιν. Απο. ἐγὼ δὲ
 καὶ ἄλλως ἀναφροδιτὸς εἰμι
 εἰς τὰ ἐρωτικά. καὶ δύο γυνῶν,
 οὗς μάστιγα ὑπερηγάπησα,
 πλὴν Δάφνης καὶ τὸν Τά-
 κινθον, ἡ μὲν ὑποδιδράσκει
 με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλιστο
 ξύλον γινέσθαι μᾶλλον ἢ
 ἐμοὶ σιωεῖναι, ὁ δὲ ὑπὸ
 τοῦ δίσκου ἀπώλιστο. καὶ
 γυνὴ αὐτ' ἐκείνων σιφάρους
 ἔχει.

dam hęc Mercuri. Ve-
 runtamen illud equidē
 miror, quod cum illo rē
 habere sustinent, & ma-
 xime quando vident su-
 dore fluentem, in for-
 nacem demittere atq; in
 curuare sese, multa a-
 deo fuligine facie illius
 oppleta. Et tamen talis
 ipse cū sit, amplectuntur
 ipsum, & osculantur, &
 vna dormiunt M E R C.
 Hoc & ipse indignor, &
 Vulcano inuideo. At tu
 comam nutri Apollo, ac
 citharam persona, ani-
 mum ob pulchritudinē
 elatum atq; superbum
 prę te ferens, & ego et-
 iam ob habitudinē cor-
 poris & lyram. Ceterum
 vbi cubitum eundū fue-
 rit, soli dormiemus. A.
 Ego vero alias quoque
 habeo Venerem minus
 propitiā ad res amatori-
 as. Quippe etiam quos
 duos maxime pręter cę-
 teros amaui, Daphnen
 & Hyacinthum, illa qui-
 dē aufugit, atq; odit me
 adeo vt, in lignum con-
 uerti maluerit, quā me-
 cum rem habere, hic au-
 tem a disco interfectus
 est, & nunc pro illis, co-
 ronas

ronas habeo. MERE. At ego iam aliquando Venerem, sed non oportet gloriari. APO. No- ui, atque etiam Herma- phroditum istum ex te- aiunt peperisse ipsā. Ve- runtamen illud mihi dic, si nosti, quomodo non æ- mulatur Venus Gratiā, aut cōtra illa Venerem? MER. Quoniam, Apol- lo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem ha- bet, Venus autem in cœ- lo, præsertim autem hæc cum Marte plerunque versatur, atq; illum a- mat. Quapropter non ita multum fabrum istū curat. A. Atq; hæc pu- tas ipsum Vulcanum sci- re? MER. Scit, sed quid agat cum generosum a- deo adolescentem, & præterea, militare ip- sum esse videat. Quare silentium agit, nisi quod miratur quidem, vincur- la quædam excogitasse contra illos sese, iisque ipsos compræhensurum esse, circumdato veluti retibus quibusdā lecto. APO. Nescio sanē. o- prarim vero ipse ille, q- uis cōprehēderetur esse.

Iuno-

ἔχω. ΕΡΜ. ἐγὼ δὲ ἤδη πο-
τὲ τὴν Ἀφροδίτην, ἀλλ' οὐ
χὴ αὐχεῖν. ΑΠΟ. οἶδα. καὶ
τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐν σοὶ
λέγεται τετοκέναι. πολλὴ
ἐκείνῳ μοι εἶπε, εἶτι οἶδα,
ὥς οὐ ζήλοτυπεῖ ἢ Ἀφρο-
δίτη τὴν χάριν, ἢ ἡ χάρις
ταύτην; ΕΡΜ. ὅτι ὦ Ἀπολ-
λον ἐκείνῃ μὲν αὐτῇ ἐν τῇ
Λήμνῳ σώσεις, ἡ δ' Ἀφρο-
δίτη ἐν τῷ οὐρανῷ. ἄλλως
τε, περὶ τὴν ἄρην ἔχει τὰ
πολλὰ, καὶ κείνου ἐρεῖ. ὥς
ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκῆως
τούτου μέλει. Ἀπόλλων.
ταῦτα οἶσι τὸν Ἡφαίστον εἰ-
δέναι; ΕΡΜ. οἶδεν ἀλλὰ
τί αὐτῷ δράσθαι δυνάσται, γεν-
ναῖον ὄρεων νεανίαν, καὶ σπα-
τιώτῃ αὐτόν; ὥς τὴν ἡ-
συχίαν ἄγει, πολλὴ ἀπει-
λεῖ γὰρ δεσμὰ τινα ὀπμη-
χανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλ-
λῆφθαι, σαλευούτας ἐ-
πὶ τῆς οὐρῆς. ΑΠΟ. οὐκ
οἶδα. εὐξαίμην δ' αὐτῷ αἰ-
τὸς ὁ ξυλληφθῆναι μὲν εἶ-
ναι.

Hæc

Ηρας καὶ Λητῆς.

Iunonis & Latona.

Καλὰ γὰρ γὰρ, ὦ Λητοῖ
 καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διὶ.
 Λη. οὐ πάσαι ὦ Ηρα τοιοῦ-
 τως τίκτειν δυνάμεθα, ὅ-
 τι Ἡφαίστος ἔστιν. Ηρα. ἀλλ'
 αὐτός μὲν ὁ χαλκός, ὅμως χη-
 σιμός γε ἔστι, τεχνίτης ὢν ἄ-
 ριστος, καὶ κατακνήσκειν ἡ-
 μῖν ἔοικεν, καὶ τῷ Αφρο-
 δίτῳ ἔγνημι, καὶ σπουδάξῃ
 πρὸς αὐτῆς. οἱ γὰρ παῖδες,
 ἡ μὲν αὐτῇ ἄρξινική, πέρα τῷ
 μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τε-
 λοῦσιον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀ-
 πελθούσα, πάντες ἴασιν
 ὅσα ἐδίει ξενοκλονοῦσα, καὶ
 μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐ-
 τῷ, ἀνθρωποφάγους ὄντας.
 ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται
 μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ το-
 ξοῦν καὶ κιθαρίζειν, καὶ
 ἱατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύειν.
 καὶ κατασπασμένος ἐργα-
 σίηται τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν
 ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρω
 καὶ ἐν Διδύμοις, ὅθεν ἀπατᾷ
 τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ
 ἑπάμ.

Pulchros enim uero
 Latona & liberos pro-
 creasti Ioui. L A. Non e-
 nim omnes, o Iuno, ta-
 les parere possumus, qua-
 lis Vulcanus est. I V N.
 At hic claudus quidem,
 utilis certe tamen est ar-
 tificex optimus existēs, ac
 cœlum nobis exornauit
 quoque, Veneremq; v-
 xorem duxit, a qua &
 studiose obseruatur. Cō-
 tra autem tuorum libe-
 rorum, altera quidem
 virilis ultra modum, &
 montiuaga est, & postre-
 mo in Scythiam quoque
 profecta, omnes sciunt,
 qualia comedat, hospis-
 tes mactādo, ac Scythas
 ipsos imitando, qui hu-
 mana carne vescuntur.
 Apollo autē simulat qui
 dem omnia scire sese, &
 iaculari, & cithara canere,
 & medicum esse &
 vaticinari. Et erectis va-
 tiginandi tabernis hic in
 Delphis, illic in Claro
 & Didymis, decipit con-
 sulentes se, obliqua, &
 in vtrāque partē quæ-
 stionis propositæ incli-
 nantia

nantia respondendo, ne videlicet erroris possit damnari, atque ita ex hoc quæstū facit, & dite scit. Multi enim amantes sunt, seque ipsos exhibent præstigiis deludendus. Verum non ignoratur utique a prudentioribus, quod pleraque falsa ac ficta dicuntur, quæpe ille ipse vates ignorabat, quod interfectorum amasium suum esset discere, neque prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, idque adeo formosum atque comatum, Quare non video, qua causa pulchriores liberos te quam Nioben illam, procreasse putaris. L A T. At vero liberi hi, hospitum matatrix ista videlicet & mendax vaticinator ille, scio quo pacto mordeant te, dum conspiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidē ob pulchritudinē laudatur, ille autē citharā per sonat in cōvivio, omnibus ipsū admiratione prosequētib. I V. Nequeo risū continere Laton. Illum ne admirantur? Quem

Mar-

ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκείνους τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλουτεῖ μὴν ἀπὸ τοῦ τοιούτου. πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόντοι, καὶ παρέχοντες αὐτοῦ καταγοντεύεσθαι. πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γὰρ ὑπὸ τῆς συνεγνωμένης, τὰ πολλὰ τερατευόμενος. αὐτὸς γοῶν ὁ μαίτις ἡγνέει, ὅτι φονεύσει μὴ τὸν ἐρώμενον τῆς δίσκης. οὐ φοιματευόμενα δὲ, ὡς φύζεται αὐτὸν ἡ δάφνη, καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ κομήτιον ὄντα. ὥστε οὐχ ὀρεῶ, καὶ ὅτι καλλιτεκτοντέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας. Λη. ταῦτα μὴ τοι τὰ τέκνα ἡ ξινοκτόνος καὶ ὁ ψευδόμεναις, οἶδα, ὅπως λυπεῖσθαι ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὴ ἐπαυῖται ἐς τὸ κάλλος, ὃ δὲ κινεῖται ἐν τῇ συμποσίῳ θαυμάζομενος ὑφ' ἀπάντων. Ηφαι. ἐγέλασα ὦ Λητοῖ. ἱμεῖνος θαυμασὸς, ὃν ὁ

Μαρσύ-

Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἰ
 μῦται δικάσαι ἤθελον, ἀπέ-
 δειξεν αὐτὸς κρατήσας
 τῇ μουσικῇ; γυνὴ δὲ κατα-
 σφιδεῖς ἄδελφος ἀπόλωλεν,
 ἀδίκως ἀλούς. ἡ δὲ καλὴ σου
 παρθένος οὕτω καλὴ ἐστίν,
 ὥς ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα
 ὑπὸ τοῦ Ἀκταίονος, φοβη-
 θεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἔξα-
 γορεύσῃ τὸ αἶχος αὐτῆς,
 ἐπαφῆκεν αὐτὴν τὸν κύ-
 νας. ἔω γὰρ λέγειν ὅτι οὐ-
 δὲ τὰς τεκούσας ἐμαυτοῦτο,
 παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.
 Πη. μέγα ὦ Ἡρα φρονεῖς,
 ὅτι ξυῖς πρὸ Διὸς, καὶ συμ-
 βασιλεύσεις αὐτῷ, καὶ διὰ
 τοῦτο ὑβρίζεις ἀδελῶς. πλὴν
 ἀλλ' ὄλομαι σε μετ' ὀλίγον
 αὐτὸς δακρύουσαν, ὅποτεν
 σε καταλιπὼν, ἐς πλὴν γυνὴ
 κατῇ, ταῦρος ἢ κύκνος γι-
 γόμενος.

Ἀπόλλωνος καὶ
 Ερμού.

Τί γελάς ὦ Ερμῆ; Ερ. ὅτι
 γελοι-

Marſyas, ſi iuſte modo iu-
 dicare Muſæ voluiſſent,
 excoriatſſet merito, vt q
 ipſe in Muſica vicerat,
 nunc autem circumuen-
 tus miſer ille periit, in-
 iuſte ſane dānatus. Hæc
 autem formoſa tua vir-
 go, ita formoſa nimirum
 eſt, vt poſteaquam ani-
 maduertit ſeſe conſpe-
 ctum ab Actæone fuiſſe,
 verita ne adoleſcēs ille,
 turpitudinē ipſius euul-
 garet, immiſerit illi ca-
 nes. Vt interim non di-
 cam, quod neque partu-
 riētib. oſtetricatura fuiſ-
 ſet, ſi virgo vtique & ip-
 ſa foret. L A T. Valde a-
 nimo elato es Iuno, eo
 quod cum Iouē concum-
 bis, & vna cū eo regnas,
 & propterea abſq; metu
 contumelioſa es. Verun-
 tamen videbo te non ita
 multo poſt rursū lachry-
 mantem, quando te re-
 licta in terram deſcende-
 rit ille, in taurū aut cy-
 gnum conuerſus.

Apollinis & Mer-
 curij.

Quid rides Mercuri?
 M E R. Quoniam maxi-
 me

me ridicula Apollo, vidi
 A P O L. Dic igitur, vt &
 ipse auditis illis, tecum
 ridere possim. M E K C.
 Venus cum Marte con-
 cūbens, deprehensa est,
 ac Vulcanus comprehen-
 sos illos vinculis cōstrin-
 xit. A P O. Quomodo?
 Suave enim quiddam
 dicere videris. M E. Lō-
 go iam tempore, opinor
 hęc sciens venatus est il-
 los, & lecto occultis qui-
 busdam vinculis circūda-
 to, abiens ad fornacem
 opus faciebat. Post hęc
 Mars ingreditur secreto
 vt quidem ipse putabat.
 Videt autē ipsum ex al-
 to Sol, & rem ad Vulca-
 num defert. Vbi igitur
 lectum cōscendissent, &
 in opere essent, & iam
 intra retia tenerentur,
 circumuoluuntur ipsis q-
 dem vincula, astat autē
 Vulcanus. Illa igitur (nā
 & forte tum nuda erat)
 pudore affecta, non ha-
 bebat, quo se tegetet.
 Mars vero, ab initio fu-
 gere tentabat, sperabat-
 q; se vincula illa disrup-
 turum esse. Cæterū po-
 steaquam intellexit, se
 vndique captum teneri,
 neque

γελοιότατα δ' Ἀπολλὸν εἶ-
 δον. Απο. εἶπε οὖν, ὥς καὶ
 αὐτοὺς ἀκούσας ἔχω συγγε-
 λᾶν. Ερμ. ἢ ἀφροδίτῃ ζω-
 οῦσα τῷ Ἀρει, κατέειληπαι,
 καὶ ὁ Ἡφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς
 ξυλλαβῶν. Απο. πῶς; ἡ-
 δὴ γὰρ τι ἔρεῖν ἔοικας. Ερμ.
 ἐν πολλοῦ, οἶμαι, ταῦ-
 τα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτοὺς,
 καὶ πρὶ τῷ συνῶν ἀφανῇ
 δεσμὰ περιδεῖς, ἐργάζετο
 ἀπειθῶν ὅτι τῷ κάμινον.
 εἶτα ὁ μὲν Ἀρης εἰσέρχεται
 λαθὼν, ὥς ᾤετο. καθορᾷ
 δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει
 πρὸς τὸν Ἡφαιστον. ἐπεὶ δὲ
 ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ
 ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγε-
 γνήματο τῷ ἀρκίῳ, περι-
 πλέκεται ῥῶν αὐτοῖς τὰ
 δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς
 ὁ Ἡφαιστος, ἐκείνη μὲν
 οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμ-
 νῇ οὔσα, οὐκ εἶχεν, ὅπως
 ἐγκαλύπταιτο αἰδομένη. ὁ
 δὲ Ἀρης τὰ μὲν παρῶτα δια-
 φυγεῖν ἐπιεῖρατο, καὶ ἥλ-
 πιζε ἐξελθὲν τὰ δεσμὰ.
 ἔπει-

ἔπειτα δὲ σωεῖς ἐν ἀφύ-
κτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέ-
τεται. Απο. τί οὐκ ἀπέλυ-
σεν αὐτὸς ὁ Ἡφαιστος; Ερμ.
οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας
πρὸ θεοῦς, ὅπῃ δεικνύται πῶς
μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δ' ὅ γυμνοὶ
ἀμφοτέροι κατὰ νένκυκτες,
ξυδεδιμένοι ἐρυθρῶσι. καὶ
τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε
μοιχουχὲ αὐτὸ γιγνόμενον
τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλ-
κὸς ἐκείνος, οὐκ αἰδεῖται
καὶ αὐτὸς ὅπῃ δεικνύμενος
πῶς αἰχμηῶν τοῦ γάμου;
Ερμ. μὰ Δία ὅσῃ καὶ ὅπῃ
γὰρ αὐτοῖς ἐφεσώς. ἐγὼ
μὲν τοι, εἰ χεὶρ τάλῃ δὲς εἰ-
πεῖν, ἐφθόγῳ πρὸς Ἀρεῖ, μὴ
μόνον μοιχεύσαντι πῶς καλ-
λίστῳ θεῶν, ἀλλὰ καὶ δεδι-
μῶν μετ' αὐτῆς. Απολ. οὐκ
οὐκ καὶ δεδεῖσθαι αὐτὴν ὑπέ-
μεινας ὅπῃ τούτῳ; Ερμ.
οὐ δ' οὐκ αὐτὴν ὦ Ἀπολλον;
ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν. ἐπαί-
νεσμαι γὰρ σε, ὡς μὴ τὰ
ἴσῃα καὶ αὐτὸς εὐχῇ ἰ-
δῶν.

neque effugere quoquā
posse, supplicare cepit.
A P. Quid igitur, soluit
ne ipsos Vulcanus? M.
Nondum, sed conuoca-
tis diis, spectandum ip-
sis exhibuit adulterium.
Illi autem nudi ambo, &
colligati mutuo, inclina-
tis deorsum caputib. eru-
bescebant. Atque adeo
spectaculum hoc dulcis-
simū mihi visum est, cū
tantum non ipsum opus
exhiberent. A P O. At
faber ille, an non pudore
afficitur etiā ipse, cū
spectandam ita exhibet
turpitudinem coniugii.
M E R C V R. Per Iouem,
quippe qui etiā arrideat
ipsis astans. Ego vero, si
opus est verum dicere,
inuidebam Marti, non
solum quod cum formo-
sissima dea adulteriū ex-
ercuisset, sed etiā, quod
colligatus cum ipsa vna
esset. A P O. Proinde
& tu ligari hoc pacto su-
stineres? M E R C. Tu
vero non, Apollo? A-
spice modo & accedens,
collaudabo enim te, si
non eadem ipse quo-
que optabis, vbi vide-
ris.

Iunonis &
Iouis.

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρας.

Et quidem erubescerem o Iupiter, si mihi talis esset filius effœminatus adeo, & perditus ebrietate. Mitra quidem religata coma incedens, vt plurimum autem cum insanis mulieribus consuetudinem habens, mollior ipsis illis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens, & in summa cuius magis, quam patri tibi similis. I v p. At vero hic mitratus & mulierosus non solum o Iuno, Lydiam subiugauit, & eos qui ad Tmolium habitant, cepit, præterea & Thraces sub se redegit, verum etiã contra Indos profectus, cū muliebri isto exercitu & elephãtos cepit, & terra potitus est, ipsumque regem, qui aliquantulum resistere ausus fuerat captiuum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saliens pariter & choream ducens, hastis vtendo hederaeis, ebrius interea, vt ais, atque furore correptus. Quod si vero quispi-

am

Εγὼ μὴ ἡχυνόμενον αὐτὸν
 ζῶν, εἰ μοι τοιοῦτος ὡς ἦν,
 θῆλος οὕτω, καὶ διεφθαρμένος
 ὑπὸ τῆς μέθης. μίτρα μὲν αἶψα
 διδεδυμένος τὴν κόμην, τὰ
 πολλὰ δὲ μαινομένης γυναι-
 ξίσμων, ἀερότερος αὐτῆς
 ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ
 αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύ-
 ων. καὶ ὅπως παντὶ μάλλον
 ὅμοιος, ἢ σοὶ τῷ πατρὶ. Ζεὺς.
 καὶ μὴ οὕτως γε ὁ θηλυμί-
 ρης, ὁ ἀερότερος τῇ γυναικῶν,
 οὐ μόνον δὲ Ἡρα τὴν Λυδίαν
 ἐχέσσετο, καὶ τοὺς καλοικοῦν-
 τας τῷ Τμῶλον ἐλάβε, καὶ τοὺς
 Θράκας ὑπεηγάγετο, ἀλλὰ καὶ
 ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναι-
 κείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς
 τε ἐλέφαντας εἰλεῖ, καὶ τὴν χό-
 ραν ἐκράτησε, καὶ τὴν βασιλίαν
 πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι το-
 μήσαντα, αἰχμάλωτον ἀπή-
 γαγε. καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπρα-
 ξεν, ὀρεχούμενος ἅμα καὶ χορεύ-
 ων, θύεσσις χερόμενος κηπίνοις
 μεθύων, ὡς φησὶ, καὶ ἐνθεάζων.
 εἰ δέ τις

ὃ δὲ τις ἐπιχειρήσει λοιδόρη-
 σαδυσὶν ἢ ὑβρίσας ἐς πλὴν
 τελευτῶν, καὶ τὸν ἐτιμωρή-
 σατο, ἢ καλὰ δύνῃας τοῖς κλή-
 μασι, ἢ διασπασθῆναι ποι-
 ῆσαι ὑπὸ τῷ μητρὸς ὥσπερ νε-
 βρῖ. ὅρῳ ὡς ἀνδρεία ταῦτα,
 ἢ οὐκ ἀντάξια τῷ πατρὸς; εἰ
 δὲ παιδιὰ καὶ πρὸς τὴν παρῶσιν
 αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος, καὶ μά-
 λιστα εἰ λογίσαι τό τις, ὅιος
 αὐτῶν οὗτος ἴσῃ, ὅπου
 ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἡφαι-
 σῷ μοι δοκεῖς ἐπαινέειν καὶ τὸ
 εὖρεμα αὐτῷ πλὴν ἀμπελον,
 καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα ὅρων
 διὰ οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι
 σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβριν
 περὶ μέθυ, καὶ ὅλας μεμνη-
 νότες ὑπὸ τοῦ πότου. τὸν
 γοῦν Ἰκάριον, ὅς περ ἑδω-
 κε τὸ κλῆμα, οἱ συμπτώται
 αὐτοῖς διέφθειραν, παίοντες
 ταῖς δικέλλαις. Ζεύς. οὐδὲν
 τοῦτο φῆς. οὐ γὰρ οἶνος ταῦ-
 τα, οἷ δὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ,
 τὸ δὲ ἀμύττον τῷ πότῳ, καὶ
 τὸ πέρα τῷ καλῶς ἔχοντος
 ἐμφορεῖται τῷ ἀκράτου. ὅς δ'
 αὐτῷ

am illum conuiciari ag-
 gressus sit, contumelio-
 se de sacris illius loquen-
 do, etiā hunc ulcisci so-
 let, vel palmitib. ipsum
 implicando, vel a matre,
 perinde ut hinnulum, la-
 cerari faciendo. Vides
 quam virilia hæc, & me
 patre minime indigna.
 Si vero lusibus quoq; &
 deliciis inter hæc indul-
 get, non est, quod inui-
 deas, & maxime si quis
 cogitet, qualis hic sobri-
 us futuruserat, quando
 etiam ebrius hæc facit.
 I v. Tu mihi videris etiā
 laudare inuentū ipsius,
 vitem videlicet, & vinū,
 & hoc cum videas, qua-
 lia inebriati isti faci-
 tent, titubantes, & ad cō-
 tumeliam prolabantes,
 & in summa, insanientes
 præ vino. Itaque & Ica-
 rium illum, cui primo do-
 navit palmitem, ipsi cō-
 potores perdiderunt ex-
 dentes ligonibus. I v r.
 Nihil hoc dicis. Non e-
 nim vinum hæc, neque
 ipse Dionysius efficit, sed
 immoderatus potus, &
 ultra quam decet, & sa-
 tis est, replemi mero. Cæ-
 terum si quis moderate

bibat , hilarior ille quidem & suavior fieri solet
Qualia vero Icarus passus est, tale nihil ulli cō-
potorum facile fuerit. Sed tu adhuc zelotypia
affici videris, ac Semeles reminisci , Iuno. Siquidem eas res Dionysii calumniaris , quæ sunt omnium pulcherrimæ.

Veneris & Cupidinis.

Quid tandem in causa est , Cupido , vt cum reliquos Deos omneis adortus expugnaris, Iouem ipsum, Neptunum, Apollinem , Iunonem , me denique matrem, ab vna Minerua temperes , vtq; aduersus hanc nec vllum habeat incendium tua fax, & iaculis vacua sit pharetra, tū & ipse arcu careas, neque iaculari noris? C v. Equidem hanc metuo, mater , est enim formidabilis truculentoque aspectu , ac ferocitate quadam supra modū virili. proinde si quando tenso arcu petā illam, galeæ cristam qua tiens, expauescit me, &

αὐ ἐμμετρα πίνῃ , ἰλασώ-
τες μὲν, καὶ ἡδίων ᾗσιντ' αὖ.
ὄϊον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐ-
δὲν αὖ ἐργάσαί το οὐδένα τῶν
ξυμποῶν. ἀλλὰ σὺ δὴ ζή-
λοτυπεῖν ἔοικας ᾧ Ἡρα, καὶ
Σιμέλης μνημονεύειν, εἴγε
διαβάλλεις τοῦ Διούσου
τὰ κάλλος.

Αφροδίτης καὶ Ἐρώτος.

Τί δή ποτε ᾧ Ἐρῶς, τοὺς
μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγω-
ρίσω ἅπαντας, τὸν Πρῶσι-
δῶ, τὸν Ἀπίλλῳ, πῶν Ρέ-
αν, ἐμὲ πῶν μητέρα, μόνης
δὲ ἀπέχει τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ
ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοὶ
ἡ δᾶς, κενὴ δὲ οἰσῶν ἡ φα-
ρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ
ἄσοχος; Ἐρῶς. δέδια ᾧ
μητρε σὺ πῶν. φοβερά γάρ
ἐστὶ καὶ χαροπὴ, καὶ δεινὸς
ἀνδρική. ὅπόταν, οὐκ ἐν-
τεινόμενος τὸ τόξον ἴω
ἐπ' αὐτῶν, ὀπισθεύουσα τὸν
λόφον, ἰκταλήῃ με, καὶ
ὑπὸ τῶν

ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορῶμι μου τὰ τοξόματα ὅν τ' ἔχει χερῶν. Αἴφρο. Αἴφρος γὰρ οὐ φοβερώτερος ἢ, καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νικήσας. Εἰ. ἀλλ' ἐκείνη ἐκὼν προσίσταί με, καὶ προσκαλεῖται, ἢ ἀδινὰ δὲ ὑφορᾷται αἰεὶ. καὶ ποτε ἐγὼ μὴ ἄλλως παρήπιον, πλοσίον ἔχων πλὴν λαμπάδα, ἢ δὲ, εἰ μοι ᾤσῃ, φῦσσι, τὴν τὸν πατέρα τῶ δροσάτῳ σε διαπείρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν τάξαρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπειλήσῃ. καὶ ὅτ' αὖ δὲ δριμύ, καὶ ὅτ' τοῦ σήθους ἔχει ᾤσῃ τι φοβερόν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδισα. μορμολύγεται γὰρ με. καὶ φύγω ὅταν εἶδω αὐτό. Αἴφρο. ἄλλὰ πλὴν μὴ ἀδινῶν δέδιας ὡς φῆς, καὶ πλὴν Γοργόνα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβήσῃς

tremebundus fio, sic ut arma mihi e manibus excidant. V. Et. Atque Mars an non erat hac formidabilior? & hunc tamen superatum exarmasti? C. V. Imo ille cupide me recipit, atque ultro etiam inuitat, verū Minerva sēper adductis superciliis obseruat. quin aliquando, temere ad illum aduolauī, facē propius admonens, at illa, siquidem ad me accesseris, inquit, per parentem Iouem, quouis modo te confecero, aut lancea te transfigam, aut pedibus arreptum in tartara dabo præcipitem, aut ipsa te discerpam. Plurima item id genus cominabatur. Ad hæc acris obtuetur oculis, postremo & in pectore faciem quandam gestat horrendam, viperis capillorum vice comatam, hanc nimirum magnopere formido, territat enim me, fugioq; quoties eam aspicio. V. n. Esto sane Mineruam metuis, ut ais, atque huius gestamen Gorgona reformidas, idque cum Iouis ip-

sius fulmen non formi
 daueris. Cæterū Musæ
 quam ob causam abs te
 non feriuntur, atque a
 tuis iaculis tutæ agunt?
 num & hæc cristas quati-
 unt, aut Gorgonas præ-
 tendunt? C V P. Reue-
 reor eas, o mater: Gra-
 ues enim sunt, & sem-
 per aliquid curant, &
 cantionib. animum in-
 tentum gerunt, quin ip-
 se etiam nō raro illis as-
 sisto, carminis suauitate
 delinitus. V E N. Esto,
 nec has adoriris propter
 ea quod sint reuerēdæ.
 At Dianam qua tandem
 gratia non vulneras? C.
 Vt breuiter dicam, hanc
 ne deprehendere quidē
 vsquam sum potis, quip-
 pe perpetuo per montes
 fugitantem, ad hæc alte-
 rius cuiusdam sui cupi-
 dinis illa tenetur cupidi-
 ne. V E. Cuius o gnate?
 C. Venatu ceruorum &
 hinnulorū, quos insecta-
 tur vt capiat, ac iaculo
 figat. Ac p̄sū tota rerū
 huiusmodi studio tēetur
 tametsi fratrē eius q̄ ni-
 misū arcu valet & ipse, fe-
 ritq; eminus. V E N. Te
 neo gnate, eū sapenume-
 ro sa-

δεις τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς.
 αἱ δὲ μοῦσαι, διὰ τί σοι
 ἄπρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν
 εἰσιν; ἢ καλκῆναι λόφους
 ὀπιστεύουσιν, καὶ Γοργόνας
 προφαίνουσιν; Ερμ. αἰ-
 δοῦμαι αὐτὰς ὧ μῆτιρ.
 σιμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ
 τι φροντίζουσι, καὶ πᾶσι
 ᾧδῶν ἔχουσι. καὶ ἐγὼ πά-
 ρισταμαι πολλάκις αὐταῖς,
 κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέ-
 λους. Αφροδ. ἔα καὶ
 ταύτας, ὅτι σιμναί. τίω
 δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἔνεκα
 οὐ τιτρώσκεις; Ερμ. τὸ
 μὴ ὄλον, οὐδὲ καταλαβεῖν
 αὐτὴν οἶδόν τε, φύγουσαν
 αἰεὶ διὰ τῆς ὁρῶν, εἴτα καὶ
 ἰδὼν τινα ἔρωτα ἦδ' ἔρᾱ.
 Αφροδ. τίνος ὧ τέκνον;
 Ερμ. θήρας καὶ ἐλάφων
 καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε δι-
 ώκουσα, καὶ κατατοξύν-
 ει, καὶ ὅλως πρὸς πᾶσι τοι-
 οῦτω ὄειν. ἐπεὶ τὸν γε ἄδελ-
 φον αὐτῆς, καὶ τοι τοξότῃν
 καὶ αὐτὸν ὄντα. καὶ ἐκηρόλον.
 Αφρο. οἶδα ὧ τέκνον, πολ-
 λα

λα ἑμῖνον ἐτόξουσας.

ro sagitta vulnerasti.

Θεῶν κρίσις.

Deorum Iudici-
um.

Ζεύς.

Ἐμῇ λαβὼν τουτὶ τὸ
μῆλον, ἀπιδι ἐς τὴν φρυ-
γίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα, τὸν βουκόλον. νέ-
μει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῇ
Γαργάρῳ, καὶ λέγε πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σε ὦ Πάρι, κε-
λεύει ὁ Ζεύς, ἐπειδὴ κα-
λὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σεφὲς
τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς
διαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἢ καλ-
λίστη ἐστὶ. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ
ἄθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ
μῆλον. ὦρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν
αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν
δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀπαυδοῦ-
μαι τὴν δίκαν, ὅπως
τι ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ
εἴγε οἶόν τι λῶ, ἠδέως αὖ
ἀπάσας νικητὰς εἶδον.
ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μὲν
τὸ καλλιστεῖον ὑποδόντα,
πάντας ἀπὸ χράνεται ταῖς
κρίσεσι. διὰ ταῦτα μὲν αὖ
τοὺς οὐκ ὀπιτήδειους ὑμῖν δι-
καστῆς.

Mercuri, accepto hoc
pomo, abi in Phrygiam,
ad Priami filium, patto-
rem armenti, pascit au-
tem in Ida monte, qua
parte Gargarum vocant
Ac dic illi, Jupiter, inq-
uens, o Paris iubes te post
quam & ipse formosus
es, & rerum amatoria-
rum doctus, sententiam
ferre inter deas, quæ nā
illarum omnium formo-
sissima sit. Certaminis
autem præmium, ea quæ
vicerit, pomū accipiat.
Hora vero iam, vt & ip-
sæ vos abeatīs ad Iudi-
cem. Ego vero ablego a
me arbitrium, vt qui ex
æquo omnes vos amem,
ac si modo possibile fo-
ret, libenter omnes vos
victrices videre vellem,
præsertim quando & ne-
cesse est, qui vni pulchri-
tudinis summam adiu-
dicabit, tum omnino in
odium cæterarum pluri-
um incurrere. Quare e-
quidem ipse vobis idone-
us iudex non sum, ado-

D 3 les-

lescens autem ille Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Gany-medis huius cognatus. Cæterū simplex & montanus, neque quisque illum cognitione hac indignum merito putaverit. V. Ego vero Iupiter, etiamsi Momum ipsum præstituas nobis iudicē, præsentianimo itura sū ad documentum mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiā hisce placere hominem.

IV. Neque nos, Venus timemus quicquam etiā si Mars iste tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parin, quisquis etiam fuerit. I V P. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes, auertis te, & erubescis. Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia affici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur, Ac videte, ne infestiores fiat is iudici, quæcunque victæ fueritis, neue malum aliquod infestatis ipsi adolescentulo.

Neque

καρῆς, ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ
φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλι-
κὸς μὲν ἔστι, καὶ Γανυμήδους
τούτου συγγενὴς. τὰλλα δὲ
ἀφελὲς καὶ ὄρεος, καὶ οὐκ αὖ
τις αὐτὸν ἀπαξιώσει τοι-
αύτης θεάς. Αφροδ. ἐγὼ
μὲν ὦ ζεῦ, εἰ καὶ τὸν μῶ-
μον αὐτὸν ὀπισήσεις ἡμῶν
δικαστῶν, δαξέουσα βαδιοῦ-
μαι πρὸς τὴν ὀπίδειξιν. τέ-
ρῳ αὖ καὶ μαμήσαστό μου·
καὶ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν
τὸν ἄνθρωπον. Ηρα. οὐδ'
ἡμεῖς ὦ Αφροδίτη διδία-
μιν, οὐδ' αὖ ὁ Ἄρης ὁ σὸς
ὀπίτραπῇ τὴν δίεταν, ἀλ-
λὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅς
τις αὖ ἢ, τὸν πάριν. Ζεὺς. ἦ
καὶ σοὶ ταῦτα ὦ θυγάτηρ
σωδοκεῖ; τί φῆς; ὑποσρέ-
φῃ, καὶ ἐρυθρίῃς; ἔστι μὲν
ἴδιον τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ
τοιαῦτα ὑμῶν ὅς παρθέ-
νων, ὀπινύεις δὲ ὅμως. ἄ-
πιτε οὐκ. καὶ ὅπως μὴ χα-
λεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νε-
νικημέναι, μῦθε κακὸν
ἐστὶ φησὶ τῷ νεανίσκῳ.

οὐ γὰρ

οὐ γὰρ οἶόν τε ὁπίσθης εἶναι
καλὰς πάσας. Ερμ. πρὶ-
ωρὸν εὐδὸν τῆς φεγγίας,
ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς
δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖ-
τέ μοι, καὶ θαρσύνετε, οἶδα
ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας
ὄν καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρω-
πικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρεί-
την ἱκανώτατος, οὐκ ἂν
ἐκεῖνος δικάσει κακῶς.
Αφροδ. τοῦτο μὲν ἅπαν
ἀγαθὸν, καὶ πρὸ ἐμοῦ λέ-
γεις, τὸ δὲ δίκαιον ἡμῖν εἶ-
ναι τὸν δικαστὴν. πότερκα
δὲ, ἀγαμὸς ἐστὶν οὗτος,
ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ συνέ-
σιν; Ερμ. οὐ παντε-
λὴς ἀγαμὸς ἐστὶν, ὃ Α-
φροδίτη. Αφροδ. πῶς
λέγεις; Ερμ. δοκεῖ τις
αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυ-
νῆ, ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς
δὲ, καὶ δεινῶς ὄρεος,
ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέ-
χειν αὐτῇ ἔοικε, τίνος
δ' οὐκ ἔνεκα τὰῦτα ἐρω-
τᾷς; Αφροδίτη. ἄλ-
λως ἡρόμην. Αἰν. παρα-
πρίσ-

Neque enim fieri potest,
ut æqualiter omnes for-
mosæ sitis. M E R. Pro-
cedamus ergo recta ver-
sus Phrygiam. Ac ego
quidem præibo, vos au-
tem non lente sequi-
mini me, & bono animo
este. Noui ego Paridem
hunc, adolescens est for-
mosus, & quod ad cæte-
ra attinet, amoris dedi-
tus, & ad talia disceptan-
da maxime idoneus, ne-
que ille facile iudicaue-
rit male. V n. Hoc qui-
dem totum bene, adeo-
que per me narras, iu-
stum videlicet nobis iu-
dicem. Vtrum autem &
uxore adhuc caret hic,
an mulier quæpiam ipsi
cohabitatur? M. Non om-
nino absq; uxore est Ve-
nus. V. Quomodo hoc di-
cis? M. Videtur quædā
cum eo habitare mulier
Idæa, sic satis formosa,
ceterum rustica, atque
inter montes male con-
suetæ. Sed non admodū
adhibere animum ipsi
videtur. Cuius igitur
gratia hæc interrogas?
V. Nullius sane rei, sed
ita temere in mentem ve-
nit. M I N. Male legatio

nem nobis, heus tu, qui priuatim cum hac confilia confers. M E R. Nihil mali. Minerva hoc, neque etiam contra vos. Sed interrogabat me, an sine vxore Paris esset. M. Quamobrem igitur hoc superstitiose adeo illa curas? M E R. Nescio, aiebat igitur, quod temere ita in mentem venisset hoc, neq; ex composito interrogasset me. M I. Quid ergo, caret ne vxore adhuc? M E R. Non videtur. M I N. Quid autem, bellicę ne rei studio aliquo tenetur, atque amans glorię est, an nihil aliud quā bubulcus est? M E R. Verum quidem non possum dicere. Coniecturam autem facere licet, iuuenis cum sit, etiam has res consequi illi cupere, ac velle pręcipuū in bellis esse se. V. Vides? nihil ego nunc cōqueror, neq; crimine verito tibi, quod cū hac seorsim nunc loqueris, querulorū enim hoc, non Veneris. M E R. Etiam hæc ferme eadem interrogauit me, quamobrē grauius ne feras, neue puer

προσελεύεις ὃ οὗτος ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογούμενος; Ερ. οὐδὲν ὃ Αἰθιωᾶ δεινόν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν. ἀλλ' εἰς τὸ με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ὄσιν; Αἰθ. ὥς δὴ τι τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; Ερ. μήν. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' οὐκ ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, οὐκ ἐξ ἐπιτήδεος ἤκτιτό με. Αἰθ. τί οὐκ ἄγαμος ὄσιν; Ερ. οὐ δοκεῖ. Αἰθ. τί δὲ τῆς πολυπραγμονίας ὄσιν αὐτῷ ὅτι θυμία, καὶ φιλόδοξος τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; Ερ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν. εἰκάζειν δὲ χρῆν, νέεσθ' ὄντα, καὶ τούτων ὀρεγέσθαι τυχεῖν, καὶ βούλευσθαι αὐτὸν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Αφροδ. ὅρῳ οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταῦτ' ἰδίᾳ λαλεῖν, μεμψιμοίειν γάρ, καὶ οὐκ Αφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Ερ. καὶ αὐτὴ σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤκτιτο. διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχει, μὴδ' οἷομαι

μειονεκτείν, ἔτι καὶ ταύ-
τη κατὰ τὸ ἀπλουῦ ἀπεκρι-
νάμην. ἀλλὰ μεταξὺ λό-
γων ἦν πολὺ ποιοῦντες, ἀ-
πιστάσασθαι ἔχοντες, καὶ
χαδόν γε κατὰ τὴν φευγι-
αν ἐσθλῶν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν
ἰδίαν ὁρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον
ἄλλαν ἀκριβῶς. εἰ δὲ μὴ ἐξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν
τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.
Ἡρα. ὅπου δὲ ὄντι; οὐ γὰρ
μοὶ φαίνεται. Εὐμ. ταύτη δὲ
Ἡρα. πρὸς τὰ λατὰ σκόπει,
μὴ πρὸς ἀκρῶ τῶ ὄρει. πα-
ρὰ δὲ τὴν πλευρὰν, οὐ τὸ
αὐτὸν, καὶ τὴν ἀγέλιον ὁ-
ρᾷς; Ἡρα. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν
ἀγέλιον. Εὐμ. τί φῆς, οὐχ ὁ-
ρᾷς βοῦδια κατὰ τὸν ἐμὸν
οὐτως δάκτυλον, ἐν μέσῳ
ἔχοντες πετρεῶν προερχόμενα;
καί τινα ἐν τῷ σκοπέλῳ κα-
ταθρόντα, καλαύροπα ἔχον-
τα, καὶ ἀνείροντα μὴ πρὸ-
σω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέ-
λιον; Ἡρα. ὁρῶ νῦν, εἴ γε
ὁκείνως ὄντι. Εὐμ. ἀλλ' ὁκεί-
νως. ἐπειδὴ δὲ πλεονέχοντες
μὲν

tes eo minus consecutu-
ram esse te, quod huius
quoque simpliciter & abs-
que dolo respondi. Ve-
rum interea dum sermo-
nes cedimus, iam mul-
tum progressi, reliquū
mus post nos. stellas, &
propemodum Phrygiam
contingimus. Ego vero
etiam Idam video, adeo-
que totum Gargarū ex-
acte, & si non fallor, ip-
sum quoque iudicem ve-
strum Paridem. I v n.
Vbi autem is est, neque
enim ipsa etiam video il-
lū. M e r. Hac versum,
Iuno ad sinistram respi-
ce, non ad summum mon-
tem, sed secundum latus
vbi antrum illuc, & ar-
mentum vides. I v n.
At non video armentū.
M e r. Quid ais? an non
vides buculas secundum
meum hunc digitum, ex
mediis rupibus progre-
dientes, & quendam a
scopulo deorsum curren-
tem, pedum manu tenen-
tem, & prohibentem, ne
longius dispergatur ar-
mentum. I v n. Video
nunc tandem, si modo il-
le est. M e r c v. Ille
vero. Sed quia prope iā
D 5 su-

sumus, in terram, si videretur, demissi, pedibus faciamus iter, ne conturbemus illum, superne ex improviso deuolando. I V. Recte dicis, atque ita faciamus. Cæterum posteaquam descendimus, tuum iam est Venus, ut præeas, ac viam nobis ducendo commonstres. Tu enim, ut consentaneum est, locorum peritæ es, quippe quæ sæpius, ut fertur fama, huc ad Anchisem descenderis. V E N. Non admodum, Iuno, me tua ista mouet dicacitas. M E K. Atque igitur ego vos ducā. nam & ipse frequenter in Ida versatus sum, quando Iupiter amabat adolescentulum istum Phrygem, ac sæpius huc veni, ab illo missus, ut quid ageret puer, obseruarem, & cum iam in aquilam conuersus esset, vna quoque cum ipso aderam, & vna formosum illum subleuabam. Et si modo satis memini, ab hac ipsa rûpe illum in sublime abripuit. Nam hic quidem forte tum fistula cauebat ad ouile, Iupiter autem

ἐν ὅτῃ τῆς γῆς, εἰ δοκῇ, κατασάπτες βαδίζομεν, ἵνα μὴ διαλαβάζωμεν αὐτὸν ἀνένδον ὅξ ἀφανοῦς καδινθάρμοι. Ηρα. οὐ λέγεις, καὶ οὕτω ποιεῶμεν. ἐπεὶ δὲ κατεβίβκαμεν, ὥρα σοι Ἀφροδίτη προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ. σὺ γὰρ, ὡς τὸ εἶκός, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος καταελθοῦσα πρὸς ἀρχίστῳ Ἀφροδ. οὐ σφόδρα, ὦ Ηρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκάμμασιν. Ερ. ἀλλ' ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδίδετῃ ψατῇ Ἰδῆ, ὅπῃ οἱ Ζεὺς ἤρα τοῦ μετῆκίου Ἰφρυγός. καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον, ὑπὸ οὐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὅπῃ ἦδε ἐν Ἰῶ ἀντὶ τοῦ, συμπαριπάρμην αὐτῷ, καὶ συνεκούφιζον τὸν καλόν. καὶ ἔγχε μέμνημαι, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνῆρασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποιμνίον. κατὰ πᾶμα μῦθος ὃ ὅπῃ οὐκ αὐτὸς ὁ Ζεὺς, κούφον

κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ σώματι τῷ ὅπῃ τῇ κεφαλῇ τιάσαν δακνὼν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπετραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀπολέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τῷ σύριγγα ἔλαβον, ἀποβίβκει γὰρ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ θεοῦ. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαυτητὴς οὕτοσὶ πησίον, ὥς ἐφορεῖται αὐτὸν. χαῖρε ὁ βουκόλε. Πάρι. νῆ καὶ σὺ νῶ νεανίσκει. τίς δὲ ὢν δυνεῖ ἀφ᾽ ἑξῆς πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναικας; οὐ γὰρ ὅπτινδε καὶ ὅτι πλεῖν, οὕτω γε οὕται καλαί. Εἰμ. ἀλλ' οὐ γυναικες εἰσίν. Ἦσαν δὲ ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην θεῖας, καὶ μὲ τὸν Εἰμῶν ἀπέσειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τέμεις, καὶ ἀχρεῖας; καὶ μὴ δέδιθι. χαλεπὸν γὰρ οὐδέν. κελύει δὲ σε δικαστῶν γένεσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπειδὴ γὰρ φησι καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά,

autem a tergo ipse devolans, leniter admodum vnguibus circumiectis, & ore in tiaram, quam super caput habebat, impresso, in altum sustulit puerum, perturbatū, & ceruice reflexa in ipsum intuentem. Tum igitur ego fistulam sustuli, abiecerat enim illam prae timore. At enim arbiter hic prope est, quare compellemus ipsum. Salve bubulce Paris. Et tu certe adolescens. Quis autem ipse es, qui huc ad nos adueneris, aut quas nam has adducis mulieres? Nō. n. eiusmodi apparent, quæ in montibus versari commodè queāt, formosæ adeo cum sint. MER. At non mulieres sunt. Iunonem vero & Pari, & Minervā & Venerem vides, & me Mercurium videlicet, Iupiter ad te misit. Sed quid tremis, & expallescis? ne metue, nihil enim periculi hic. Iubet autem te iudicem esse pulchritudinis ipsarum. Quandoquidem enim, inquit, & formosus ipse es, & doctus rerum amatoriarum,

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autem præmium scies, lecto hoc poemo. PAR. Cedo, ut videam quid sibi etiã velit, Pulchra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, o here Mercuri, potero ego, mortalis cū sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci captu. Nam huiusmodi causas discere, delicatorum atq; urbanorum magis est. Quod autem ad me attinet, vtra capella formosior altera sit, & iuvenca num alia aliam superet, fortassis ex arte diu dicare possim. Hæ vero & formosæ pariter omnes sunt, & non video, quo pacto aliquis ab vna ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile absterge vult, sed cuicunque se primo applicat, ei inhaeret, & quod præsens est laudat. Inde si ad aliud transierit, etiã illud formosum videt, & immoratur, & semper ab his, quæ propiora sunt, ceu

τικὰ, σοὶ πῶς γινώσκῃς ὁμηγερέσσω. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἀθλον εἶσθι, ἀγαγούς τὸ μῆλον. ΠΑΡ. φέρε' ἰδὲ τί κ' ἐβούλετο. ἢ καλὴ, φησι, λαβέτω. πῶς αὖ οὐκ ὦ δέσποτα Ερμὴ δύνηθείω ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς κ' ἀχρεῖος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξου θεῶς, καὶ μείζωνος ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν ἤν' ἀβροῶν μᾶλλον, καὶ ἀστυκῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρᾳ ἢ καλλίων, καὶ δαμάλις ἄλλης δαμάλειος, τάχ' αὖ δικάσταιμι κατὰ πῶς τέχνῳ. αὐτῇ δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως αὖ τις ὑπὸ τῆς ἐτέρας ὅτι πῶς ἐτέραν μεταγάγοι πῶς ὅμῃ ὑποσάσας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα αὖ ἀπεροίσῃ τὸ πρῶτον, τοῦτοῦ ἐρχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινῇ. κἄν ἐπ' ἄλλῳ μεταβῇ, κἄκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῇς ἄλλης

σίου

εἶον παραλαμβάνεται. καὶ ὅπως περικεχυταί μοι τὸ καλὸς αὐτοῦ, καὶ ὅλον περιέληψέ με. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὡς περὶ ὁ Ἀργὸς ὅλη βλέπειν δυνάμει τῆς σῶματι. Δοκῶ δ' αὖ μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ὑποδοῦς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτῃ μὴ εἶναι συμβέβηκε τῷ Διὶ ἀδελφῷ καὶ γυναικί, τοῦτας δὲ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις; Εἰμ. οὐκ οἶδα. πῶς οὐκ εἴη τε ἀναδύμῃ πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένη. Ἀλέ. ἐν τούτῳ ὦ Εἰμῆ πῆσαι αὐτάς, μὴ χαλεπὰς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένους, ἀλλὰ μόνων τοῦ ὀφθαλμοῦ ἡγεῖσθαι πῶς διαμαρτίαν. Εἰμ. οὕτω φασὶ ποιεῖσθαι. ὥρα δὲ σοι ἤδη πειράναι μὴ κρίσιν. Ἀλέ. πειρασθῆναι. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι τις; ἐκείνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότῃρα ἔξαρκέσει σκοπεῖν αὐτάς, ὥς ἔχον-

ceū per successionem excipitur. Et in summa, circumfusa mihi est pulchritudo ipsarum, & totum me cōplexa tenet. Ac doleo, quod non & ipse, quemadmodū Argus ille, toto corpore videre possum. Videor autem mihi, bene tum iudicasse, si omnibus pōm hoc reddidero. Nam & rursus illud quoque accedit, quod hæc quidem Iouis soror & coniunx est, illæ vero filiz. Quomodo igitur nō periculosum etiam hoc pacto iudicium hoc fuerit? M. N. Nescio, nisi quod non licet detrectare Iouis imperium. P. A. Vnū igitur hoc, Mercuri, persuadee ipsis, ne succenscant mihi duæ illæ reliquæ, quæcunque victæ fuerint, sed quicquid peccatum videbitur, id solis oculis impurēt. M. N. Ita facturas se aiūt, tempus autem iam tibi est, ut peragas iudiciū. P. A. Faciemus periculū. quid enim agat quispiam? Cæterum illud primum scire volo, utrum satis erit spectare ipsas, ut nunc sunt

sunt vestitas, an vero etiam exuere sese necesse erit, vt diligentius examinari eo possint. **M E R.** Hoc tuum officium erit videre, vtpote iudicis. Ac imperes ipsis licet, quomodocunque etiam voles. **P A R.** Quomodocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. **M E R.** Exuite, heus, vos Tu vero inspice eas. Ego interim auertam me. **I V N.** Recte o Paris. Atque prima certe exuam me, vt noris, quod non solum lacertos habeam candidos, neque etiam magnos & angustos oculos prae me ferendo, superbiam. Aequaliter vero sum tota, & vniformiter pulchra. **P A** Exue & te o Venus. **M I N.** Ne prius ipsam exueris, o Paris, quam cestum a se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te praestigiis circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neque etiam studiose ita exornatam hic adesse, neque tot coloribus fucatam esse, perinde ac vere meretricem aliquam, sed ipsam formam

ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δέησει παρὶς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἑξετάσεως; **Ερ.** τοῦτο μὲν σὺν αὐτῇ τοῦ δικαστοῦ, καὶ παρὸς αὐτὴν ὅπῃ καὶ θέλεις. **Πα.** ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἵδῃν βούλομαι. **Ερμ.** ἀποδυτε ὃ αὐταί, σὺ δ' ὅπῃ σκῶπῃ. ἐγὼ δ' ἀποσφραγίσω. **Ηρα.** καλῶς ὃ Πάρι. καὶ πρῶτον γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ πρὸ βοῶπις εἶναι μέγα φρονεῖ. ὁπίσθης δὲ εἴμῃ πάντα, καὶ ὁμοίως καλή. **Παρ.** ἀπόδυδι καὶ σὺ ὃ Ἀφροδίτη. **ΑΔη.** μὴ πρότερον αὐτῇ ἀποδύσης ὃ Πάρι, πρὶν αὐτὴν τὴν κείον ἀπόθῃται. φαρμακίς γάρ ὅτι, μὴ σε καταγοητεύῃ δι' αὐτοῦ. καὶ τοιγε ἐχθρῷ μὴ δ' οὕτω κεκαλλωπισμένῳ παρῆναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένῳ χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὅπῃ

ὀπιδεικνύειν. Παρ. εὖ λέ-
γουσι τὸ πρὶ τοῦ κεισθός, καὶ
ὑπόδου. Αφροδ. τί οὐκ οὐ-
χὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ πλὴν κό-
ρυμ ἀφελούσα, φιλῶ πλὴν
κεφαλῶν ὀπιδεικνύεις, ἀλλ'
ὀπτεῖς τὸν ἄλφον, καὶ
τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ
δέδιας, μὴ σοι ἐλέγχεται
τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων
αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμε-
νον; Ἀθ. ἰδοῦ σοι ἡ κόρυς
αὐτῇ ἀφύρεται. Αφροδ. ἰ-
δοῦ σοι καὶ ὁ κεισθός. Ηρα.
ἀλλ' ὑποδυσώμεθα. Παρ.
ὦ Ζεῦ τρέσσει τῆς Δέας, τοῦ
κάλους, τῆς ἡδονῆς. οἷα μὲν
ἡ παρθένος; ὡς δὲ σασιλε-
κὸν αὐτὰ καὶ στυγρὸν ὑπολάμ-
πει, καὶ ἀληθῶς ἀξίον τοῦ
Διός; ὡς δὲ ὄρεα ἡδέως, καὶ
γλαφυρὸν τι καὶ προσάγω-
γὸν ἐμειδίασιν. ἀλλ' ἦδη
μὲν ἄλλοι ἔχω τῆς εὐδαιμο-
νίας; εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ
καθ' ἑκάστῳ ὀπιδεῖν βού-
λομαι, ὥς γὰρ γὰρ ἀμφίβο-
λός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα, πρὸς
ὃ, τι καὶ ἐποβλέψω, πάντῃ
τὰς

nam nudam exhibere
spectandam. P A R. Re-
cte sane admonent illud
de cestro, atque etiam de-
pone illum. V E N. Cur
non igitur & tu Miner-
ua galea deposita, nudū
caput spectandum exhib-
bes, sed concutis conū,
& perterres iudicē. An
mauisti, ne tibi obliiciat
& reprehendat cœrulo-
um istud oculorum, si
dēpto terribili isto aspi-
ciatur? M I N. Ecce tibi
galea hæc ablata. V E N.
Ecce tibi & cestus hic.
I v. Sed exuamur tan-
dem. P A R. O Iupiter
monstrifce, quod spe-
ctaculum? quæ pulchri-
tudō? quæ voluptas? qua-
lis virgo hæc? ut vero re-
galis illa & venerabilis
effulget, adeoq; vere di-
gna Iouē. Tuetur autem
Iuppiter quiddam & iucun-
dum, ac blandum & il-
lecebrosū etiam arris-
sit. Sed iam satis habeo
felicitatis huius. Si vi-
detur autem, etiā seor-
sum vnāquamque in-
spicere volō, quoniam
nūmo certe abigius sum
neque satis scio, ad quid
etiā me referam, vixi
in

in omnes partes distra-
cto. V. N. Ita faciamus.
P. A. R. Abscedite igitur
vos duz. Tu vero Iuno
hic mane. I. V. N. Maneo.
Ac posteaquam me di-
ligenter inspexeris, tem-
pus tibi erit & cetera iā
spectare, num pulchra
victoriæ mez dona pro-
posita tibi. Nam si me
Pari formosiorē esse
iudicaueris, vniuersæ er-
is Asiæ dominus. P. A. R.
Non donis nostra hæc
geruntur. Sed tamē abi.
Agetur enim, quicquid
æquum visumerit. Tu
vero accede Minerva.
M. I. Adsum tibi. Quod
si igitur me o Pari, for-
mosam esse iudicio de-
claraueris, haud vnquā
ex pugna victus abibis,
bellatorem enim te, &
victoriarum compatem
efficiam P. A. Nihil, Mi-
nerua, opus mihi est bel-
lo, & pugnis. Pax enim
vt vides, in præsentia te-
net Phrygiam ac Lydi-
am, & ab hostibus quie-
tum est patris imperiū.
Sed tamen confide, neq;
enim eo minus feres, ta-
mentis ob munera nequa-
quam iudicium feram.

Sed

τὰς ὅψεις περιπαύμενος.
Αφροδ. οὕτω παύωμεν. Παρ.
ἀπιτε οὐκ αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ
Ἥρα περιμένε. Ἥρα. πει-
ρῶμαι καὶ πεῖσαι με ἀκριβῶς
ἴδης, ὥρα σοὶ καὶ τὰλλα
ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοὶ
τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐ-
μῆς. ἰὼ γὰρ με ὦ Πάρι δι-
κᾶσης εἶναι καλῶς, ἀπά-
ως ἔσθ' τῆς Ἀσίας διασώ-
της. Παρ. οὐκ ὅτι δώροισ
μὲν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ'
ἀπιθι. παρατάξ' γὰρ, ἀπὲρ
αὐτοκῆ. σὺ γ' ὅπως θι Αἰθι-
νᾶ. Αἰθ. παρὲς ἡκὰ σοι κα-
τὰ ἰὼ με ὦ Πάρι δικᾶσης
καλῶς, οὐποτε ἦπ' ὧν ἀπὲρ
ἐν μάχῃς ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν.
πολεμικῶς γὰρ σε, καὶ νικη-
φρον ἀπεργάζομαι. Παρ.
οὐδὲν Αἰθιῶα δεῖ μοι πολέ-
μου καὶ μάχης. εἰρήνη γὰρ,
ὥς ὅρα τὰ νῦν ἐπέχει πλὴν
φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ
ὑπολέμεντος ἡμῶν ἡ τοῦ πα-
τρὸς ἀρχή. θάρσει δέ. οὐ
μειονεκτικῶς γὰρ, καὶ μὴ
ὅτι δώροισ δικάζομεν.

ἀλλ'

ἀλλ' ἔνδουδι ἦδ' ἡ, καὶ ὀπίθου
 πλὴν κόρου, ἱκανῶς γὰρ εἶδον.
 πλὴν Δφροδίτῃ παρῆναι
 κακός. Δφροδ. αὐτὴ σοι ἐγὼ
 πλοσίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν
 ἀκρίβως, μηδὲν παρατρέ-
 χων, ἀλλ' ἐνδιατρέβων ἐκά-
 στῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις
 ὁ καλὸς, καὶ τὰ δέ μου ἀκου-
 σον. ἐγὼ γὰρ πάσαι ὁρῶσά
 σι νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὁποῖον
 οὐκ οἶδα, εἰ τίνα ἕτερον ἢ
 φρυγία τέφει, μακαρίζω
 μὲν τοὺς κάλλους, αἰτιῶμαι
 δὲ τὸ μὴ ἀπολιπνύτα τοὺς
 σιωπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς
 πέτρας, κατ' ἄσυ ζῶν, ἀλ-
 λά διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν
 ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἀπο-
 λαύσεις τῶν ὁρῶν; τί δ'
 εἰ ἀπόναιντο τοὺς σοὺς κάλ-
 λους αἱ βόες; ἔπειτα δὲ
 ἦδ' ἡ σοὶ γεγαμικέναι, μὴ
 μὲν τοὺς ἀγροίκον τίνα,
 καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ
 πλὴν ἰδῶ αἱ γυναικίς,
 ἀλλὰ τίνα ἐκ τῆς Ελλά-
 δος, ἢ Αργείων, ἢ ἐκ Κο-
 ρίνθου, ἢ Λάκωναν, οἷά-
 πτε

Sed indue te tandem, &
 impone galeam, satis en-
 nim te inspexi. At nunc
 Venerem adesse tempus
 est. V. E. Eccam meipsam
 tibi. Ac contemplare sin-
 gillatim vnumquodque
 diligēter, nihil cursu pre-
 teruehendo, sed immo-
 rando singulis etiā mem-
 bris, Quod si vero placeat
 o formose, etiā hęc mea
 dicta accipe. Ego enim
 iamdudum aspiciens te
 iuuenem adeo & formo-
 sum, & qualē nescio, an
 vllum aliū nutriet Phry-
 gia, beatum quidem te
 puto ob pulchritudinē,
 reprehendo autem, quod
 non relictis hīsce rupib.
 & saxis, in vībe alicubi
 vitam degis, sed corrū-
 pi pulchritudinem istam
 finis in solitudine. Quid
 enim tu frueris his mon-
 tibus? Aut quid pro-
 ficiunt pulchritudine tua
 ista boues? Decebat au-
 tem te iam & vxorem du-
 xisse, non tamen rusti-
 cam aliquā aut indigenā
 quales per Idam passim
 mulieres sunt, sed ex
 Græcia aliquam, vel Ar-
 giuam vel Corinthiam
 vel Lacænam, cuiusmo-
 di

di Helena illa est, adolescentula & formosa, & nulla parte me ipsa inferior, & quod maximum est, amoris quoque dedita. Nam illa, si solum etiam aspiciat te, satis scio relictis omnibus, seque ipsa ceu in dedicationem tradita, sequetur, & cohabitabit tecum. Proflum autem & tu audisti iam aliquando de ipsa. P A R. Nihil etiam o Venus. Nunc autem lubes audiero, omne quicquid est, de illa te narrante. V B. Est hæc filia quidem Ledæ, formosæ illius, ad quam Iupiter e cælo deuolauit, in cygnum conuersus. P. Quælis autem aspectu est? V B. Candida quidem, qualè consentaneum est esse, e cygno progeneratam, tenetæ autem, ut quæ in ouo enutrita fuerit, nuda perunquæ exercens sese, & palestricæ rei dedita. Adeo igitur magnopere ab omnibus passim experitur, ut & bellum ipsius causa susceptum fuerit, cum Theseus nondum nubilem illam rapuisset. Veruntamen postquam

ad

περ ἡ Ελένη ὄζει, νέα καὶ καλὴ καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικὴ. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον διὰ σαιτὸ σε, οἶδ' ἐγὼ, πάντα ὑπολιποῦσα, καὶ παρὰ τοῦτα ἑαυτὴν ἐκδοτόν, ἔφεται, καὶ σωοικῆσει. πάντας δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς. Πάρε. οὐδὲν ὦ Αφροδίτη. νῦν δὲ ἡδέως αὖ ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα, διηγουμένης. Αφροδ. αὐτῇ θυγάτηρ μὲν ὄζει Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ᾧ ὁ Ζεὺς κατέπεη, κύκνος γενόμενος. ποῖα δὲ τις πλὴν ὅψιν; Αφροδ. λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐν κύκνου γηγενήμην. ἀπαλὴ δὲ, ὥς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυναικὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιετική. καὶ οὕτω δὴ τι περιπούδας, ὥς τε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄναρ ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὲν, ἀλλ' ἐπὶ δῆπερ

δῆπρ' εἰς ἀκμὴν κατέστη,
 πάντες οἱ ἀριστοὶ τῶν ἀχα-
 ῶν ἐπὶ τῷ μνηστῆρι ἀπλῶ-
 τισαν, προεκρίθη δὲ Μεγέ-
 λαος τοῦ Πελοπιδῶν γέ-
 νους. εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ
 σοικαταπράξομαι τὸν γά-
 μον. Πά. πῶς φης, τὸν
 τῆς γεγαμνηδύης; Αφροδ.
 νέος εἶ σὺ, καὶ ἀχαιοὺς, ἐγὼ
 δὲ οἶδα, ὥς χεὶρ τὰ τοιαῦ-
 τα δρᾶν. Πά. πῶς; ἐδέ-
 λω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι. Α-
 φροδ. σὺ μὲν ὑποδημήσεις
 ἐπὶ δέαν δὴ τῆς Ἑλλάδος,
 καὶ περὶ αὐτὴν ἀφίκη εἰς τῷ
 Λακιδαίμονα, ὅψεται σε
 ἡ Ἑλένη. τούντοῦθεν δὲ,
 ἐμὴν αὖ εἴη τὸ ἔργον, ὅπως
 ἐραδέσεται σου, καὶ ἀκο-
 λουθήσει. Πά. τοῦτ' αὐτὸ
 καὶ ἀπίστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ
 ὑπολιπύσαν τὸν ἄνδρα,
 ἐδεῖσθαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ
 συνεκπλεῦσαι. Αφροδ.
 δάξσει τούτου γε ἕνεκα.
 πάντ' ἂν γὰρ μοι ἐσὼν δύο κα-
 λῶ, ἥμερος καὶ ἔρως. τού-
 τω σοι παραδώσω ἡγεμό-
 νας.

ad florem ætatis perue-
 nisset, optimi quique A-
 chiworū ad petendas il-
 lius nuptias sese obtule-
 runt. Antepositus autē
 reliquis tum Menelaus
 fuit, ex genere Pelopi-
 darum natus. Quod si au-
 tem voles, ego tibi con-
 ficiam has nuptias. P A.
 Quid narras? eius ne q̄
 iam nuphit alteri? V E.
 Iuuenis adhuc es, & ru-
 sticus. Ego vero noui,
 quo pacto talia perficere
 conueniat. P A. Quom̄.
 cupio enim & ipse scire.
 V E. Tu quidē proficisce-
 ris ad perlustrandā Græ-
 ciam, atque vbi Lacedæ-
 mona perueneris, vide-
 bit te Helena. Post illa
 vero, meum iam opus e-
 rit, efficere, quo illa a-
 more tui capiatur, teque
 seſtetur. P E. Hoc ipsū
 etiam incredibile mihi
 videtur, vt illa relicto cō-
 iuge, cum homine bar-
 basis atque hospite e pa-
 tria nauigare, in animū
 inducat. V. Bono animo
 eſto. Nam huius certe
 rei gratia, liberos duos
 habeo pulchros, Ama-
 bilitatem & Cupidinem
 videlicet, quos tibi tra-
 dam,

dam, qui tibi duces itineris futuri sint. Ac Cupido quidam, totus subingrediens illam vi coget amare mulierē. Amabilitas autē tibi ipsi circumfusa id quod ipsa est, desiderarumque reddet & amabilem. Deinde autem & ego vna præsens, rogabo Gratiās, quo & illarū comites se praebeāt, atque ita omnes ipsam ad hoc quod volumus, impellemus. P A R. Quo modo fortassis hoc procedet, incertum adhuc Venus est. Veruntamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto etiam videre ipsam mihi videor, & nauigo recta versus Græciam, & in Sparta peregre absum, & redeo vna cum vxore, & doleo quod non omnia hæc iam nunc facio. V E. Ne prius amaueris Pari, quam prænubam me & sponsæ conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriæ compotem factam adesse vobis, & celebritatem peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim licet

τε τῆς ὁδοῦ γενησοµένω. καὶ ὁ ὡς ἔρωσ, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτήν, ἀναγκάσει τὴν γυναικα ἐρεῖν. ὁ δ' ἰμερος αὐτῆς σοι περιχυθεῖς, τοῦθ' ὅπερ δεῖν, ἱμερόν τε δῆσει καὶ ἐράσμιον. καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα, δεήσομαι καὶ ᾧ χαρίτων ἀκολουθεῖν, ἅπαντες αὐτῇ ἀναπέισομεν. Πά. ὅπως μὴ ταῦτα χωρήσει, ἀδελφον ὧ Αφροδίτη, πλεὺς ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ελένης. καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ἐρεῖν αὐτῇ οἶομαι. καὶ πλεον ἐνδὲ τῆς Ελλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδιμῶ, καὶ ἐπάγειμι ἔχων τὴν γυναικα. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ. Αφροδί, μὴ πρότερον ἐραδίης ὧ Πάρι, ὅρην ἐμὲ τὴν προμνήστριαν καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. ὀρέπεται γὰρ καὶ ἐμὲ νικηφόρον ἡμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ θηνίκια. πάντα γὰρ ἐνέσι

ἔνισί σοι , τὸν ἔρωτα , τὸ
 κάλλος , ἢ γάμον , τοῦτε τοῦ
 μήλου πρίαδς. Πά. δέδοι-
 κα , μή μου ἀμειλήσῃς μὲ πλὺν
 κρίσιν. Αφροδ. βούλει οὐῶ ,
 ἐπομόσομαι ; Πά. μηδα-
 μῶς , ἀλλ' ὑποόχου πάλιν.
 Αφροδ. ὑποχνοῦμαι δὴ σοι
 πλὺν Ελένῳ παραδώσειν γυ-
 ναῖκα , καὶ ἀκολουθήσειν γε
 ἐπ' αὐτῷ , καὶ ἀφίξιός παρ'
 ὑμᾶς εἰς πλὺν Ἴλιον , καὶ αὐτὴ
 παρέσομαι , καὶ συμπράξω.
 τὰ πάντα. Πά. καὶ ἢ ἔρωτα
 καὶ ἢ ἡμερον καὶ τὰς χάριτας
 ἄξεις ; Αφροδ. θάρρει. καὶ ἢ
 πύθον , καὶ ἢ ὑμῆμαιον πρὸς τέ-
 τοις παραλήφομαι. Πά. οὐκ
 οὐῶ ὅτι τοῦτοις δίδωμι τὸ
 μῆλον , ὅτι τέ τοις λάμβανε.

Ἀρεως καὶ Ερμῆ.

Ἠκουσας ὦ Ερμῆ , δια ἡ-
 πέλοισιν ἡμῖν ὁ Ζεὺς , ὡς ὑ-
 περοπλῖα καὶ ἀπίθανα ; ὡς
 ἐδειλήσω , φύσιν , ἐγὼ μὲν ἔκ
 τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθίσω ,
 ὑμεῖς δ' ὡς ὑπεκρεμαθέντες ,
 κατασπᾶν βιάζεσθε με , μά-
 τιν

cet tibi hæc , & amorem
 & formam , & nuptias
 pomo isto mercari. P A.
 At metuo , ne me post
 latum iudiciū negligas
 & cōtēnas V. Vis igitur ,
 ut iurē tibi ? P. Nequaquā
 sed tantum promitte de
 nuo. V E. Promitto igitur ,
 Helenam traditu-
 ram me esse vxorē tibi ,
 & futuram comitem pro
 ficiscenti ad ipsam , de-
 inde & Ilium venturam
 esse ad vos , & ipsa adero ,
 & adiuuabo omnia. P A.
 Etiam Cupidinem & A-
 mabilitatem & Gratias
 tecum adduces ? V E. Bo-
 num animum habe , quin
 & desiderium & Hyme-
 nzum præterea comites
 assumā. P A K. Ob hæc
 igitur do tibi pomum ,
 ob hæc accipe.

Martis & Mercu- rij.

Audisti n' Mercuri , cu
 iusmodi nobis minatus
 sit Iupiter , quam super-
 ba , quamque dictu ab-
 surda ? Ego , inquit , si
 voluero catenam ex æ-
 there demittam , unde si
 vos suspensi me vi detra-
 E ; here

here conemini, luferitis operam, nunquam enim me deorsum trahetis. Cōtra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modo, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusque superiori, haudquaquam negauerim. verū vnum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunximus, id neutriquam crediderim. M. e. Bona verba Mars. Neque enim sat tutum est ista loq, ne quid forte mali nobis concillemus petulantia. M. A. Putas vero me apud quemlibet hæc dicturum? imo apud te solum id audeo, quæ linguæ continentis esse sciebam. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc militantem audirem haud

que-

τινὸν πονήσετε. οὐ γὰρ δὴ καθελεύσεται. ὁ δὲ ἐγὼ διλήσομαι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετιωριῶ. καὶ τὰλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὴ κατ' ἐν ἀπαύτων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ὤσπῃ, οὐκ αὖ ἀρνηθείμῃ. ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καταβλήσκειν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβειν. οὐκ αὖ περὶ δέμῃ. Εἰμ. εὐφήμεῖσθ' ἄρεις. οὐ γὰρ ἀτφάλεος λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ὑπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Α. ρης. οἶμαι γὰρ με πρὸς πάντας αὖ ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἔχεμυθῆν ἠπιστάμην. ὁ γοῦν μάλιστ' γελοῖον ἔδοξέ μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ αὖ δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς

σι.

οι . μέμνημαι γὰρ οὐ παρὸ πολλοῦ , ὅποτε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαρυσάντες , ἐπεβούλευσαν ξυωδῆσαι αὐτὸν λαβόντες , ὥς παντοῖος λύθῃς καὶ ταῦτα , τρεῖς ὄντας . καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελήσασα ἐκάλισιν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρειων ἐνατόγχερα ὄντα . καὶ ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ καὶ βροντῇ . ταῦτα λογιζομένη , ἐπῆει μοι γιγῶν ἐπὶ τῇ καλλιρρήμοσω ἑαυτοῦ . Ερμ. σιῶπα, εὐφῆμι . οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν , οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα .

Πανὸς καὶ Ερμῆ.

Παν.

Χαῖρε ὦ πάτερ Ερμῆ.
Ερμ. νῆ καὶ σύ γε . ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σοὺ πατήρ ; Πα.
οὐχ ὁ Κυλλένιος Ερμῆς ὦ τυγχάνεις ; Ερμ. καὶ μάλα .
πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ ; Πα.
μοιχῆ

queam apud te reticere. Etenim memineram, quum nō ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illū in vincula coniicere, quātopere formidarit, utq; in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat esset dii. quod ni Thetis misericordia commota, Briareum cētimanum illi auxilio accersiuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitru vinctus erat. Hæ reputanti mihi reddere libebat eius magniloquentiam iactantiamq;. MÆR. Tace, bona verba neq;. n. tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Panīs & Mercu-
rij.

Salve o pater Mercuri. MÆR. Salve utique & tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? PΑ. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? MÆR. Atque admodū. Quo pacto igitur meus filius es? P.

E 4 Adulte

Ad ulterius sum, ex amore tibi natus. M E R. Per Iouem hirci fortasse cuiusdam, qui capram per adulterium cognovit. Nam meus quō fueris, qui & cornua habes, & nasum talē, & barbā hirtam, & pedes bifidos, hircinosque, preterea & caudam super natibus? P A. Quæcunque in me conuiciando dicis, iis tum ipsius filium, pater, probrosum ac turpē declaras, imo potius teipsum qui eiusmodi generas & tales liberos procreas. Ego vero extra culpam sum. M E. Quā autem etiam matrem tuam ais esse? Nū ignorās alicubi cum capra adulterium exercui ego? P A. Non cum capra, sed tibi ipse in memoriam renouca, nū in Arcadia quandoque puellam liberam per vim stupraris. Quid mordendo digitum, quæris ac diu dubitas? Icari filiā dico Penelopen. M. Quid igitur illi accidit, quod pro me hircio similem te peperit? P A. Dicam tibi, quæ ex illa ipsa audiui. Quando enim me

μοιχίδιός εἰμι, ἔξ ἔρωτός σοι ἡνόμενος. Ερ. νῦν Δία πρᾶγος ἴσως τίνος μοιχεύσαςτος αἶγα. ἐμὲς γὰρ πῶς κέρατα ἔχων, καὶ ἔῖνα τοιαύτῳ, καὶ πάγονα λάσιον, καὶ σκέλη διχῆλὰ καὶ τραγικὰ, καὶ οὐρὰν ὑπερ τὰς πυγὰς; Πάτρ. ὅσα αὖ ἀποσκώληξ εἰς ἐμὲ, τὸν σιαυτοῦ ὕδν ὦ πάτερ ἐπονείδισον ἀποφαίνεις, μᾶλλον δὲ σιαυτὸν, ὃς τοιαῦτα ἡμεῖς, καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ ἀναιτίος. Ερμ. τίνα δὲ καὶ φῆς σου μητέρα; ἤπου ἔλαδον, αἶγα μοιχεύσας ἐγωγε. Πάτρ. οὐκ αἶγα ἐμοίχευτας, ἀλλ' ἀνάμνησον σιαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὀππολὺ ὑπερεῖς; πῶς Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπειαν. Ερ. εἴτα τί παθοῦσα ἐκείνη αὐτ' ἐμὸς πρᾶγος σε ὅμοιον ἔτεκεν; Πάτρ. αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐγὼ. ὥς γάρ με

με ἔξέστημι περὶ ὅτι πλὴν Ἀρ-
 καδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν
 σου, ἔφ' ἐγὼ εἰμι Πηνελό-
 πει ἡ παρτιάτις, τὴν
 πατέρα δὲ γίνωσκε Διὸν
 ἔχον Ερμῆν τὸν Μαιάας καὶ
 Διὸς. εἰ δὲ κεραιφόρος
 καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυ-
 πνίσῃ σε. ὅποτε γὰρ μοι
 συνῶ ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τρά-
 γῃ ἑαυτὸν ἀπεικασιν, ὡς
 λάθοι. καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος
 ἀπέβης πρὸ τράγῃ. Ερμ.
 ἢ Διὰ μέμνημαι ποιήσας
 τι τοιοῦτο. ἐγὼ οὖν ὁ ὅτι
 κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι
 ἀχρηστος αὐτὸς ὢν, σὸς πα-
 τὴρ κικλήσομαι, καὶ γέλω-
 τα ὀφλήσω παρὰ παῶσιν
 ὅτι τῇ εὐπαιδία. Παρ. καὶ
 μὴ οὐ κατασχυνῶ σε ὦ
 πατήρ. μουσικὸς τε γὰρ εἰ-
 μι, καὶ συρίζω πάντῃ κα-
 θυρόν. καὶ ὁ Διόνυσος οὐ-
 δὲν ἐμοῦ ἄνθρωποι δυνά-
 ται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ διασώ-
 πτω πεποιήκε με, καὶ ἡγοῦ-
 μαί αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ
 ποίμνια δὲ, εἰ διάσται μὲν
 ὀπί-

me in Arcadiam ablega-
 bat, O puer, inquit, Ma-
 ter quidē tua ego sum,
 Penelope, ex Sparta na-
 ta. Ceterum patrem no-
 ris habere te deum, Mer-
 curium illum Maiae ac
 Iouis filiū, Quod si igitur
 cornutus ipse es, ac
 pedes hircinos habes, ne
 id ægre feras. Quādo e-
 nim mecum rem habe-
 bat pater tuus, hirco se-
 ipsum assimilauerat, quo
 facilius lateret, & ob id
 similis hirco tu quoque
 euasisti. M. Per Iouē,
 memini me tale quiddā
 facere. Ego igitur for-
 mosus ille, qui ob formā
 ac pulchritudinem ani-
 mum elatum prae me fe-
 ro, qui adhuc imberbis
 ipse sum pater tuus vo-
 cabor? & ab omnibus ri-
 su accipiar ob præclarā
 liberorum procreationē
 P. A. At vero dedecori ti-
 bi pater non sum. Nam
 & Musicus sum & fistula
 cano, admodum pleno
 spiritu. Et Bacchus ille
 nihil absque me facere
 quicquam potest, sed &
 socium & consultatorē
 fecit me, & duco ipsi cho-
 rum. Iam & ouilia mea

si videas, quod per Tegeam & per Partheniū habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiæ toti. Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita præclare ré gessi in Marathone, vt ceu donum militare quoddam retulerim, antrū illud, quod est sub arce. Quod si igitur Athenas veneris, cognosces quantum ibi sit nomen Panos. M a r. At dic mihi, duxisti ne vxorem iam? Hoc enim opinor, dictitant te. P a. Nequaquam pater, amator enim sum, & non cū vna aliqua rem habere contentus forem. M a r. c v r. Capras videlicet conscendis. P a. Tu qui dem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pity rem habeo, & præterea & cum omnibus Bacchi Mænadibus, atque admodum studiose ab illis obseruor. M e r. c v r. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? P a. Impera pater, nos autem videbimus, hæc vtī fiāt. M a. Et accedas ad me,

&

ὅπῃσα παρὶ Τέγαια καὶ αὐτὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάντῃ ἡδίστη. ἀρχὴ δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶτον δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, οὕτως ἡρίσματα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἡρέθη μοι. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει ἀπῆλαιον. ἡ γοῦν ἐς ἀθήνας ἔλθης, εἶπὼν ὅσον ἐκείνῳ Πανὸς ὄνομα. Εἰμ. εἰπέ μοι, γιγάμικας ὦ πάντῃ ἡδὴ; τοῦτο γὰρ οἶμαι, καλοῦσί σε. Παν. οὐδαμῶς ὦ πάτερ. ἐρωτικός γὰρ εἰμι, καὶ οὐκ αὖ ἀγαπήσαιμι συνὸν μισθόν. Εἰμ. ταῖς οὐαῖς αἰετὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. Παν. σὺ μὲν σκώπεις. ἐγὼ δὲ τῇτῃ Ηχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ συνῶμι, καὶ ἀπάσας ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι. καὶ πάντῃ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. Εἰμ. οἶδα οὐαῖ ὅ, τι χάριση ὦ τέκνον τὰ πρῶτα αἰτουῦντί μου. Παν. πρὸς αἴτιν ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἰδῶμεν ταῦτα. Εἰμ. καὶ πρὸς οἱ μοι,

καὶ

καὶ φιλονεικονοῦς, πατέρα ὅ-
δεα, μὴ καλέσῃς με, ἀκού-
οντός γε τινός.

Ἀπόλλωνος καὶ
Διονύσου.

& prehenses licet, pa-
trem autem vide ne me
appellaueris quoquā au-
diente.

Apollinis & Bac-
chi.

Τί αὖ λέγομεν ὁμομο-
νήους ὃ Διδόνυσε ἀδελφούς
εἶναι, Εἰρωτα καὶ Εἰρμαφρόδι-
την καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους
ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ
ἔπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
πάλκαλος καὶ τοξότης, καὶ
δύαμιν οὐ μικρὰν περιβε-
βλημένος, ἀπάντων ἀρχων.
ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος,
καὶ ἀμφίβολος πλὴν ὅτιν.
οὐκ αὖ διακρίναις, εἴτ' ἔφη-
βός ὤν, εἴτε καὶ παρθένος.
ὁ δὲ καὶ πέρα τῶ ἐν περιπό-
νδρικός ὁ Πρίαπος. Διό
μηδὲν θαυμάσῃς ὃ Ἀπολ-
λον. οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία
τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
διάφοροι γεγεννημένοι. ὅπου
γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις
ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσεν,
ἡ δὲ θῆλυς, ὥσπερ ὑμεῖς, γί-
νονται. Ἀπο. ναί, ἀλλ' ἡμεῖς
ὁμοι-

Quid igitur, dicendū
ne est, Bacche. fratres es-
se Cupidinē, Hermaphro-
ditum & Priapum? adeo
dissimiles forma & stu-
diis cum sint? Nam hic
quidem formosus omni-
no & iaculator est, & pō-
testate non parua com-
parata sibi, omnibus im-
perat. Ille autem mulie-
rosus ac semivir, ambigu-
am quoque faciem præ-
se ferens, ut non facile
dignoscas, adolescens ne
sit, an virgo. Hic vero &
supra modum virilis est
Priapus videlicet. B. A.
Ne mireris Apollo, non
enim ipsa Venus in cau-
sa est, sed patres, qui di-
versī fuere. Quādoqui-
dem & ii qui eodem pa-
tre, eademque matre
nascuntur, sæpenumero
alius vir, alius fœmina,
quemadmodum & vos,
nascuntur. A. P. Ita sane
est ut dicis, sed nos ta-

μεν

mē similes sumus, & circa eadem studia versamur, Sagittarii enim ambo sumus. B A C. Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadē ambo exercetis, Apollo. Illa vero similia nequaquam sunt, qđ Diana quidem hospites mactat apud Scythas, tu autem vaticinaris, & medicaris ægrotantibus. A P O. At tu putas sororem delectari Scythiis? quæ quidem etiam adoravit, si quis Græcus aliquando in Tauricam advenierit, ut cum eo inde enaviget, iam olim perosa mactationes illas. B A. Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cū Lampfaci nuper essem mihi accidit. Ego quidem vrbe accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbito. Posteaquā igitur quieti nos dedimus, in convivio affatim mactefacti, circa mediam propenocstem exurgens generosus ille: sed pudet dicere. A P O. Sollicitavit ne te? B A C. Hu-

μοιοί ἐσµιν, καὶ τὰ αὐτὰ ὀπιτηδύοµεν. τοξόται γὰρ ἄµφω. Διόν. μέχει µὲν τόξου, τὰ αὐτὰ δὲ Ἀπολλόν, ἐκείνα δὲ οὐχ ὁμοιαὶ ὅτι ἢ µὲν Ἀρτεµις ξινοκτενεῖ ἐν Σκύδαϊς, οὐ δὲ µαντεύει, καὶ ἰᾷ τὸς κάµνοντας. Ἀπολ. οἶει γὰρ τίτῳ ἀδελφῷ χαίρειν τοῖς Σκύδαϊς; ἢ γε καὶ παρυσκύνεται, ἢ τις ἑλλὲν ἀφίκεταιί ποτι εἰς τίτῳ ταυρικῷ, σιωπεύσαι µετ' αὐτοῦ, µυσσηθῆναι τὰς σφαγὰς. Διόν. εὖ γε ἐκείνην ποιοῦσα. ὁ µὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τι σοι διηγῆσθαι, πρῶτον ἐν Λαµφάκῃ ἡδυµένος. ἐγὼ µὲν παρέειν τίτῳ πόλιν. ὁ δὲ ὑποδιξάµένός µε, καὶ ξινίσας παρ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἀνιπαυσάµεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβιβρηγµένοι. κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ ἡγναῖος, αἰδοῦµαι δὲ λέγειν. Απο. ἐπείρα σι; Διόν. τοιοῦ-

τοιοῦτόν ἔστι. Ἀπολ. σὺ δὲ
τί πρὸς ταῦτα; Διδ. τί γὰρ
ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Ἀπο. εὖ-
γε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μὴ δὲ
ἀγρίως. συγγνωστὸς γάρ, εἰ
καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπεί-
ρα. Διδ. τούτου μὲν οὐκ
ἴσκα καὶ ὅτι σε αὖ, ὃ Ἀ-
πολλὸν ἀγάγοι πλὴν πείρα.
καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομῆτης,
ὡς καὶ νύφοντα αὖ σοι τὸν
Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. Ἀπολ.
ὦλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γι ὃ
δίνυτε. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς
κόρης καὶ τῆς.

iusmodi quippiā est. A.
Quid tu autem porro ad
hæc? B A C. Quid enim
aliud, quam risi. A. Re-
ste sane, quod neque a-
cerbe, neq; rustice quic-
quam. Venia enim dig-
nus est, si te formosum
adeo sollicitavit. B A C.
Huius igitur gratia, etiā
te, Apollo, sollicitatum
merito venerit, Formo-
sus enim & tu, & præter-
ea comatus, ut vel so-
brius Priapus ille aggre-
di te queat. A P. Sed nō
aggredietur Bacche, me
facile. Nam præter co-
mam etiam arcum gero.

Ερμῆ καὶ Μαίας.

Mercurij & Ma-
iæ.

Ἐστὶ γάρ τις ὃ μῦθερ ἐν
οὐρανῷ θεὸς ἀδελιώτερος
ἐμοῦ; Μαῖ. μὴ λέγει ὃ
Ερμῆ τοιοῦτον μηδέν. Ερμ.
τί μὴ λέγω, ὅς τοσαῦτα
πράγματα ἔχω μόνος κάμ-
των, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑ-
περσείας διασωόμενος; ἔω-
δει μὲν γὰρ ἔξανασάντα,
σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ,
καὶ διασπράτταντα πλὴν ἐκ-
κλη-

Est vero, mater, deus
quisquam in cælo me
miserior? M A. Caue
ne quid istiusmodi dixe-
ris Mercuri. M E. Quid
non dicam? qui quidem
tantum negotiorum so-
lus sustineam, quibus de-
lassor, in multa ministe-
ria distractus. Nam ma-
ne protinus surgendum
est mihi, statimque ver-
rendum cœnaculum ubi
dū compotant. Tum ubi
curiam

curiam in qua consul-
tant, vndique strauero ,
ac singula ita , vt opor-
tet, composuero , Ioui
necessum est assistere, ac
perferendis illius man-
datis toto die sursum ac
deorsum cursitare, & re-
deuntē insuper, pulueru
lentum ambrosiam ap-
ponere. Porro priusquā
nouitius iste pocillator
aduenuisset, ego nectar et
iam ministrabā. Quod-
que est omnium indig-
nissimum, soli omnium
ne noctu quidem agere
quietem licet, Verum id
quoque temporis neces-
se habeo defunctorum a-
nimas ad Plutonem de-
ducere, maniumque gre-
gi me ducem præbere,
tum autem & tribunali-
bus assistere. Neque enim
mihi sufficiebant scilicet
diurna negocia, dū ver-
sor in palæstris, dum in
concionibus præconis vi-
ces ago, dum oratores
instruo, ni hæc quoque
provincia accedat, vt si
mul etiam umbrarū res
disponam. Atqui Ledæ
filii, alternis inter ipsos
vicibus apud superos at-
que inferos agitant. Mi-
hi

κλησίαν, ἔτα εὐδετήσαν-
τα ἕκαστα, παριστάναι πρὸς
Διὸς, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγ-
γελίας τὰς παρ' αὐτοῦ
ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρε-
μουῦντα καὶ ἐπανελθόντα
ἔτι κεκονιμῶν, παρατι-
θέναν τῷ ἀμβροσίῳ. πρὶν
δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰ-
νοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκ-
ταρ ἐγὼ ἐρέχειν. τὸ δὲ
πάντων δεινότατον, ὅτι
μηδὲ νυκτὸς καθύδω μόν-
ος ὄν' ἄλλων, ἀλλὰ
δεῖ με καὶ τότε πρὸς Πλού-
τωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νε-
κροπομπὸν εἶναι, καὶ πα-
ριστάναι πρὸς δικαστήριον. οὐ
γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡ-
μέρας ἔργα, ἐν θαλάσ-
σαις εἶναι, καὶ ἐν ταῖς ἐκ-
κλησίαις κηρύττειν, καὶ ἐν-
τονας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ'
ἔτι καὶ νεκρικὰ σινωδία
πράττειν μεμερισμένον.
καὶ τοι τὰ μὲν τῆς Λή-
δας τέκνα, παρ' ἡμέ-
ραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ
καὶ ἐν γῆδι εἰσὶν. ἐμοὶ
δε,

δὲ, καθ' ἑκάστω ἡμέραν καὶ
 ταῦτα κἀκείνα ποιεῖν ἀναγ
 χαῖον. ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σε
 μέλης υἱὸς ἐκ γυναικῶν δυ
 εῦων γινόμενοι, εὐωχοῦν
 ἀφρόντιδες, ὁ δὲ Μαΐας τῆς
 Ἀτλαῖος, διακονοῦμαι αὐ
 τῆς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά
 με ὑπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς
 Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἧς
 πέπομφέ με ὑψόμενον ὁ, τι
 πράττει ἢ παῖς, μὴ δὲ ἀνα
 σπύσαντα, πέπομφεν αὐ
 ρὸς ἐς τὸ Ἀργεὺς ὀπίσκει
 μενον τὴν Δανάην, εἴτ' ἐκεί
 νην, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλ
 θῶν, ἐν παρῶν τὴν Ἀντιό
 πῳ ἰδεῖ. καὶ ὅλως, ἀπηγύ
 ρευκα ἡδὲ ἐγὼ μοι δυνά
 τιν' ἴδω, ἡδέως αὖ ἡξίωσα
 παρῶντα, ὥσπερ ἐν γῇ κα
 κῶς δουλεύοντες. Μαῖ. ἔα
 ταῦτα ὅ τέκνον. καὶ γὰρ
 πάντα ὑπεριτεῖν τῷ πατρί,
 νανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ
 ἐπέμφθης, σέβει ἐς Ἀργεὺς,
 ἔτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 πηγάς βραδυῶν λάβοις.
 ὁξύχοιοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

ΕΝΑ.

hi necesse est quotidie
 tū hoc tū illud pariter a
 gere, deinde duo illi, Alc
 mena ac Semele miseris
 prognati mulieribus, o
 ciosi in conuiuiis accum
 bunt, at ego Maia Atlan
 tide progenitus illis mi
 nistro scilicet. Qui nunc
 quum recens Sidone a
 Cadmi filia reuersus es
 sem, nam ad hanc me le
 garat, visum qd ageret
 puella, neque respirantē
 legauit rursū in Argos
 inuisurum Danaē. Rur
 sum inde in Bæotiam
 profectus, inquit, obiter
 Antiopam visito, adeo
 ut plane iam pariturum
 me negarim. Quod si mi
 hi licuisset, lubens profe
 cto fecissem, id qd solent
 ii, qui in terris durā ser
 uiunt seruitutem. M. A.
 Missa fac ista gnate,
 decet enim per omnia
 morem gerere patri,
 quum sis iuuenis, ac
 nunc quo iussus es, Ar
 gos contende, deinde in
 Bæotiam, ne si ces
 saris, fuerisque lentē
 or, plagas etiam auferas.
 Nam iracundi sunt qui
 amant.

D O.

Doridis & Gala-
tez.

Formosum amantem
Galatea, nempe Sicu-
lum istum pallorem a-
iūt amore tui deperire.
GAL. Ne ride Doris, nā
qualis qualis est, Nept.
patre prognatus est. D.
Quid tum postea, si vel
Ioue ipso sit progenitus,
cum vsque adeo agre-
stis atque hispidus appa-
reat, quodque est omni-
um deformissimum, vno
culus: An vero credis
genus illi quicquam pro
futurum ad formam? G.
Ne isthuc quidē ipsum,
quod hispidus est atque
agrestis, ut tu vocas, il-
lum deformat, quin vi-
rile magis est. Porro o-
culus decet etiam fron-
tem, quo quidem nihilo
segnius cernit, quam si
duo forent. DOK. Vi-
deris Galatea non aman-
tē habere Polyphemum,
sed illum potius adama-
re, sic eum prædicas. G.
Equidem haud adamo,
sed tamen insignem istā
vestram insultandi op-
pro-

Δωρίδος καὶ Γαλα-
τείας.

Καλὸν ἐρασῶν ὃ Γαλά-
τεια φασὶ τὸν σικελὸν τοῦ-
τον ποιμὴν ὀπιμιλύνειναι
σοι. Γα. μὴ σκώπῃ Δωρί,
Προειδῶνος γὰρ ὅς ἐστιν, ὁ-
ποῖός αὐτῇ. Δω. τί οὐκ εἰ καὶ
τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν,
ἄριστος οὕτω καὶ λάτιος ἐφαί-
νετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορ-
φώτατον, μινόφθαλμος.
οἶει τὸ γῆρας ὀνῆσαι αὐτὴν
τὸν πατέρα τὴν μορφὴν; Γα.
οὐδὲ τὸ λάτιον αὐτῆς, καὶ ὡς
φῆς ἄριστον, ἀμορφὸν ἐστίν.
ἀνδρῶδες γάρ. ὃ, τε ὀφθαλ-
μὸς ὀπιμύειναι τὰς μετώπας,
οὐδὲν ἐνδείκνυται ὄντων, ἢ εἰ
δύ' ἦσαν. Δωρί. ἔοικας ὃ
Γαλάτεια οὐκ ἐρασῶν, ἀλλ'
ἐρώμενον ἔχειν τὸν πολύφθ-
μον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν. Γα.
οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πά-
νυ ὀνειδιστικὸν τοῦτο οὐ φέ-
ρω

εἰς ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε
 ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι
 ποιμαίνων ποτὲ, ὑπὸ τῆς
 σκοπίας παλζούσας ἡμᾶς
 ἰδὼν ὅπ' τῆς ἡίδυος, ἐν τοῖς
 ῥότοις τῆς Αἴτνης, καὶ δὲ
 μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς
 θαλάσσης αἰγιαλὸς ἀπομυ-
 κνύεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ
 προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ὅξ' ἀ-
 πασῶν ἢ καλλίστην ἔδοξα,
 ἣ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέχετο τὸν
 ἰφθαλμόν, ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
 νῆ. δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων
 ἡμῖ, καὶ ἀξίεραστος. ὑμεῖς
 δὲ παρῶφθητε. Δω. εἰ ποί-
 μνι καὶ ἐνδεῖ καλὴ πλὴν
 ὅλῃν ἔδοξας, ὅπ' φθόνος οἶει
 γιγνέσθαι; καὶ τοι τί ἄλ-
 λο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν,
 ἢ τὸ λευκὸν μόνον. καὶ τοῦ-
 το ὅμαι, ὅτι ξυνήθης ὄει
 τυρῶ καὶ χάλακι. πάντα
 οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖ-
 ται καλὰ. ἐπεὶ τὰ γε ἄλ-
 λα, ὅπ' ὅτ' αὖ ἐθελήσῃς μα-
 δεῖν οἷα τυγχαῖς οὔσα
 πλὴν ὅλῃν, ὑπὸ πάσης τινός,
 ἢ ποτε γαλήνῃ ἦν, ὅπ'

κύψασα

probrandique petulan-
 tiam ferre non queo. ac
 mihi nimirum inviden-
 tia quadam isthuc face-
 re videmini, propterea
 quod ille quum forte alii
 quando gregem pasceret
 suum, nosque e littorali
 specula in littore luden-
 tes cerneret in promi-
 nentibus Aetnae pedib.
 qua videlicet inter mon-
 tē & mare litrus sese in
 longum porrigit, vos ne
 aspexerit quidem, ac e-
 go omnium vna visa sim
 formosissima, eoque in
 vnam me coniecerit o-
 culum. Ea res vos male
 habet, nā argumentum
 est, me forma præstan-
 tiorem esse ac digniorē
 quæ amer, vos contra fa-
 stiditas esse. D o r. An
 istud tibi putas inviden-
 dū videri si primū pasto-
 ri, deinde lusco formosa
 visa sis? quanq̃ qd aliud
 ille potuit in te probare
 præter cādorē? Is illi pla-
 cet, opinor, qđ caseo &
 lacti assueuerit, proinde
 quicqđ his sit simile, id p-
 tinus pulcrū iudicat Ali-
 oqui vbi libebit scire, qua
 sis facie, de scopulo quo-
 piā, si quando serenitas
 F esset,

despectis in aquā, temet ipsam cōtemplare, videbis aliud nihil nisi perpetuum candorem. verū is quidem non probatur nisi rubor admixtus illi decus illi iunxerit. G A. Atq; ego illa immodice candida, tamen eiusmodi habeo amantem quū interime vobis nulla sit, quam vel pastor vel nau ta, vel portitor aliquis miretur, cæterum Polyphemus (ut alia ne dicam) etiam canendi peritus est. D O R. Tace o Galatea, audiuius illum canentem, quū nuper pruriret in te, sed o sancta Venus asinum rudere dixisses. Nam lyrae corpus similitum erat ceruino capiti ossibus re nudato, tum cornua perinde quasi cubiti prominebant, iis iunctis, in ductisque fidibus, quas ne Collope quidem circum torquebat, agreste quiddam & absoum cā tillabat, quum aliud interim ipse voce caneret, aliud lyra succineret, ita ut temperare nobis nequiuimus, quin ridere mus amaroriam illā can

tionem

κύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ
στεινύω, οὐδὲν ἄλλο ἢ
χεῖραν λευκὴν ἀκρεῖωσ. οὐκ
ἐπαινέται δὲ τοῦτο, ὡς μὴ
ὀπιστρέπη αὐτῇ καὶ τὸ ἐρύθη
μα. Γαλ. καὶ μὴ ἐγὼ μὲν
ἢ ἀκράτως λευκὴ, ὅμως
ἐρασὺ καὶ τοῦτον ἔχω. ὁ
μῶν δὲ οὐκ ἔστιν ὡτίνα,
ἢ ποιμὴν ἢ ναῦτης, ἢ πορ
θμεὺς ἐπαινέ. ὁ δὲ Πο
λύφημος, τάτε ἄλλα καὶ
μουσικὸς ὅτι. Δο. σιώπα ὦ
Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐ
τοῦ ἄδοντος, ὅποτε ἐκώ
μασε παρῶν ὀπίσι, Ἀφροδί
τη φίλῃ, ὅνον αὐτὶς ὀγκάζ
εἶδοξ. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πικτὶς,
οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν
ἦν σαρκῶν, καὶ τὰ μὲν κέ
ρατα, πᾶχεις ὥσπερ ἦσαν.
ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνά
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κβλ
λοπι περιερίψας, ἐμελῶδες
ἄμουσόν τι καὶ ἀπῶδον,
ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο
δὲ ἢ λύρα ὑψήχει. ὥς οὐδὲ
κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυ
νάμεθα, ὅτι τὰ ἐρωτικὰ
οὐκ εἰ

ἡκείνῳ ἄσματι. ἢ μὴ ἀρ-
 ᾷχῃ οὐδ' ἀποκρίνιθαι αὐτῷ
 ἠθέλειν, οὕτω λάλος οὔσα
 βρυχυμένη, ἀλλ' ἠχύνετο,
 εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖ-
 ᾱν ὥδυν καὶ καταγέλασον.
 ἔφριε δὲ ὁ ἐπέρασος ἐν ταῖς
 ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρ-
 κτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον
 αὐτῷ προστοικῶτα. τίς οὐκ
 αὖ φθονήσεί σοι, ὦ Γα-
 λάτεια, τοιούτῃ ἐρασῷ. Γα-
 λά. οὐκοῦν σὺ Δωρεὶ, δεῖξον
 ἡμῖν ἢ σεαυτῆς, καλλίαν δηλο-
 ῖν τι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον,
 καὶ καθαρίζειν ἄμεινον ὀπίσθε-
 μῶν. Δω. ἀλλ' ἐρασῆς μὴ
 οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνυνώ-
 μαι ἐπέρασος εἶναι. τοιοῦ-
 τος δὲ, οἷος ὁ κύκλωψ ὄζει,
 κινάερας ἀπόζων ὥσπερ ὁ βρά-
 γος, ὠμολόγος, ὥς φασι, καὶ
 σιτούμενος τοὺς ὀπιδημουῦ-
 τας ὅτ' ἔξων, σοὶ ἡμίτις, καὶ
 σὺ ἀντιρώς αὐτῷ.

tionem. Nam Echo ne
 respondere quidem illi
 voluit balanti, quum sit
 adeo garrula, imo pudu-
 isset, si visa fuisset imita-
 ri stridulum cantū & ri-
 diculum. Adhæc gesta-
 bat in vlnis amasius iste
 delicias suas, vrsi carulū
 pilis hirtum, ipsi non dis-
 similem. Quis autem nō
 inuideat amicū istū Ga-
 latea? G A L. Quin tu igitur
 Dori, tuum ipsius a-
 micum nobis common-
 stra, quicquid sit formosior
 quique doctius ac meli-
 us vel voce canat, vel ci-
 thara? D O R. Mihi qui-
 dem nullus est amator,
 neque me hoc nomine ia-
 cto, quasi sim vehemen-
 ter amabilis, veruntamen
 istiusmodi amicum, qua-
 lis est Polyphemus, nem-
 pe totus hircum olens,
 tū crudis victitans car-
 nibus, & hospites, si qui
 appulerint, deuorans, tibi
 habeas, eumque tu
 mutuum ames.

Cyclopis & Neptu- ni.

Ὁ πατήρ, qualia πα-
 λυ sum ab execrabili
 F a illo

Κύκλωπ & Πο-
 σειδάωνος.

Ὁ πατήρ, οἷα πέπονθα ὑπὸ
 τοῦ

istō hospite, qui me inebriatū excœcauit, somno grauatū aggressus. N E P. Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? C Y P. Principio quidē seipsum Neminem vocabat, postquā autem effugit, atque extra tela, ut dicitur, fuit, Vlyssēm nominari se aiebat. N E P. Noui, quem diois, Ithacensis est, ex Ilio autē nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? C Y C. Deprehendi in antro, e pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquā autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est, perquam magnum) atq; ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorū quibusdā, ut par erat, deuoravi, ut qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξίνου, ὃς μεθύσας ἐξετύφλωτέ με, κοιμῶν δὲ ἀπ' αἰχρῆσας. Πο. τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας ὁ Πολύφημος; Κύ. τὸ καὶ πρῶτον Οὐτὶν ἑαυτὸν ἀπικάλει. ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω τῷ βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεται ἐφη. Ποσ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐδαρτὴς ὢν; Κύ. κατέλαβον ἐν τῷ ἀντρώπῳ τῆς τομῆς ἀνατρέψας, πολλοὺς τινὰς ὀπιθουλκύνοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκε τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμιγέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκασα ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάγνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς τῷ, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐν ταῦθα ὁ παρουργότατος κείνους, εἴτε Οὐτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς τῷ, δίδω

δωσί μοι πειῖν φάρμακον τι
 ἐγχείας, ἰδὺ μὲν καὶ εὖσο-
 μον, ὅππου λυτότατον ὃ καὶ
 ταραχάδεσται. ἅπαντα
 γὰρ οὕτως ἐδοκεῖ μοι πεμφέ-
 ραι σίοντι. καὶ τὸ σπύλαιον
 αὐτὸ ἀνέπρεφετο. καὶ οὐκ ἔτι
 ἄλλος ἐν ἐμαυτῷ ἦμιν. τέ-
 λος δὲ, ἐς ὕπνον κατισπά-
 δην. ὁ δὲ ἐποξύσας τὸν
 μοχλὸν, καὶ πυρώσας γει-
 προσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 δεύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πόσει-
 δον. Πόσ. ὥς βαδυνὸς ἐποι-
 μήης ὦ τέκνον. ὅς οὐκ ἔξέ-
 νορες μεταξὺ τυφλούμηνος.
 ὁ δ' οὐκ Ὀδυσσεὺς πῶς διέ-
 φυγεν; οὐ γὰρ αὖ εὖ οἶδ' ὅτι
 ἐδωκῆθαι ἀποκινήσαι τινὲ πεί-
 ναν ἀπὸ τῆς θύρας. Κῦ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μάλλον αὐ-
 τὸν λάβοιμι ἐξίόντα. καὶ κα-
 θίσας παρὰ τινὲς θύραν, ἐθνή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας,
 μόνα παρῆς τὰ πρόβατα
 ἐς τινὲς τόμην, ἐντεταμένους
 τῷ κρείῳ, ὅπῃ εἶχε τὴν πρέ-
 ττην αὐτῷ ὑπὲρ ἐμοῦ. Πό. μαν-
 θάνω

fuso quodā veneno, dul-
 ci illo quidem & fragrā-
 ti, cæterum ad insidias
 fruendas præsentissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquā
 bibissem, circumagitari,
 & antrum ipsum inuer-
 tebatur, & prorsum a-
 pud me amplius ipse nō
 eram. Postremo autem
 somno correptus iacui.
 Ille vero exacuato ve-
 ste, eodemque igne suc-
 censo, insuper etiam ex-
 cæcavit me dormientē.
 Et ex eo iam tempore
 cæcus tibi sum Neptu-
 ne. N E P. Vt alte nimis
 dormisti o fili, qui non
 interea exilueris, cum
 excæcareris. Vlysses igitur
 ille quo pacto effu-
 git? Non enim, sat scio,
 potuit dimouere saxum
 a foribus. C Y C. At ego
 amoui ipsum, quo facili-
 us illum comprehendere
 inter egrediendum.
 At collocato meipso ad
 fores, extentis manibus
 venabar, solis dimissis in
 pascua ouibus, & arieti
 negotio dato, quænam
 ipsum agere p me oport-
 teret. N E P T V. Intel-
 ligo

Igo rem. Sub illis latuit te, clam se subducens. At ceteros certe Cyclo-
pas conveniebat te in-
vocare cōtra ipsum. CY-
CLO. Conuocaui illos,
pater, atque etiam vene-
runt. Sed postquam me
interrogassent insidiato-
ris nomen, atque ego di-
cerem Neminem esse, in-
sanire me arbitratī, re-
lictō me iterum discesse-
runt. Ita imposuit mihi
execrabilis, nomine. Et
quod maxime mihi xgre
fuit contumeliose obie-
cta mihi clade hac, Ne
pater quidē Neptunus,
inquit, leuabit te hoc
malo. ΝΕΡΤΥ. Con-
fide fili, vlciscar enim ip-
sum, vt sentiat, etiamsi
cæcitatem oculorū me-
deri impossibile, navi-
gantes certe tamen ser-
uare vel perdere, penes
me esse, nauigat autem
adhuc.

Alphei & Neptu- ni.

Quid hoc, Alphee,
quod tu solus aliorū in
mare delapsus, neq; cum
salsugine misceris, per-
inde

δαίω ὡς ἐκείνοις, ὅτι γὰρ
ἔλαβην ὑπεξελθάνοι. ἀλ-
λὰ τοῦ ἄλλου Σε Κύκλωπας
ἔδει ὀπιοῦσαδ' ἐπ' αὐτόν.
Κύ. σωικάλισα ὦ πατέρ,
καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤρηντο τῷ
ὀπιοῦσαντος τὸ ὄνομα,
καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὐτις ὄντι,
μεγαγχαλῶν οἰνδέντες με,
ῥχοντο ἀπίντες. οὕτω κα-
τεσοφίσάτο με ὁ κατάρ-
τος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλι-
σα λυίατέ με, ὅτι καὶ ὄνειδί-
ζων ἐμοὶ πῶς συμφορὰν, οὐδ'
ὁ πατήρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν.
ιάτεταί σε. Ποσ. θάρσει ὦ
τέκνον. ἀμυνῶμαι γὰρ οὐ-
τόν, ὡς μάθη, ὅτι εἰ καὶ πῆ-
ξωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι
ἀδυνάτον, τὰ γούῳ ἤμ' πλε-
όντων τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ
ἀπὸ λυῖαι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσσει.
πλεῖ δὲ ἔτι.

Αλφειῷ καὶ Πο- σειδῶνι.

Τί τοῦτο ὦ Αλφειῶ, μόνος
τ' ἄλλων ἐμπιστῶν εἰς τὸ πέ-
λαγος, οὐτε ἀν' αἰγῶνισαι τῷ
ἄλγος

ἔλμῃ, ὥς ἔδος ποταμοῖς
 ἀπασι, οὔτε ἀπαύεις σε-
 αὐτὸν διαχυθεῖς, ἀλλὰ διὰ
 τῆς θαλάττης ξυμῶς, καὶ
 γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥέθρον,
 ἀμυγῆς ἔτι καὶ καθαροῦς
 ἡπείγῃ. οὐκ οἶδ' ὅποι βύ-
 θους ὑποδύς, καδάπτει οἱ
 λάρσι καὶ ἐρωδιοῖ, ἑκάστας
 ἀνὰ κύψιν σου, καὶ αὖθις
 ἀναφαίνεται σεαυτὸν. ΑΛ.
 ἐρωτικόν τι τὸ παῖγμά
 ἔστιν ὃ Πόσειδον. ὥς μὴ
 ἕλγχε. ἡράδης δὲ καὶ αὐ-
 τὸς πολλάνισ. Ποσειδ. γυ-
 τακὸς ὃ Αλφειὲ ἢ νύμφης
 ἑξῆς, ἢ καὶ σφ' Νηρηίδων
 αὐτῶν μιᾶς; ΑΛφ. οὐκ ἀλ-
 λά πηγῆς ὃ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς
 αὐτὴ ῥεῖ; ΑΛφ. νησιῶτὸς
 ἔστι σικελικὴ. Αἰέθουσας
 αὐτῶν καλοῦσιν. Ποσειδ.
 οἶδα οὐκ ἄμορφον ὃ Αλ-
 φειὲ τῶν Αἰέθουσας, ἀλλὰ
 διαγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ κα-
 θαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕ-
 δωρ ὀπάρει ταῖς ψυφί-
 σιν, ἔλον ὑπὲρ αὐτῶν φανό-
 μων

inde ut solent ex terra flu-
 mina omnia, neque dif-
 fusus, sed per mare, ve-
 lut concretus, ac dulci
 custodito fluore, incor-
 ruptus etiā & purus eur-
 su laberis. Nescio quo
 locorum in profundum
 te ipso quemadmodum
 gaudet atque ardeat faci-
 unt, submerso, ac videris
 rursū emergere quo-
 que alibi, & te ipsum ite-
 rum spectandum exhibe-
 re. A L P. Amatoria que-
 dam res hæc est, Neptu-
 ne, quamobrem ne mi-
 hi vitio vertas. Amasti
 autem & ipse sæpenume-
 ro. N E P. Mulierem ne,
 Alpheæ, an nympham
 amas, an etiam Nerei-
 dum ipsarum unam ali-
 quam? A L P. Non, ve-
 rum fontem Neptune
 quendam. N E P T V. Vbi
 igitur terrarum ille ma-
 nat? A L P. Insularis est,
 in Sicilia, Arethusam ip-
 sum vocant. N E P. Scio.
 Non deformem sane.
 A L P H. Arethusam a-
 mas, sed & liquidus fons
 illa est, & per purum e-
 bullit, & ipsi aquæ etiā
 calculi gratiā addunt, su-
 pra quos tota ea velut ar-

gentea apparet. ALPH. Ut vere nosti fontē hūc, Neptune, ad illum igitur abeo nunc. N.B. Sed abi quidem, & feliciter vttere amore. illud autē mihi dic, vbi tu Arethusa conspicatus es, Arceas ipse cum sis, fons autem ille in Syracusis manet? A.L. Properantem me moraris, Neptune, curiole nimis interrogando. N.B.P. Probe dicis. Abi igitur ad amatam. Ac emergens iterum e mari, eodē alueo cum fonte illo miscearis & in vnā aquam redigamini.

Mencelai & Protei.

At in aquam conuertere Proteu, incredibile adeo non est, marinus utique cum sis, etiam arborem fieri, tolerabile, pręterea & in leonē aliquando muteris licet tamen neque hoc supra fidem est. Quod si autē & ignem fieri te possibile est, cum in mari habitas, hoc omnino miror, neque adducor, vt cre-

μυρον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα πῶς πηγὴν ὧ Πόσειδον. παρ' ἐκείνου οὐκ ἀπέρχομαι. ΠΟΣ. ἀλλ' ἀπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκείνο δέ μοι εἰπὲ, ποῦ πῶς Ἀρήθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν ἀρκάς ὢν, ἢ δὲ ἐν Συρακούσαις ὄν. ΑΛ. ἐπιγόμενόν με κατέχεις ὧ Πόσειδον. περίεργα ἐρωτῶ. ΠΟΣ. οὐ λέγεις. χάρει παρὰ πῶς ἀγαπωμένῳ. καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης, ξωαυλία μίγνυστο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδασι γίνεσθαι.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

Ἀλλὰ ὕδασι μὲν σε γίνεσθαι, ὧ Πρωτεύ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιον γὰρ ὄντα, καὶ δίνδρον ἔτι φορετὸν, καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔγω πιστεύω. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκουῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ἄπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμά-
σης ὃ Μενέλαε. γίγνομαι
γάρ. Με. ἔιδον καὶ αὐτός. ἀλ-
λά μοι δοκεῖς, εἰρήσι) γὰρ
πρὸς σε, γοητίαν τινὰ προσ-
έγηται πρᾶγματι, καὶ τοὺς
ὀφθαλμοὺς ἔξαπατᾶν ἥρ'
ἰσότητων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦ-
το γιγνόμενος. Πρω. καὶ τίς
αὖ ἢ ἀπάτη ὅτ' ἥρ' οὕτως
ἐαργῶν ἤνοιτο; οὐκ ἀνι-
ψυγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς
εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα
ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ
τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι
δοκεῖ φαντασία τίς πρὸ ἥρ'
ὀφθαλμῶν ἰσαμῆν, ἐπει-
δὰ πῦρ ἡγώμαι, προσέτι γ-
κέ μοι ὃ ἡγναύτατι τῷ
χεῖρα. εἴση γάρ, ὀρῶμαι μὲ-
ρον, ἢ καὶ τὸ κτεῖν τότε μοι
πρῶσιςιν. Με. οὐκ ἀσφα-
λὴς ἡ πείρα ὃ Πρωτέρῳ. Πρω.
σὺ δὲ μοι Μενέλαε δοκεῖς
οὐδὲ πολὺ ποῦν ἱερακίνας
πᾶντες, οὐδ' ὃ πάχει ὀίχ-
θὺς οὗτος εἶδέναι. Με. ἀλ-
λά τὸν μὲν πολὺ ποῦν εἶδον,
ἀπάχει δὲ, ἡδύως, αὖ μά-
λα

δοίμ

credam. P R O T. Ne mi-
reris Menelae, fieri e-
nim solco. M E N E. Vidē
& ipse, veruntamen vi-
deris mihi (dicitur enim
hic apud te) praeſtigias
quasdam adhibere rei, ac
que intuentium oculos
decipere, cum interim
ipse nihil tale fias. P R O
Et quænam adeo decep-
tio in rebus sic manife-
stis fieri queat. An non
apertis oculis. vidisti in-
quam multa ipse me trās
formauerim? Quod si ve-
ro non credis, & res hæc
tibi falsa videtur, nempe
apparentia quædam ina-
nis ante oculos obuēr-
sans, posteaquam ignis
factus fuero, applica mi-
hi, heus generose tu,
manum. Nimirum sen-
ties, videar ne tantum
ignis, an & vrendi vim
habeam. M E N E L. Pe-
riculosum est experimen-
tū hoc Proteu. P R O T.
At tu Menelae vide-
ris mihi neque Polypum
vidisse vnquam, neque
etiam quid pisce huic ac-
cidere soleat, scire. M E.
Verum Polypum ipsum
quidem vidi, quæ vero
accidant illi, libenter ex

F 5 10

te cognouerim. P R O. Cuicumque saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atque affixus inhæserit cirramētis, illi seipsum similem efficit, mutatque colorē, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo variās, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. M E N. Ferunt hæc. Sed tuum hoc multo magis omnem opinionem excedit Proteu. P R O. Nescio, Menelae, tuinam alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. M E N. Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa monstro similis est, eundem videlicet ignem atque aquam fieri.

Panopes & Galenes.

Vidisti ne Galene heri, qualia fecit Eris, ad Ἰσθμῶν in Thessalia, propterea quod non & ipsa vocata fuerat ad conuiuium? G A L. Haud conuiuiata equidem vobiscum tum fui. Nam me

δοῖμι παρὰ σου. Πρω. ὁποῖα αὖ πότερα προσελθὼν ἀμύβοη τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχεται κατὰ τὰς πλεκταίας, ἐκείνη ὁμοιον ἀπεργάζεται αὐτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χροίαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὥς αὖ λάβῃ πρὸς ἀλίεας, μὴ διαλλάτῃαν, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς πρὸ λίθου. Με. φασὶ ταῦτα. τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον ὃ πρὸς τοῦ. Πρω. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε. τίτι αὖ ἄλλω πισύσεις, τοῖς σταυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγναι.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

Εἶδες ὦ Γαλήνη χθὲς, ὅσα ἐποίησεν ἡ Εἰς παρὰ τὴν δειπνον ἐν Θεσσαλίᾳ, δίδτε μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθῃ ἐς τὸ συμπόσιον; Γαλ. οὐ ξυνετισθίμην ὑμῶν ἔγωγε, ὁ γὰρ Πο-

Ποσειδῶν ἐκέλευσε με ὦ
 Πανῶν, ἀλύμαντον ἐν το-
 σούτῳ φυλάττειν τὸ πέλα-
 γος τίδ' οὐκ ἐποίησιν ἡ Εἰς
 μὴ παρῶσα ; Παν. ἡ Θέτις
 καὶ Πηλεὺς ἀπεικλήθησαν
 ἐς τὴν θάλαμον, ὑπὸ τῆς
 Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσει-
 δῶτος παρασιμψέζοντες. ἡ
 Εἰς δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα
 πάντας, ἐδυήθη δὲ ἑαδί-
 ως, ὅρ' μὲν πινόντων ἐνίων
 δὲ κροτωόντων, ἡ τῶν Α-
 πόλλωνι καθαρίζοντι, ἡ ταῖς
 Μούσαις ἀδούσαις προσ-
 χόντων τὸν ροῦν, ἐβάλεν
 ἐς τὸ συμπόσιον μῆλον τι
 πάγκαλον χρυσοῦν ὅλον ὦ
 Γαλιμα. ἐπεγέγραπτο δὲ, ἡ
 καλὴ λαβέτω. κυλινδού-
 μῳ δὲ τοῦτο ὥσπερ ἔξεπί-
 τῃς, ἤκου ἔνθα Ἡρὰ τε καὶ
 Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ κατι-
 κλίνοντο. καὶ πρὶν δὴ ὁ Εὐμῆς
 ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ
 γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηηί-
 δες ἡμεῖς ἀπεισιωπήσαμεν.
 τί γὰρ ἔδωκε ποιεῖν ἐκείνων πα-
 ρουσιῶν ; αἱ δὲ ἀντιποιμῶντο
 ἑκάστη,

Neptunus iusserat, tran-
 quillum interea, Pano-
 pe, servare pelagus. Sed
 quid fecit Eris, cū prae-
 sens non adesset ? P. A. N.
 Thebis ac Peleus conces-
 serant intro in thalamū
 deducuntibus ipsos Am-
 phitrite ac Neptuno. In-
 terea autem Eris, clam
 cæteris omnib. (id quod
 facile illi tum fuit, aliis
 bibentibus, quibusdam
 autem applaudentibus,
 vel Apollini citharam
 personanti, vel Musis
 ore modulantibus adhi-
 bendo animum) proiecit
 in conviviū pomum
 quoddam admodum pul-
 chrū, aureū totū,
 o. Galene. Inscriptum
 autem erat his verbis,
 Formosa accipiat. Dum
 igitur volutatur hoc tan-
 quam ex composito ia-
 ctum., peruenit eo loci,
 vbi Iuno & Venus & Mi-
 nerua accumbebant. De-
 inde vbi Mercurius sub-
 lato illo, legit ea, quib.
 illud inscriptum erat.
 Nos quidem Nereides
 cum silētio sedebamus,
 quid enim agendum es-
 rat, illis præsētib. Il-
 læ vero inter se contem-
 debant

debant, ac quælibet suū illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille, ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tametsi illæ ipsum iudicare vellent, sed in Idæ ad Priami filium abite, qui & discernere novit, quænam formosior sit, ut pote elegantix studio sus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicaverit male. GAL. Quid igitur ad hæc Deæ illæ, Panope? PANO. Hodie arbitror, in Idam abeant. GAL. Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciaret eam, quæ vicerit? PAN. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino excutiat.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquatum virgo, pulchra omnino species. Haud equidem

ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μήγε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτοὺς, καὶ ἄλλαι χερῶν προὔχουσιν τὸ παῖγμα. ἀλλ' ἐκείνος αὐτοὺς μὴ, οὐ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου, καὶ τοὶ ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίω. ἅπιτο δὲ ἐς τὴν Ἰδῆν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα. ὃς οἶδ' ἐτις διαγῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ αὖ ἐκείνος κρῖναι κακῶς. Γα. τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη. Πα. τήμερον, ὅμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδῆν. Γαλ. καὶ τίς ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Παυ. ἤδη σοι φημι οἶκ' ἄλλα κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης. ὡς μὴ τι πά- ρυ ὁ διατητῆς ἀμβλυώπῃ.

Τρίτων, Ἀμυμώνης
καὶ Ποσειδῶνος.

Τρίτων.

Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παραγίγνεται καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσαμένη παρὰ Δῖνος,

ζένος, πάγκαλόν τι χεῖμα,
 οὐκ ὕδα ἔγωγε καλλίω
 παῖδαϊδών. Ποσ. ἐλευθέ-
 ραι τινα ὦ Τρίτον λέγεις,
 ἢ θανάπαυά τις ὑδροφόρος
 ὤν. Τρί. οὐ μὲνου ἄλλα
 τοῦ Δαναοῦ κείνου θυγά-
 τος, μία ἔστ' πεντήκοντα
 καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τούνο-
 μα. ἐπυθόμην γὰρ, ἢ τις
 καλεῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δα-
 ναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς
 θυγατέρας, καὶ αὐτοεργεῖν
 διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδαρ
 τε ἀρυστομύδας, καὶ πρὸς τὰ
 ἄλλα παιδεύει ἀόκτους εἰ-
 ναι αὐτάς. Ποσειδ. μόνη
 διπαρεργίεται μακρὰν οὐ-
 τατὴν ὁδὸν ἔξ Ἀργεῖος ἐς
 Λέρναν; Τρί. μόνη. πολυ-
 δίμον δὲ τὸ Ἀργεῖον, ὥς δι-
 दा, ὥς ἀνάγκη αἰεὶ ὑδρο-
 φορεῖν. Ποσ. ὦ Τρίτον, οὐ
 μετρίως με διατάραξας, εἰ-
 πὼν τὰ περὶ τῆς παιδός. ὥς
 ἰωμὴ ἐπ' αὐτῇ. Τρί. ἰω-
 μῶ. ἤδη γὰρ χαρὸς τ' ὑδροφο-
 ρίας. καὶ χερδὸν πῶς κατὰ
 μέσων τῆν ὁδὸν ὄσιν, ἰούσα
 ἐς τὴν

dem scio, formosiorē
 villam puellā vidisse me.
 N e p. Liberam ne dicis
 Triton, an vero serua
 quæpiam est, quæ aquā
 ferre solet. T r i. Mini-
 me vero, sed Danaī il-
 lius filia, una ex quinquā
 ginta illis, etiā ipsa est,
 Amymone nomine. In-
 terrogaui enim, & quæ
 vocaretur, & genus ip-
 sius. Danaus autem du-
 riter admodum educat
 filias, & opus manu face-
 re ipsas docet, & ad a-
 quam hauriendam mit-
 tit, & ad alias res agen-
 das instituit, impigræ ip-
 sæ vt sint. N e p. Solane
 autem venire solet lon-
 gam adeo viam, ex Ar-
 gis ad Lernam vsque?
 T r i. Sola, nam siticu-
 losum ipsum Argos est,
 vt nosti. Quare necesse
 est, semper aquatum ve-
 nire illam. N e p. Non
 mediocriter affecisti me
 animo, o Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eamus ad ip-
 sam. T r i. Eamus, iam
 enim tempus quoq; est,
 cum aquatum ire solet.
 Ac prope alicubi circa
 mediam viam est peten-
 do

do Lernam. N E P. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare. Tu vero potius delphinem mihi aliquem, ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerime prouehar. T R I. Ecce tibi hunc delphinū omnium velocissimum. N E P. Probe sane, prouehamur igitur. Tu vero iuxta natando consequere me Triton. Ac postea quam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic in insidiis ero, tu autē speculando obserua, quādo illam accedentē sentias. T R I. Eccam tibi, prope est. N E P. Formosa, Triton & in ipso ætatis flore puella hæc, sed comprehendenda nobis est. A M Y. Heus homo, quo me hinc correptam abducis? plagiarus quispian es, ac videris ab Aegypto, patruo nostro, ablegatus esse, quare clamando patrem vocabo. T R I. Tace Amymone, Neptunus hic est. A M Y. Quid Neptunum mihi nar-

ἔς τινά Λέρναν Ποσειδ. οὐκ οὐὖν ζεύξον τὸ ἄρμα. ἢ τοῦτο μὴ πολλὴν ἔχει τινά διατριβὴν ὑπάγειν τοῦ ἵππου τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ὀπισθενάζειν; σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινα τῶν ὠκείων παρέσπον; ἐφίππωσμαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Τρί. ἰδοὺ σοι οὗτος· σὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. Ποσ. εὖ γὰρ ἀπειλῶναι. σὺ δὲ παρανίχου ὧ Τρίτων. καὶ περὶ παρ' ἐμοῦ ἔς τινά Λέρναν, ἐγὼ μὴ λοχίσσω ἐν ταῦτά σου, σὺ δ' ἀποσκόπει, ὅπως αὐτὴν αἰδῶν προσιοῦσαν αὐτῷ. Τρί. αὐτῇ σοι πλεονέξω. Ποσ. καλὴ ὧ Τρίτων, καὶ ὥραία παρθένα, ἀλλὰ συλληπτεὰ ἡμῖν ὄντι. Αμυ. ἀνδραπεί ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' αἰγύπτου τοῦ δαίου ὀπιπεμφθῆναι. ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. Τρί. σιῶπισον ὧ Αμυμόνη. ποτεῖ δὼν ὄντι. Αμυ. τί ποσειδῶν

λέγεις; τί βιάζῃ με θάνατον
 περὶ, καὶ ἐς πῶς θάλατταν κα-
 θέλεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγέσ-
 μαι ἢ ἀθλία καταδύσα. Πο-
 θάρη, οὐδὲν δεινὸν πάθος,
 ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπάνυμιν σοι
 ἀποδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα.
 πατάξας τῇ τριαινῇ πῶς
 σίτταν, πλεσίον τοῦ κλύσ-
 ματος. καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ
 καὶ καὶ μόνη σὺ ἀδελφῶν οὐχ
 ὑδροφορέσεις ὑποβατοῦσα.

Νότι καὶ Ζεφύρῳ.

Ταῦτ' ἔγωγε Ζεφύρε πῶς
 δάμαλιν, ἡ δὲ διὰ τῶν πελάγους
 ἐς αἴγυπτον ὁ Ερμῆς ἄγει, ὁ
 Ζεὺς διεκρέησεν, ἀλλοὺς ἔρα-
 ντι; Ζε. ναὶ ὦ Νότι, οὐ δά-
 μαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς
 ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου.
 νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαῦτ' ἐποίη-
 σεν αὐτῇ. ζηλοτυπήσασα,
 ὅτι καὶ πάντ' ἐώρα ἐκόντα τῷ
 Δία. Νό. νῦν οὐκ ἔτι ἐξ ἧ
 τῆς βοῆς; Ζε. καὶ μάλα. καὶ
 διὰ τοῦτο ἐς αἴγυπτον αὐτῇ
 ἐτιμῆ, καὶ ἡμῶν προσέταξε,
 καὶ κυμαίνει πῶς θάλασσαν,
 ὥς αἰ

narras? cur mihi o homo-
 vim facis, atque hinc in
 mare abstrahis? Ego ve-
 ro suffocabor misera, sub
 mersa aquis. N E P. Bo-
 no animo sis. Nihil gra-
 ue patiaris, sed & fontē
 cognominem tibi mana-
 re hic sinam, percussio
 tridente saxo hoc, iuxta
 πλυσταριον, & tu ipsa fe-
 lix atque beata eris, ac
 sola sororum obita mor-
 te, aquam non gestabis.

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre,
 iuuentam, quam per mare
 in Aegyptum Mercuri-
 us ducit, Iupiter, a-
 more captus, vitiauit?
 Z E P H. Hanc ipsam, No-
 te, sed iuuentam tum non
 erat, sed puella, Inachi
 fluvii filia. Nunc autem
 Iuno talem ipsam effigia-
 vit, emulatione amoris
 commota, propterea quod
 videbat Iouē illam pror-
 sus deperire. N O. Pro-
 inde etiam nunc bonam
 illum amat? Z E P H. At-
 que admodum, & pro-
 pterea in Aegyptū ipsa
 misit, nobisque dixit, ne
 conturbaremus mare, do-
 nec

nec illa transnataffet, ut
 quæ illuc paritura sit,
 fert autē vterum modo,
 Deusque fiet, cum ipsa,
 cum quod ex ea partum
 erit. N o. An iuuenca
 Deus? Ζ η ρ η. Atque
 admodum Note, impe-
 rabitque, inquit Mercu-
 rius, nauiganibus, ac
 nostra erit domina. ut
 quemcunque nostrum
 volet, emittat, vel pro-
 hibeat aspirare. N o τ.
 Colenda igitur obseruā-
 daque nobis erit Zephy-
 re, iam domina certe cū
 sit. Nam per Iouem, be-
 neuolentior eo pacto no-
 bis erit. Ζ η ρ η. Sed .n.
 iam traiecit, & in ter-
 ram enatauit. Vides, ut
 non amplius quadrupes
 incedat, sed erectam ip-
 sam, Mercurius denuo
 mulierem, formosam
 prorsus reddidit. N o.
 Mira nimirum hæc Ze-
 phyre, nusquam ampli-
 us neque cornua illius,
 neque cauda, neque ti-
 bix bifidæ; sed amabilis
 puella est. Cæterū Mer-
 curio quidnam accidit,
 qui se ipsum mutauit, &
 ex adolescente factus est
 quispiam, caninam faci-
 em

ἐς' αὐτὴν διατρέχεται, ὥς ἀ-
 ποτιχοῦσα ἐκείνῃ, κύων δὲ
 ἦδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐ-
 τῇ καὶ τὸ τιχθῆναι. Νό.
 ἡ δάμαλις θεός; Ζεφρ. καὶ
 μάλα ὦ Νότ. ἀρξέει τῇ
 ὁ ἐμῆς ἔφη ὅτ' ἡ πλεόν-
 των, καὶ ἡμῶν ἔσαι δέσ-
 ποινά, ὅν τινα αὐτῶν ἐθέ-
 λῃ ἐκπέμψαι, ἢ καλύσαι
 ὀπιπνῆναι. Νό. διεραπεντέα
 τοιγαροῦν ὦ Ζέφυρε, ἦδη
 δὲ σποινά γε οὔσα, νῦν Δία.
 συνουσία γὰρ οὕτω γένοι-
 το. Ζεφ. ἀλλ' ἦδη γὰρ δι-
 επέρασε, καὶ ἔξένευσε γ
 ἐς τὴν γῆν. ἐξῆς ὅπως
 οὐκέτι μὲν τετραποδισὶ βα-
 δίζει; ἀνελθούσας δ' αὖ-
 τῇ ὁ Εὐμῆς, γυναικῆα
 παγκάλλω αὐθις ἐποίησε;
 Νό. παρέδοξα γοῦν ταῦ-
 τα ὦ Ζέφυρε. οὐκ ἔτι
 τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά,
 καὶ διχνηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ'
 επέραςτος κύων. ὁ μὲν τοι
 Εὐμῆς τι παθὼν, μεταβέ-
 βληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ
 νεανίου κυνοσφόδρος γε-
 γήνηται.

ἡμίαι. Ζέφ. μὴ πολυπραγ-
μονῶμεν, ὅτι ἀμεινον ἐκεί-
νος οἶδε τὰ πρακτέα.

Περειδῶν καὶ

Δελφίνων.

Εὐγε ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ
φιλήθεροι ἔσε, καὶ πά-
λαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παι-
δίον ὅπῃ τὴν ἰσθμὸν ἐκομί-
σατε, ὑποδεξάμενοι ὑπὸ
τῇ Σκιρωνίδων μετὰ τῆς
μητρὸς ἐμπιστόν. καὶ νῦν
οὐ τὸν Κιθαροδὸν τοῦτον
τὴν ἐκ Μιθύμνης ἀναλα-
βὼν, ἔξενήξα ἐς Ταίναρον
αὐτῇ σκυλῇ καὶ κιθάρα.
οὐδὲ πελειίδες, κακῶς ὑπὸ
τῇ ναυτῇ ἀπολλύμερον.
Δελφ. μὴ θαυμάσης ὦ Πή-
σειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους
οὕτως οἰοῦμεν, ἔξ ἀνθρώ-
πων γὰρ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
γνημένοι. Ποσ. ἢ μέμφομαι
γε τῷ Διονύσῳ; ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχίσας μετέβα-
λε, δέον χειρώσασθαι μένον,
ὥππερ τοὺς ἄλλους ὑπεργά-
γιστο, ὅπως γὰρ τὰ μετὰ τῇ

Αἰρίονα

em prae se ferens. ZEP.
Ne curiosius persequāur
ista, quandoquidem me-
lius ille, quae facienda
sint, nouit.

Neptuni & Delphi
num.

Laudo, recte facitis
Delphines, quod semper
amantes hominum estis.
Nam & olim Inonis fili-
um in Isthmū portastis,
exceptū a Scironiis sco-
pulis, vnde cum matre
praecipitatus fuerat. Et
nunc tu Citharædo isto
Methymnensi, cum ipso
ornatu & cithara rece-
pto, in Tænarum enata
sti, neque passus es in-
digne a nautis perire il-
lum. DELP. Ne mire-
ris Neptune si hominib.
benefacimus, nam & ip-
si ex hominibus pisces fa-
cti sumus. NER. Atque
equidem ob id reprehen-
do Bachum, quod vos
nauali praelio superatos
ita transformauit, cum
deberet captiuos solum
in deditiōnem accipere,
quemadmodum & cæte-
ros in potestatem rede-
git. Sed quo pacto, cum

G

Ario

Arione hoc, quod accidit, sese habet? D E L P. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpe illum ad se accersebat artis gratia. Ille autem diues iam factus a tyranno, concupiuit, nauigando in patriam, Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traiciendum nauis, hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, vbi ad mediū ferme Aegeum peruentū fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille vero (nam auscultabam omnia, iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentē finite præcipitare meipsum. Concesserūt nautæ. Tum ille assumpsit ornatū, & cecinit omnino lene, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego vero excepto atque imposito illo, ena

taui

Αρίωνα τοῦτον ἐβλήθη ὃ δὲ Δελφίν; Δελ. ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλὰ κίς μετεπέμπετο αὐτὸν ὅτι τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτίσας παρὰ τὴν τυραντίαν ἐπεθύμωσε πλούσιος οἰκάδεις τῶν Μήθυμναν, ὅτι δειξάσθαι τὸν πλοῦτον. καὶ ὁππῶς πορβείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδιδξε πολὺν ἄλγος χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐβλήοντο, ὁππῶς λούουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἡεροσίμῳ καὶ ἅπαντα, παρρησίᾳ τῷ σκάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τί μὲ σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἅπαντα θρυλῶν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἰάσατε εἶναι ἐμαυτὸν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν. καὶ ἦντι πάντες λιγυρῶς, καὶ ἔπεισεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναδέμινος αὐτὸν, ὤξυνξάμην

πλὴν ἔχων ἐς Τάιναρρον. Πο.
ἔπαινω τῆς φιλομουσίας.
ἄξιον γὰρ τὸ μισθὸν ἀποδέδω-
κας αὐτῇ τῆς ἀκροάσεως.

Ποσειδῶν καὶ
Νηρηίδων.

Τὸ μὲν εἶνόν τοῦτο, ἐς δὲ
ἑσπῆς κατωρέχθη, ἑλλή-
σποντος ἀπ' αὐτῆς καλεί-
δω. τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς δὲ
Νηρηίδες παραλαβοῦσαι,
τῇ Τρωάδι προσενέγκατε,
ὥς ταφεῖν ὑπὸ τῇ δ' ὀπ' ἡ-
ρίων. Νηρ. μνησθῆναι δὲ Πό-
σειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ
ἐπαύμῳ πελάγει τιθά-
φω. ἐλεῶμεν γὰρ αὐτῷ, ἡ-
κιστα ὑπὸ τῆς μητρίδος πε-
πονθῆεν. Ποσ. τὸτο μὲν δὲ
Ἀμφιτρίτη οὐδέ μιν. οὐδ'
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα που
κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῷ
ἀλλ' ὅπερ ἐφίλω ἐν τῇ Τρωά-
δι, ἐν τῇ Χερῶν ἡσῶ τιθά-
φεται. ἐκείνο δὲ παραμύθιον
ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσσε-
ται, καὶ ἐμψοεῖται ὑπὸ τοῦ
Ἀδά-

taui vn a cum ipso in Te-
narum. N e p. Laudo stu-
dium erga Musicam tu-
um, dignam enim mer-
cedem retulisti ipsi pro
eo quod auscultaras.

Neptuni & Nerei-
dum

Fretum hoc quidem
angustum, in quod puel-
la delapsa, submersa est
Hellepontus ab ipsa vo-
cetur. Cadaver autem
ipsum, vos Nereides ac-
ceptum, in Troadem au-
ferre, vt ibi ab incolis se-
peliatur. N e p. Nequa-
quam, Neptune, sed hic
in cognomini pelago se-
peliatur. Miseremur e-
nim ipsius, vt quæ mise-
rabilia maxime a nouer-
ca passa fuerit. N e p t.
At hoc quidem, Am-
phitrite, fas non est, ne-
que etiam alias honestū
hic illam alicubi sub a-
rena iacere: Sed quod
dixi, in Troade, in Cher-
soneso mox sepelietur.
Illud autem pro solatio
ei erit, quod paulo post
eadem, ipsa quoque Ino
patietur, & præcipitabi-
tur, persequente illam
G a Atha-

Athamante, in pelagus
ex summo Citherone,
qua in mare porrigitur,
vna cum filio, quem in
vlnis gestabat. N e r.
Sed & illam seruare con-
ueniet gratiam hanc Bac-
cho faciendo. Educauit
enim illum Ino, eadem-
que nutrix illius fuit.
N e p. Nō decebat, adeo
prauam. Sed tamen Bac-
cho non gratificari, Am-
phitrite, indignū foret.
N e r. Sed quid accidit
huic, quod ab ariete de-
cidit? frater autem eius,
Phryxus tuto vehitur?
N e p. Merito, adoles-
cens enim est, & contra
impetū obfistere potest.
Illa vero, eo quod insue-
ta eius rei erat conscen-
so videlicet vehiculo no-
uo & inopinato, & de-
spiciendo in profundum
immemsum, percussa a-
nimo, & pauore pariter
attonita, præterea &
vertigine correpta, prae
vehementia & impetu
volatus, retinere cornua
arietis amplius non po-
tuit, quibus se eo vsque
sustentauerat, atque ita
in mare decidit. N e r.
An non igitur matrem

ipſi-

Αθάμαντος διαπορεύη εἰς
τὸ πέλαγος, ἀπ' ἀκροῦ τοῦ
Κιθαιρώνους, καθύπερ καθή-
κει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχου-
σα καὶ τὴν υἱὸν ὅτι τῆς ἀγκά-
λης. Νη. ἀλλὰ καὶ κείνῳ σώ-
σαι δέηται, χαριτάμνος τῷ
Διονύτῳ. προφές γὰρ αὐτοῦ
καὶ τίτθῃ ἢ ἰνῷ. Ποσ. οὐκ
ἔχ' ἰὺ οὕτω πονηρὰν οὔσαν.
ἀλλὰ τῷ Διονύτῳ ἀχαρισεῖν
ὃ Ἀμφιτρίτῃ, οὐκ ἄξιον.
Νη. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦ-
σα κατέπεσεν ὑπὸ τῷ κριοῦ;
ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ φεύξας ἀ-
σφαλῶς ὄχεῖται; Ποσ. εἰκό-
τως. νεανίας γὰρ, καὶ δυνά-
ται ἀντέχειν πρὸς τὴν φο-
ρὰν. ἢ δὲ, ὑπὸ ἀνθείας ὄπ-
βᾶτα ὀχήματος παραδύξου,
ἢ ἀπιδούσα εἰς βάθους ἀχα-
νὲς, ἐκπλαγείτα, καὶ τῷ
θάμβει ἅμα χιθεῖσα, καὶ
ἰληγνῆτάτα πρὸς τὸ σφο-
δρὲν τῆς πῆλτης, ἀκρατὸς
ἐκπῆλο τῷ κριάτων τοῦ κριοῦ,
ὣν τέως ἀπέληπτο, καὶ κα-
τέπεσεν εἰς τὸ πέλαγος. Νη.
οὐκοῦν ἐχ' ἰὺ τὴν μὲν τέσσα-

τὴν

πλὺ Νεφέλῳ βοηθεῖν πι-
πλούτη; Ποσ. ἔχρῳ. ἀλλὰ
ἢ μῆρα πολλῶ τῆς Νεφέλης
διωατῶτέρα.

Ἰριδὶ καὶ Πο-
σειδῶνος.

Τλὺ νῆσον πλὺ πλανω-
μήνῳ ᾧ Πρόσειδον, ὑποπα-
δείσαν τῆς Σικελίας, ὑφα-
λον ὅπνῃ χεῖσαι συμβέβηκε.
ταύτῳ φησὶν ὁ Ζεὺς εἶπον
ἦδῃ, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποί-
ησον ἦδῃ δῆλον ἐν τῇ αἰ-
γαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν,
ἐκείνας πάντῃ ἀσφαλῶς.
δῆται γὰρ τι αὐτῆς. Ποσ.
παράξεται τοῦτο ᾧ Ἰρι.
τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῇ
πλὺ χεῖραν ἀναφανείσα καὶ
μυκέτι πλέουσα. Ἰρις. πλὺ
Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ὑπο-
κῆσαι. ἦδῃ γὰρ πογῆρας
ὑπὸ τῇ ὠδίνῳ ἔχει. Πο. τί
οὐ; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς
ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλ-
λά ἴε πάντα ἢ γῆ οὐκ αὖ ὑπο
δέξασθαι διώαιτο τὰς αὐτῆς
γονάς; Ἰρις. οὐκ ᾧ Πρόσειδον.
ἢ Ηρα

ipsius Nephelen dece-
bat opem ferre cadenti?
NEPTV. Decebat sa-
ne, sed Parca quam Ne-
phele multo potentior
est.

Iridis & Neptu-
ni.

Insulam istā errantē
Neptune, quæ a Sicilia
reuulsa atquo vndis sub-
mersa, mari innatat. Eā,
ita iubet Iupiter, consi-
stere facias iam atque ap-
parere, & ut tantundem
manifesta atque conspi-
cua in medio Aegæo in-
concussa maneat, funda-
ta firmiter admodum il-
la. Opus enim illa non-
nihil habet. NEP. Fiet
hoc. IRI. Sed tamē quē
vsum illi præbebit, mani-
festa apparens, & non
amplius fluctuans? IRI.
Latonem in ipsa oportet
parere, iam enim ma-
le habet a dolorib. NE.
Quid igitur? an non suf-
ficit illi cælum, ut in
eo pariat? Quod si mi-
nus autem illud, at cer-
te nec tota terra partus
illius recipere poterat?
IRI. Non Neptune. Nā
G 3 Iuno

Iuno obstrinxit iureiurā
do magno tellurem, ne
præberet Latonæ par-
turienti vllum recepta-
culum. Hæc igitur insu-
la, iuramento non tene-
tur. Abscondita enim
tum fuit. Ν Ε Ρ. Intelli-
go rem. Igitur subsiste
Insula atq; emergere ite-
rum ex profundo, & nō
amplius fluctues aut titu-
bes, sed immota maneas.
Ac suscipe, o felicissima,
fratris mei liberos duos
deorum omniū pulcher-
rimos. Et vos, Tritones
traicite Latonem in ip-
sam, omniaque tranquil-
la sint. Serpentem autē
istum, qui nunc velut a-
stro exagitat illam, per-
terrefaciendo, ipsi infā-
tes posteaquam in lucē
editi fuerint, aggredien-
tur, ac matrē vindicabūt
Tu vero vade renuncia
Ioui, omnia bene habere
Stabilita est Insula. Ve-
niat Latona ac pariat.

Xanhi & Ma- ris.

Suscipe me, o Mare,
grauia enim passus sum,
extingue mihi vulnera.

ΜΑΡ.

ἡ Ἡρα γὰρ ὄρεω μεγάλην κα-
τέλαβε πλὴν γλῶ, μὴ παρο-
χεῖν τῇ Λητοῇ τῆς ὠδίνων
ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος
αὐτῇ ἀνώματός ἐστιν. ἀφανὴς
γὰρ ἔστι. Ποσ. σωμήμι. εἴθε ὦ
νῆσε, καὶ ἀνάδυσθι αὐτὴς ἐν
τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑπο-
φέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένει.
καὶ ὑποδέξαι ὦ εὐδαιμονι-
στάτη τῷ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα
δύο, τοὺς καλλίστους τῆς θε-
ῶν. καὶ ὑμεῖς ὦ τρίτωνες,
διαπορθεύσατε πλὴν Λη-
τῶ ἐς αὐτὴν, καὶ γαλιναὶ
ἅπαντα ἔσω. τὸν δράκοντα
δὲ, ὅς νυν ὀξοιστρεῖ αὐτὴν φο-
βῶν τὰ νεογνά, ἐπεὶ δὲ ἀνὰ τεχ-
νῶν, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τι-
μαρῆσαι τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀ-
πάγγιλλε τῷ Διὶ, πάντα
εἶναι εὐφρεπῆ. ἔσηκιν ἡ Δῆ-
λος. ἡκέτω ἡ Ληὶα, καὶ τιμῆται.

Ξανθὸν καὶ Θα- λάσσης.

Δέξαι με ὦ θάλασσα,
δεινὰ περιπονήτα, κατὰ-
σβεστὸν μου τὰ τραύματα.
ΘΑΛ.

Θάλ. τί τοῦτο ὦ Ζαΐδι; τίς σε κατέκαυσιν; Ζαΐ. Ηφαιστος. ἀλλ' ἐπ' ἡνθεκά-
 κωμα ὅπως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζῆα. Θάλ. διατί δέ σου ἔβαλε τὸ πῦρ. Ζαΐ. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτι-
 δος. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα πρὸ φρέγας ἰκέτοια, ὃ δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀρ-
 γῆς, ἀλλ' ὑπὸ ἧς νικητῶν ἀπέφραττε μοι τὸν ξοῦν, ἐλεήσας πρὸ ἀδελφίους, ἐπῆλ-
 δον, ὅτι κλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπὸ χοίτο ἧς αὐ-
 δρῶν. ἐνταῦθα ὁ Ηφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλοσίον που αὐ-
 τῷ, παῦ ὅσον οἶμαι πῦρ εἶ-
 χε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὴ τὰς πηλέας, καὶ μυρ-
 ξίκας. ὥπῃσι δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγγέλους. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερεκαχλάσαι ποιή-
 σας, μικροῦ δέ τιν' ὅλον ξη-
 ρὸν εἰργασαι. ὁρᾷς δ' οὐκ ἔστιν ἀδελφεῖμα ὑπὸ ἧς ἐκ-

MAR. Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus, sed igne candesco prorsus miser, & effervescere. MAR. Cur autem iniecit tibi ignem. XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiā obstruxit mihi alueum, ego misertus miserorū, occurri, ut aquis inundarem atque inuoluerē illum, quo eo periculo abstergitus, ab occisione virorū cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat. n. prope forte existens) uniuerso igne, quantum, opinor, usquam habebat, quantumque & in Aetna, & si quibus aliis locis, illius est, allata, processit obuiam, ac exussit equidem vltimos, & myricas, assauit autem & infelices pisces & anguillas. Me vero, cum effervescere fecisset, parum absuit, quin totum aridum ac siccum reddiderit. Vides nimirum quo pacto exustionibus istis

deformatus sum. M A K. Turbidus es, o Xanthe, & calidus, vt consentaneum est, cruore, a cadaveribus, calore autē, vt ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, vt qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. X A N. An non igitur decebat miserime Phrygum, vicinorum adeo meorum? M A K. Vulcanum vero an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filii?

Doridis & Thetidis.

Quid lacrimaris The-
sis? T H A. Pulcherrimā
Dori, puellam vidi, in
arcam a patre coniectā,
tum ipsam, tum infantē
ab ea paulo ante genitū.
Iussit autem pater nau-
tas, arcam illam acce-
ptam, postquā in altum
de terra prouecti essent,
abiicere in mare, vt ita
periret & misera illa, &
infans vna cum ea. D O.
Quamobrem autem, o
soror, hoc? quandoqui-
dem

ἐγκαυμάτων; Θά. Δολι-
ρὸς ὃ Ζάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς
εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῆς
νεκρῶν, ἡ θερμὴ δὲ, ὡς φης,
ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως
ὃ Ζάνθε, ὅς ὄντι τὴν ἐμ. κ
υῖον ὤρμησας, οὐκ αἰδέσθεις
ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἰμι. Ζαν.
οὐκ ἔδη οὐὖ ἐλεῆσθαι γέγο-
νας ὄντας τοὺς φεύγας;
Θάλ. τὴν Ἡφαιστον δὲ οὐκ
ἔδει ἐλεῆσαι, Θέτιδος υἱὸν
ὄντα τὸν ἀχιλλέα.

Δωριδὶ καὶ Θέτιδος.

Τί δακρύεις ὃ Θέτι. Θέ.
καλίστῳ ὃ Δωρι κέλευ εἶδον
ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς
ἐμβληθεῖσαν, αὐτῷ τε καὶ
βρέφος αὐτῆς ἀετιγμῆντον.
ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς
ναύτας ἀναλαβόντας τὸ
κιβώτιον, ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ
τῆς γῆς ἀποπάσσωσιν ἀφεί-
ναι ἐς πλὴν θάλασσαν, ὡς ἀ-
πόλοιτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ
τὸ βρέφος. Δω. τίγος δ' ἔ-
νικα ὃ ἀδελφῇ, ἐπὶ ἑμαυτῇ
ἀκρι-

ἀκρίως ἅπαντα ; Θέ.
 Ακρίσιος ἰ πατρὸς αὐτῆς,
 καλλίστῳ οὖσαν, ἐπαρθέ-
 νουν ἐς χαλκοῦ τινα
 θάλαμον ἐμβαλόν. εἶτα
 τὸ μὲν ἀληθές, οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν, φασὶ δ' οὐδὲ τὸν
 Δία χρυσὸν ἡνόμενον, ἐν-
 ῶσαι διὰ τοῦ ὀρέφου ἐπ'
 αὐτῷ. δεξαμένη δ' ἐκεί-
 νῳ ἐς τὸν κόλπον κατὰ-
 ῖνοντα τὸν θεόν, ἐγκύμο-
 να ἡμέδαι. τοῦτο αἰσθό-
 μενος ὁ πατὴρ, ἀχρεὶς τις
 καὶ ζηλότυπος γέρον, ἡ-
 γανάκισσε. καὶ ὑπὸ τι-
 νος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς
 αὐτῷ, ἐμβαλλεῖ ἐς πλὴν
 κιβωτὸν ἄρτι τετοκῆαν.
 Δωρ. ἢ δὲ, τί ἔπραπεν
 ὁ Θεός, ὅποτε κατίκει-
 το; Θέ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν
 εἰσίγα ὁ Δωρὶ, καὶ ἔφερε
 πλὴν καταδίκην. τὸ βρέ-
 φος δὲ παρητήτο μὴ ὑπο-
 δανεῖν, δακρύουσα, καὶ τῷ
 πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ,
 κάλλιστον ὄν. τὸ δὲ, ὑπὸ ἀ-
 γνοίας ἢ κακῶν, καὶ ἐμει-
 δία

dem comperta habes ex
 acie omnia. T H E. Pater
 illius Acrisius, quia pul-
 cherrima erat, in æreū
 quendam thalamum in-
 clusam, perpetuæ virgi-
 nitati destinarat. Dein-
 de verum quidem dicere
 non possum, Iovem au-
 tem aiunt, cōuersum in
 aurum, delapsum per im-
 pluuium ad ipsam esse.
 Accipiente autem illa
 in sinum demanantē de-
 um, grauidam ex eō fa-
 ctam fuisse. Quod cum
 pater animaduertisset,
 utpote durus quidam &
 zelotypus senex, graui-
 ter indignatus est. Et
 quia ab aliquo stupratā
 fuisse illam arbitratus
 est, cōiicit in arcā hanc,
 cum paulo ante peperis-
 set. D O R. Cæterum illa
 quid agebat Theri, quan-
 do abripiebatur? T H E.
 Pro se quidē nihil dice-
 bat, Dori, sed tacite fe-
 rebat damnationem, pro
 infante autem deprecā-
 batur ne morti tradere-
 tur, lachrymando, atq;
 illū suo ostentando pul-
 cherrimum sane puerū
 Dori. Ille autem præ ig-
 norantia malorum, et-
 iam

iam arridebat matri. Op-
pleo rursum oculos la-
chrymis, cum in mentē
illius venit. D O R. Et
me flere fecisti. Sed nun-
quid iam mortui sunt?
T H E. Haudquaquam,
natat enim adhuc arca
circa Seriphum, vivis il-
lis custoditis. D O. Cur
igitur non conseruamus
ipsam, piscatoribus istis
Seriphiis, in retia immit-
tendo? qui extractos il-
los, incolumes præsta-
bunt scilicet: T H E. Re-
cte dicis. atque ita faci-
amus. Non enim perire
decet, neque ipsam, neq;
infantem, adeo cum sit
formosus.

Neptuni & Eni- pei,

Minime vero præclara
hæc, Neptune (dicetur
enim verum) qui circum-
uenta amica mea, assimi-
latus in formam meam,
viciasti puellam. Puta-
bat enim illa mecum re-
esse sibi, & ob id exhi-
bebat sese. N E P T V.
Tu enim, Enipeu fastuo-
sus es & tardus, qui pu-
ella adeo formosa quoti-
die

δία πρὸς πλὴν θάλασσαν,
υποπίμπλαμαι αὐτῇς τοῖς
ὀφθαλμοῖς δακρύων, μνη-
μονεύουσα αὐτῆς. Δω. καὶ
δακρῦσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη
τιθνᾶσιν; Θέ. οὐδαμῶς,
νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς
ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐ-
τῶν φυλάττουσα. Δω. τί οὐκ
οὐχὶ σῶζομεν αὐτῶν, τοῖς
ἐλικῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι
ἐς τὰ δίκλῖνα τοῖς Σεριφίοις;
οἱ δὲ ἀνασπάσαντες, σώσουσι
δηλονότι. Θέ. οὐ λέγεις,
οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέ-
σω μὴ τε αὐτὴν, μὴ τε τὸ παι-
δίον οὕτως ὃν καλόν.

Ποσειδῶν & κῆ Ενιπέως.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὃ Πόσει-
δων. εἰρήσῃ) γὰρ τῶν ἄλλῃς. Ἐ-
πελθὼν μου ἔρω μὲν, εἰ καὶ
θεῖς ἐμοί, διεκβρυσας ἔπαυ-
σα. ἢ ἥ ᾤετο ὡς ἐμοῦ ταῦ-
τα πεπονθέναι, καὶ διὰ τῆτο
παρεῖχεν ἑαυτῶν. Πο. σὺ γὰρ
ὃ Ενιπεῦ, ὑπεροπικὸς ἦσθα,
καὶ βραδύς, ὃς κόρης οὕτω κα-
λῆς

λῆς φιλώσῃς ὁσημέραν παρ'.
 δὲ, ἅπλουμένης ὑπὸ τοῦ
 ἔρωτος, ὑπεριώρας, καὶ
 ἔχαις λυπῶν αὐτῷ. ἢ
 δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀλύ-
 ουσα, καὶ ἐπιμβαίνουσα,
 καὶ λουομένη, ἐνότι εὐχε-
 τί σοι ἐτυχεῖν. σὺ δ'
 ἐνὶ πλοῦ τοῦ αὐτῷ. Ενι.
 τί οὖν, διὰ τοῦτο ἐχέω
 σε προσαρπάσαι τὸν ἔρω-
 τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι
 ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος
 ἦναι, καὶ κατασοφίσα-
 δαι πῶς Τύρῳ ἀφελῆ κέ-
 ρω εὔταν; Ποσειδ. ὁψέ
 ζήλοτυπεῖς ὦ ἐνιπεῦ,
 ὑπερόπῃς ὑβριστερον ὢν. ἢ
 Τύρῳ δὲ, οὐδὲν δεινὸν πέ-
 πονθεν, οἰομένη ὑπὸ σου
 διακεκορῆναι. Ενι. οὐ-
 μῆρουῷ; ἔφης γὰρ ἄπιων,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦναι. ὁ καὶ
 μέλιστα ἐλύπησεν αὐτῷ,
 καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι,
 ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐδραί-
 νω τότῃ, καὶ περιση-
 σας πορφύρετον τι κῦμα;
 ἔτιρ ὑμᾶς σιωπῆς κρῖν,
 ἔμα

die ad te nante, ac prae a
 more pereunte, despexe-
 ris illam, & gauisus sis,
 si posses illi ægre facere.
 Illa vero iuxta ripas mœ-
 rore affecta, atque ibi
 inambulans, seseque la-
 uans, non semel opta-
 bat in conspectum sibi
 venire te. Tu vero las-
 ciuebas contra eam. E.
 Quid igitur? an propter
 eam oportebat te præri-
 pere amorem mihi, &
 velut histrionem aliquē
 pro Neptuno, Enipeum
 te gerere, atque ita deci-
 pere Tyron istam, puel-
 lam adeo simplicē. N. a.
 Sero nunc vero zeloty-
 pus es, Enipeu, cum pri-
 us superbum & contem-
 ptorem te gesseris. Ipsa
 autem Tyro nihil graue
 passa est, quando se pu-
 tauit a te viciatam esse.
 E N I P. Nihil autem? Di-
 xisti enim abiens Neptu-
 num esse te, qđ vel ma-
 xime dolore affecti ipsā,
 atque ipse eq abs te iniu-
 ria affectus sum, quod &
 quæ mea esse debuerat,
 eam voluptatem perce-
 pisti tu, & præterea com-
 posito circa vos fluctu
 purpureo, sub quo ab-
 son-

scōditi iacuistis cum pu-
ella pro me tute rem ha-
buisti. ΝΕΡ. Tu enim
non volebas Enipeu.

ἄμα σωῆδα τῇ παιδί αὐτ'
ἐμοῦ. Ποτ. οὐ γὰρ οὐκ ἔβη-
λεις ὦ Εὐριπύ.

Tritonis & Nerei- dum.

Balena ista vestra, Ne-
reides, quam contra fi-
liam Cephei Androme-
dam emisistis, neque pu-
ellam ipsam iniuria ali-
qua affecit, perinde ut
vos putatis, & ipsa iam
mortua est. ΝΕΑ. A quo,
Triton? Num Cepheus,
tanquam ille tamento
aliquo proposita puella,
aggressus illam occidit,
ex insidiis cum multa vi
adortus? ΤΡΙ. Non. Sed
nostis, arbitror, Iphia-
nassa, Perseum illum,
Danaes puerum illū par-
uum, quem una cum ma-
tre in arca abiectum in
mare ab avo materno,
conseruastis, misertæ il-
lorum videlicet. ΙΡΗ.
Νομί quem dicis. Con-
sentaneum vere, illum
iam adolescentem factū
esse, atque admodum ge-
nerosum, & pulchrum
aspectu. ΤΡΙ. Hic occi-
dit Balenam. ΙΡΗ. Quā
obrem

Τρίτωνος καὶ Νη- ρείδων.

Τὸ κῆτος ἱμῶν ὦ Νη-
ρείδες, ὃ ὅτι πλὴν τοῦ Κη-
φέως θυγατέρα πλὴν Ἀνδρο-
μέδαν ἐπέμψατε, οὔτε πλὴν
παῖδα ἠδίκησεν ὥς οἰεσθε,
καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Νη-
ρεὶς τίνος ὦ Τρίτων, ἢ ὁ
Κηφύς καθάπερ δέλας
προδούς, πλὴν κερῶ ἀπέκλι-
νεν ὀπῶν, λοχίσας μετὰ
πολλῆς δυνάμεως; Τρί-
των, ἀλλ' ἴσε, ὅμαι, ὦ Ιφι-
άνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς
Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ
τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῇ
ἐμβληθὲν ἐς πλὴν θάλασσαν
ὑπὸ τοῦ μητροπάτερος, ἐσω-
σατε, οἰκλειράσασαί αὐτούς.
Ιφι. οἶδα ὅν λέγεις. εἰκὸς
δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ
μάλα γενναίον τι καὶ κα-
λὸν ἰδεῖν. Τρί. οὗτος ἀπέ-
κτεινι τὸ κῆτος. Ιφι. διατί
ὦ Τρί-

ὦ Τρίτον, οὐ γὰρ δὴ σῶτρα
 ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίθειν αὐτὸν
 ἐχέω. Τρί. ἐγὼ ἡμῖν φερά-
 σαι τὸ παῦ ὥς ἐχέμετο. ἐς ἅλη
 μὲν οὗτος ὅπῃ τὰς Γοργόνας,
 ἅλῃ τινὰ τοῦτον τῷ βα-
 σιλεῖ ὀπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀ-
 φέκετο ἐς πλὴν Λιβύην. Ἰφι.
 πῶς ὦ Τρίτον, μένος, ἢ καὶ
 ἄλλους συμμάχους ἦγεν;
 ἄλλως γὰρ δύππερος ἢ ὁδός.
 Τρί. διὰ τοῦ αἵρος. ὑπό-
 περον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ
 ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦκεν
 ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν
 ἐκείθεν οἶμαι. ὁ δὲ,
 ὑπὸ τῶν τῆς Μεδούσης μὲν
 κεφαλῇ, ὥχετ' ὑποπλά-
 μως. Ἰφι. πῶς ἰδών; ἀ-
 δείαται γὰρ εἶτιν. ἢ ὅς αὖ
 ἰδῇ, οὐκ ἔτ' ἄλλα μετὰ
 ταῦτα ἴδοι; Τρί. ἢ Ἀθη-
 νᾶ πλὴν ἀπὶ δα προφαίνου-
 σα, τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διη-
 γουμῆν αὐτοῦ πρὸς πλὴν
 Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κη-
 φία ὕστερον, ἢ Ἀθηνᾶ δὲ ὅτι
 τῆς ἀπιδος ὑποσιλοῦσης,
 ὡς ὅτι κατόπρου παρέ-
 χεν

obrem Triton? Neque
 enim huiusmodi confer-
 uationis præmia perfol-
 uere nobis debebat. Τ. κ.
 Ego vobis exponam om-
 nem rē, ita vt gesta est.
 Missus hic fuit ad Gor-
 gonas, vt hoc quasi quod-
 dam certamen regi pera-
 geret. Postquam autem
 peruenit in Libyā. Ἰ. ρ. η.
 Quomodo Triton, so-
 lus ne, an & alios secum
 socios abduxit? nā alio-
 qui difficile hoc iter. Τ.
 Per aërē profectus est,
 alatum enim ipsum Mi-
 nerua reddidit. postquā
 autem eo loci venit, ubi
 illæ agebant, illæ quidē
 dormiebant, opinor. Ac
 hic amputato Medusæ
 capite, iterum auolauit.
 Ἰ. ρ. η. Quo pacto autem
 aspexit illas? Aspici. n.
 nequeunt, vel quisquis
 illas aspexerit, non am-
 plius quicquam posthac
 aspicit. Τ. κ. ι. Minerua
 scutum præferens. (Ta-
 lia enim audiui ipsum
 narrantem apud Andro-
 medam, postea & apud
 Cepheum) Minerua
 igitur, inquā, in clypeo
 refulgente, tanquam in
 speculo aliquo, exhibuit
 ipsi

ipſi ſpectandam Meduſæ imaginem. Poſtea ſiniſtra, arrepta illius coma, & inſpecta imagine, dextra autē ſublata harpe, abſcidit caput illius, atque ita priuſquam ſorores reliquæ expergilſcerentur, auolauit. Porro vbi circa maritimā hanc Aethiopix oram veniſſet, terræ iam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam, expoſitam in rupe quadam prominente pale affixā, pulcherrimā, o Dii, promiſſa coma, & ſeminudam, longe uſque infra vbera. Ac primum quidem miſertus fortunæ illius, interrogat cauſā damnationis huius. Paulo autem poſt amore captus, (oportebat enim incolumē ſeruari puellā) opem ferre illi ſtatuit. Atque vbi iam Balæna acceſſiſſet terribilis admodum & quaſi mox abſorptura Andromedam, in altum ſublatus adoleſcens manu ad capulū admotō, harpam tenens altera quidem ſerit, altera autem Gorgona ſpectandam proferens, in

lapi-

χεν αὐτὴν ἰδεῖν τὴν εἰκόνα
τῆς Μεδούσης. εἶτα λαβύδους
τῇ λαίᾳ τὴν κόμην, ἐνορῶν δὲ
τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
πην ἔχων, ἀπέταμε τὴν
κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν ἀνέ-
χεσθαι τὰς ἀδελφάς, ἀνέπια-
το. ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν παρὰ λῆτον
ταύτης Αἰθιοπίαν ἐγγύετο,
ἤδη πρὸς γειὸς πετόμενος,
ὄρετ' αὐτὴν Ἀνδρομέδαν προκει-
μένην, ὅτι τινος πέτρᾳς
προβλήτος προσεπατήλατο
μυόν, καλλίστην ὧς θεοὶ, κα-
θεμύον τὰς κόμας, ἡμίγυρα
νον πολὺ ἐνεργετὶ τῆς μά-
στις. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας
τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνερῶτα
τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης.
κατὰ μικρὸν δὲ ἄλους ἔρωτι,
ἐχέμεν γὰρ σεσῶσθαι τὴν
παῖδα βοηθεῖν διέγνω. καὶ
ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μά-
λα φοβερὸν, ὥς καταπιού-
μενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑ-
περαιωνθεὶς ὁ νεανίσκος
πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην.
τῇ μὲν καθικνύεται, τῇ δὲ
προδείκνυς τὴν Γοργόνα, λί-

δου

δὸν ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ, τέθνηκε γυνῶ, καὶ πέ-
 πηγιν αὐτοῦ τὰ πολλὰ,
 ὅσα εἶδε πλὴν Μένδουσας.
 ὁ δὲ, λύσας τὰ δεσμὰ
 τῆς παρθένου, ὑποχὼν
 πλὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο
 ἀκροποδῇ κατιοῦσαν ἐν
 τῇ πέτρᾳ, ὀλιωθεῖσας οὐ-
 ρας. καὶ νῦν γαμῶ ἐν
 τοῦ Κηφέως, καὶ ἀπάξει
 αὐτὴν ἐς Ἀγρος. ὥς τε
 αὐτὴ θανάτου, γάμον οὐ
 τὸν τυχόντα ἔσται. Νη.
 ἐγὼ μὲν οὐ παύω πῶ γέ-
 γονότι ἄχδομαι. τί γὰρ ἢ
 παῖς ἡδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἢ
 μήτηρ ἐμεγαλύνει τότε,
 καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;
 Τρί. ὅτι οὕτως αὖ ἡλγυ-
 σιν ὅτι τῇ θυγατρὶ, μή-
 τρι γε οὔσα. Νη. μηκέ-
 τι μεμνήμεθα ὧ Δαρεῖ ἐκεί-
 των, εἴτι βάρβαρος γυνὴ
 ὑπερ πλὴν ἄξιαν ἐλάλη-
 σιν. ἱκανῶς γὰρ ἡμῖν τιμω-
 ρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὅτι
 τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν
 πῶ γάμῳ.

Ζεφύ-

lapidem illam cōuertit :
 Illa igitur mortua est, &
 diriguere ipsius membra
 omnia, quæcunque Me-
 dusam aspexerunt. At
 hic solutis vinculis, qui-
 bus virgo alligata fue-
 rat, suppositaque manu
 suscepit illam, summis
 pedum digitis descendē-
 tem e rupe, ardua illa
 quidem atque proclui,
 & nunc cum eadem nup-
 tias peragit in ædib. Ce-
 pheï, abducetque illam
 secum Agros. Quare p
 morte, nuptias neq; eas
 vulgares illa inuenit. N.
 Equidem non ita valde
 ægrefero factum hoc.
 Quid enim adeo nobis
 iniuriæ fecit puella, si
 mater ipsius superbe ex-
 tulit sese tunc, ac pul-
 chrior nobis esse voluit?
 T R I. Quod hoc pacto
 magnum dolore perce-
 ptura fuisset ob filiam,
 mater certe illius cū sit.
 N E. Ne meminerimus
 Dori istorum amplius si
 quid barbara mulier, su-
 pra quā decebat, loquax
 fuit. Satis enim suppli-
 cii tulit, quæ tāto in me-
 tu, filiz causa constituta
 fuit. Gratulemur igitur
 nuptiis. Zephy.

Zephyri & Noti.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Nunquā equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ego sum, & spiro. Tu vero non vidisti o Note. N o. Quamnam hanc dicis Zephyre pompam? aut quoniam sunt qui illam duxerunt? Z e p. Suavissimo spectaculo caruisti, & quale non facile aliud unquam videris. N o t. Iuxta rubrum mare occupatus fui, afflavi autē & partem Indię nonnullam, quantum videlicet eius terrę mare adiacet. Proinde nihil eorum novui, quę tu dicis. Z e p. h. Quid? Sidonium illum Agenorum vidisti? N o. Etiam, Europę patrem scilicet. Quid tu? Z e p. h. De illa ipsa narrabo tibi. N o. Nū, quod Jupiter iam olim amare puellam cœpit? Nā hoc etiam pridem sciui. Z e. Igitur quod ad amorem attinet, nosti. Quę vero postea cōsecuta sunt, ea nunc audi. Descenderrat Europa ad litus, ludendi gratia, assumptis secum æqualib. suis. Iu-

piter

Οὐ πάποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπέστεραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες ὦ Νότι. Νό. τίνα ταύτῃ λέγεις ὦ Ζέφυρε τὴν πομπὴν; καὶ τίνες οἱ ἀγέμοντες ἦσαν; Ζέ. ἡδίστου διαμάτος ἀπειλείφθης, ὅσον οὐκ ἄλλο ἰδοῖς ἔτι. Νό. παρὰ τὴν Εὐρεθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζόμενος. ἐπὶ πάντοτε δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας. οὐδὲν οὐκ οἶδα, ὧν λέγεις. Ζέ. ἀλλὰ τὸν σιδώνιον Ἀγνώρεα οἶδας; Νό. καὶ. τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν; Ζέ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγέτομαι σοι. Νό. μὲν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδὸς; τῷτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπισάμην. Ζέ. οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα, τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη, ἀκουσον. ἰ μὲν Εὐρώπῃ κατεκλήθει ὅτι τὴν ἡἴονα παίζουσα, τὰς ἐλεκηώτιδας παραλαβούσα. ὁ

Ζεὺς

Ζεὺς δὲ ταύρῳ εἰκάσας ἐαυ-
 τόν, σωέπαιζεν αὐταῖς,
 κάλλιστος φαινόμενος. λευ-
 κός τε γὰρ ὡς ἀκριβῶς, καὶ
 τὰ κέρατα εὐκαμπής, καὶ
 τὸ βλέμμα ἡμιερὸς. ἐκίε-
 ραὼν καὶ αὐτὸς ὅπῃ τῆς
 ἡῖτος, καὶ ἐμυκάτο ἡδίστον,
 ὥς τιμὴν Εὐρώπῃ τολμῆ-
 σαι καὶ ἀναβῦσαι αὐτήν. ὥς
 δὲ τοῦτ' ἐγρήτο, δρομαῖος
 μὲν ὁ Ζεὺς ἄρμυσεν ὅπῃ
 τιμὴν θάλατταν φέρον αὐ-
 τὴν, καὶ εὐήχτο ἐμπι-
 σών. ἡ δὲ παῦν ἐκπλα-
 γήσα παρὰ παράγματι, τῇ
 λαῖᾳ μὲν ἔρχετο τοῦ κέρα-
 τος, ὥς μὴ ὑπολιδοῦναι.
 τῇ ἑτέρῃ δὲ, ὑπὸ μαμύ-
 ρον τὸν πέπλον ξυνέχευε.
 Νό. ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὦ
 Ζέφυρε εἶδες, καὶ ἐρωτι-
 κὸν, νεχόμενον τὸν Δία,
 φέροντα τιμὴν ἀγαπωμένην.
 Ζέφ. καὶ μὲν τὰ μετὰ
 ταῦτα ἡδίστα παραπολὺ ὦ
 Νότι. ἦτε γὰρ θάλαττα
 εὐδὺς ἀκύμων ἐγένετο,
 καὶ τιμὴν γαλλῶν ὀπισθα-
 σαμένην.

piter autem in formam
 tauri assumptus, iude-
 bat una cum ipsis, pul-
 cherrimus tū apparens.
 Nam & candidus erat,
 ut nihil supra, & cornua
 habebat reflexa pulcre,
 vultumque præ se fere-
 bat admodum mansue-
 tum ac placidum. Salta-
 bat igitur & ipse in li-
 tore, & mugiebat sua-
 uissime, ita ut Europa an-
 deiet etiam conscende-
 re ipsum. Cæterum ubi
 hoc factum est, citato
 cursu Iupiter quidē una
 cum illa in mare prorup-
 sit, atque ibi, uti inci-
 derat, natabat. Illa ve-
 ro admodum percussa a-
 nimo ex hac re, sinistra
 apprehendit ac tenuit
 cornua, ut ne delabere-
 tur, altera autem manu,
 diffluentem vento vestē
 continebat. N. Dulce
 hoc spectaculum, Zeph.
 vidisti, & amatorii, natā
 tē videlicet Iouē & feren-
 tem secum amores suos
 ΖΕΥΗ. At vero quæ cō-
 secuta sunt, suaviora
 multo, Note. Nam &
 mare statim compositis
 fluctibus quietum fuit,
 & tranquillitate vltro

attracta, placidū ac planum seipsum præbuit. Nos autem omnes silentium agētes, nihil aliud quam spectatores tantū, eorum quæ fiebant quasi quidam comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulū supra mare ita ut interrim summis pedib. contingerent aquam, accensas ferentes faces Hymenæum cantabant. Nereides autem emersæ vndis, delphinum tergis insidentes obequitabant, applaudentes, seminudæ pleræque. Præterea & Tritonum genus, & si quid aliud non horribile visu marinorum, omnia illa circum puellam quasi choream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus cōscenso curru, & quasi pronubus incedens, vna cum Amphitrite lætus præibat, veluti viam aperiens natanti fratri. Supra omnes autem, Venerem duo Tritones vehebant in cōcha recubantem, ac flores omnis generis aspergentem sponse. Atque hæc a Phœnicia usque in Cre-

σαμῶν, λείαν παρείχεν ἑαυτῷ. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες οὐδὲν ἄλλο ἢ διαταί μόνον τῆς γιγνομένην παρεκλογουδοῦμεν. ἔρωτες δὲ παραπιδώμενοι, μικρὸν ὑπὲρ τῷ θάλατταν, ὥς ἐνίοτε ἄκρως τοῖς ποσὶν ἐκτεταῖν τοῦ ὕδατος, ἡμῶας τὰς δᾶδας φέροντες, ἤδον ἅμα τὸν ὑμῶαιον, αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι, παρίπκυνον ἐπὶ τῆς δελφίνων ἐκκροτοῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῆς Τριτάτων ἥος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῆς θαλατῆων ἅπαντα περιέχοντι τῷ παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐκτεθεικῶς ἄρματος, παροχούμενός τε, καὶ τῷ Ἀμφιτρίτῃ ἔχων, προῆγε γελιδῶς, προσδοιπορῶν νηχαμῶν τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πασι δὲ τῷ Ἀφροδίτῃ δὲ Τριτάτης ἔφιρον, ἐπὶ κόγχῃς κατακειμένῳ, αὐτὴ παντοῖα ἐκπᾶθουσαι τῇ νύμφῃ. ταῦτα ἐν φανίῃς ἄλλοι
τ Κρή

τῆς Κρήτης ἐλήετο. ἐπεὶ δὲ
ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος
οὐκ ἔτι ἐφαίνετο. ὀπλάζο-
μενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς,
ἄσπῃ γε πλεῖν Εὐρώπῃ ἐς τὸ
Δίκταιον ἄβυσσον, ἐρυθειῶσαν,
χαλκᾶ τω ὀρεῶσαν, ἠπίσατο
ῥᾷδην ἐφ' ὃ, τι ἄγοιτο. ἡ-
μῖς δ' ἐμπισόνυτες, ἄλλος
ἄλλο τοῦ πτελάγουσ μέγας
διεκυμαίνομεν. Νό. ὦ μα-
κάριε Ζέφυρε τῆς θεᾶς. ἐγὼ
δὲ ῥέψας, καὶ ἐλέφαντας,
καὶ μέλανας ἀνδρώπους
ἰώρων.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑ- ΛΟΓΟΙ.

Διογένης καὶ Πολυδά-
κους. Διογένης.

Ω πολυδάκεις, ἐντέλ-
λαί μοι, ἐπειδὴν τάχιστα
ἐνέλθης, σὺν γὰρ ὄντι οἶμαι
τὸ ἀναβιβῶναι σῆριον, ὡς
σου ἰδὼς Μένιππον τὸν κύ-
τα, εὗροισ δ' αὖ αὐτὸν ἐν
Κρανίῳ κατὰ τὸ Κρανεῖον,
ἢ ἐν Λυκείῳ, ἧς ἐρίζοντων
αὐτὸς

Cretam fiebant. Postq̃
autem in Insulam ascen-
dit, ipse quidem taurus
non amplius apparebat.
Iupiter autem apprehen-
sam manu Europam, in
antrum Dictæum abdu-
xit, erubescensem, atq;
oculos demittentem. In-
telligebat enim iam, ob
quam rem ita ducere-
tur. Nos autem incum-
bentes mari, alius aliam
illius partem fluctibus
agitabamus. No. O bea-
tum Zephyre, te, qui ista
hæc videris. Ego vero in-
terea Gryphas & Elephā-
tos, & nigros homines
aspiciebam.

INFERNI DIA- LOGI.

Diogenis & Pollu-
cis.

O Pollux, commen-
do tibi postquam celer-
rime ascenderis (ruum
enim est, ni fallor, cras
reuiuiscere) vt, sicubi vi-
deris Menippum, canem
illum, inuenies autem
ipsum Corinthi, circa
Craneum, aut in Lyceo
deridentem contendē-
tes

tes istos inter se Philo-
sophos, dicas illi, Me-
nippe, inquit, iuber
te Diogenes, si satis ea,
quæ super terram sunt,
derisisti, quo & huc ad
inferos descendas, vbi
multo plura, quæ rideas,
habiturus es. Illic enim
in ambiguo tibi adhuc ri-
sus fuit, & frequens il-
lud obiici potuit, Quis
enim omnino scit, quæ
post vitam futura sint?
Hic autem, non desines
constanter atque perpe-
tuo ridere, quemadmo-
dum ego quoque nunc
facio. Et maxime post-
quam videris, diuites
istos ac satrapas & tyran-
nos ita humiles & obscu-
ros esse, soloque eiulatu
ab aliis dignosci. Tum
quod & molles & igna-
vi sunt, reminiscētes eo-
rum quæ in vita gerun-
tur. Hæc illi quæso ut di-
cas, & ut præterea etiam
pera veniat impleta &
multo lupino, & sicubi
in trivio positam inue-
niat Hecates cœnam,
aut ouum ex lustratione
relictum, aut simile quip-
piam. P O L. At renun-
ciabo hæc, o Diogenes.

Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων.
καταγελῶντα, εἰπεῖν πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σοὶ ὦ Μένιππε
κελεύει ὁ Διογῆνης, εἴ σοι ἱ-
κανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς κατα-
γεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε
πολλῶν παλείω ὀπτηγευσόμε-
νον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβό-
λῳ σοὶ ἐτι ὁ γέλος ἔστι, καὶ πο-
λὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ
μετὰ τὸν βίον, ἐνταῦθα δὲ,
οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν,
καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μά-
λιστα ἐπειδὴν ὄρεται τοῖς
πλουτίους, καὶ σατράπαις,
καὶ τυράννοις, οὕτω τα-
πεινοὺς καὶ ἀτήμοις, ἐκ μόν-
της οἰμωγῆς διαγινώσκο-
μένους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ
καὶ ἀγεννεῖς εἰσὶ, μιμημέ-
νοι τοῦ αὐτοῦ. ταῦτα λέγε αὐ-
τῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμε-
νον πλὴν πάραν ἥκειν δέρε-
μων τε πολλῶν, καὶ εἰποι
ἄλλοι ἐν τῇ τριόδῳ. Ἐκά-
της δὲ τὸν κείμενον, ἢ
ὄν ἐκ καθαρτίου, ἥτις τοι-
οῦτο. Πολυ. ἀλλ' ἀπαγ-
γελῶ ταῦτα, ὦ Διογενεῖς.

ὅπως

ἔποιε δὲ εἰδῶ μάλισα, ὅποιός τις ἔσται πῶς ὄψιν; Διο. γερῶν φαλακρὸς, τριβούνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμφω ἀναπιπάρῃον, καὶ ταῖς ἑπταχῆς ἡμέρᾳ ξακίων ποιήκων, γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ τὰ πολλὰ πρὸς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἑπτακώπῃς. Πολ. ἔσθ' ἰδιὸν εὐρεῖν ἅπ' αὐτῶν. Διο. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλαμαι τι πρὸς φιλοσόφους; Πολυ. λέγει. οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. Διο. τὸ μὲν ὅλον, πάντας αὐτοῖς παρηγῶ λαβεῖν, καὶ πρὸς ὅλους ἐρίζουσι, καὶ κέρματα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἅπορα ἐρωτᾷ διδάσκουσι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φύττουσι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο. σὺ δὲ οἰμώζεις αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγει. Πολυ. καὶ ταῦτα ὦ Διόγενεϊ ἀπαγγεῖλω. Διον. τοῖς πλουσίοις δὲ ὦ φίλ-

Sed quo melius illū agnoscere queam, cuiusmodi facie est? D I O G. Senex est, caluaster, pallio indutus lacero, & venito cuius perurio, præterea & diuersorum pannorum assumentis variogato. Ridet autem semper, ac plerunque arrogantes istos philosophos acerbe perstringit. P O. Facile erit inuenire illū, ex his vtrique signis. D. Vis ne vt ad ipsos quoq; philosophos illos aliqd tibi mandem? P O I. Mā des licet, non enim graue neque hoc mihi fuerit. D I O. In vniuersum, adhortare illos, vt desistant a nugis suis, neque de toto cōtendant, neq; cornua sibi mutuo affigant, neque crocodilos faciant, neque huiusmodi sterilia atque icinua interrogare, animum instituant. P O I. At indoctum me & ineruditū esse dicent, qui doctrinā illorum reprehendam. D I O G B. Tu vero plorare illos meo nomine iube. P O I. Et hæc nunc ciabo illis. D I O G B N. Diuitibus autem o lepi-

H 3 dissi

diffimum caput, hæc nostro nomine annuncies quaeso. Quid, o vani, aurū custoditis? Quid autē cruciatis vos ipsos, cogitantes vsuras, & talentū aliud super aliud accumulantes, quos non plusquam vnum obolū habentes, venire huc paulo post oportet? P o. Dicetur & hæc ad illos D i. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeo palestrite, qđ apud nos neque flaua coma, nec cœrulei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius vllus est, neque præterea nerui intēti & robusti, neque humeri laborū tolerantes, sed omnia vnus pulvis, vt aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. P o l l. Non molestum erit, neque hæc ad formosos & robustos illos dicere. D i o. Etiā pauperibus o Lacon, dicas licet, (multi autē sunt, quibus & ea res perquā molestā est, & inopiam lugent) vt neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis equalitate hæc

φίλτατον Πολυδεύχιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τι ὃ μάταιοι τὸν χρυσὸν φυλάπετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τὸν τόκους, καὶ τάλαντα ὅπῃ τάλαντοῖς σωτηθέντες, οὐς χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἢ κεν μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλλω τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ὅπῃ τοῦ προσώπου ἔτι ὄζει, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόνις φασί, κερατὰ γυμνὰ τοῦ κάλλους. Πολύ. οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς. Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὃ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἄχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτεῖραντες τῷ ὑπορίαν, λέγε μή τε δακρύειν, μήτ' αἰμώ-

ἡμεῖς δὲ ἐν, διηγουσάμενος τῶν
ἐν ταύθαις ἰστοιμίαν. καὶ ὅτι
ὄφονται καὶ ἐκεί πλουσίους
οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ
Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς
σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ'
ἐμοῦ ὁπιτίμησον, λέγων ἐκ-
κεῖναι αὐτοῦ. Πολυ. μη-
δὲν ὦ Διόγενες σοὶ Λακε-
δαιμονίων λέγε. οὐ γὰρ ἀγέ-
νομαι γε. ἀ δὲ πρὸς τοὺς
ἄλλους ἐφησα, ἀπαγγεῶ.
Διο. ἐάσομεν τούτους, ἐπεὶ
σοι δοκεῖ. σὺ δὲ εἰς προέι-
πον, ἀπένευκε παρ' ἐμοῦ
καὶ λόγους.

Πλῦτων, ἢ κατὰ Με-
νίππου. Κροῖσος.

Οὐ φέρομεν ὦ Πλού-
των, Μένιππον τουτοῦ τὸν
κῶνα παροικουῦντα, ὥς
ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰ σῆσόν,
ἢ ἡμεῖς μετακλήσωμεν εἰς
ἕτερον τόπον. Πλού. τί
δ' ὑμᾶς δεῖνόν ἐργάζεται,
ὁμόνεκρος ὢν; Κροῖσος.
ἐπειδὴ ἡμεῖς οἰμώζο-
μεν καὶ σέκομεν, ἐκεῖνων
μεμ-

hac, quæ hic est, & quod
videbunt, eos qui illic
diuites sunt nihilo meli-
ores, quam se hic esse.
Lacedæmoniis autem tu
is, hæc si videtur, nomi-
ne meo obiciās, molles
& eneruatos ipsos esse
dictitans. P O L Y. Ne de
Lacedæmoniis, Dioge-
nes quicquam dicas, non
enim feram. Sed quæ ad
cæteros mandasti, ea il-
lis renunciabo. D I O G.
Missos igitur faciamus
hos quando tibi ita vide-
tur. Tu vero quibus an-
tea dixi, ad eos sermo-
nes hos meos deferas.

Pluto, seu contra
Menippum. Croe-
sus.

Non poterimus ferre
Pluto, Menippum hunc
canem, cohabitantem
nobiscum. Quapropter
aut illum hinc amotum
alioloco colloca, aut nos
hinc alio commigrabi-
mus. P L Y. Quid autem
vobis mali adeo facit,
quando eodē modo mor-
tuus est ac vos? C R O E.
Postquam nos ploramus
& ingemiscimus, illorū
H 4 re-

reminiscentes, quæ apud superos habuimus, utpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego vero thesauroꝝ, irridet, & cū conuiciis exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam cātando, conturbat ploratus nostros, & in summa, valde nobis molestus est. P L V. Quid hæc audio de te, Menippe? M E N. Vera Pluto, Odi enim ipsos, ignaui ac perditī adeo cum sint, qui bus non satis fuit vixisse male, sed etiam mortui, insuper cogitatione atq; animo illis inherēt, quæ apud superos sunt. Delector itaque ægre ipsis faciēdo. P L V. Sed non decet. Dolent enim non exiguis reb. priuati. M. Etiam tu deliras Pluto, qui gemitus istorum tuo quodque calculo approbas. P. Haud quaquam, verum nolim vos discordes ac seditiosos esse tuo. M E N. At vero, o pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ita de me cognoscite vt qui neque

μνησθῆναι ἔρ' αὖν, Μίδα μὲν οὐτοσί τοῦ χρυτοῦ, Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολ-
λῆς περὶ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ τῶν
θησαυρῶν, ὀπιγυλῶν, καὶ
ἐξοικειδίζου, ἀνδράποδα καὶ
καθάρματα ἡμᾶς ὑποκα-
λῶν. ἐρίοι δὲ καὶ ἄδων,
ὀπιτραδέησι ἡμῶν τὰς οἰ-
μαγὰς. καὶ ὅλως, λυπη-
ρὲς ἔστι. Πλου. τί ταῦτα
φατὴν ὦ Μένιππι; Μέ.
ἀλλ' οὐδ' ὦ Πλούτον. μισῶ
γὰρ οὐτούς ἀγινεῖς, καὶ
ὀλεθρίους ὄντας οἷς οὐκ
ἀπέχουσι βιώναι κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ὑποθνήσκοντες ἔτι
μνησθῆναι, καὶ πείθενται
τῶν αὖν. χαίρω τοιγαροῦν
ἀνῶν αὐτοῦ. Πλου. ἀλλ'
οὐ χεῖρ, λυποῦνται γὰρ οὐ
μικρῶν στερούμενοι. Μι. καὶ
οὐ μακάριος ὦ Πλούτον
ὁμόψυχος ὢν τοῖς τούτων
συναγμοῖς; Πλου. οὐδαμῶς.
ἀλλ' οὐκ αὖ ἐβελήσαμεν σα-
σιάζειν ἡμᾶς. Μέ. καὶ μὲν ὦ
κάκιστοι Λυδῶν, καὶ φρυγῶν,
καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε,
ὡς

ὡς αὐτὸ παυτομήρου μοῦ,
 ἔνθα γὰρ αὖ ἔντε, ἀκολουθῶ-
 σα αἰῶν, καὶ κατάδαν, καὶ
 καταγλιῶν. Κροῖ. ταῦτα
 οὐ γὰρ ἔβρις; Μένι. οὐκ. ἀλλ'
 ἐκείνα ἔβρις ἔω, ἂ ὑμεῖς ἐ-
 πικνῆτε, φροτικωεῖσθαι ἀξι-
 οῦντες, καὶ ἐλευθέρους ἀν-
 δράστιν ἐπὶ τρυφῶντες, καὶ τοῦ
 θανάτου τὸ παράπαν οὐ
 μνημονεύοντες. τοιγαροῦν
 ὠμώζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφρημεῖσθαι. Κροῖ. πολλῶν
 γὰρ ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κλη-
 μάτων. Μίδ. ὅσου μὲν ἐγὼ
 χροῦτο. Σαρ. ὅσης δ' ἐγὼ
 πρυφῆς. Μέ. εὐγε οὕτω
 ποιῆτε. ὁδύρεσθαι μὲν ὑμεῖς.
 ἐγὼ δὲ, τὸ γινώδι σαυτὶν
 πολλάκις σωείρων, ἐπ' ἄτο-
 μαι ὑμῖν. ἀρέπει γὰρ αὖ ταῖς
 τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδύ-
 μον.

Μενίππης, Ἀμφιλόχου,
 καὶ Τροφωνίου. Μί-
 νιππος.

Σφὼ μὲν τοὶ δὲ Τροφῶνι,
 καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, ὡς
 αὐτὸ

neque vnquam defiturus
 sim. Nam quocunq; ab-
 ieritis hinc, eodem se-
 quar egre faciendo, can-
 tando atque irridendo
 vos. C R O I. An nō hęc
 contumelia est? M E N.
 Non, sed illa contumelia
 erant, quæ vos facere so-
 lebatis, quando & ado-
 rari vos volebatis, & ho-
 minibus liberis pro libi-
 dine abutebamini, neq;
 tum mortis quicquā me-
 mōres eratis. Proinde de-
 plorate nunc, omnibus
 illis despoliati. C R O I.
 Multis certe o Dii, & ma-
 gnis possessiōibus. M I.
 Quanto equidem ipse
 auro? S A R. Quanta ve-
 ro ego voluptate? M E N.
 Recte sane, ita facite,
 lugete vos quidem, ego
 veto tritum illud, Nosce
 te ipsum, identidem con-
 nectendo, vobis occinā,
 decet enim huiusmodi
 ploratus, si crebro illis
 accinatur.

Menippi Amphilo-
 chi & Trophonij.

Vos nimirum Tropho-
 ni atq; Amphiloche, quū
 fisis mortui, tamen haud

H S scio

scio quonam modo phan-
nis estis donati, vatesq;
credimini, ac stulti mor-
tales deos esse vos arbi-
trantur. Τ Ὶ Ο. Quid? an
nobis igitur imputandū,
si per incitiam illi de
mortuis huiusmodi opi-
nantur? Μ Ε Ν. Atqui nō
ista fuissent opinati, ni
vos, tum quū viueretis
eiusmodi quædam por-
tenta ostentassetis, tan-
quam futurorum fuissetis
præscii, quasq; præ-
dicere potuissetis si quæ
percontarentur. Τ Ὶ Ο.
Ρ Η Θ. Menippe, nouerit
Amphilochus hic, ipsi
pro sese respondendum
esse. Cæterum ego He-
ros sum, vaticinorque si
quis ad me descenderit.
At tu videre nunquam
omnino Lebadiam adiu-
se, neque enim alioqui
ista non crederes. Μ Ε Ν.
Quid ais? equidem nisi
Lebadiam fuissetem profe-
ctus, ac linteis amictus,
offam ridicule manu ge-
stans, per angustum adi-
tum in specū irrepissem,
nequaquam fieri potuisset
ut te defunctum esse
cognoscerem perinde ac
que nos, solaque præsti-
gia-

οὐδ' ὅπως ναῶν κατηζιώδη-
τε, καὶ μαίνεσθαι δοκεῖτε. καὶ οἱ
μάταιοι τῇ ἀνθρώπων, θε-
οὺς ὑμᾶς ἐπαλήθευσιν εἶναι.
Τ Ὶ Ο. τί οὐκ ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ
ἐπ' ἀνοίας, ἐκείνοι τοιαῦτα
θεοὶ νεκρῶν. δοξάζουσιν ἡ
Μένι. ἀλλ' οὐκ αὖ ἐδόξαζον,
εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοι-
αῦτα ἐτιγατεύετε, ὥς τὰ
μέλλοντα προειδότες, καὶ
προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς
ἐκνημόσις. Τ Ὶ Ο. ὦ Μένιππε,
Ἀμφίλοχος μὴ οὗτος αὖ
εἰδείη, ὅτι αὐτῷ ἀποκριτέον
ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρως
εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ὡς τις
κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ'
ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι
Λεβαδείᾳ τὸ πάρος. οὐ
γὰρ ἠπίσεις σὺ τούτοις. Μέν-
τι φησὶ· εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν
γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλμῶς
ταῖς ὀθόναϊς, γελῶν μάλα
ἐν ταῖς χειρὶν ἔχων, ἐστραπύ-
σω διὰ τοῦ σομοῦ ταπεινοῦ
όντος ἐς τὸ σπῆλαιον, οὐκ αὖ
ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς
εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνη τῇ γῇ
τεῖα

τήν διαφέρειν; ἀλλὰ πρὸς
τῆς μαρτυρίας, τί δὲ ὁ ἥρως
ᾔσιν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἔξ
ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σιμ-
δετον. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώ-
πος ᾔσιν, ὡς φῆς, μήτε θε-
ός, καὶ συναμφότερόν ᾔσιν;
γῶ οὐκ οὐδ' σου τὸ θεοῦ ἐ-
κείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;
Τρο. ἤν ὦ Μένιππα ἐν
Βοιωτίᾳ. Μέν. οὐκ οἶδα ὦ
Τροφῶνι ὅ, τι καὶ λέγεις.
ὅτι μὲν τοι ὅλος εἰ νεκρὸς,
ἐκρίβως ὀρῶ.

Ερμού καὶ Χά-
ρωνος.

Λογισώμεθα ὦ πορ-
δηῦ, εἰ δοκεῖ, ἅπαντα μοι
ἐφείλεις ἥδη, ὅπως μὴ αὐ-
δὺς ἐρίζωμάρ τι πεί αὐτῆς.
Χά. λογισώμεθα ὦ Ερμῆ.
ἄμεινον γὰρ ὀρίσαι πεί
αὐτῆς, καὶ ἀποραγμονέσι-
ρον. Ερμ. ἄγκυραν ἐντει-
λαμένην ἐκείμια πέντε δρα-
χμῶν. Χα. πολλοῦ λέ-
γεις. Ερμ. γὰρ τὸν Αἴδα
ῥέει,

giatura reliquos antecel-
lere. Sed age per ipsam
diuinandi artem, quid
tandem est Heros? neq3
enim intelligo. Τροφ.
Est quiddam partim ex
homine, partim ex deo
compositum. Μέν. Ne-
pe quod neque sit homo
quemadmodū audio, ne-
que deus, verum pariter
vtrumq3, Ergo dimidia
illa tui, ac diuina pars,
quo nūc recessit? Τρο.
Reddit oracula Meni-
pe, in Boeotia. Μέν.
Haud intelligo quid di-
cas Trophoni, nisi quod
illud plane video, te to-
tum esse mortuum.

Mercurij & Cha-
rontis.

Rationē supputemus
portitor si videtur, quan-
tum mihi debeas iam, ne
denuo aliquando de eo
inter nos contendamus.
Χα. Supputemus, Μ.
Satiū est, mature
id agere, deinde & mi-
noris negotii. Μ. An-
choram mandaras, com-
paraui tibi quinque dra-
chmis. Χα. Caro di-
cis. Μ. At per Plutō
nem,

nem, quinque emi illam ,
 & præterea lorum , quo
 remum alligares, obulis
 duob, C H A. Pone quin-
 que drachmas, & obulos
 duos. M E R. Et pro re-
 sarciendo velo , quinque
 obulos ego exolui. C H.
 Etiam hos appone. M E.
 Et ceram ad oblinendas
 nauigii rimas tibi emi ,
 & clauos præterea, & fu-
 niculum, unde Hyperā
 fecisti, omnia hæc duab.
 drachmis. C H A. Recte ,
 laudo, hæc vili emisisti. M
 Hæc sunt , quæ tibi ex-
 posui, nisi si quid reliquū
 est qd' me fugit inter cō-
 putandum. Quando au-
 tem hæc redditurum te-
 promittis? C H A. Nunc
 quidem, Mercuri nō pos-
 sum. Si vero pestis ali-
 qua, aut bellum, confer-
 tos & frequentes huc di-
 miserit aliquos , licebit
 mihi tum allucrari ali-
 quid, subtracto clam nō-
 nihil exportorio. M E R.
 Proinde ego nunc sedo-
 bo , pessima quæque vt
 eueniant precando, vt in
 de fructum aliquem ca-
 piam. C H A. Fieri aliter
 non potest , Mercuri .
 Nam pauci nunc, vides ,
 ad

νέα, ἥν' πέντε ὀνησάμην,
 καὶ τριπλωτῆρα δύο ὀβολῶν.
 Χάρ. τίθει πέντε δραχ-
 μὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ερμ.
 καὶ ἀπέραν ὑπὲρ τοῦ ἰσίου
 πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέ-
 βαλον. Χάρ. καὶ τούτους
 προσίδει. Ερμ. καὶ κηρὸν,
 ὡς δηπλάσαι τοῦ σκαφιδίου
 τὰ ἀνωγύτα, καὶ ἥλους δὲ,
 καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ πλεῖ-
 ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχ-
 μῶν ἅπαντα. Χάρ. οὕγε ἄ-
 ξια ταῦτα ὀνήσω. Ερμ. ταῦ-
 τὰ ὅτι, εἰ μήτι ἄλλο ἡμᾶς
 διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ.
 πότε δ' οὐὶ ταῦτ' ἀποδώ-
 σειν φῆς; Χάρ. νυνὶ μὲν ὃ
 Ερμῇ ἀδυνάτον. ὡς δὲ λοι-
 μὸς τις ἢ πόλεμος κατα-
 πέμψῃ ἀδελφούς τινάς, ἐνε-
 σαι τότε ἀποκερδάναι ἐν
 τῷ πλῆθει παραλογιζόμε-
 νον τὰ πορθημῖα. Ερ. νυνὶ οὐὶ
 ἐγὼ καθιδοῦμαι, τὰ κἀκί-
 σα εὐχόμενος γινέσθαι, ὡς
 αὖ ὑπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.
 Χάρ. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὃ Ερ-
 μῇ. νυνὶ δ' ὀλίγοι ὡς ὅτε
 ἀφι-

ἀφικουῦνται ἡμῖν. εἰρήνη
 γάρ. Ερμ. ἀμεινον οὕτως, εἰ
 καὶ ἡμῖν παρεγγίνοιτο ὑπό
 σου τὸ ὄφλημα. πλὴν
 ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὃ χά
 ρον, ἡδὲα οἷοι παρεγγίνοντο,
 ἀνδρῶν ἅπαντες, αἵματος
 ἀνέπλητοι, καὶ τραυματῖαι οἱ
 πολλοὶ. νῦν δὲ ἢ φαρμάκω
 τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθα
 νῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ
 ὑπὸ τρυφῆς ἔξωδηκὼς τινὲς
 γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη. ὡς οἱ
 γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγῶνεις, οὐδὲ
 ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι
 αὐτοὶ διὰ χρήματα ἥκουσιν,
 ὁπλοβουλύοντες ἀλλήλοις, ὡς
 οἰκασιν. Χάρ. πάνυ γὰρ πε
 ριτρίβητά βεβητῶντα. Ερμ.
 οὐκουῶ οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι αὐ
 τὰ μαρτυρεῖν, πικρῶς ἀπαι
 τοῦ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ
 σου.

Πλούτωνος καὶ

Ερμοῦ.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὴν
 πάνυ γενηακότα λέγω,
 τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃν
 παῖ-

ad nos descendunt. Pax
 enim est. M E R. Sati
 us est ita esse, etiā si ob hoc
 abs te prorogatur nobis
 debiti istius solutio. Ve
 rū enim uero prisci illi,
 Charon, nosti quales ad
 uenire solebant, quā for
 tes atque animosi om
 nes, cruore madidi, &
 vulnerib. pleni pleriqz.
 Nunc autem, aut vene
 no aliquis a filio interfe
 ctus, aut ab vxore, aut
 prae nimia voluptate, tu
 mefacto ventre & cru
 ribus adueniunt. Pallidi
 enim omnes, & ignaui,
 neque similes prioribus
 illis. Plurimi autem ip
 sorum etiam pecuniarū
 causa veniunt, factis, ut
 videtur, mutuo sibi insi
 diis. C H A. Omnino n.
 expetibiles illae sunt.
 M E R. Proinde neqz ego
 videar peccare grauius
 aliquid, si vel acerbius
 abs te exigam, ea quae
 mihi debes.

Plutonis & Mercu
 rij.

Senem ne nosti, istum
 ætate omnino confectū
 dico, Eucratem diuitem
 cui

cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores plus quam quinquaginta millia. M. Noui, Sicionium illum dicis. Sed quid postea? P L V. Vivere illum quidem, Mercuri sine, ultra eos quinquaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Chatinum adolescentem, & Damonem, & cæteros abripe huc ordine omnes. M e. Atqui absurdum hoc videri queat. P L V. Haudquaquã, imo iustissimũ. Quam enim ob causam illi adeo optant illũ mori? nisi quia pecuniam illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen obsecrant & colunt manifeste utique illum. Ac quæ ægrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat, at tamẽ sacrificaturos sese promittunt, si convalescat denuo, & in summa varia quædã adulatã ratio

παῖδες μὴ οὐκ εἰσιν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρώντες, πεντακισμύριοι; Ερμ. ναι, τὴν σικυώνιον φῆς. τί οὖν; Πλού. ἐκείνον μὴ ὃ Ερμῆ ζῶ ἕασον ὅτι τοῖς ἐκνήκοντα ἔτισιν, ἃ βεβίωκεν, ὀπμιτρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἶόν τε ὧ, καὶ ἔτι πλείω. καὶ δὲ γε κολακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους κατάσπασον ἐφελξῆς ἅπαντας. Ερμ. ἀτοπὸν αὐτὸ δοξεῖ τὸ τοιοῦτον. Πλου. οὐ μὲρουῶ, ἀλλὰ δικαιοσύνην. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκείνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιουῦται, οὐδὲν προσήκοντες. ὁ δὲ πάντων ὄβριμωτάτων, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως διεσπύουσιν ἐν γὰρ τῷ φανερώ. καὶ νοσοῦντος, ἃ μὴ βουλευονται, πᾶσι πόρον δα, δύσκειν δὲ ὅμως εὐχόμενται, ὧ φαίτη. καὶ ὅλας, πικρὰ τίς ἢ κολακεία

ἦν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν
 ἔσω ἀθάνατος. οἱ δ', ἀποπί-
 τωσαν αὐτῇ μάτῳ ὀπιχα-
 νόντες. Ερ. γελοῖα πείσονται),
 πανούργοι ὄντες. πολλὰ καί-
 κεινος εὖ μάλα διαβουκαλεῖ
 αὐτοῦ, καὶ ἐπιελπίζει. καὶ
 ὅλος, ἀεὶ θανόντι ἐοικώς, ἔρ-
 ζεται πολὺ μᾶλλον ἢ νέων.
 οἱ δέ, ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφί-
 σι διηρημένοι, βοάσονται), ζώω
 μακαρίαν παρὲς ἑαυτοὺς τι-
 νέντες. Πλου. οὐκοῦν ὁ μὲν
 ἀποδυσάμενος τὸ γέρας ὥσ-
 περ Ἰόλειος ἀνέκισσάτω. οἷδ'
 ἀπὸ μέσων ἦν ἐλπίδων τὴν
 ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀ-
 πολυπόντες, ἠκέτωσαν ἤδη
 κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.
 Ερμ. ἀμέλεισον ὦ Πλούτων.
 μετελεύσομαι γὰρ σοι ἤδη
 αὐτοῦ καθ' ἕνα ἔξῃς. ἐπὶ δὲ
 οἷμαί ἐσι. Πλου. κατὰ-
 σπα. ὁ δὲ παρὰ πέμψει ἕκα-
 στον, αὐτὸ γέροντος αὐτοῖς παρ-
 δέχης χυβήματος.

Τερψίωνος καὶ
 Πλούτωνος.

Τοῦ-

tio illorū hominum est.
 Quamobrem ipse quidē
 immortalis sit, illi autē
 prae ipso abeant, frustra
 hiantes. M. E. R. Ridicu-
 la patientur, sceleratī
 cum sint. Sed tamen &
 ille admodum scite cir-
 cūducit illos, & spe pas-
 cit inani, & in summa
 semper morituro simi-
 lis, multo validus magis
 est, quam quisquam iuve-
 nis. Illi autem haredi-
 tate inter se diuisa, pas-
 cuntur, vitam quandam
 beatam secū ipsi animo
 praeicipientes. P. L. V. Pro-
 inde ipse exuta senectū-
 te, quemadmodum Io-
 laus ille, in iuuenem re-
 deat. Illi autem in ipsa
 media spe, diuitiis illis,
 quasi per somnum specta-
 tis, destituti abeant iam
 huc, mali male mortui.
 M. Alias res cura, Plu-
 to, iam enim accersam
 tibi illos, aliū super ali-
 um ordine, septem autē,
 opinor, sunt. P. Deducas
 licet. Ille autē mittat sin-
 gulos p̄ se, ex sene iterū
 in adolescentē cōuersus,

Terpsionis & Plu-
 tonis.

Iu-

Iustum ne hoc est o Pluro, me quidem e vita obiisse, triginta cum sim annorum, Tucritum vero senem septuagenarium, & ultra, adhuc viuere? P L V. iustissimū quidem o Terps. Nam & si ipse uiuit, certe ad nullius tamen mortem affectus est, tu vero omni tempore illius hereditatem expectans, eum mori auidissime cupiebas. T E R. Nonne opus fuerat, quum senex sit, nequeatque de cetero suis uti diuitiis, locum dare iuuenibus? P L V. Nouas o Terpsio statuis leges, quum ad voluptatem diuitiis uti nequeat, ipsum e vita decedere. Aliter autem & Parca & natura statuisse videtur. T E. Proinde hanc ob huiusmodi accuso ordinem, decebat enim has res successione graduque fieri, senē primo, deinde qui in ea ætate sequeretur mori. Haudquaquam autem exerceri, aut viuere qui sene ætate decrepitis esset, qui tres duntaxat dentes habeat, cui vix deseruiunt oculi, qui cur

ua-

Τούτο ὁ Πλοῦτον δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνᾶσθαι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸ δ' ὑπὲρ τὰ ἐπενήκοντα γέροντα Θούκλειον ζῶντι; Πλού. δικαιοτάτον μὲν οὐκ ὁ Τέρψιον, εἴ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῷ φίλῳ σὺ δ' παρὰ πάντα τὰ χρέον ἐπιβούλους αὐτῷ, περιμένων τὸ κληῖρον. Τερ. οὐ γὰρ ἐχρῶν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρεῖσθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμειον, ἀπειθεῖν τῷ βίῳ, παρεχόμενα πάντα τοῖς νέοις; Πλου. καὶνὰ ὁ Τέρψιον νομοθετεῖς, τὴν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρεῖσθαι δυνάμειον, ὥς ἡδονὴν ἀποθνήσκων. τὸ δ' ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξιν. Τερ. οὐκ οὐκ ταύτῃ αἰτιᾷ με τῆς διαλάξεως. ἐχρῶν γὰρ τὸ παρᾶ γμα ἐξῆς πως γινέσθαι, τὸν περισσύτερον, παρότερον, καὶ μετ' αὐτόν, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν. ἀναστέφει δ' ὃ μηδ' αμῶς, μηδὲ ζῶν μὲν τὸ ὑπὲρ ἡρώων, ὁ δὲ ὄντας βεῖς ἐτι λοιποὺς ἐχόντα, μέγας ὄρωντα, οἰκέ-

ταις

ταῖς τετρασίν ὀπκικυφότα,
 κορυζῆς ὡς πλὴν ξίνα, λήμης
 δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦς μετὶν ὄν-
 τα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδόμενα,
 ἑμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ
 τῆς γῆς καταγελάμενον,
 ἀποθίσκειν δὲ καλλίστους,
 καὶ ἑξωμυρσιτάτους νεανίσ-
 κους. αἶψα γὰρ ποταμῶν του-
 τόχῃ ἢ τὸ τελευτῶν εἰδέ-
 ναι ἐχέω, πῶς τε καὶ τεθνή-
 ξεται τῆς γερόντων ἑκάστος,
 ἥα μὴ μάττω αὐτοῖς εἶ-
 ῥάσκων. νυνὶ δὲ τὸ τῆς πα-
 ρομίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βουῶ
 πολλάκις ἐκφέρει. Πλου-
 ταῦτα ὡς δὲ Τέρψιον πολὺ
 σπουδαιότερα γίνεται, ἢ περ
 τοῖς δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί
 παθόντες, ἀλλοτρίοις ὀπκιχαί-
 ρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῆς
 γερόντων ἡσποιοῦτε, φέ-
 ροντες αὐτοὺς; τριγαροῦ
 γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 οὐκείων καταγεγυμνοί.
 καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
 λῶς ἡδιστον γίνεται. ὅσῳ
 γὰρ ὑμεῖς οὐκείους ἀπο-
 θαῖναι ὀφείδετε, τοσοῦτό
 ἅπα-

uatus a quatuor famulis
 deducitur, deguttantes
 nares, hipposque oculos
 habens, nihil denique
 voluptatis deguttans,
 haud aliter existens, quā
 animatum quoddam se-
 pulchrum, ab ipsa iuue-
 tute derisum. Et contra
 mori optimos atque ro-
 bustissimos adolescētes.
 Nam hoc perinde esse vi-
 detur, ac si flumina sur-
 sum deferantur. Aut sal-
 tem scire necesse foret,
 quando & senum quili-
 bet obiturus esset, ne
 quos, prout eis mos est,
 fallerent. Nunc vero il-
 lud accidit, quod pro-
 uerbio dici solet, Qua-
 driga bouem sepiissime
 ducit. P. l. v. Hæc quidē
 o Terpsio, prudentius fi-
 unt, quam tibi profecto
 videntur. Verum & vos
 quid passi estis? quod re-
 bus alienis gauderis, &
 senib. filiis orbaris, vos-
 met tantopere in adop-
 tionem traditis, quam
 obrem in derisum addu-
 citi, ab illis sepelimini,
 quod quidem plurimis
 sit periucundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peropratatis, tanto
 I plus

Zenophantæ & Callidemidæ.

Ζηνοφάντης καὶ
Καλλιδμήδου.

At tu Callidemides ,
quo pacto interfisti ? Nā
ipse quemadmodum Di-
niæ parasitus cū essem ,
immodica ingurgitatio-
ne præfocatus fuerim ,
nolli, aderas enim mori-
enti. C A L. Aderam Ze-
nophantes. Porro mihi
nouum quiddam atque
inopinatum accidit. Nā
tibi quoq; notus est Præ-
odorus ille senex. Z A N.
O R H. Orbum illum di-
cis , ac diuitem , apud
quem te assidue versari
cōspiciebam ? C A L. Il-
lum semper captabam ,
colebamque, id mihi pol-
licens fore, vt meo bono
quamprimū moreretur.
Verum quum ea res in
longum proferretur, se-
ne videlicet , vel vltra
Tithonios annos viuen-
te, compendiariam quā-
dam excogitavi viam ,
qua ad hæreditatem per-
uenirem. Siquidem emp-
to veneno , pocillatori
persuaseram, vt simulat-
que Præodorus potum
posceret, bibebat autem
prolixius, præsentius in
cali-

Σὺ δὲ Καλλιδμήδη, πῶς
ἀπέθανες , ἐγὼ μὲν γὰρ , ὅτι
παράσιτος ὢν Δεινίου , πλεί-
ον τοῦ ἡκανοῦ ἐμφαγὼν , ἀ-
πεπνίγην, οἶδα. παρῆς γὰρ
ὑποθήσκοντί μοι. Καλ. πα-
ρῶν δὲ Ζηνοφάντης. τὸ δὲ ἐ-
μιν , παρὰ δὲ ξένῳ τι ἐχρῆτο,
οἶδα γὰρ καὶ σύ σου Πτοιό-
δωρον τὴν γέροντα. Ζη.
τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον,
ὃς σε τὰ πολλὰ ἤδειν σιωδόν-
τα; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν
ἀεὶ ἐθιρέπευον , ὑποχρού-
μηνος ἐπ' ἐμοῖ κληρονόμου
τεθνήξεναι , ἐπεὶ δὲ τὸ
παῖγμα ἐς μέκιστον ἐπεγί-
νιτο , καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθων-
ιὸν ὁ γέρον ἐξῆν , ὅππιομόν
τινα ὁδὸν ὅππιν τὸν κληρὸν ἐξ-
εῦρον. παρίμενος γὰρ φάρ-
μακον , ἀνέπεισα τὴν οἶνο-
χρόν , ἐπειδὴν τάχιστα ὁ
Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πεινῇ,
πίνει δ' ὀππικῶς , ζω-
ρότερον ἐμβάλλοντα ἐς κύ-
λικα

λικα, ἑτοιμον ἔχειν αὐτὸν, καὶ ὀπιδιῶναι αὐτὰ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπαμοσάμην ἀφήσιν αὐτὸν. Ζη. τί οὖν ἐβλήετο; Πά-
 νυ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν λουσαῖοι ἥκομεν, δύο ἦδη ὁ
 μνηκίσκος κύλικας ἑτοι-
 μους ἔχων, πλὴν μὲν τῷ Πτοιο-
 δώρῳ πλὴν ἔχυσαν τὸ φάρ-
 μακον, πλὴν δ' ἐτέραν ἐμοί,
 σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ
 μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ
 ἢ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκιν.
 ἦτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ
 αὐτίκα μάλα ἐκλάδιωσκει-
 μίην, ὑποβλημαῖος αὐτ' ἐκεί-
 νου νεκρός. τί τοῦτο γιγῆς
 ὦ Ζηνοφάντες; καὶ μὲν οὐκ
 ἔδεγες ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγε-
 λαῖν. Ζη. ἀρεῖα γὰρ ὦ Καλ-
 λιστημίδην πέπονθας. ὁ γέρον
 ἢ, τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶ-
 τον μὲν ὑπελάραχθην πρὸς τὸ
 αἰφνίδιον. ἦτα σωεὶς οἶμαι
 τὸ γεφυρωμένον, ἐγέλα καὶ αὐ-
 τός, οἷά γε ὁ οἶνοχόος ἐεγα-
 σαι. Ζη. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ
 πλὴν

calicem iniiceret, habe-
 retque in promptu, por-
 recturus illi. Quod si fe-
 cisset, iureiurando con-
 firmabam, me illum ma-
 numissurum. Z e. Quid
 igitur accidit? nam ino-
 pinatum quiddam nar-
 raturus mihi videris. C.
 Vbi iā loti venissemus,
 puer duobus paratis po-
 culis, altero Ptæodoro
 cui venenum erat addi-
 tum, altero mihi nescio
 quomodo errans, mihi
 venenū, Ptæodoro por-
 rexit innoxium. Mox il-
 le quidem bibit, at ego
 protinus humiporrectum
 stratus sum, suppositiriū
 videlicet illius loco fu-
 nus. Quid hoc? Rides
 Zenophanta? Atqui non
 conuenit amici malis il-
 ludere. Z e. Rideo pro-
 fecto, nam eleganter ac
 lepide tibi hæc res eue-
 nit. Porro senex ille, qd
 interim? C A L. Primum
 ad casum subitum atque
 inexpectatum sane con-
 turbatus est. Deinde
 simul atque intellexit,
 id quod acciderat, puta
 pocillatoris errore fa-
 ctum, risit & ipse. Z e.
 Recte sane. Tamen nō

oportuit ad compendii
illud diuertere, siquidē
venisset tibi populari,
vulgaraque via, tutius
certiusque, etiam si pau-
lo serius.

ὀπίτομον ἐχέω πρᾶτ' ἔδωκε
ἤκει γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς λε-
φθέρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ
ὀλίγῳ βραδύτερος ὤ-

Cnemonis & Da- mnippi.

Κνήμον & καὶ Δαμ-
νίππου.

Hoc illud ē quod vul-
go dici consuevit, Hinu-
lus leonē. D A. Quid ist-
huc est, quod tecum sto-
machare Cnemon? C.
Quid stomacher rogas?
Equidem hæredem reli-
qui quendam præter ani-
mi sententiam, videlicet
astu delusus miser, iis
quos maxime mea cupie-
bam habere, præteritis.
D A. Sed isthuc quinam
euenit? C N E. Hermola-
um nobilem illum diui-
tem, cum orbus esset, im-
minente morte captabā,
assidens atq; inserviens.
Neque ille grauatim of-
ficiū meum admitte-
bat. At interim illud
quoque mihi visum est
scitum, consultumque,
ut testamentum profer-
ram ac publicarem, quo
illum rerum mearum in-
solidum hæredem insti-
tue-

Τοῦτο ἐκείνο τὸ τῆς
παροιμίας, Ονεβρὸς τὸν
λέοντα. Δάμ. τί ἀγα-
νακτεῖς ὦ Κνήμον; Κνη-
μωνδαίνῃ, τί ἀγανακτῶ;
κληροτόμον ἀκούσις κα-
ταλέλοιπα, κατασοφι-
δεῖς ὁ ἄθλιος, οὐς ἐβου-
λόμην αὖ μάλιστα χεῖν
τὰ μὰ, παραλιπών. Δα.
πῶς τοῦτ' ἐχέμετο; Κνη.
Ερμύλαον τὸν πάνυ πλού-
σιον ἄτεκνον ὄντα, ἰδε-
ράπουρον ὅππ' ἀνάτῳ. κα-
κῆνος οὐκ ἀνδρῶς τίμῃ
δρακτίαν προτίετο. ἔδο-
ξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ'
εἶναι, δέδωκε διαθήκας
ἐς τὸ φανερὸν, ἐς αἷς
ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ
μὰ πάντα, ὥς κακῆν

τος. Ζηλώσεις, καὶ τὰ αὐ-
τὰ παράξεις. Δά. τί οὐ
δὴ κτείνος; Κνή. ὅ, τι
μὲν οὐ αὐτὸς ἐπέγραψε
ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω
ἀπέθανον, τοῦ τέλους μοι
ἐπιπρόντος, καὶ νῦν Ερ-
μόλαος ἔχει τὰμὰ, ὥσπερ
τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυρον
τῷ δελέατι συγκατασπά-
σας. Δάμ. οὐ μόνον, ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν σε τὴν ἀλεία. ὥς
ἐόφισμα κατὰ σαυτοῦ
συντέθεικας. Κνή. ἔοικα,
ἡμῶς τοιγαροῦν.

Σιμύλῃ καὶ Πο-
λυστράτου.

Ἦκεις ποτὲ ὦ Πολύστρα-
τε, σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτι οἶμαι
οὐ πολὺ ἀποδέοντα σὺν ἑκα-
τὸν ἑξισακῶς. Πολυ. ἰκτὼ
ἐπὶ τοῖς ἐννήκοντα ὦ Σί-
μυλε. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἡμῶν ταῦτ' ἐξίως πεντάκοντα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκον-
τα σου ὄντος, ἀπέθανον. Πρ.

tueram, nimirum ut il-
le vicissim idem faceret
meo prouocatus exéplo.
D A M. Ac quid tandem
ille? C N E. Quid ille suo
in testamento scripserit
id quidem ignoro. Cæ-
terum ego repente atq;
insperato e vita decessi,
tecti ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea
possidet, lupi cuiuspiam
in morem ipso hamo cū-
esca pariter auulso. D A.
Imo non escam modo cū
hamo, quin etiam te quo
que piscatorem simul ab-
stulit. Itaque technam
istam, in tuum ipsius ca-
put struxeras. C N E. Sic
apparet, idque adeo de-
ploro.

Simyli & Polystra-
ti.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P. Nōaginta οὐδὲ
Simyle. S i m. Sed quinā
triginta istos annos egi-
sti, quibus mihi fueras
superstes? Nam ipse perii
te ferme septuagena-
rio. P O L Y S T. Quam

suauissime profecto, etiam si hoc mirum tibi videbitur. S i m. Mirum uero, siquidem tibi primum seni, deinde inualido, postremo etiam orbo quicquam poterat esse in vita suaue? P o l y. Principio nihil erat quod non possem, præterea pueri formosi complures aderant, tum mulieres nitidissimæ, vnguenta, vinum mire fragrans, postremo mentis vel Siculis illis lautiores. S i m. Noua narras, nā ego te plane sordidum ac parcissimū esse sciebam. P. Atque vir præclare ex alienis arcis opes mihi subscatebant. Tum diluculo protinus quam plurimi mortales ad fores meas ventitabant, simulque ex omni rerum genere, quæ terrarum vbiuis pulcherrimæ reperiuntur, munera deportabantur. S i m. Num me defuncto regnum gessisti? P. Mini me, verum amantes habebam innumeros. S i m. Non possum non ridere tu ne amantes? tantus natu cum esses, vique tibi dentes superessent quæ

ὑπὲρ ἡδίστα, εἰ καὶ σοὶ παραδόξον τοῦτο δοξῇ. Σι. παράδοξον. εἰ γέροντι, καὶ ἀδινῆς, ἀτεχνός τι προσέτι, ἥδιστα τοῖς ἐκ τοῦ βίου ἰδυάτο. Πολυ. τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα ἰδυάμεν. ἔτι καὶ παῖδες ὥραιον ἦσαν πολλοί, καὶ γυναῖκες ἀερόταται, καὶ μύρα, καὶ οἶνος ἀνδοσμίαν, καὶ πρᾶπιζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σι. καὶ τὰ ταῦτα. ἐγὼ γὰρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμεν. Πολυ. ἀλλ' ὑπέρξει μοι ὃ γενναῖε παρ' ἄλλων τὰ γὰρ δᾶ, καὶ ἔωθιν μὲν εὐδὺς δὴ δύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί. μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγιστο, ἀπανταχόθιν τῆς γῆς κάλλιψα. Σι. ἐτυράννησας ὃ Πολύστρατι μετ' ἐμῆς; Πολυ. οὐκ. ἀλλ' ἐρασὰς εἶχον μυρίους. Σι. ἐγέλασα. ἐρασὰς σὺ τιλικούτος ὢν, ὀδόντας τέπερας εἶχον

ἔχων; Πολυ. νὴ Δία τὸν
 ἀρίστους γὰρ ἦν ἐν τῇ
 πόλει. καὶ γέροντά με,
 καὶ φαλακρὸν ὡς ὀρεῖς ὄν-
 τα, καὶ λημῶτα προτέ-
 τι, καὶ κερυζῶντα, ὑπε-
 ρήδοντο θειραποκύντες. καὶ
 μακάριος ἡ αὐτῇ, ὅν
 τινα αὖ καὶ μόνον προσέ-
 βλεψα. Σιμ. μῶν καὶ
 οὐ τινα ὥππερ ὁ Φάων
 πῶς Αφροδίτῳ ἐν Χίου
 διεπρόθυμυτας, εἴτά σοι
 ὠξυμύρῳ ἔδωκε νύκτιν εἶ-
 ναι, καὶ καλὸν ὅξ ὑπαρ-
 χῆς, καὶ ἀξίερασον; Πολυ.
 οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν,
 πεπρόθυμος ἦν. Σιμ.
 αἰνίγματα λέγεις. Πολυ.
 καὶ μὲν πρόθυμος γὰρ ὁ ἔ-
 ρως οὐτοσὶ πολλὸς ὢν, ὁ
 πρὸς τοὺς ἀτέκνους καὶ
 πλουσίους γέροντας. Σι-
 μῶν μαρτάρῃ σου τὸ κάλ-
 λος ὃ θαυμάσιον, ὅτι πα-
 ρὰ τῆς χρυσοῦς Αφροδί-
 τῃς ἦν. Πολυ. ἀτὰρ
 ὃ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα
 ἦν ἑρασῶν ἀπολέλανκα,
 μοτο-

quatuor? P O L. Habebā
 per Iovem equidem op-
 timates ciuitatis, cumq;
 essem ium senex tū cal-
 uis, sicuti vides, præter-
 ea lippiens etiam ac se-
 nio cæcutiens, postremo
 naribus muccolis, tamē
 cupidissime mihi inter-
 uiebant, adeo ut is fe-
 lix videretur, quæcunq;
 vel aspexissem modo.
 S i m. Num tu quoque
 quemadmodum Phaon
 ille, Venerem aliquam
 e Chio transuexisti? ut
 ob id optanti tibi illa de-
 derit rursus ad iuuen-
 tam redire, ac denuo for-
 mosum atque amabilem
 fieri. P O L. Haudqua-
 quam, quin magis quam
 talis essem qualem dixi,
 tamen supra modū ada-
 mabar. S i m. Aenigma-
 ta narras. P O L. Atqui
 notissimus est hic amor,
 cum vulgo sit frequens,
 nempe erga senes orbos
 diuites. S i m. Nunc tua
 forma vnde tibi profe-
 ra fuerit intelligo vir e-
 gregie, nimirum ab au-
 rea illa Venere. P O L.
 Veruntamen non parū
 multas comoditates ab
 amantibus tuli, Simyle,
 I s pro-

propemodum etiam adorat ab illis. Porro sapius etiam quasi procax illis illudebam, excludens interdum nonnullos eorum, interim illi inter sese decertabant, & in ambiendis primis apud me partibus, alium alius antecire nitebatur. S. Sed age de facultatibus tuis quid tandem statueras? P o l. Palam quidem affirmabam, me vnumquenq; illorū relicturū hæredē, idq; illi cū crederent futurum, certatim se quisque obsequentiorē atque adulantiorē præbebat. Cæterū alteras illas veras tabulas, quas apud me servaueram, reliqui, in quibus omnes illos plorare iussi. S i m. At postremæ illæ tabulæ quem pronūtiabant hæredem? num e cognatis quempiam? P o l. Non per Iouem, imo nouitium quendam ex formosis illis adolescentulis, natione Phrygem. S i m. Quot annos natum Polystrate? P o l. Viginti ferme. S i. Iam intelligo, quib. obsequiis ille te demeruerit.

μονονουχὶ προσκυνοῦμενος αὐτῆς. καὶ ἐδρυπύμιω δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῆς τινὰς ἐνόοτε. οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπεριβάλλοντο ἐν τῇ οὐκ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. Σι. τέλος δ' οὐκ, πῶς ἐβούλετόν περὶ τῆς κτημάτων; Πολυ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῆς κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον. ὃ δ' ὁπίσθενέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρισκύαζεν ἑαυτὸν. ἄλλαι δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων, κατέλιπον, οἰμῶζεν ἄπασι φεάτας. Σι. τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὴν κληρονόμον ἔχον; ἢ σου τινὰ τῆς ἀπὸ τοῦ γένους; Πολυ. οὐ μὲν Δί', ἀλλὰ νεώτερόν τινα τῆς μερακίων τῆς ὠρεαίων φεύγα. Σι. ἀμφὶ πάντα ἔτη ὦ Πολύερατε; Πολυ. σχετδὸν ἀμφὶ τὰ ἑκοσι. Σι. ἤδη μανθάνω, ἃ τίνα σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο. Πολυ.

Ποῦν. πάλιν ἀλλὰ πολὺ
ἐκείνων ἀξιώτερος κληρο-
νομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ὤν,
καὶ ὀλιθρος. ὃν ἦδη καὶ
αὐτοὶ οἱ ἀριστοὶ διεκπεύου-
σιν, ἐκείνος τοίνυν ἐκλη-
ρομήσεται μου. καὶ γὰρ ἐν
ταῖς εὐπατρίδασι ἀριθμεῖ-
ται, καὶ ἐξουσιώδης μὲν τὸ
ῥήσιν, καὶ βαρβαρίζων. Κό-
δρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ
Νιρέως καλλίων, καὶ Ο-
δυσσεὺς σωωτικώτερος λε-
γόμενος εἶναι. Σι. οὐ μοι
μέλει, καὶ σπατηγησάτω
τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεῖ-
νοι δὲ, μὴ κληρονομεῖται-
σαν μόνον.

Χάρων καὶ
Ερμού.

Ἀκούσατε ὥς ἔχει ἡμῖν
τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ
ἡμῖν, ὥς ὁρᾷται, τὸ σκα-
φίδιον, καὶ ὑποσαθρόν ἐστι,
καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ,
καὶ ὡς τραπῆ ὅπῃ δάτρεα,
εὐχίσταται περιτραπέν. ὅ-
μως

rit. P o l. Attamen mul-
to illis dignior qui scri-
beretur hæres, etiam si
Barbarus erat ac perdi-
tus, quem iam ipsi etiā
optimates colunt captæ
que. Is igitur mihi extitit
hæres, iamque inter
patricios numeratur, sub
raso mento, barbaroq;
cultu ac lingua, quin eū
Codro generosiorē,
Nireo formosiorē, Vlyssē
se prudentiorē esse præ-
dicant. S i m. Non labo-
ro, ut totius Græciæ sit
imperator, si libet, modo,
ne illi potiantur hære-
ditate.

Charon, Mercuri-
ns, Mortui, Menip-
pus, Charmoleus,
Lampichus, Dama-
fias, Philosophus,
Rhetor.

Audite quo loco sine
res nostræ. Equidē par-
ua est nobis, quemad-
modum videtis, & cario-
sa nauicula, & quæ vn-
dique perfluit, quod si in
alteram partem se incli-
narit, plane submerisa
peribit, atque vestrum
tam multi simul consue-
unt,

unt, & singuli plurimas
 sarcinas afferunt. Quod
 si cum his nauculam cō-
 scenderitis, vereor ne
 postea vos facti poenite-
 at, maxime vero eos, q
 nandi sunt imperiti. M.
 Quid igitur faciendum
 erit, ut sine periculo na-
 uigemus? CHΛΗ. Ego
 vobis dicam, nudos vos
 ingredi oportet, atque
 ista omnia quę superflua
 sunt, in litore relinque-
 re. Nam sic etiam vix ca-
 piet vos naucula. Tibi
 vero Mercuri deinceps
 curę erit, neminem ex
 illis recipere, nisi nudus
 sit, & supellectilem ab-
 iecerit. Itaque ad ipsas
 scalas te itatuas, ipsosq;
 cognoscito, & suscipito,
 nudosq; ingredi cogito.
 ΜΕΚΕΥ. Recte dicis,
 atque sic faciemus. Quis
 est ille primus? ΜΕΝΙ.
 Ego Menippus sum. Ec-
 ce autem peram & bacu-
 lum in paludem abieci,
 verum recte feci, qui pal-
 lium non accoperim. M.
 Ingredere o Menippe
 vir optime, primumque
 apud gubernaro em na-
 uis, locum accipe, in ip-
 sa summitate, quo omnes
 pos-

υμεῖς δὲ, τοσούτοι ἄμα
 ἦκατε, πολλὰ ἐπιφειρόμενοι ἑ-
 καστος. ὅν οὐ μὲν τῶτων ἐμ-
 βήτε, δέδια μὴ ὕστερον μετα-
 νοήσῃτε, καὶ μάλιστ' ὁπόσοι γένη-
 οὐκ ἐπίσασθε. Νε. πῶς οὐ μὲν
 ποιήσαντες, εὐπολοῦτομεν; Χά.
 ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς
 ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περὶ τὰ ταῦ-
 τα πάντα ἐπὶ τῷ ἡϊόνος κα-
 ταλιπόντας. μή τις γὰρ αὖ καὶ
 οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθη-
 μέιον. σοὶ γ' ὦ Ερμῆ, μελήσει
 τὸ ὑπὸ τῶτε μηδένα παραδέ-
 χασθαι αὐτῷ, ὅς αὖ μὴ ψιλὸς ᾖ,
 καὶ τὰ ἐπιπλα ὥσπερ ἐφ' ἑω ἀ-
 ποβαλὼν. παρὰ γ' ἢ ὑποβά-
 θραν ἐς ὧς, διαβίβωσκε αὐτοὺς,
 καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπι-
 βαίνειν ἀναγκάζων. Ερ. οὐ λέ-
 γεις. καὶ οὕτω ποιήσωμεν. οὐτο-
 σὶ τις ὁ πρῶτος ὅστις; Μέ.
 Μένιππος ἐγώ γε. αἷ ἰδοὺ ἢ
 πῆρ' αἰ μοι ὦ Ερμῆ, καὶ τὴν βάκ-
 τρον, ἐς πῶν λίμνῃ ὑποξείφ-
 θη. τὴν τρίβωνα γ' οὐδ' ἐκβ-
 μῃσα, εὖ ποιοῦν. Ερ. ἐμβαίνει
 ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστι, καὶ
 γ' ὁ πορθεῖσθαι ἔχει παρὰ τῷ κυ-
 βερνή-

βιγνήτιω ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ὅτι
σκοπῆς ἀπαντας. ὁ καλὸς
δ' οὗτος, τίς ἐστι; Χα. Χα-
ρμολεὺς ὁ μεγαρικός, ἐπέρα-
τος, οὐ τί φίλημα διτάλαν-
τον ἴω. Ερ. Ἀπόδυθι τοιγα-
ρὼ τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κέ-
μην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὅτι
ἐπ' παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ
δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶν. εὐ-
ζωνος εἶ, ὅπως αἶνε ἥδη. ὁ δ' ἔ-
πορεφρεῖ δα οὐ τοσὶ καὶ τὸ διά-
δημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν
τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος,
Γελῶν τύραννος. Ερ. τί οὖν
ὁ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
παρεῖ; Λά. τί οὖν ἔχεις ὁ
Ερμῆ, γυμνὸν ἥκην τύραννον
ἀνδρα; Ερ. τύραννον μὲν οὐδα-
μῶς, νεκρὸν δ' μάλα. ὥς ἐπ' αὐ-
τοῦ ταῦτα. Λάμ. ἰδοὺ σοι ὁ
πλούσιος ἀπέξριπ'. Ερ. καὶ ἔ-
τύφον ἀπὸ ξέριφον ὁ Λάμπι-
χε, καὶ ἔ' ὑποψίαν βαρύνει
τὸ πορθεμένον, συνεμπισόνη.
Λά. ἰδοὺ ἀλλὰ τὸ διάδημα
ἵασόν με ἔχειν, καὶ ἔ' ἐφεφρίδα.
Ερ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
ἀφίε

possis intueri. Verum
quis ille formosus est?
CHA. Charmoleus sum
Megarensis ille amator,
cui osculum vnum duo-
bus talētis constitit. M.
Exue igitur istam pul-
chritudinē, & labia vna
cum osculis, istam etiā
densam comam, & gena-
rum ruborem, adeoque
totam cutē. Bene se res
habet. expeditus es, in-
gredere hunc Quis vero
ille est purpuratus & dia-
demate præcinctus, gra-
uitatem quandam præ-
se ferens? Quis es tu?
LAMP. Lampichus sum
Geloorum tyrannus. M.
Quid igitur cum tot sar-
cinis venisti? LAM. An-
ne nudum aduentare cō-
ueniebat tyrannum? M.
Nequaquam tyrannum,
sed mortuum, itaque de-
pone ista. LAM. Ecce
abieci diuitias ME. Sed
superbiam o Lampiche
& fastum etiam abice,
nam ista si in naviculam
coincidant, vehemente-
r gravabunt eam. LAM.
Igitur sine ut diadema
habeam saltem & stragu-
lum. MER. Nequaquā,
imo & hæc relinquito.
LAM.

L A. Sit ita. Quid præter
ea via? Nam omnia, vt
vides, abieci. M A. Cru-
delitatem etiam, & a-
mentiam, & violentiã,
& iracundiam, atque his
similia deponere. L A M P.
Ecce nudus sum. M E R.
C V R. Ingredere nunc.
Tu vero pinguis admodũ
& carnosus quis es? D A.
Damafias ego sum ath-
leta. M E R C V R. Certe
videris ille esse, scio e-
nim te sæpe in palæstris
a me visum. D. Ita est o
Mercuri, verum accipe
me, nudum existentem.
M E R C V R. Nequaquã o
bone vir, nudus es tan-
ta carne circumdatus, ita
que exue eam. Nam si
vel alterum tantum pe-
dem in nauem posueris,
submerges eam. Sed &
coronas istas & præco-
nia abiicito. D A M A S.
En plane nudus sum, vt
vides, & simili cum aliis
mortua statura. M E R.
Sic præstat leuem esse,
itaque inscende iam. Et
tu o Crato diuitias abii-
ce, præterea molliciem
& delicias, neque feras
tecum Epitaphia, neque
maiorum tuorum digni-
tates.

ἄφες. Δά. εἶν. τί ἐστι, πάν-
τα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὀρεῖς. Ερ. καὶ
τὴν ὀμύτητα, καὶ τὴν ἀνομίαν,
καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ
τὰ ἅπαντα ἄφες. Δάμ. ἰδοὺ σοί,
φίλος εἰμι. Ερ. ἔμβαινε ἡδὴ,
σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρ-
κος, τίς εἶ; Δα. Δαμασίας
ἀθλητής. Ερ. ναὶ τοῖσας. οἴ-
δα γὰρ σε; πολλὰ κίς ἐν ταῖς
παλαίστραις ἰδὼν. Δα. ναὶ
ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παρέδεξά με
γυμνὸν ὄντα. Ερ. οὐ γυμ-
νὸν ὦ βέλῃσι, τοσαύτας σάρ-
κας περιβεβλημένον, ὥστε ἀ-
πόδυθι αὐτάς. ἐπεὶ κατα-
δύσῃς τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον
πόδα ὑπερθεῖς, μόνον. ἀλλὰ
καὶ τὸν σφαιροῦς τούτους ἀ-
πέρεξέ με, καὶ τὰ κρηγύμα-
τα. Δα. ἰδοὺ σοί γυμνὸς ὡς
ὀρεῖς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσο-
στάσις τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
Ερ. οὕτως ἄμφνον ἀβαρὴ ἔ-
ναι. ὥστε ἔμβαινε. καὶ σὺ γὰρ
πλοῦτον ἀποθέμενος ὦ Κρά-
των, καὶ τὴν μαλακίαν θε-
προσέτι, καὶ τὴν πρυφίαν, καὶ
δὲ τὰ ἐντάφια κέμιζε, καὶ
τὰ

τὰ τῶν ἀπογόνων ἀξιώματα. κατάλιπε ὃ καὶ ἡβος, καὶ δόξαν, καὶ εἰποῖς σε ἡ πόλις ἀνικήσειν, σὺ γέντιον δηλονότι. καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ ὅτι μέγαν τάφον ὅπῃ σοὶ ἔχουσιν λέγει. βασιλεῖ γὰρ καὶ ταῦτα μνημόκυνός μιν. Κα. οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπερρίψω δέ. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοιμι; Ερ. βαβαί, σὺ ὃ ἐνοπλιος. τί βούλει; ἢ τί τὸ πρὸ παλαιον τοῦτο φέρεται; Στρα. ὅτι ἐνίκησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρίσυστα, καὶ ἡ πόλις ἐτιμωσέ με. Ερ. ἄφες ἐν γῇ τὸ πρὸ παλαιον. ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δέήσει. ὁ σιμὼς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ χήματος, καὶ βρενδυόμενος, ὃ τὰς ὀφρεὺς ἐπεκλῶς ὅπῃ τῶν φρονίδων, τίς ὅν, ὃ τὸν βασιλὴν πάγωσα καθιερῶς; Μέ. φιλόσοφος τις ὦ Ερμῆ, μᾶλλον ὃ γόνις, καὶ τερατείας μεσός. ὥς ἀπόδυσον καὶ τῶτον, ὅφει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ σῶ ἱματίῳ κρυπόμενα. Ερ. κατὰ δὲ σὺ τὸ χῆμα φωνοῖς,

tates. Relinque etiam genus, & gloriam, item ciuitatum de quibus scilicet bene meritus es, publica præconia, statuarū inscriptiones, & dicas, ne tibi magnum sepulchrum construant, nam & hæc grauant, si in memoriam reuocentur. C. Inuitus certe, sed tamē abiiciam, quid faciam? M. E. R. Papæ, Quid tibi vis armatus? aut quid istud trophæum tecum circumfers? C. K. A. Quia vici Mercuri, & res præclaras gessi, propterea ciuitas hoc me honore affecit. M. E. R. Relinque trophæum in terra, apud inferos enim pax est, neque vllis armis opus est. Verum quis ille est, ipsa habitu grauitatem quandā præ se ferens, elatus & contractis superciliis, propter curas, longa barba, quis est ipse? M. E. N. Philosophus quidam est o Mercuri, imo præstigiatorum & nugarum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa, eaque ridicula, sub palliolo occulta esse. M. Deponne tu hunc habitum præ-

Iustum ne hoc est o Pluto, me quidem e vita obiisse, triginta cum sim annorum, Tucritum vero senem septuagenarium, & ultra, adhuc viuere? P L V. iustissimū quidem o Terps. Nam & si ipse uiuit, certe ad nullius tamen mortem affectus est, tu vero omni tempore illius hereditatem expectans, cum mori auidissime cupiebas. T E R. Nonne opus fuerat, quum senex sit, nequeatque de cætero suis uti diuitiis, locum dare iuuenibus? P L V. Nouas o Terpsio statuis leges, quum ad voluptatem diuitiis uti nequeat, ipsum e vita decedere. Aliter autem & Parca & natura statuisse videtur. T E. Proinde hanc ob huiusmodi accuso ordinem, decebat enim has res successione graduque fieri, senē primo, deinde qui in ea ætate sequeretur mori Haudquaquam autem exerceri, aut viuere qui senectute decrepitis esset, qui tres duntaxat dentes habeat, cui vix deseruiunt oculi, qui cur

ua-

Τούτο ὦ Πλούτων Δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθναῖναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, καὶ ὅτι ὑπὲρ τὰ ἐπενήκοντα γέροντα Θούριον ζῶν ἔτι; Πλού. Δικαιότατον μὲν οὐκ ὦ Τέρψιον, εἰ γὰρ ὁ μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῷ φίλῳ σὺ δὲ, παρὰ πάντα καὶ χρόνον ἐπιβούλους αὐτῷ, πεινῶν καὶ κληρὸν. Τερ. οὐ γὰρ ἐχρῶ γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμην, ἀπελθεῖν τῷ βίῳ, παρεχόμενα ταῖς νέοις; Πλού. καὶ ὦ Τέρψιον νομοθετεῖς, τὴν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρῆσασθαι δυνάμην, πρὸς ἡδονὴν ἀποθήσκειν. τὸ δὲ, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξιν. Τερ. οὐκ οὐκ ταύτῃ αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῶ γὰρ ἰὸ παρ᾽ ἡμᾶς ἐξ ἧς πᾶς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρῶτον, καὶ μετ᾽ αὐτόν, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ᾽ αὐτόν. ἀναστέφει δὲ καὶ μηδὲ μᾶς, μηδὲ ζῶν μὲν καὶ ὑπὲρ ἡρώων, ὁ δὲ ὄντας βεῖς ἔτι λοιποὺς ἐχρῶ, μέγιστον ὄντα, αἰκέ-

ταις

ταῖς τετρασίην ὀπκιεκυφότα,
 κορυζῆς καὶ πῶ τῶ ῥῖνα, λήμης
 δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦς μετὶν ὄν-
 τα, οὐδὲν ἔτι ἠδὲ εἰδόμενα,
 ἔμφυχόν τινα τάφον ὑπὸ
 τῆς νέων καταγλαίμενον,
 ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους,
 καὶ ἐξῶ μὲν τὰ τοὺς νεανίσ-
 κους. αἶψα γὰρ ποταμῶν του-
 τόγι ἢ τὸ τελευτῶν εἰδέ-
 ναι ἐχέτω, πῶς τε καὶ τεθνή-
 ξεται τῆς γερόντων ἕκαστος,
 ἵνα μὴ μάτῳ αὐτοῖς ἐπι-
 ρέπουν. νῦν δὲ τὸ τῆς πα-
 ρουσίας, Ἡ ἄμαξα τὴν βουῶν
 πολλάκις ἐκφέρει. Πλου-
 ταῦτα μὲν ὁ Τέρψιον πολὺ
 σπουδαιότερα γίνεται, ἢ περ
 σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί
 παθόντες, ἀλλοτρίοις ὀπχαί-
 ρετι, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῆς
 γερόντων εἰσποιεῖτε, φέ-
 ροντες αὐτοὺς; τῆς γὰρ οὐκ
 γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείνων κατορυπθῆναι.
 καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
 λοῖς ἠδιστον γίνεται. ὅσῳ
 γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀπο-
 θανεῖν οὐχέδε, τοσοῦτό
 ἄπα-

uatus a quatuor famulis
 deducitur, deguttantes
 nares, lipposque oculos
 habens, nihil denique
 voluptatis degustans,
 haud aliter existens, quā
 animatum quoddam se-
 pulchrum, ab ipsa iuue-
 tute derisum. Et contra
 mori optimos atque ro-
 bustissimos adolescētes.
 Nam hoc perinde esse vi-
 detur, ac si flumina sur-
 sum deferantur. Aut sal-
 tem scire necesse foret,
 quando & senum quili-
 bet obiturus esset, ne
 quos, prout eis mos est,
 fallerent. Nunc vero il-
 lud accidit, quod pro-
 uerbio dici solet, Qua-
 driga bouem sepiissime
 ducit. P l v. Hæc quidē
 o Terpsio, prudentius fi-
 unt, quam tibi profecto
 videntur. Verum & vos
 quid passi estis? quod re-
 bus alienis gaudetis, &
 senib. filiis orbatis, vos
 met tantopere in adop-
 tionem traditis, quam
 obrem in derisum addu-
 cti, ab illis sepelimini,
 quod quidem plurimis
 fit periucundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto

plus omnib. quā gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem in medium adducitis; aniculas atque decrepitos cum amatis, præsertim quidē si liberis sint orbatī, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiam si ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde iis in testamento exclusis, qui munera diu tiissime obrulerunt, liberi, sicuti profecto dignū est, omnem eorum substantiam consequuntur, at illi tristitia affecti, suæque spe delusi, dentibus fremunt. T E R. Omnia hæc vera sunt, quæ de me & Tucidote audivimus. Quantum enim meorum ille deuoravit, quū semper eum mori putarem, Ac quoties ad eum ingrediebar, gemendo, & internum quiddā, perinde atque ex ovo pul-
lus aliquis immaturus, stridendo ægritudinem

ἀπατιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. χαριν γὰρ τινα ταύτῃ τέχνῃ δοκῶ νενόηκατε, γράων καὶ γέρωντων ἐρώντες. καὶ μάλιστα, εἰ ἀτεκνοὶ εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοὶ, ὑμῖν ἀτέραςοι. καὶ τοι, πολλοὶ ἡδὴ τῶν ἐρωμένων σωέντες ὑμῶν τὴν παρουσίαν τοῦ ἐρωτός, καὶ τύχῃσι παῖδας ἔχοντες, μισθὸν αὐτοὺς πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπὸ κλείδῃσαν μὲν οἱ παῖλαι δορυφορέσαντες. οἱ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥστε ἐστὶ δίκαιον, κρατῦσι πάντων. οἱ δὲ, ὑποπαύουσι καὶ ὀδόντας, ὑποστυγνῶντες. Τετάρτη. ἀληθὴ ταῦτα φησὶ. ἐμοὶ γοῦν Θούκριτος πόσα κατέφαγεν, αἰετὸς τεθνήξαι δοκῶν; καὶ ἐπὶ οὗτοι εἰσίομι, ὑποστένων, καὶ μύχιν τι καθάπερ. εἰς ὅσον νεότης ἀτελής ὑποκρῶζων, ὥς ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἶμαι-

οὐ μένος ἐπείσσει αὐτὸν τῆς
σοροῦ, ἐπιμπὼν τε πολλὰ,
ὥς μὴ ὑπεράλλοιγτό με οἱ
πότεραςαὶ τῇ μεγαλοδωρεῇ.
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
δων, ἀχρυπνὸς κείμην ἀρι-
μῶν ἕκαστα, καὶ διατάπων.
ταῦτα γοῶ μοι καὶ τοῦ ὑπο-
δαίην αἷτια γέγνηται, ἀ-
χρυπνία, καὶ φροντίδες. ὁ δὲ
ποσούτῳ μοι δέλεαρ κατα-
πίων, ἐφίσχκει δαπνομήν
πράβην ὀπυγελῶν. Πλού-
τῳ γε ὦ Θούκριτε, ζῶης ὀπ-
μήκισον, πλούτων ἅμα, καὶ
ἐξ' τοιούτων καταγελῶν.
μὴ δὲ σφόδρῳ γε σὺ ὑποθά-
νῃς, ἢ προπέμψῃς πάντας
πρὸς κόλακας. Τερ. τοῦτο
ἐμὲ ὦ πλούτων καὶ ἐμοὶ ἡδι-
στον ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης
προτεθνήξῃται Θουκρίτου.
Πλού. δάρεξαι ὦ Τέρψιον.
καὶ Φεῖδον γὰρ, καὶ Μέλαν-
δος, καὶ ὅλους ἅπαντες, προ-
ελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς
αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐ-
παινῶ ταῦτα. ζῶης ὀπμή-
κισον ὦ Θούκριτε.

Ζωή

simulabat. Unde quan-
tocius eum ad sepulchrū
duci existimabam, tan-
to plus illi donorū mit-
tebam, ut ne iis, qui amo-
re concurrebant, muneri-
bus me praeclaris vin-
cerent. Plerumque etiā
prae nimia sollicitudine
in somnis iacebam, sin-
gula enumerans, ac vñ
quodque disponens. Ear-
que etiam causa interi-
tus mihi fuit, cura & vi-
gilis. Ille autem deglu-
tito hoc illectamēto meo
tanto, adstitit mihi, quā-
do sepeliebar paulo an-
te, irridens. P l y. Euge
o Tucrite, diutissime vi-
uas, vna & diuitiis abun-
dans, & huiuscemodi
homines deridens, neq3
prius moriaris, quā hos
blanditores cupidos prae-
mittas. T e κ. Hoc qui-
dem o Pluto periucun-
dum mihi foret, si ante
Tucritum Chariades vi-
ta decederet. P l y. Boni
animi sis o Ter. & Phido
etiam, & Melanthus, &
omnes penitus ipsū prae-
cedent, suis ipsorū curis
confecti. T e. Hæc ego
sum opere laudo, o Tucri-
te diutissime viuas.

I

26

Zenophantæ & Cal-
lidemidæ.Ζήνοφάντης καὶ
Καλλιδημίδου.

At tu Callidemides ,
quo pacto interisti ? Nā
ipse quemadmodum Di-
nix parasitus cū essem ,
immodica ingurgitatio-
ne præfocatus fuerim ,
nolli, aderas enim mori-
enti. C A L. Aderam Ze-
nophantes. Porro mihi
nouum quiddam atque
inopinatum accidit. Nā
tibi quoq; notus est Pte-
odorus ille senex. Z E N.
ΟΡΗ. Orbum illum di-
cis , ac diuitem , apud
quem te assidue verlari
conspiciebam ? C A L. Il-
lum semper captabam ,
colebamque, id mihi pol-
licens fore, vt meo bono
quamprimū moreretur.
Verum quum ea res in
longum proferretur, se-
ne videlicet , vel vltra
Tithonios annos viuen-
te, compendiarium quā-
dam excogitavi viam ,
qua ad hæreditatem per-
uenirem. Siquidem emp-
to veneno , pocillatori
persuaseram, vt simulat-
que Pteodorus potum
posceret, bibebat autem
prolixius, præsentius in
cali-

Σὺ δὲ Καλλιδημίδη, πῶς
ἀπύθανες , ἐγὼ μὲν γὰρ , ὅτι
παράσιτος ὢν Δεινίου , πλεί-
ον τοῦ ἡκανοῦ ἐμφαγῶν ; ἀ-
πεπνίγην, οἶδα. παρῆς γὰρ
ὑποθήσκορτί μοι. Καλ. πα-
ρῶν δὲ Ζήνοφάντης. τὸ δὲ ἐ-
μην , παρὰ δὲ ἔξεν τι ἐβόητο.
οἶδα γὰρ καὶ σύ σου Πτοιό-
δωρον τὴν γέροντα. Ζη.
τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον,
ὃς σε τὰ πολλὰ ἤδειν σωθόν-
τα ; Καλ. ἐπείγον αὐτὸν
ἀεὶ ἐθιγάπευσον , ὑποχρού-
μηνος ἐπ' ἐμοῖ κληρονομία
τεθνήξαι, ἐπεὶ δὲ τὸ
πράγμα ἐς μέκιστον ἐπεγί-
νιτο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθων-
τὸν ὁ γέρον ἐξῆν, ὅππότε μὲν
τινα ὁδὸν ὅππότε τὸν κληρὸν ἐξ-
εῦρον. παρίμενος γὰρ φάρ-
μακον, ἀνέπειτα τὴν οἶνο-
χρον , ἐπειδὴν τάχιστα ὁ
Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν,
πίνει δ' ὅππότε καὶ, ζώ-
ρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύ-
λινκα

λικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτῷ,
 καὶ ὀπιδιῶναι αὐτῷ. εἰ δὲ
 τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον
 ἐπαμοτάμῳ ἀφήσιν αὐ-
 τόν. Ζη. τί οὖν ἐβλήτετο; πά-
 νυ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν
 ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν
 λουστῶντες ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ
 μνηρακίσκος κύλικας ἐτοι-
 μους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιο-
 δῶρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρ-
 μακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί,
 σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ
 μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδῶρῳ
 ἢ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν.
 εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ
 αὐτίκα μάλα ἐκλάδισα κεί-
 μιν, ὑποβηλῖμαίος αὐτ' ἐκεί-
 νου νεκρός. τί τοῦτο γιγῆς
 ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴ οὐκ
 ἔδεγες ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγε-
 λᾶν. Ζη. ἀρεῖα γὰρ ὦ Καλ-
 λισθέμειδον πέπονθας. ὁ γέρον
 ἢ, τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶ-
 τον μὲν ὑπελάραχθαι πρὸς τὸ
 αἰφνίδιον. εἴτα σωεῖς οἶμαι
 τὸ γεφυρωμένον, ἐγέλα καὶ αὐ-
 τός, οἷά γε ὁ οἶνοχρος εἰργα-
 σαι. Ζη. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ
 τὴν

calicem iniiceret, habe-
 retque in promptu, por-
 recturus illi. Quod si fe-
 cisset, iureiurando con-
 firmabam, me illum ma-
 numissurum. Z e. Quid
 igitur accidit? nam ino-
 pinatum quiddam nar-
 raturus mihi videris. C.
 Vbi iā loti venissemus,
 puer duobus paratis po-
 culis, altero Ptoeodoro
 cui venenum erat addi-
 tum, altero mihi nescio
 quomodo errans, mihi
 venenū, Ptoeodoro por-
 rexit innoxium. Mox il-
 le quidem bibit, at ego
 protinus humiporroctum
 stratus sum, suppositiriū
 videlicet illius loco fu-
 nus. Quid hoc? Rides
 Zenophanta? Atqui non
 conuenit amici malis il-
 ludere. Z e. Rideo pro-
 fecto, nam eleganter ac
 lepide tibi hæc res eue-
 nit. Porro senex ille, quid
 interim? C A L. Primum
 ad casum subitum atque
 inexpectatum sane con-
 turbatus est. Deinde
 simul atque intellexit,
 id quod acciderat, puta
 pocillatoris errore fa-
 ctum, risit & ipse. Z e.
 Recte sane. Tamen nō
 I ; opas

oportuit ad compendiū
illud diuertere, siquidē
venisset tibi populari,
vulgataque via, tutius
certiusque, etiam si pau-
lo serius.

Cnemonis & Da- mnippi.

Hoc illud ē quod vul-
go dici consuevit, Hinu-
lus leonē. D A. Quid ist-
huc est, quod tecum sto-
machare Cnemon? C.
Quid stomacher rogas?
Equidem hæredem reli-
qui quendam præter ani-
mi sententiam, videlicet
altu delusus miser, iis
quos maxime mea cupie-
bam habere, præteritis.
D A. Sed isthuc quinam
euenit? C N E. Hermola-
um nobilem illum diui-
tem, cum orbus esset, im-
minente morte captabā,
affidens atq; inseruiens.
Neque ille grauatim of-
ficiū meum admitte-
bat. At interim illud
quoque mihi visum est
scitum, consultumque,
ut testamentum profer-
rem ac publicarem, quo
illum rerum mearum in-
solidum hæredem insti-
tue-

θήτομον ἐχρῶν πρᾶπέδαι.
ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς λεω-
φύρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ
ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν.

Κνήμονι καὶ Δαμ- νίππῳ.

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς
παροιμίας, Ονιερὸς τὸν
λέοντα. Δάμ. τί ἀγα-
νακτεῖς ὦ Κνήμον; Κνή-
μων δὲ ἀνὴρ, τί ἀγανακτῶ;
κληρονόμον ἀκούσιως κα-
ταλέλοιπα, κατασοφι-
θεὶς ὁ ἄθλιος, οὗς ἐβου-
λόμην αὖ μάλιστα χεῖν
τὰ μὰ, παραλιπὼν. Δα.
πῶς τοῦτ' ἐγένετο; Κνή-
μων. Εὐμόλαον τὸν πάνυ πλού-
σιον ἄτεκνον ὄντα, ἐδε-
ράπευον ὅτι θανάτῳ. κα-
κῆγος οὐκ ἀνδῶς τίμῃ
πρᾶπίαν προσέτετο. ἔδο-
ξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ'
εἶναι, δέδαι διαθήκας
ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷσι
ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ
μὰ πάντα, ὥς κακῆν

τος. Ζηλώσει, καὶ τὰ αὐ-
τὰ πράξει. Δά. τί οὐ
δὴ κείνος; Κνή. ὦ, τι
μὲν οὐ αὐτὸς ἐπύραψε
ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω
ἀπέθανον, τοῦ τέγου μοι
δησιόντος, καὶ νῦν Ερ-
μόλαος ἔχει τὰμὰ, ὥσπερ
τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυσρον
τῆς δελέατι συγκατασά-
σας. Δάμ. οὐ μόνον, ἀλλὰ
καὶ αὐτόν σε τὴν ἀλιέα. ὥς
ἐόφισμα κατὰ σαυτοῦ
σωτέθεικας. Κνή. ἔοικα,
ἀμώζω τοιγαροῦν.

Σιμύλης καὶ Πο-
λυστράτου.

Ἦκει ποτὲ ὦ Πολύστρε
καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτι οἶμαι
οὐ πολὺ ἀποδέοντα πρὶ ἑκα-
τὸν βιβιακῶς. Πολυ. ὀκτὼ
ὅπῃ τοῖς ἐννήκοντα ὦ Σί-
μυλε. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως πεντάκοντα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκον-
τα σου ὄντος, ἀπέθανον. Πά-

υφ-

tueram, nimirum ut il-
le vicissim idem faceret
meo prouocatus exēplo.
D A M. Ac quid tandem
ille? C N E. Quid ille suo
in testamento scripserit
id quidem ignoro. Cæ-
terum ego repente atq;
insperato e vita decessi,
tecti ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea
possidet, lupi cuiuspiam
in morem ipso hamo cū-
esca pariter auulso. D A.
Imo non escam modo cū
hamo, quin etiam te quo
que piscatorem simul ab-
stulit. Itaque technam
istam, in tuum ipsius ca-
put struxeras. C N E. Sic
apparet, idque adeo de-
ploro.

Simyli & Polystra-
ti.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P. Nōaginta octo
Simyle. S i m. Sed quinā
triginta istos annos egi-
sti, quibus mihi fueras
superstes? Nam ipse perii
te ferme septuagena-
rio. P O L Y S T. Quam

I. 4

sum

suauissime profecto, etiam si hoc mirum tibi vi-
debitur. S i m. Mirum
uero, siquidem tibi pri-
mum seni, deinde inua-
lido, postremo etiam or-
bo quicquam poterat ef-
se in vita suaue? P o l y.
Principio nihil erat qd'
non possem, præterea
pueri formosi complures
aderant, tum mulieres
nitidissimæ, vnguenta,
vinum mire fragrans,
postremo mentis vel Sicu-
lis illis lautiores. S i m.
Noua narras, nā ego te
plane sordidum ac par-
cissimū esse sciebam. P.
Atq; vir præclare ex ali-
enis arcis opes mihi sub-
scatebant. Tum dilucu-
lo protinus quam pluri-
mi mortales ad fores me-
as ventitabant, simulq;
ex omni rerum genere,
quæ terrarum vbiuis pul-
cherrimæ reperiuntur,
munera deportabantur.
S i m. Num me defuncto
regnum gessisti? P. Mini-
me, verum amantes ha-
bebā innumeros. S i m.
Non possum non ridere
tu ne amantes? tantus
natu cum esses, vique
tibi dentes superessent
qua-

ὑπερήδιστα, εἰ καὶ σοὶ πα-
ράδοξον τοῦτο δοῖται. Σι.
παράδοξον. εἰ γέροντι,
καὶ ἀδελφῆς, ἀτεκνὸς τι
προσέτι, ἵδμεναι τοῖς ἐν
τῷ βίῳ ἰδυνάτο. Πολυ.
τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα
ἰδυνάμην. ἔτι καὶ παῖ-
δες ὡς αἱοὶ ἦσαν πολλοὶ,
καὶ γυναῖκες ἀερόταται,
καὶ μύρα, καὶ οἶνος ἀνθο-
σμίαν, καὶ τράπεζαι
ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ.
Σι. καὶ γὰρ ταῦτα. ἐγὼ
γάρ σε πάνυ φειδόμενον
ἠπισάμην. Πολυ. ἀλλ'
ὑπέξρει μοι ὅ γε γυναι-
κας ἄλλων τὰ γαθά, καὶ
ἔσθην μὲν εὐδὺς ὅπῃ θύρας
ἐφοίτων μάλα πολλοί.
μετὰ δὲ, παντοῖά μοι
δῶρα προσήγιντο, ἃ παν-
ταχόθι τῆς γῆς κάλλι-
σα. Σι. ἐτυράννησας ὅ
Πολύστρατι μετ' ἐμῆ;
Πολυ. οὐκ. ἀλλ' ἐρασὰς
εἶχον μυρίους. Σι. ἐγέ-
λασα. ἐρασὰς οὐ τιλικού-
τος ὢν, ὀδόντας τέλειρας
ἔχει

ἔχων; Πολυ. νὴ Δία πῶς
 αἰεσίους γε ἦν ἐν τῇ
 σόλῃ. καὶ γέροντά με,
 καὶ φαλακρὸν ὡς ὄρεος ὄν-
 τα, καὶ λημῶτα προτέ-
 τι, καὶ κορυζῶντα, ὑπε-
 ρήδοντο θηρευκύνοντις. καὶ
 μακάριος ἔγωγε αὐτῶν, ὅν
 τινα αὖ καὶ μόνον προσέ-
 βλεψα. Σιμ. μῶν καὶ
 οὐ τινα ὥστε ὁ Φάων
 πῶς Αφροδίτῳ ἐκ Χίου
 διαπρέθμεντας, εἴτά σοι
 εὐξαμὲν ἰδοὺς νεὺν εἶ-
 ναι, καὶ καλὸν ἔξ ὑπαρ-
 χῆς, καὶ ἀξίερασον; Πολυ.
 οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν,
 σπειρόδητος ἔγωγε. Σιμ.
 αἰνίγματα λέγεις. Πολυ.
 καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔ-
 ρως οὗτος πολὺς ὢν, ὁ
 καὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ
 πλουσίους γέροντας. Σι-
 μῶν μανθάνω σου τὸ κάλ-
 λος ὃ θαυμάσιον, ὅτι πα-
 ρὰ τῆς χρυσῆς Αφροδί-
 τῆς ἔγωγε. Πολυ. ἀτὰρ
 ὁ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα
 ἦν ἐρασῶν ἀπολέλαυκα,
 μοτο-

quatuor? P O L. Habe-
 per Iovem equidem op-
 timates civitatis, cumq;
 essem ium lenex cū cal-
 uus, sicuti vides, præter-
 ea lippiens etiam ac se-
 nio cæcutiens, postremo
 naribus muccosis, tamē
 cupidissime mihi inter-
 uiebant, adeo ut is fe-
 lix videretur, quæcunq;
 vel aspexissem modo.
 S i m. Num tu quoque
 quemadmodum Phaon
 ille, Venerem aliquam
 e Chio transuexisti? ut
 ob id optanti tibi illa de-
 derit rursus ad iuven-
 tam redire, ac denuo for-
 mosum atque amabilem
 fieri. P O L. Haudqua-
 quam, quin magis quam
 talis essem qualem dixi,
 tamen supra modū ada-
 mabar. S i m. Aenigma-
 ta narras. P O L. Atqui
 notissimus est hic amor,
 cum vulgo sit frequens,
 nempe erga senes orbos
 diuites. S i m. Nunc tua
 forma vnde tibi profe-
 cta fuerit intelligo vir e-
 gregie, nimirum ab au-
 rea illa Venere. P O L.
 Veruntamen non parū
 multas comoditates ab
 amantibus tuli, Simyle,
 I s pro-

propemodum etiam adoratus ab illis. Porro sa-
pius etiam quasi procax
illis illudebam, excludēs
interdum nonnullos eo-
rum, interim illi inter
se se decertabant, & in
ambiendis primis apud
me partibus, alium ali-
us anteire nitebatur. S.
Sed age de facultatibus
tuis quid tandem statue-
ras? P O L. Palam quidē
affirmabam, me unum-
quemq; illorū relicturū
hæredē, idq; illi cū cre-
derent futurum, certa-
tim se quisque obsequen-
torem atque adulantio-
rem præbebat. Cæterū
alteras illas veras tabu-
las, quas apud me ser-
uaueram, reliqui, in qui-
bus omnes illos plorare
iussi. S I M. At postremæ
illæ tabulæ quem pronū-
ciabant hæredem? num
e cognatis quempiam?
P O L. Non per Iouem,
immo nouitium quendam
ex formosis illis adoles-
centulis, natione Phry-
gem. S I M. Quot annos
natum Polystrate? P O-
L. Viginti ferme. S I.
Iam intelligo, quib. ob-
sequiis ille te demerue-
rit.

μονογουχὶ προσκυνοῦμενος
ὑπὸ αὐτῶν. καὶ ἐδουπλό-
μην δὲ πολλὰκις, καὶ ἀ-
πέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίο-
τε. οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ
ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν
τῇ ψαίᾳ ἐμῇ φιλοτιμίᾳ. ΣΙ.
τέλος δ' οὐκ, πῶς ἐβου-
λεύσῃ ψαίᾳ κτημά-
των; ΠΟΛΥ. ἐς τὸ φανε-
ρὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κλη-
ρονόμον ὑπολιπεῖν ἔφα-
σκον. ὃ δ' ὁπίσσω τέ, καὶ
κολακευτικώτερον παρι-
σκήαζεν ἑαυτὸν. ἄλλας
δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
κας ἐκείνας ἔχων, κατέ-
λεπον, οἰμάζεν ἅπαντι
φράσας. ΣΙ. τίνα δ' αἱ
τελευταῖαι τὸν κληρονόμον
ἔχον; ἢ σου τινὰ τῶν πατρὸς
ἡρώων; ΠΟΛΥ. οὐ μὰ
Δί', ἀλλὰ νεώτερόν τινα
τῶν μερακίων τῶν ὠρεαίων
φρύγα. ΣΙ. ἀμφὶ πάντα ἐτη
ὦ Πολύstrate; ΠΟΛΥ. ἤ-
δον ἀμφὶ τὰ ἑικοσι. ΣΙ.
ἤδη μανθάνω, ἃ τινὰ
σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛΥ.

Ποῦν, πάλιν ἀλλὰ πολὺ
ἐκείνων ἀξιώτερος κληρο-
νομεῖν, ἔχει βάρβαρος ὢν,
καὶ ὀλιάρχος. ὅτ' ἤδη καὶ
αὐτοὶ οἱ ἀριστοὶ διεσπένου-
σιν, ἐκείνος τοίνυν ἐκλη-
ρονομήσει μου. καὶ γὰρ ἐν
ταῖς εὐπατρίδασι ἀριθμεῖ-
ται, ὑπερβηδύς μὲν τὸ
ἥμισυν, καὶ βαρβαρίζων. Κό-
δρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ
Νιρέως καλλίων, καὶ Ο-
δυσσεὺς σωτηρώτερος λι-
γύμενος εἶναι. Σι. οὐ μοι
μέλει, καὶ σπατηγυσάτω
τῆς Ελλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεί-
νοι δὲ, μὴ κληρονομεῖται-
σαν μόνον.

Χάρων καὶ
Ερμού.

Ακούσατε ὥς ἔχει ἡμῶν
τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ
ἡμῶν, ὥς ὁρᾷτε, τὸ σκα-
φίδιον, καὶ ὑπερβαδύς ἐστι,
καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ,
καὶ ὡς τραπῇ ὅτ' ἰσάταιρα,
εἰχίσσεται περιτραπέν. ὅ-
μως

rit. P o l. Attamen mul-
to illis dignior qui scri-
beretur hæres, etiam si
Barbarus erat ac perdi-
tus, quem iam ipsi etiā
optimates colunt captæ
que. Is igitur mihi extitit
hæres, iamque inter
patricios numeratur, sub-
rasso mento, barbaroque
cultu ac lingua, quin eū
Codro generosiorē,
Nireo formosiorē, Vlyse-
se prudentiorē esse præ-
dicant. S i m. Non labo-
ro, ut totius Græciæ sit
imperator, si libet, modo,
ne illi potiantur hære-
ditate.

Charon, Mercuri-
ns, Mortui, Menip-
pus, Charmoleus,
Lampichus, Dama-
sias, Philosophus,
Rhetor.

Audite quo loco sine
res nostræ. Equidē par-
ua est nobis, quemad-
modum videtis, & cario-
sa nauicula, & quæ vn-
dique perfluit, quod si in
alteram partem se incli-
narit, plane submersa
peribit, atque vestrum
tam multi simul confu-
unt,

unt, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod si cum his nauculam cōscenderitis, vercor ne postea vos facti poeniteat, maxime vero eos, quānandi sunt imperiti. M. Quid igitur faciendum erit, ut sine periculo nauigemus? CHAER. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quę superflua sunt, in litore relinqueret. Nam sic etiam vix capiet vos naucula. Tibi vero Mercuri deinceps curæ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scilas te itatuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito. MERCUR. Recte dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? MENI. Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum recte feci, qui palium non acceperim. M. Ingredere o Menippe vir optime, primumque apud gubernatorem nauis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes pos-

ύμεις δὲ, τοσούτοι ἄμα ἦκετε, πολλὰ δὴ φερέμενοι ἕκαστος. ὧ οὐ μὲν τούτων ἐμβήτε, δέδρα μὴ ὑστερον μετάνοήσῃτε, καὶ μάλα οὐ πόσοι γένη οὐκ ὀπίσασθε. Νε. πῶς οὐ ποίησαντες, εὐπολούτομεν; Χά. ἐγὼ ὑμῶν φράσω. γυμνοὺς δὴ βαίνειν χρὴ, ἵνα περὶ τὰ ταῦτα πάντα ὅπῃ τὸ ἥϊονος καταλιπόντας. μή τις γὰρ αὐτὸ καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθέμενον. σοὶ δὲ ὦ Ερμῆ, μελήσει τὸ ὑπὸ τούτῳ μηδὲνα παραδέχεσθαι αὐτῷ, ὅς αὐτὸν μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλα ὥσπερ ἐφλυῖα ποταλῶν. παρὰ δὲ τὸ ὑποβάθραν ἐς ὧς, διακινῶσκει αὐτοῦ, καὶ ἀναλαμβάνει, γυμνοὺς δὴ βαίνειν ἀνασκάζων. Ερ. οὐ λέγεις. καὶ οὕτω ποιήσωμεν. οὐτοσὶ τις ὁ παῖς ὅστις; Μέ. Μένιππος ἔγωγε. ἤϊ ἰδοὺ ἡ παῖς μοι ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς πλὴν λίμνῳ ὑπερξίφθῃ. τὴν τρεῖς ἡμέρας οὐδ' ἐκβύματα, οὐ ποιοῦν. Ερ. ἐμβαίνει ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστοι, καὶ τὸ πορθεῖαν ἔχει παρὰ τὸ κυβερνή-

Βερενίκη τὴν ἐφ' ὑφ' ἡλοῦ, ὡς ὅτι
 σκηπῆς ἅπαντας. ὁ καλὸς
 δ' οὗτος, τίς ἐστίν; Χα. Χα-
 μύλειος ὁ μεγαρεὺς, ἐπέρα-
 σος, οὗ τὸ φίλημα διτάλαν-
 τον ἴμ. Ερ. ὑπόδυθι τοιγα-
 ρὺν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
 αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κό-
 μην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὅτι
 ἦν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ
 δέμα ὅλον. ἔχῃ καλῶν. σὺ-
 ζωνος εἶ, ὅπως αἶνε ἡδὴ. ὁ δ' ἦ
 πορφυρὶ δα οὐτοσί καὶ τὸ διά-
 δημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν
 τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος,
 Γελῶν τύραννος. Ερ. τί οὐδ'
 ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
 πάρει; Λά. τί οὐκ ἐχρῆν ὦ
 Ερμῆ, γυμνὸν ἡκὲν τύραννον
 αἰδεῖν; Ερ. τύραννον μὲν οὐδα-
 μῶς, νεκρὸν δ' μάλα. ὡς ἔστι
 δου ταῦτα. Λάμ. ἰδοῦσσι δ'
 πλοῦτος ἀπέξειν. Ερ. καὶ ἦ
 τύφον ὑπὲρ τῶν ὦ Λάμπι-
 χε, καὶ ἦ ὑπερφίαλον βασιλέα
 τὸ πορφυρεῖον, συνεμπισόβια.
 Λά. οἶκόν μ' ἀλλὰ τὸ διάδημα
 ἔασόν με ἔχον, καὶ ἦ ἐφ' ἐπίδα.
 Ερ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἄφες

possis intueri. Verum
 quis ille formosus est?
 CHA. Charmoleus sum
 Megarensis ille amator,
 cui osculum unum duobus
 talentis conflixit. M.
 Exue igitur istam pul-
 chritudinē, & labia una
 cum osculis, istam etiā
 densam comam, & gena-
 rum ruborem, adeoque
 totā cutē. Bene se res
 habet. expeditus es, in-
 gredere hunc. Quis vero
 ille est purpuratus & dia-
 demate præcinctus, gra-
 uitatem quandam præ
 se ferens? Quis es tu?
 LAMP. Lampichus sum
 Gelorum tyrannus. M.
 Quid igitur cum tot sar-
 cinis venisti? LAM. An-
 ne nudum aduentare cō-
 ueniebat tyrannum? M.
 Nequaquam tyrannum,
 sed mortuum, itaque de-
 pone ista. LAM. Ecce
 abiici diuitias. ME. Sed
 superbiam o Lampiche
 & fastum etiam abice,
 nam ista si in naviculam
 coincidunt, vehemente r
 grauabunt eam. LAM.
 Igitur sine ut diadema
 habeam saltem & stragu-
 lum. MER. Nequaquam,
 imo & hæc relinquito.
 LAM.

L A. Sit ita. Quid præter ea via? Nam omnia, ut vides, abieci. **M V.** Cruditatem etiam, & amentiam, & violentiã, & iracundiam, atque his similia depone. **L A M P.** Ecce nudus sum. **M E R.** **C V R.** Ingredere nunc. Tu vero pinguis admodũ & carnosus quis es? **D A.** Damascias ego sum athleta. **M E R C V R.** Certe videris ille esse, scio enim te sæpe in palæstris a me visum. **D.** Ita est o Mercuri, verum accipe me, nudum existentem. **M E R C V R.** Nequaquã o bone vir, nudus es tanta carne circumdatus, itaque exue eam. Nam si vel alterum tantum pedem in nauem posueris, submerges eam. Sed & coronas istas & præconia abucito. **D A M A S.** En plane nudus sum, ut vides, & simili cum aliis mortua statura. **M V R.** Sic præstare leuem esse, itaque incende iam. Et tu o Crato diuitias abiice, præterea molliciem & delicias, neque feras tecum Epitaphia, neque maiorum tuorum dignitates.

ἀφεις. Λά. εἶν. τί ἐτι, πάν-
τα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὀρεῖς. Ερ. καὶ
τὴν ὀμβρότητα, καὶ τὴν ἀνοίαν,
καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ
ταῦτα ἀφεις. Λάμ. ἰδοὺ σοί,
φίλος εἰμι. Ερ. ἔμβαινε ἤδη,
σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρ-
κος, τίς εἶ; Δα. Δαμασκίας
ἀθλητής. Ερ. ναὶ τοῖκα. ὅ-
δα γάρ σε; πολλάκις ἐν ταῖς
παλαίπρασιν ἰδὼν. Δα. ναὶ
ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παρέδεξά με
γυμνὸν ὄντα. Ερ. οὐ γυμ-
νὸν ὦ βέλῃσι, τοσαύτας σάρ-
κας περιβεβλημένον, ὥστε ἀ-
πόδυθι αὐτάς. ἐπεὶ κατα-
δύσῃς τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον
πόδα ὑπερθεῖς, μόνον. ἀλλὰ
καὶ τοὺς σιφαινοὺς τούτους ἀ-
πέξῃ. καὶ τὰ κηρύγμα-
τα. Δα. ἰδοὺ σοί γυμνὸς ὡς
ὀρεῖς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσο-
στάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
Ερ. οὕτως ἀμείνον ἀβαρὴ εἶ-
ναι. ὥστε ἔμβαινε. καὶ σὺ γὰρ
πλοῦτον ὑποθέμενος ὦ Κρά-
των, καὶ τὴν μαλακίαν θε-
προσέτι, καὶ τὴν πρυφίαν, καὶ
δὲ τὰ ἐντάφια κρύπτεις, καὶ τὰ
τά

τὰ τῶν ἀπογόνων ἀξιώματα. κατάλειπε δὲ καὶ ἥλιος, καὶ δόξαν, καὶ εἰποῖς σε ἡ πόλις ἀνεκέρυξεν, ἐνεργέτω δηλονότι. καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ ὅτι μέγα τάφον ὅπῃ σοὶ ἔχρυσαν λέξε. βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημό-
 κυμβρα. Κα. οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοιμι; Ερ. βαβαί, σὺ δὲ ὁ ἐνοπλιος. τί βούλει; ἢ τί τὸ πτόπαων. τοῦτο φέρεις; Σερ. ὅτι ἐνίκησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρί-
 σκυσα, καὶ ἡ πόλις ἐτιμωσέ με. Ερ. ἄφες ἐν γῇ τὸ πτό-
 παων. ἐν ἄδου γὰρ ἡρίων, καὶ εὐδὲν ὅπλων δέησι. ὁ σιμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ χήματος, καὶ βρενδυόμβρος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπικρῶς ὅπῃ τῶν φρονίδων, τίς ὅταν, ὁ τὸν βαθυὺν πώγω-
 να καθιερῶς; Μέ. φιλό-
 σοφος τις ὦ Ερμῆ, μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεσός. ὥς ἀπόδυσον καὶ τέτον, ὅφει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τοῦ ἱματίου κρυπόμενα. Ερ. κατὰ δὲ σὺ τὸ χήμα φρε-
 σον.

tates. Relinque etiam genus, & gloriam, item civitatum de quibus scilicet bene meritus es, publica præconia, statuarum inscriptiones, & dicas, ne tibi magnum sepulchrum construant, nam & hæc grauant, si in memoriam reuocentur. C. Inuitus certe, sed tamē abiiciam, quid faciam? M E R. Papæ, Quid tibi vis armatus? aut quid istud trophæum tecum circumfers? C K A. Quia vici Mercuri, & res præclaras gessi, propterea ciuitas hoc me honore affecit. M E R. Relinque trophæum in terra, apud inferos enim pax est, neque vllis armis opus est. Verum quis ille est, ipso habitu grauitatem quandā præ se ferens, elatus & contractis superciliis, propter curas, longa barba, quis est ipse? M E N. Philosophus quidam est o Mercuri, imo prestigi-
 gorum & nugarum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa, eaque ridicula, sud palliolo occulta esse. M. Deponc tu hunc habitum pri-

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionū & inanis gloriæ, quantū questionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imo quam multos vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iovem aurum etiam hoc, & voluptatē, & impudentiam, iracundiam, delirias & mollietatem secum habet, neque enim latent me ista, etiam si studiose celas. Verum ab illic mendacia etiam & superbiam, & opinionem illam, qua existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum reb. omnib. ingrediaris, quæ quinquere mis te acciperet? P H I L. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubes. M E N I P. Sed & barbā hanc deponat M. grauem equidem & hirsutam ut vides, capilli sunt trium minarum ad mi-

τον. ἔτα καὶ ταυτὶ παρὰ τα, ὃ Ζεῦ, ὅτι μὲν τίς ἀλαζονίαν κημίζει, ὅτι δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ὑπέρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕδλους, καὶ μικρολογίαν. νὴ Δία καὶ χροσίον γε τοῦτι, καὶ ἡδυνάθειαν δὲ, καὶ ἀναρχίωτίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ πρυφίῳ, καὶ μαλακίαν. οὐ λέληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ὑπόδου, καὶ τὸν τύπον, καὶ τὸ οἰεῖσθαι ἀμείνω εἶναι ὅρ' ἄλλων. ὥς εἶ γε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα πεινηκόντορες δέξαιτο αὐτοί; Φιλ. ὑποτίθεται τοίνυν αὐτῷ, ἐπεὶ περ οὕτω κελύεις. Μέν. ἀλλὰ καὶ τὴν πάγωνα τοῦτον ὑποβέδω ὃ Εὐμῆ, βαρύνετε ὄντα, καὶ λάσιον ὥς ὀρεῖσθέντε μιν πρίχης ἐπὶ τοῦ λάχε-

ἀλχιτον. Ερ. οὐ λέγεις. Σπάρ-
 δου καὶ τῷτον. Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀ-
 ποκέρων ἔσαι; Ερ. Μένιπ-
 πος οὗτος, λαδὼν τέλεικον
 ἤν' ἰαυπηγικῶν, ἀποκόβει
 αὐτὸν ἐπικύβω τῇ ἀναβάθρᾳ
 χρυσάμενος. Μέ. οὐκ ὦ Ερ-
 μῆ, ἀλλὰ πρὶόνά μοι ἀνάδος.
 γελοιότερον γὰρ τῷτο. Ερμ. ὁ
 τέλεικος ἱκανός. Μέ. οὐ γα-
 ρᾶνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀνα-
 θέφηναι, ἀποθέμενος αὐτοῦ
 πῶς κινάβραν. βούλει μι-
 κρόν ἀφέλωμαι καὶ ἤν' ὁ-
 φεύω; Ερμ. μάλιστα. ὥστε
 τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
 ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ
 ἀνατείνων ἑαυτὸν. τί τῷτο;
 καὶ δακρύεις ὥς κάθαγμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς;
 ἔμβηδι δ' οὐκ. Μέ. ἐν ἔτι
 τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλῃς
 ἔχει. Ερ. τί ὦ Μένιππε;
 Μέ. κολακίαν ὦ Ερμῆ, πολ-
 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύτα-
 σαν αὐτῷ. Φιλο-οῦκου καὶ σὺ
 ὦ Μένιππε, ἀπόθου πῶς ἐ-
 λυθρίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ
 τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ ἡμεῖον, καὶ
 τὸν

mius. M E R. Bene di-
 cis. Depone & illam. P.
 Sed quis abradet? M E.
 Menippus ille securim
 accipiens, quibus naues
 fabricantur, eam resec-
 abit, vietur autem scalis
 naualibus, quibus super
 posita barba refecetur.
 M E N I P. Nequaquam
 Mercuri, sed da mihi ser-
 ram, hoc enim erit ma-
 gis ridiculum. M E R C V.
 Sufficit bipennis. M E N.
 Euge, Humanior nunc
 appares, deposito hirci-
 no foetore, vis ne ut pa-
 rum etiam de superciliis
 auferam? M E R C V R.
 Maxime: Nā has super
 frontem etiam atrollit,
 neque scio quo seipsum
 extendat. Quid hoc rei
 est? Etiam ploras scele-
 ste? & mortem times? in
 gredere igitur. M E-
 N I P. Vnum quidd adā-
 huc grauissimum gestat
 sub alis. M E R C. Quid
 Menippe? M E N. Adula-
 tionem, Mercuri, quæ il-
 li dum viueret, multum
 profuit. P H I. Igitur &
 tu Menippe, tuam abii-
 ce libertatem, & loquē-
 di audaciam, lxtitiam,
 animi magnitudinem, &
 K ri-

risum. An tu solus alios omnes ridebis? **M E R C V** **R I.** Nequaquam, sed retine ista, leuia enim sunt & plane facilia portatu, & ad nauigandum profunt. Tu vero Rhetor, abiice istam tantam verborum contradictionem & antitheses, & similitudines, item periodos & Barbarissimos, atq; alia sermonis pondera. **R H.** En abiicio **M E R C V.** Bene se habent res. Itaque solue funem, attollamus scilas, attrahatur anchora, expande velū, tuque nauta clauum dirige, Simus hilares. qd ploratis o vos amantes? pfercim tu Philosophhe, qui paulo ante tua barba spoliatus es. **P H.** Quia exultimabam immortalē esse animam. **M E N I P.** Mentitur, nā alia sunt, quæ videntur cum more afficere. **M E R C V.** Qualia? **M E N.** Quia nō amplius tam oriparas cœnas habebit, neq; noctu exiens, clam omnib. circumuoluto palliolo capiti, ordine omnia accedet scorta, nec mane deceptis adolescentibus

sua

τὴ γέλωτα. μόνος γοῶν τ' ἄλλων γελάς; Ερμ. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφα γὰρ καὶ πάνι σὺ φορεῖς ἔντα, καὶ πρὸς τὴ κατάπλωσιν χρήσιμα. καὶ ὁ ξήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τ' ξημάτων τὴν τοσαύτην ἀπειραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ πελώδους, καὶ βαρβαρισμὸς, καὶ τὰλλα βάρη τ' λόγων. Ρη. ὤ, ἰδοὺ ἀποτίθεται. Ερ. οὐ ἔχει, ὥς τέ λυεῖ τὰ ἀπόγεια. τὴν ἀποβάδην ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύριον ἀναπάδω. πέτατον τὸ ἱστὶον. σὺ θῶμι ὃ πορθιμὸν τὸ πηδάλιν. οὐ πάθωμι. τί οἰμώζεῖς ὃ μάταιοι, καὶ μάλα οὐ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀετίως τὴ πώγωνα διδνωμένος; Φιλα. ὅτι ὃ Ερμὴν ἀθάνατον ὤμιλε τ' ψυχὴν ὑπάρχειν. Με. ψεύδεται. ἀλλὰ γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. Ερ. τὰ ποῖα; Με. ὅτι μηκέτι δὲ πνήσει πολυτελεῖ δειπνα. μηδ' ὑπὸ κλέῳ ἔξω, ἀπαλλας λανθάνων, τὰ ἱμαλίων τ' κεφαλὴν καλῆλῆτας, περὶ σιν εἰς κύκλῳ τὰ χαμαὶ τυ-

πεισ

πειά, καὶ ἔωθιν ἔξαπατῆς
 τοῦ νέου ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀε-
 γνέριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ
 αὐτόν. Φιλ. σὺ γ' ὦ Μένιπ-
 πε, οὐκ ἀχθῇ ἀποθανών; Με.
 πῶς, ὅς ἐπελυστα ὅτι τ' θάνα-
 τος, καλέσαστος μηδενός; ἀλ-
 λὰ μεῖαξὺ λόγων, οὐ κραυγῇ
 τις ἀκούεται, ὥσπερ τινων ἀπὸ
 γῆς βοῶντων; Ερ. ναὶ ὦ Μέν-
 νιππε. οὐκ ἀφ' ἐνός γε χώ-
 ρου. ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλη-
 σίαν συναλθόντες, ἄσμενοι
 γελοῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμ-
 πίου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ σπένχεται πρὸς τῆς γυ-
 ναικῶν, καὶ τὰ παῖδια νεογνά
 ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν
 παίδων βάλλεται ἀφ' ὀνό-
 τως λίθοις. ἄλλοι γ' Διόφραν-
 τὸν τ' ῥήτορα ἐπαινῶσιν ἐν
 Σικυῶνι, ὅτι ταφίους λόγους
 διεξόντα ὅτι Κράτῳ τού-
 τῳ. καὶ νῦν Δία γε, ἡ Δαμα-
 σίου μήτηρ κωκυῖσα, ἔξ-
 ἀρχῇ τοῦ θρήνου σὺ γυ-
 ναίξιν ὅτι τῷ Δαμασίῳ. σὲ
 γ' οὐδεὶς ὦ Μένιππε δακρύει,
 καθ' ἡσυχίαν γ' κείσσε μόνος.

Μέν.

sua sapientia, pecuniam
 accipiet, hæc sunt quæ
 illi dolent. P H I. An tibi
 molestum non est, Me-
 nippe, quod mortuus es?
 M E N. quomodo posset
 esse molestum mihi, qui
 ad mortem festinaui, ne-
 mine vocante. Verum
 nonne clamor quidam in-
 terim dum nos confabu-
 lamur, exauditus est?
 veluti quorundam in ter-
 ra vociferantium? M E.
 Certe Menippe, verum
 non vno tantum loco ex-
 auditur clamor, sed qui-
 dam in vnum cœtum cō-
 uenientes, cum volupta-
 te derident mortuū Lam-
 picum, & illius vxorē
 mulieres circumstrepūt,
 atque illius pueri nuper
 admodum geniti, multis
 lapidibus a pueris obru-
 untur. Quidam Diophā-
 tum Rhetorem laudant
 in Sicyone funebres ora-
 tiones recitantem, de
 hoc Cratone. & per Io-
 uem Damasiæ mater vlu-
 lans, lamentationem in-
 ceptat vna cum mulieri-
 bus pro Damasia. Te ve-
 ro, Menippe, nemo est qui
 deplorat, & trāquillus
 iaces solus. M E N I P-

Κ α P V S.

pus. Nequaquam, nam
 haud ita multo post, au-
 dies canes miserabiliter
 latrantes propter me, &
 coruos alas cōcutientes
 quando ad sepeliendum
 me conuenient. **MER.**
 Fortis es Menippe. Sed
 quia iam transfretauim-
 us, abite vos recta per
 hanc viam ad forum iu-
 dicialē. Ego vero & nau-
 ta alios trāsuectabimus.
MENIP. Feliciter na-
 uigate o Mercuri, nos
 quoque progrediemur.
 Verum quid præterea
 de nobis futurum est? Iu-
 diciū de nobis ferri o-
 portebit, & quidem aiūt
 pœnas esse graues, rotas
 aquilas, & lapides, vni-
 uscuiusque autem vita
 examinabitur.

Crateris & Dioge- nis.

Mœrichum diuitem,
 noueras ne Diogenes?
 Illum, inquam, supra
 modum diuitem, illum
 Corintho profectū, cui
 tot erant naues onustæ
 mercibus, cuius conso-
 brinus Aristæas quum ip-
 se quoque diues esset,
 Home-

Μέ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ
 τῶν κυῶν μετ' ὀλίγων ὠ-
 ρυομένων οἰκλίσσον ἐπ' ἐμοί, καὶ
 τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς
 πτερύσιν, ὅπῃ τ' αὖ συναλθόν-
 τες θάπτωσί με. Εἰς. ἡντά-
 δας εἰ ὃ Μένιπ πε. ἀλλ' ἐπεὶ
 καταπεπλούκαμεν ἡμεῖς,
 ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δι-
 καστήριον, εὐθέϊαν ἐκείνῳ
 προϊόντες. ἐγὼ δ' ἡ οὐ πορθ-
 μένους, ἄλλους μεθελευσόμε-
 θα. Μέ. εὐπρόειτε ὃ Εὐμή.
 προϊόμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί
 οὐκ ἔτι καὶ μέλλετε; δικα-
 διώμην δείξει. καὶ τὰς κα-
 ταδικὰς φατὴν εἶναι βαρεί-
 ας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ
 λίθους. δειγθήσεται δὲ ὁ ἐ-
 κάστου βίος.

Κρατήτης καὶ

Διογέτους.

Μοίριχον τὸν πλούσιον,
 ἐγίνωσκεις ὃ Διόγηνες, τὸ πά-
 νυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου,
 τὸν τὰς πολλὰς ὀγκάδας
 ἔχοντα, οὗ ἀντιπρὸς Ἀριστέας,
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; τὸ
 ὁμη-

ὁμπερικόν ἐκείνο εἰσὶν ὀπλέ-
γειν, ἢ μὲν ἀνάειξ' ἢ ἐγώ σε.
Διο. τίνας ἐνικα ὦ Κράτης,
ἐθιράπουν ἀλλήλους; Κρα.
τοῦ κλήρου ἐνικα ἐκάτε-
ρος, ἡλικιωῖται ὄντες. καὶ
τὰς διαθήκας ἐς τὸ φα-
νερὸν, ἐτίθεντο. Αἰσέαν
μὲν ὁ Μοίρχος εἰ προαπο-
δαῖοι, διαπύττω ἀφιεῖς
τῷ ἑαυτοῦ πάντων. Μοί-
ρχον δὲ ὁ Αἰσέας, εἰ προ-
απέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα
μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ, ἐθι-
ράπουν ἀλλήλους, ὑπερ-
βαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ.
καὶ οἱ μάλιστα, εἴτε ὑπὸ
τῷ ἄσπρον τιμημαζόμε-
νοι τὸ μέλλον, εἴτε ὑπὸ
τῷ ὀνειράτων, ὥς γε
Χαλδαίων παῖδες, ἀλ-
λὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς,
ἄρτι μὲν Αἰσέῃ παρεῖχε
τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοί-
ρχῳ. καὶ τὰ τάλαντα,
ποτὲ μὲν ὅπῃ τοῦτον, νῦν
δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρριπτε. Διο.
τί οὖν πέρας ἐβλήτο ὦ
Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ
ἀξίον.

Homericum illud in ore
solebat habere: Aut me
confice tu, aut ego tete.
D i o. Cuius rei gratia
sefe captabant inuicem
Cratesi C r a t. Hæredi-
tatis causa, quum essent
æquales, vterque alterū
captabant. Iamque te-
stamenta publicauerant
ambo, in quibus Mœrich-
ch⁹ (si prior moreretur)
Aristeam omniū rerum
suarum dominum relin-
quebat: Mœrichum vi-
cissim Aristēas, siquidem
ipse prior e vita decederet.
Hæc igitur quum
essent in tabulis scripta,
illi inter sese captabant
& alter alterum adula-
tionibus obsequiisq; su-
perare contēdebat. Por-
ro divini, haud scio v-
trum ex astris id quod
futurum sit coniectātes,
an somniis, quemadmo-
dum Chaldæi faciunt,
quin & Pythius ipse, nūc
Aristeam victorem fore
pronunciabat, nunc Mœ-
richum, ac trutina qui-
dem interim ad hunc, in-
terim ad illum propen-
debat. D i o. Quid igi-
tur tandem euenit? nam
audire est operæ precium
K 3 Cra-

Crates. C R A. Eodem die mortui sunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasy- clem deuenerunt, quorū vterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futu- rum, ut tale quippiam accideret. Etenim quū Sicyone Cirrham verlus nauigarent, medio in cursu, obliquo orito Ia- pyge, euerfa naui perie- runt. D I O G. Recte fa- ctum, at nos cum in vi- ta essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogi- tabamus. Neque enim ego vnquam optabam ut moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus il- lius ad me rediret hære- dem, neque tu Crates opinor, desiderabas ut me mortuo, in possessio- num mearum successio- nem venires, puta dolii ac peræ, in qua quidem lupini chænicas inerant dux. C R. Neque enim mihi quicquam istis reb. erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, siqui- dem quæ ad rem pertine- bant, quæq; tu Antisthe- ni succedens acceperisti,

de-

ἄξιον. Κρα. ἄμφω τεθνή- σιν ὅπῃ μίᾳς ἡμέρας. οἱ δὲ κληροί, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρα- σικλέα περιήλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώ- ποτε προμαντευομένους οὕ- τω θνέσθαι ταῦτα. Διαπλέ- οντες γὰρ ὑπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πό- ρον πλαγίῳ πεπεσόντες τῇ Ἰάπυγι, ἀντήρπασαν. Διο. εὖ ἐπίειπταν, ἡμεῖς δὲ, ὅπό- τι ἐν τῇ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτοι ἐσμενοῦμεν περὶ ἀλ- λήλων, οὔτε πώποτε εὐξά- μιν Ἀγτιθένῳ ἀποθανεῖν, ὥς κληρονομήσαι με τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. εἶχεν δὲ πάνυ καρτεράν ἐν κοτίνου ποιητάμενος. οὔτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπιθύμεις κλη- ρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πί- ρον, καὶ τὴν πῆραν, χοίρι- κας δύο δέξμων ἔχουσιν. Κρά. οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει. ἀλλ' οὐδὲ σοὶ ὦ Διό- γηνες. ἂν γὰρ ἐχρῶ, σὺ τε Ἀγ- τιθένους ἐκκληρονομήσας,

καὶ

καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶν μεί-
ζω καὶ σεμνότερα τῆς
Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τί-
να ταῦτα φῆς; Κρα. σο-
φίαν, αὐτάρκειαν, ἀλή-
θειαν, παρῆσιν, ἐλευ-
θερίαν. Διο. γῆ Δία
μέμνημαι. τοῦτον δια-
δεδάμενος τὸν πλοῦτον
παρ' Ἀντιθέου, καὶ
σοὶ ἔτι πλείω καταλι-
πών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι
ἡμέλειω ἢ τοιούτων
κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐ-
διεράπευσεν ἡμᾶς, κλη-
ρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς
δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐ-
βλεπον. Διοφύης. εἰκό-
τως. οὐ γὰρ εἶχον ἐνθάδε
δέξαντο τὰ τοιαῦτα παρ'
ἡμῶν, διεξέφυκότες ὑπὸ
πρυφῆς, καθάπερ τὰ σα-
δρὰ ἢ βαλαντίαν. ὥς
εἶποτε καὶ ἐμβάλλοι τις
ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
ῆσιν, ἢ ἀλήθειαν, ἢ ἐξέ-
πιπιν εὐδὺς, καὶ διέξῃ,
τοῦ πτωχομένου εἶγεν οὐ
δυναμένου, οἷόν τι πά-
χου-

deinde ego succedens ti-
bi ea nimirū multo sunt
potiora, multoque splen-
didiora, quam vel Per-
sarum imperium. D i o.
Quænam sunt ista quæ
dicis? C r a. Sapientiā,
inquam, frugalitatem,
veritatem dicendi, viue-
dique libertatem. D i o.
Per Iouem memini me
in istiusmodi opum hære-
ditatem Antistheni suc-
cessisse, tibi que eas lon-
ge etiam maiores reli-
quisse. C r. Verum reli-
qui mortales hoc posses-
sionum genus aspernabā-
tur, neq; quisquam nos
ob spem potiundæ herē-
ditatis obsequiis capta-
bat, sed ad aurū omnes
intendebant oculos. D.
Nec iniuria, neq; enim
habebant, quo faculta-
tes eiusmodi a nobis tra-
ditas acciperent, quip-
pe rimosi iam, viciariq;
deliciis, non aliter quam
vasa carie putrida. Quo
fit, vt si quando quis in
illos infundat vel sapiē-
tiam, vel libertatem, vel
veritatem, effluat illico
perstilletque, fundo qd'
immissum est continere
non valente, cuiusmo-

ἴσασιν, οὐχὶ τὸ τε μόνον, ἀλλὰ πάντων χεῖρον ἢ πρὸ ἐμοῦ φημι διενεγκεῖν τὰ πολεμία. Μι. οὐκοῦν ἐν μέρεσι ἐκάτερος ἐπάτα. σὺ ἢ πρῶτος ὁ λίβυς λέγει. ΑΝ. ἐν μὲν τῷ τῷ Μίνως ἀνάμικτο, ὅτι ἐνταῦθα καὶ ἢ ἐλλάδα φωνῇν ἔξιμαθον, ἅς τε οὐδὲ ταύτη πλεον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. φημι ἢ τὸ τε μάλισα ἐπαίρου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἔξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ὅππῃ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτὴν δυνάμειν τε πελαγαλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστος κρείδεις καὶ πύργου Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλαττὴν ἐκράτησα ἢ ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβαί, τὰ περὶ ἢ Ηριδανόν, ἀπαντας κατέδραμον. καὶ ἀνὰ τὰς ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχρήσαμικτο, καὶ μέχρι ἢ προαείων ἢ πρὸς χούσπε πύλινως ἔλθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuerunt, in re militari, præstantiorem me esse affirmat. ΜΙΝ. Dicat ergo uterque vicissim pro virili, tu vero o Libyce prius loquaris. ΗΛΝΝΙ. Vnum hoc me iuvat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parvi a principio fuerent, propria virtute ad magnam gloriam evasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quidamsam Hispaniam primum inuadens, quum subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos devici. Et quum magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasque ciuitates euerti, & planam Italiam subiugavi, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque

vno die Romanos cecidi, vt annulos eorum modis mensurari oportuerit, & ex cadaueribus pontes fluminibus fecerim. Atq; hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atq; fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audeti victoriâ tradunt. Alexander vero regni patris successor & id fortunæ quodâ impetu ampliauit. Qui quâ deuictio misero illo Dario, apud Issum & Arbelas victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias invitari libenter tulit, atq; in cōuiujs amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit. Ego autem patriæ dominatus sum, quæ quum me re-

uoca-

ἤλθον. καὶ τοσούτους ἀπέκλεινα
μῖας ἡμέρας, ὥστε τὸν δακτυ-
λίους αὐτῷ μεδίμνοις ἀπομέρῃ
σαι, καὶ τὸν ποταμούς γεφυρῶ-
σαι νεκροῖς, καὶ ταῦτα πάντα
ἔπραξα, οὔτε Ἀμμωνος υἱὸς
ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι
προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῷ
μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἀνθρώπος
εἶναι ὁμολογῶν, πρῶτοις τε
τοῖς σωελατάτοις ἀντεξέλα-
ζόμενος, καὶ πρῶτοις τοῖς μα-
χιμωτάτοις συμπλεκόμενος.
οὐ Μήδους καὶ Αἰγυπτίων κα-
ταγωνιζόμενος ἐποφύγον-
τας, πρὶν διαίτην τινὰ, καὶ τὴν
τολμήσαντι παραδιδύνας ἐν-
θὺ τῷ νίκῃ. Ἀλέξανδρος δὲ,
πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν,
ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτενε,
ῥηπτάμενος τῇ τῷ τύχῃ δε-
μῇ. ἐπεὶ δ' οὐκ ἐνίκηστέ τε, καὶ
τῷ ὀλεθρὸν ἐκείνων Δαρεῖον ἐν
Ἰσῳ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
σεν, ὑποσάς τῳ πατρῶων, προσ-
κυνοῦντος ἡξίου. καὶ δικάσαν τὴν
μηδικὴν μετεδίτησεν ἐαυτῷ.
καὶ ἐμιαφρόνως ἐν τοῖς συμπο-
σίοις τοῦ φίλους, καὶ σωελάμ-

Cατεν

εστιν ὅτι θανάτω. ἐγὼ δ' ἤρξα
 ὁπίσθης τ' πατριδος. καὶ ἐπεὶ δὴ
 μέλει πέμπειν, τ' πολέμιον με-
 γάλῳ σὺλῳ ὁπίπλευσάντων
 τ' Λιβύης, Ιαχέως ὑπήκουσα.
 καὶ ἰδιώτῳ ἐμαυτ' παρέσχον.
 καὶ καλαδικαδεῖς, λυγρὰ ἐν-
 ἱστώνως τὸ παῖγμα. καὶ ταῦτ'
 ἔπαρξα, ἐάρεθαι ὦν, καὶ παῖ
 δούλος παιδείας τ' ἐλληνικῆς.
 καὶ οὔτε Ομηρον, ὥσπερ οὗτος,
 ἔρεα. ἴαδουμ, αὐτὲς ὑπ' Ἀριστο-
 κλείῃ τῷ σοφιστῇ παιδευθεῖς,
 μύη δ' τῇ φύσει ἀλαθῇ χη-
 σάμενος. ταῦτά ὅτιν, ἀ ἐγὼ
 Ἀλέξανδρου ἀμείνων. φημι
 εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὗτο-
 σί, διότι διαδήματι τὴν κεφα-
 λὴν διεδέδειτο. Μακεδόσι μὲν
 ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, οὐ μὲν
 διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν αὐ-
 γηναίου καὶ στρατιωτικοῦ ἀνδρός,
 τῇ γνῶμῃ πλεον ἢ περὶ τῇ τύ-
 χῃ κεχηρμένον. Μί. ὁ μὲν εἰρη-
 κεν ἔκ ἀγνοῖαν τ' λόγον, οὐδ' ὡς
 λίβω εἰκὸς λυγρὰ παρὲς αὐτ'. σὺ
 δ' ὦ Ἀλέξανδρε, τί παρὲς ταῦ-
 τα φῆς; Ἀλ. ἐχρῆν μὲν ὦ Μί-
 τω, μηδὲν παρὲς ἀνδρα, οὐτὰ
 δεῖα-

reuocaret, hostium mag-
 na classe aduersus Lybi-
 am nauigante, parui, cō-
 tinuoque me hominem
 priuatum dedi, & dam-
 natus æquo animo rem
 tuli. Atque hæc egi bar-
 barus cum essem, omni-
 que Græcorum discipli-
 næ expers, & neque Ho-
 merum, vt hic, edidici,
 neque Aristotele sophi-
 sta magistro erudit⁹ fui,
 sed solū mea natura opti-
 ma sum vsus. Hæc sunt
 quibus me meliorem A-
 lexandro esse puto. Si ve-
 ro ea causa mihi hic præ-
 ferendus est, quod caput
 diademate ornauerit, id
 decorum forsan apud
 Macedones est, non ta-
 men ob id præstantior
 hic videri debet genero-
 so duce, & viro, qui mē-
 ris sententia magis quā
 fortuna est vsus. M I N.
 Hic certe orationem ne-
 que ingenerosam, neque
 vt Libycum decebat, di-
 xit: tu vero Alexander,
 quid ad hæc inquis? A-
 L E X A N. Oportet quidē
 o Minos, homini adeo
 temerario nihil respon-
 dere. Sola enim te fama
 satis edocere potest, qua
 lig

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Adverte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnū obtrui, & de patris mei interemptorib. supplicium sumpsi. At quū Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sitiui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiā, exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transierā subiugans, veni ad Issum, vbi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc o Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tūc sibi scapham non suffecisse, sed ratibus compositis, illorum plerosque se

δρασιν. ἱκανὸν γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δ' οὗτος ληστὴς ἐγένετο. ὁμῶς δ' ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διώωσκα. ὅς νέος ὦν ἔτι, παρελθὼν ὅτι τὰ σφάγματα, καὶ τ' ἀρχὴν τῆς στρατιῆς κλέβον, καὶ τοὺς φονέας τ' παρὸς μετέπλεον, καταφοβήσας ἢ τὴν Ελλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, σφαλιγὸς ὑπὸ αὐτῷ χερσὶν ὀνηθείς. καὶ ἡ ἡξίωσα τ' Μακεδόνων ἀρχὴν σφείπεων, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὀπθῶν ὁ πατήρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὀπλονήσας τ' γλῶσση, καὶ δὴν ὅν ἦν σάμιντος εἰ μὴ ἀπάντων κρατῆσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον εἰς τ' Ἀσίαν καὶ ὅτι τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μάλη, καὶ τ' Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως ἰδὲ ἐν ποσσὶν αἰεὶ χερσὺν ὄντος, ἦλθεν ὅτι. Ἰστέον, ἔνθα Δαρεῖος ὑπὸ μῆνι, μυριάδας πολλὰς στρατῶν ἄγων. καὶ τὸ ὑπὸ τέττερι Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῶν τεκνους ὅτι μιᾶς ἡμέρας κατέπιμψα. φησὶ γοῶν ὁ πορθεμενός.

μέλεις, μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς
 τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χεῖρας
 διασηξαμένους τοὺς πολλοὺς
 αὐτῷ, διαπλῦται. καὶ ταῦτα ὅ
 ἔπαρῃεν αὐτὸς προκινδυνώ-
 ων, καὶ τιτρώσκετο ἄξιων. καὶ
 ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ
 τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ ὅτι Ὀκεανὸν ὅρον ἐποιπσά-
 μιν ὁ ἀρχὴς, καὶ τοὺς ἐλέφαν-
 τας αὐτῷ ἔειλον, καὶ Πῶρον ἐχθ-
 ροτάμην. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ
 ὑποκαταφρονήτους ἀνδρας, ἐ-
 περὶ δὲ τὸν Τανάιν, ἐνίκησα
 μεγάλη ἱππομαχία. καὶ τοὺς
 φίλους αὐτοῦ ἐποίησα, καὶ τοὺς
 ἐχθρούς ἡμιανάμην. εἰ δὲ καὶ
 οἷος ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις,
 συγγνωστοὶ ἐκείνοι παρὰ τὸ
 μέγεθος τοῦ παραγμάτων, καὶ
 τοιοῦτόν τι πεισύναντες πε-
 ρὶ ἐμοῦ. τὸ δ' οὐκ ὡς τελευ-
 ταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἀπέθανον, αὐτὸς δὲ ἐν φυγῇ
 ὢν, παρὰ Προυσία πρὸ βιθυ-
 νῶν, καθάπερ ἄξιον ἡμῶν, πα-
 ρουεργότατον καὶ ἀμύτατον
 ἦντα. ὥς γὰρ δὴ ἐκράτησε
 ὁ

se transportasse, atque
 hæc confeci meipsum pe-
 riculis opponēs, & in pug-
 na vulnerari nō timens.
 Et ut quæ apud Tyrum
 & Arbelas gesta sunt o-
 mittam, usque ad Indos
 veni, atque Oceanum
 mei regni terminum fe-
 ci, & illorum hominum
 elephantes cepi, ac Porci
 captivū abduxi. Scythas
 vero homines certe non
 spernēdos, Tanaim trāsi-
 ens magna equitū pugna
 vici, ac amicos meos re-
 muneraui, inimicos au-
 tem vltus sum. Si vero
 Deus hominibus vide-
 bar, parcendum illis e-
 rat. Nam rerum magni-
 tudine, ut talis aliquid de
 me crederent, inducti
 sunt, tandem mors me
 regem occupavit. Hic
 autem Hannibal apud
 Prusiam Bithyniæ exula-
 vit, ut crudelissimo &
 pessimo homini conveni-
 ens erat. Nam quo pacto
 Italos vicit omitto dice-
 re, nam non virtute, sed
 malicia atque perfidia &
 dolis id peregit, nunquā
 autem alicuius claritu-
 dinis aut iusti memor.
 Sed quoniam, quod deli-
 ciose

cioſe vixerim, vitupera-
uit, oblitus mihi videtur
eorum, quæ apud Capuā
admiferit. Ibi enim mu-
lieribus debitus fuit, &
voluptatibus vir iſte mi-
rabilis, belli gerendi oc-
caſiones prodidit. Ego
vero niſi ea quæ ſub oc-
cidente ſunt, parua qui-
dem putans, verſus Ori-
entem me impuliffem,
quidnā adeo magni pro-
feciffem? Qui Italiam
abſque ſanguine capere,
ac Lybiam, omnemque
eam oram vſque ad Ga-
des, ſub poteſtatem redi-
gere facile potuiſſem?
Sed hæc ego tanta con-
tentione digna non pu-
taui, præſertim iam an-
tea illis perculſis, ac do-
minum agnoſcentibus.
Dixi. Tu vero, Minos,
iudica. Nā & hæc e mul-
tis protuliſſe, ſatis eſt.
S c i. Nō, niſi me quoq;
prius audias o Minos.
M i. Quis tu vir optime
eſ? aut vnde? quod hiſce
claris ducibus te confer-
re audeſ? S c. Scipio Ro-
manus, qui Carthaginē
deleui, & Afros multis
magnis præliis deuici.
M. Quid igitur & tu di-
cis?

ὅς Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι
οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πονηρία, καὶ
ἀπίſτια, καὶ δόλοισ. νύμι-
μον δὲ, ἢ προφανές, οὐδέν.
ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδιſε τιμὴν
πρυφῶν, ἐκλελῆσθαι μοι δο-
κεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπῳῃ,
ἐταίραις ſυνῶν, καὶ τοῦ
τοῦ πολέμου καιροῦς ὁ θου-
μάτιος καθυδυναθῶν. ἐγὼ
δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέ-
ρια δέξας, ὅτι τιμὴν ἐὼ μάλ-
λον ὥρμητα, τί αὖ μέγα ἐ-
παραῖα; Ἰταλίαν ἀναιμωτὴν
λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ
μέγχι Γαδείρων ὑπαγόμε-
νος. ἀλλ' οὐκ ἀξιομαχα ἐ-
δοξε μοι ἐκείνα, ὑποπῆσον-
τα ἦδη, καὶ δεσπότιν ὁμολο-
γουῦντα. ἤρηκα. σὺ δ' ὦ Μί-
νος δικάζει. ἱκανὰ γὰρ ὑπὸ
πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ
πρότερον, ἢ μὴ καὶ ἐμοῦ ἀ-
κούσης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὦ βέλ-
τις; ἢ πόθεν ὧν ἐρεῖς; Σκι.
ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατη-
γός, ὁ κατελὼν Καρχηδόναν,
καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλ-
λαις μάχαις. Μί. τί οὐδ' καὶ
σὺ

οὐ ἐρεῖς; Σκι. Αλέξανδρου
μὴ ἦσαν εἶναι, τοῦδ' Αννί-
βου ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νι-
κήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κα-
ταναγκάσας ἀτίμως. πῶς
οὐκ ἀνδρείως οὗτος, ὃς
πρὸς Αλέξανδρον ἀμιλλᾷ,
ὃ οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νεγι-
κῶς αὐτὸν, παροβόλλεσθαι
ἄξιόν; Μι. νῦν Δι' οὐ γνῶμο-
ναι φησὶ ὁ Σκιπίων. ὥς πρῶ-
τος μὴ κηρύσσει Αλέξαν-
δρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ, ἔ-
τα εἰ δοκεῖ, τρίτος Αννί-
βας, οὐδὲ οὗτος οὐ καταφρό-
νῃτος ὢν.

cis? S c i. Alexandro qu-
dem minorem esse me,
Annibale autem præsta-
torem, ut qui ipsum per
secutus fuerim, & ad tur-
pem fugam cōpulerim.
Quō igitur non impu-
dens ille videatur, qui cū
Alexandro sese compa-
ret, cui ne ipse quidem
Scipio, qui istum deuici,
comparare me ausim.
M. Per Iouem æqua di-
cis, Scipio, quapropter
primus quidē iudicetur
Alexander, deinde post
illum tu, atq; tum si pla-
cet, tertius hic Hānibal
quippe qui nec ipse con-
temnendus existat.

Διογένηους καὶ Αλε-
ξανδρου. Διογ.

Diogenis & Ale-
xandri.

Τί τοῦτο ὃ Αλέξαν-
δρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἡμεῖς ἅπαντες; Αλέξαν-
δρᾶς ὃ Διόγενει, οὐ παρὰ-
δοξὸν δὲ, εἰ ἀνδραποῶς ὢν,
ἀπέθανον. Διογ. οὐκοῦν ὁ
Ἀμμων ἐφύετο, λέγων
ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ
Φιλίππου ἀγαθὸς; Αλέξ.

Quid hoc rei Alexan-
der, ita ne defunctus es
tu quoque, perinde atq;
nos omnes? A l. Vides
nimirum Diogenes, ta-
met si mirandū non est,
si homo cum fuerim, de-
functus sim. D i o. Nū
ergo Iupiter ille Hāmon
mentiebatur, cum te suū
esse filium diceret, an ve-
ro tu Philippo patre pro-
gnatus eras? A l. Haud
du-

dubie Philippo, neq; .n. obiissem, si Hāmone parente fuisset progenitus. D i o. Atqui de Olympiade etiam consimilia quædam ferebantur, puta draconem quædam cū ea fuisse cōgressum, visumque in cubiculo, ex eo grauidam peperisse, te porro Philip-pum errare, falliq; , qui se tuum patrem esse crederet. A L E. Audieram quidem & ipse ista, quæ admodum tu, at nunc video, neque matrem neq; Hammonios illos vates, sani quicquam aut vere dixisse. D i o. Attamen istud illorum mendaciū Alexander, ad res gerendas, haudquaquam tibi fuit inutile, propterea quod vulgus te verebatur, metuebatque, quum deum esse crederet. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? A L E X. Id equidē ignoro Diog. celerius enim e vita submouebam, quam ut esset ociū de illo quicquā statuendi, præter id vnum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi.

Sed

Φιλίππου δηλαδή. οὐ γὰρ αὖ ἐτιδνέκειν Ἀμμωνος ὦν. Διογ. καὶ μὲν καὶ περὶ τῆς Ολυμπιάδος ὁμοία ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ σὺνῇ, εἴτα οὕτω σιτεῖσθαι. τὸν δὲ Φίλιππον ἔξαπατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. Ἀλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὡππερ σὺ. νυνὶ δὲ ὁρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ πατρὶς Ἀμμωνίων προφῆται ἐλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεύδος αὐτῶν, οὐκ ἄχρησόν σοι ὧς Ἀλέξανδρε περὶ τὰ πράγματα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ὑπέπλησσαν, θεῖον εἶναι σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίτις πλὴν τοσαύτῳ ἀρχῇ καταλέλοιπας. Ἀλέξανδρ. οἶκα οἶδα ὧς Διόγηνες. σὺ γὰρ ἔφθασα ὑποκῆσαι τι περὶ αὐτῆς. ἡ τοῦτο μόνον, ὅτι ὑποδνέκειν, Περδίκκῃ τὴν δακτύλον ἐπέδωκα, πλὴν ἀλλὰ τί γι-

τὶ γιλαῖς ὦ Διόγενες; Διο.
 τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνιμνήδιω
 οἷα ἐποίει ἢ Ἑλλὰς, ἄρτι
 σι παρεληφότα τὴν ἀρχὴν
 κολακούμεντες, καὶ προσά-
 τῶν αἰρούμενοι, καὶ τρα-
 πηγὴν ὅπῃ τοὺς βαρβάρους.
 ἔνι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα
 θύῃς προσιδέοντες, καὶ νιῶς
 ὑποδομούμενοι, καὶ θυ-
 τες ὡς δρύκοντος ὑψ; ἀλλ'
 ἠπέ μοι, ποῦ σι οἱ Μακε-
 δόνες ἔθαψαν; Αλέξ. ἔτι
 ἐν βαβυλῶνι κῆμαι τσίτῳ
 ταύτῳ ἐμέραν. ὑποχρη-
 σται δὲ πόλεμαῖος ὁ ὑπασ-
 πισῆς, ὡς ποτε ἀγάγῃ χο-
 λῶν ὑπὸ τοῦ θούρων τοῦ
 ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγόν με, θάψειν ἐκεῖ,
 ὡς ἡμίμῳ εἰς τοῦ Αἴγυ-
 πτίων θιῶν. Διογ. μὴ γε-
 λάσω ὦ Αλέξανδρε, ὅρῳ
 ἐν τοῦ εἶμι σι μαραινόν-
 τα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀννου-
 βιν, ἢ Οσίριν γένεσθαι;
 πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὴ ὦ θύ-
 βηται, μὴ ἐλπίσης. οὐ γὰρ
 θέμις ἀνελθεῖν τινα τοῦ
 ἁπαξ

Sed age, quid rides Dio-
 genes? D i o. Quid ni ri-
 deam? an non meministi
 qd Græci fecerint, quū
 nuper tibi arrepto impe-
 rio adularentur, princi-
 pemque ac ducem aduer-
 sus Barbaros deligerent
 nonnulli vero in duode-
 cim deorum numerum
 referrent, ac phana con-
 stituerent, deniq; sacra
 facerent tanquam Dra-
 conis filio? Sed illud mi-
 hi dicito, vbi te sepelie-
 runt Macedones? A l e x.
 Etiamdum in Babylone
 iaceo tertium iam diem,
 porro Ptolemæus ille fa-
 telles meus, si quando
 detur ocium ab his rerū
 tumultibus, qui nunc
 instant, pollicetur in Aę-
 gyptū deportaturū me,
 atque inibi sepulturum,
 quo videlicet vnus fiam
 ex diis Aęgyptiis. D i o.
 Non possum non ridere
 Alexander, qui quidem
 te videam etiam apud in-
 feros desipientem, spe-
 rantemque fore, vt ali-
 quando vel Anubis fias,
 vel Osiris. Quin tu spes
 istas omittis o diuinissi-
 me, neque enim fas est
 reuerti quenquam, qui
 L le-

semel transmiserit paludem atque intra specus hiatum descenderit, propterea quod neque indiligens est Aeacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere peruelim, quod feras animo, quoties inmentem redit, quanta felicitate apud superos relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, ducibus, tū auri tanta vi, ad hoc populis qui te adorabant, præterea Babylone, Bactris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod eminebas conspicuus, dum vectareris, dum amiculo candido caput haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses? nū quid hæc te discrutiant, quoties recursat animo? Quid lachrymaris stultes? an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, ne res eas quæ a fortuna proficiscantur, stabiles, ac firmas existimares? **ΑΛΒ.** Sapiens? ille quū sit assentatorum omnium perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta scire

ἅπαξ διαπλευταῖν τῶν λίμνῶν, καὶ εἰς τὸ εἶσω τοῦ τομίου παρελθόντων. οὐ γὰρ ἀμειλὴς ὁ Αἰακὴς, οὐδ' ὁ Κέρβερος κύκλι' ἀφρόνης. ἐκείνα δὲ ἡδέως αὐτὸν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεται δ' ὅτ' αὐτὸν ἐννοήσης ὅτι τὴν εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ὑπολιπὼν, ἀφῆξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑπααπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χερσὶν τοσούτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μέγαλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν καὶ τὸ δῖόν τιμον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεξιμὸν ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρεῖδα ἐμπεπορημένον. οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τῇ μνήμῃ ἴοντα; τί δακρύεις ὅ μάλιστα; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευτε, μὴ οἷεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; Ἀλέξ. σοφὸς ἅπαντων ἐκείνος χολάκων ὀπτηπώτατος ὢν. ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι ὅσα

ἴσα μὲν ἦτοσε παρ' ἐμοῦ,
οἷα δὲ ἐπέσειλιν. ὥς δὲ
κατηχῆτό μου τῇ περὶ
παιδείαν φιλοτιμίᾳ, θα-
πύων, καὶ ἐπαιγῶν, ἄρ-
τι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς
καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γα-
δοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πρά-
ξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ
γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν
ἡγεῖτ' εἶναι, μὴ αἰχμηόι-
το καὶ αὐτὸς λαμβάνων.
γόνος ὃ Διόγηνος ἀνδρε-
πος, καὶ τεχνίτης. πλὴν
ἐλλὰ τοῦτό γε ὑπολέλου-
κα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ
λυπεῖσθαι ὥς ὅττι μεγίστοις
ἀγαθοῖς, ἃ κατηριζμένη
μικροῖ γε ἐμποροῖεν. Διογ.
ἀλλ' οἶδα ὃ δράσεις. ἄ-
κος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑπο-
θίσσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε
ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ
δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδαρ
χανδρὸν ὀπισπασάμενος πίε,
καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλά-
κις. οὕτω γὰρ αὖ παύσῃ
ὅττι τοῖς Αἰριστέλους ἀγα-
θοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ
Κλεί-

scire quam multa a me
petierit, quæ mihi scri-
pserit, deinde quædam mo-
dum abusus sit mea illa
ambitione, qua cupiebā
eruditione cæteris præ-
stare, cum mihi palparet-
ur interim, ac prædica-
ret me, nunc ob formam
tanquam & ipsa summi
boni pars quædam esset,
nunc ob res gestas atque
opes, nam has quoq; in
bonorum numero collo-
candas esse censebat, ne
sibi vitio verteretur, qd
eas acciperet. Plane præ-
stigious vir ille quidem
erat, ac fraudulentus o
Diogenes, quanquam il-
lud fructus scilicet ex il-
lius sapientia fero, quod
nunc perinde quasi sum-
mis de bonis excrucior,
ob ista quæ tu paulo an-
te commemorasti. D 1.
At scin' quid facies? of-
tendā tibi molestiæ istius
remedium. Quando-
quidem in his locis vera-
trum non provenit, fac
vt Lethei fluminis aquā
avidis faucibus attrahēs
bibas, iterumque ac sæ-
pius bibas, atq; eo pacto
defines de bonis Aristot-
eliceis discrucari. Verū
L 2 enim

enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumque his alios cōplureis raptim huc sese ferentes, quo te discerpant poenaeque sumant ob ea quæ quondā in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripā te conferas, & crebrius, ut dixi, bibas.

Alexandri & Philippi.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me pignatum te esse filium, nam ad Iouem Hammonē genus paternum referens, mortem nō obisses. A L E. Neque vero nescius eram pater, Philippi Amynti me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc vsus sum vaticinii. P H I. Quid ais? Cōducibile id tibi visum, ut vatibus impostoribus fallendum te expone- res? A L. Nō isthuc, sed barbaros in mei admirationē tractos facili⁹ hoc prætextu nostro subdi-
dimus imperio, cū nemo

vnu

Κλεῖτον ἐκείνον ὁρῶ, καὶ Καλλιθέην, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὅπῃ σὲ ὁρμῶντας, ὥς διασπᾶσθαιτο, καὶ ἀμύναιτο ὃν ἔδρασας αὐτοῖς. ὥς τινὲς ἑτέραν σὺ ταύτην βιάδιζεις. καὶ πῶνι πολλάκις, ὥς ἔφην.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

Νῦν μὲν ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ αὖ ἔξαργος γήσιοι, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ αὖ ἐτιθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὢν. Ἀλέξ. οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν ὦ πάτερ, ὥς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἶμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὥς χρησίμον ἐς τὰ πρᾶγματα οἶμαι εἶναι. Φιλ. πῶς λέγεις; χρησίμον ἐδόκει σοι, τὸ παρῆλθεν σεαυτὸν ἔξαπατηθῆναι σόμενον ὑπὸ τῆς προφητῆς; Ἀλέξ. οὐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρελοι κατεπάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἐτι ἀντίστατο, οἶδ-

οὐδὲ μοι διῶ μάχεσθαι. ὥς
 ἔφ' ὃν ἐκράτου αὐτῷ.
 Φιλ. τίτων ἐκράτησας σύ
 γε ἀξιωμαχὸν ἀνδρῶν, ὅς
 δειλοῖς ἀεὶ σωλιώχης,
 τοξάρια, καὶ πελτάρια,
 καὶ γέρεα οἰσύνει. ποσειδά-
 μῳις; Ἑλλώων κρατεῖν
 ἔργον ἴδ', Βοιωτῶν καὶ Φω-
 κίαν καὶ Αἰθιοπίαν, καὶ
 τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικὸν,
 καὶ τὴν Θεσσαλίαν ἰσ-
 τῶν, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀ-
 κοντιστὰς, καὶ τὸ Μαν-
 τινέων πελτασικόν, ἢ Θρά-
 κας, ἢ Ἰλυριοὺς, ἢ τὴν
 Παίονας χειρώσασθαι, ταῦ-
 τα μεγάλα; Μήδων δὲ,
 καὶ Περσῶν, καὶ Καλ-
 δαίων, καὶ χυσοφόνων ἀν-
 δρώπων, καὶ Ἀβρῶν, οὐκ
 εἶδα ὥς παρὰ σοῦ μύριοι
 μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόν-
 τες, ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς
 χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλ-
 δεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
 ἢ τὸ ξυμμάχῃσι, ἔξικνῆσθαι,
 φυγόντων. Ἀλέξανδ. ἀλλ'
 οἱ Σκύθαι γε ὅτι πάντες,
 καὶ

vnus viribus nostris ha-
 ctenus resistit, quippe
 hac sola opinione ducti,
 qd' aduersus Deum sibi
 esset praeliandum. P H I.
 Quos tu igitur tanto co-
 natu dignos, vsque vici-
 sti? qui cum timidis illis
 arculis, peltariis, ac ger-
 ris vimineis pugnare so-
 litis semper congressus
 es? Atqui Græcos armis
 domare, Bæotios, Pho-
 censes, Athenienses, &
 id genus alios operis fue-
 rat strenui atque magni-
 fici. Arcadū insuper su-
 stinere armaturam, equi-
 tatum Thessalum, Eleo-
 rum iaculatores, Man-
 tineos peltis instructos,
 aut cum Thracib. Illy-
 ricis, Pæonibusue manū
 conferre, operosum
 profecto atque arduum
 id fuisset inprimis. Cæ-
 terum Medos, Persas &
 Chaldaeos delicatos ac
 plurimo auro cōspicuos,
 non satis compertum ha-
 beo, quonam modo an-
 te te, duce Clearcho mil-
 le viri bello adorti ex-
 pugnarint, fœde in fu-
 gam actos antequam ad
 manus ventum fuisset.
 A L. At vero Scythæ pa-

ter, & Indici elephantes
res sunt non vsque adeo
abiectione & contemptibi-
les. Et tamen neque cō-
citatis intrer ipsos inte-
stinis odiis, neque per
proditionem mihi venū-
dari passus sum victoriā
Sed neque deieravi vn-
quam, aut per nugas a
pollicito recessi, fidemq;
solui victoriæ gratia. Ad-
de, quod & Græcos ali-
os sine sanguine in dedi-
tionem accepi, Theba-
nos autem fortassis ipse
audisti, quomodo aggres-
sus fuerim. ΡΗΙ. Noui
hæc omnia ex Clito, quē
tu inter epulas, eo quod
nomen meum celebra-
ret, & meas res gestas
cum tuis conferre aude-
ret, traiecit per corp⁹ te
lo, tum iugularas. Tu
vero & Macedonicā chla-
mydem abiiciens, can-
dyn, Persicum amictum,
recepisti (vt aiunt) & rīa-
ram rectam. Vt ne inte-
rim commemorē, quod
a Macedonibus, viris ve-
ique liberis, adorari de-
bere te, in animū duxe-
ris. Et qui, quod maxi-
me omnium erat ridicu-
lum, hominum abs te vi-

δο-

καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες.
οὐκ ἐγκαταφρόνῃτον τι
ἔργον. καὶ ὅμως οὐ δια-
σήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προ-
δοσίαις ἀνούμενος τὰς
νίκας, ἐκράτου αὐτῶν.
οὐδ' ἐπαύρησα πώποτε,
ἢ ὑποχώμεις ἐψευτά-
μινα, ἢ ἄπιστον ἔπραξα
τι τοῦ νικῆν ἔνικα. καὶ
τοὺ Ἑλλήνας δέ, τοὺς μὲν
ἀναιματὶ παρέλαβον. Θη-
βαίους δέ ἴσως ἀκούεις
ὅπως μέτῃλθον. Φιλ. οἶ-
δα ταῦτα πάντα. Κλεῖ-
τος γὰρ ἀπήγγελλέ μοι,
ὅν σὺ πρὸ θορατίῳ διελά-
σας μεταξὺ δειπνῶντα,
ἐφόνευτας, ὅτι με πρὸς
τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέ-
σαι ἐτόλμησι. σὺ δὲ καὶ
πρὸ Μακεδονικῷ χλα-
μύδα καταβαλὼν, κἀν-
δρω ὧς φασι μετινέδης,
καὶ τιάραν ὀρθρῶν ἐπέδου,
καὶ προσκυβεῖσθαι ὑπὸ
Μακεδόνων, ὑπ' ἑλευθέ-
ρων ἀνδρῶν ἡξίους· καὶ τὴν
πάντων γελαστότατον, ἐμί-
μου

μου τὰ πρὸ νικημένων.
 ἔω γὰρ λέγειν ὅσα ἄλ-
 λα ἔπραξας, λέουσι συγ-
 κατακλιῶν πεπαιδευμέ-
 νους ἀνδρας, καὶ γάμους
 τοιούτους γαμῶν, καὶ
 Ἡφαισίωνα ὑπεραγαπῶν.
 ἐν ἐπὶ ἡνέστα μένον ἀκού-
 σας, ὅτι ἀπέχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
 λῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ πρὸ θυγα-
 τέρων ἐπιμελίδης. βασι-
 λικὰ γὰρ ταῦτα. Αλέξ.
 τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὃ πά-
 τερ οὐκ ἐπαινῆς, καὶ τὸ
 ἐν Οξυδράκῃς πρῶτον
 καδαλάδαι εἰς τὸ ἐντὸς
 τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦ-
 τα λαβεῖν τραύματα; Φιλ.
 οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο ὡς Α-
 λέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ποτὲ τὴν βασιλέα,
 καὶ προκινδυνεύειν τοῦ
 στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοι-
 αῦτο ἥκιστα σωφέρεται. δε-
 δς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ-
 ποτε τραυθεῖν, καὶ βλέ-
 πειν

etorum mores imitatus
 es. Tépero mihi, ne me
 morem alia, quæ turpi-
 ter admiseris in leonum
 claustra inclusis doctis
 viris, & nuptiis talibus
 peractis. Quodq; Ephæ-
 sionem plus quam esset
 satis, amaris. Vnum est
 quod solum laudo abs te
 gestum, in Darii vxore
 videlicet, forma præstan-
 te, quia ab illius cōple-
 xu abstinueris, & geni-
 tricis illius, atque filia-
 rum, ne vim paterentur,
 curam susceperis. Re-
 gium certe id opus exti-
 tit, quod tum factitaf-
 se te accepimus. A L E X.
 Quod autem tibi non p-
 batur pater, qđ in Oxy-
 dracis gente Indica, lu-
 bens me in periculū con-
 iecerim, atque acceptis
 plurimis vulneribus, mu-
 ros primus omniū tran-
 filierim P H. Nō probo,
 Alexander. Neque id,
 quia pulchrū esse negē,
 vulnerari quandoque im-
 peratorem, & in subeun-
 dis periculis prætentare
 viam, sed quia ex re
 tua isthac erat minime.
 Siquidem pro deo habi-
 tus, quos, oro, risus præ-

bebas spectatoribus quā
do post acceptū vulnus ,
ab exercitu magno tu-
multu direptus , mœrēs
ac eiulans sanguine flui-
tabas ? Addeque Iupiter
Hammon tanquam præ-
stigiator quispiam , & va-
nus propheta , reus men-
dacii palam tum argue-
batur . Non enim video
qualiter risum contine-
at , qui Iouis filium vide-
rit animū deiicere , & in
desperatione rerum ef-
flagitare medicorū au-
xilia , Denique quum tā
dem iam mortem obie-
ris , quē credas obsecro ,
qui confictam illam ad-
optionem qua Iouis di-
ctus es filius , non carpat
maledictis ? Potissimum
vbi dei istius cadauer
porrectum iacere , turgi-
dum sane , & iuxta ali-
orum corporum morem
contractu suo omnia la-
befactans , aspexerit . Cæ-
terum quod ais Alexan-
der , tibi fuisse conduci-
bile , quo facilius rerum
potireris , id profecto
multū tibi gloriæ ex be-
ne etiā ac strenue gestis
eripuit Nam quanquam
insigniter multa , tamen
diis

πένν σι φοράδῳ τοῦ πε-
λέμου ἐκκομίζμενον , αἰ-
ματι ξέμενον , οἰμάζον-
τα ἐπὶ τῷ τραύματι ,
ταῦτα γέλωσ ἡ τοῖς ἐ-
ρῶσι . καὶ ὁ Ἀμμων , γέ-
ως , καὶ ψευδόμενός ἡ-
λέγχετο , καὶ οἱ προφῆ-
ται , κέλακας . ἢ τίς οὐκ
αὖ ἐγέλασεν , ὁρῶν τὸν
τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυ-
χοῦντα , δειόμενον τῆς
ἰατρῶν βοηθεῖν ; νῦν μὲν
γὰρ ἐπὶ τῇ ἡδὴ τέθνηκας ,
οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι
τοὺς πλὴν προσποίησιν ἐκεί-
νῳ ὑπεκρίνομενους , ἐ-
ρῶντας τὸν νεκρὸν . τοῦ
Διὸς ἐκτάδῳ κείμενον ,
μυδῶντα ἡδὴ καὶ ἐξω-
δικότα , κατὰ νόμον
σωμάτων ἀπάντων ; ἄλ-
λως τι , καὶ τὸ χήσι-
μον ὃ ἔφης Ἀλέξανδρῳ
τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν
ἐξადίως , πολὺ σι τῆς
δόξης ἀφηρεῖτο τῆς κα-
τορδουμένων . πάν γὰρ ἐ-
δοκας ἐνδίδεσθαι , ὑπὸ τοῦ
γίγναι

γίνεσθαι δοκού. Αλέξανδρ.
 οὐ ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἀν-
 δρες οὗτοι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ'
 Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐ-
 γάρμῳ τιθέασί με. καὶ
 τοὶ πᾶν Ἀοργον ἐκείνῳ
 οὐδ' ἐτέρῳ ἐκείνων λα-
 βόντες, ἐγὼ μόνος ἐχει-
 ροῦμαι. Φιλίπ. ὁρᾷς
 ὅτι ταῦτα ὡς ὑὸς Ἀμ-
 μωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ
 καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις
 σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰχμῶν
 ὃ Αλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύ-
 φον Ἀπομαθήσῃ, καὶ γνά-
 σῃ σεαυτὴν, καὶ σωῆς ἦδη
 νικητὸς ὢν;

Αχιλλεύς καὶ
 Αντιλόχου.

Οἷα πρὸς Ἀχιλλεὺ
 πρὸς τὸν Οδυσσεῖα σοὶ εἴ-
 ρεται περὶ τοῦ θανάτου,
 ὡς ἀγένη καὶ ἀνάξια τῶν
 διδασκάλων ἀμφῶν, Χεί-
 ρωνος τε καὶ Φοίνικος. ἢ
 κροῦμαι γὰρ ὅποτε ἔ-
 φης βούλει εἰπάμενος
 ὢν,

diis longe inferiora age-
 re visus, vacillare ob hoc
 iudicatus es, & tota ra-
 tione deficere. A. Haud
 quaquam de me isthuc
 sentiunt mortales. Sed
 cum Hercule me & Bac-
 cho conferunt, veluti
 æmulum, parique cum
 illis gloria certantem.
 Nam & Aornum, a neu-
 tro etiam illorum armis
 subactum, ego facile ce-
 pi. P H I. Etiamdum vi-
 deris ista ut Hammonis
 filius dicere? quādo nec
 Baccho quidem cedis,
 aut Herculi, sed nec eru-
 bescere nosti Alexan-
 der, solitamue dedisce-
 re arrogantiam, te ipsum
 deinde noscere, vel iam
 tandem sapere, etiam si
 ferius, ubi fato occu-
 bueris.

Antilochi & Achil-
 lis.

Quænam sunt illa A-
 chilles, quæ tu Vlyssi iā
 primum commemoran-
 do in mortem executus
 es, ut minime generosa,
 ac Chirone atque Phœ-
 nice, quibus tu aliquan-
 do usus es præceptorib.

L 5 parum

parum digna. Audiui. n. magis ex re tua futurum tibi videri si velis agricolæ mun⁹ obiēs, inopi cui nec vict⁹ suppetat, locos operam, quā vt omnib. vita functis domineris. Quasi rudis quidam plebeius, ex media Phrygia ortus, atque immodico insuper etiam vitæ affectator diceret ferendum forte id esset, atque condonandum nonnihil rusticitati. Verum ex Peleo prognatum, & ex omni herouū numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de se ipso descendere opinione, fœdū sane atque pudendū inprimis, deniq; iis quæ in vita strenue gesseris equidem haud scio quō ista conueniant. Nā dum in Pythio regnare tibi ad senectā vsque licuisset, citra gloriam tamen, tu gloriosam oppetere mortem maluisti, quāpotiri regna. A c. At o Nestoris filii, nondum etiam tum feceram rerum earū periculum, & quid cui præferrem ignorans gloriosam

ὦν, διητεύειν παρὰ τινι τῆς ἀκλήρων, ὥ μὴ βίωτος πολὺς εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῆς νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὐκ ἀλγυνῇ τινα φεύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωνος ἴσως ἐχελῶ λέγειν. τὸν Πηλέως δὲ ἦεν ἢ φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, τὰ περὶ αὐτοῦ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὰ αἰσχυρῆ, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ ὥς ἔξιν ἀκλειῶς ἐν τῇ φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἔκων πορεύσασθαι τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Ἀχιλλεύς. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἀπειρος ἔτι τῆς ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον κείνων ὁπότερον ἴδω ἀγνοῶν, τὸ δὲ εἶπον κείνο δοξάζειον ποιετίμων τοῦ βίου. νῦν δὲ σωίημι ἥδη, ὥς κείνην

νη μὲν ἀνωφελὲς , εἰ καὶ
 ὅ,τι μάλιστα οἱ ἀνὼ ξα-
 ψωδῆσουσιν . μετὰ νεκρῶν
 δὲ , ὁμοτιμία . καὶ οὔτε
 τὸ κάλλος ἐκείνο ὃ Ἀντί-
 λοχῆ , οὔτε ἡ ἰσχυρὸς πά-
 ρισσι , ἀλλὰ κείμεθα ἄ-
 παντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ
 ζόφῳ ὅμοιοι , καὶ κατ'
 οὐδέν ἁλλήλων διαφέ-
 ροντες . καὶ οὔτε οἱ τῆς
 Τρώων νεκροὶ διδασί με ,
 οὔτε οἱ τῆς Ἀχαιῶν δι-
 ραπεύουσιν . ἰσηγορία
 δὲ ἀκριβὲς , καὶ νεκρὸς ὁ-
 μοιος , ἢ μὲν κακὸς , ἢ
 δὲ καὶ ἐαδὸς . ταῦτά με
 ἀνιᾶ , καὶ ἄχθομαι , ὅ-
 τι μὴ θνήσκω ζῶν . Ἀν-
 τίλο . ὅμως τί οὐκ αὖ
 τις πᾶσι τοῖς Ἀχιλλεῦ ;
 ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύ-
 σει , πάντας ἀποθνήσκειν
 ἅπαντας . ὥς τε καὶ ἐμ-
 μύειν τῷ νόμῳ , καὶ μὴ
 ἀνιάδαι τοῖς διατεταγ-
 μένοις . ἄλλως τε , ὅρῳς
 τῆς ἱταίρων ὅσοι περὶ σέ,
 ἔσμεν εἶδε ; μετὰ μικρὸν
 δὲ

lam hanc infelicem pro-
 ponebam vitæ. Atqui se-
 ro iam tandem intelligo-
 quam egerim prudenter.
 Apud viuos enim reperi-
 es forte, qui res bene ge-
 stas celebrent literarum
 monumentis, sed hic a-
 pud manes non video ὅ
 frugiferum opus effece-
 rim, vbi vnus est honos
 omniū. Sed neque vires
 iā assunt corporis Anti-
 aut forma, interciderūt
 omnia, pari rerum statu
 visuntur omnia, nullum
 sapientiz, aut alterius
 rei discrimen est. Adde-
 quod nulli iam ex Troia-
 norum mortuis formi-
 dabilis sum, nemini græ-
 corum venerandus, pror-
 sus omniū de mortuis
 existimatio est, siue bo-
 ni fuerint siue improbi.
 Hæc sunt quæ me angūt
 & misere sollicitant, &c
 ob quæ doleo, quod non
 potius loco operas & vi-
 uo. A C H. quid agat qui
 spiam? quando sic natu-
 ra comparatum est, vt
 omnes prorsum cogantur
 semel vitā relinque-
 re, quæ lex cum in vni-
 uersum iā obtinuit, nec
 abrogari vllō modo que-
 ritur

at, patienter hanc feras oportet. Cæterum aspicite nos, quotquot penes te sumus, denique & Vlysses quoque post pusillum adueniet. Vnde solatium tibi merito afferet societas, id quod & aliis in rebus plerumque vsu venire solet. Non enim solus videris in hæc mala cōiectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios plerosque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidē (ni fallor) haudquam in vitā videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indigos mittat, vt illis pro mercede seruiant. A C H. Sociorū hæc quidem admonitio est, verum haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autē & vestrū vnumquenque ita affici, etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis. A N T. Non equidem Achilles, sed longe tibi præstamus quippe q̃ intelligimus quā sit inutile,

δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παρὰ μὲν Διὶ καὶ ἡ κοινὴ τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὅρῳ τὸν Ἡρακλῆα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστὰς ἀνδρας; οἳ οὐκ αὖ ὅμαι δέξαντο ἀνελθεῖν, εἰ τις αὐτοὺς ἀναπέμψῃ πεισύνοντας ἀκλήροισι καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς. ἑταιρική μὲν ἡ παραινέσις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῆς περὶ τὸν βίον ἀνὰ. ὅμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτην χεῖρους ἐσέ, καδ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Ἀντίλοχος. οὐκ. ἀλλ' ἀμείνους ὦ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνωφελές τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ, τοῖς

ταῦτα εὐχόμενοι.

Διογένης καὶ Ἡρα-
κλέους.

Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός
ἐστι; οὐμνησὶ ἄλλος μὲν
τὸν Ἡρακλέα. τὸ τρέξον,
τὸ ῥόπαλον, ἢ λεοντὴν, τὸ
μέγιστος, ὅλος Ἡρα-
κλῆς ἐστίν, εἴτα τέθνη-
κε Διὸς υἱὸς ὢν; εἰπέ
μοι ὦ καλλίνικα, νεκρὸς
εἶ; ἐγὼ γὰρ σοὶ ἔδυσον ὑ-
πὲρ γῆς, ὡς διεῖ. Ἡρα-
κλῆς. καὶ ὁρῶνς ἔδυσεν.
αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς
ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σιω-
πεῖ, καὶ ἔχει καλλίσφυ-
ρον ἥβην. ἐγὼ δ' εἶδα-
λον ἐμὲ αὐτοῦ. Διογέ-
νης. πῶς λέγεις εἶδα-
λον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνα-
τὸν ἔξ ἡμισείας μὲν τι-
να θεὸν εἶναι; τεθναῖαι
δὲ πῶς ἡμίσει; Ἡρακλῆς.
ναί. οὐ γὰρ ἐκείνος τέθνη-
κεν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν
αὐτοῦ. Διογ. μανθάν-
ω, ἀντανδρὸς σὲ πῶς
Πλού

tile, de iis rebus verba
facere. Silere enim & æ-
quo animo sustinere om-
nia, quæ accidunt, datū
nobis est, ne tibi affectu
isto similes ipsi quoque,
ridiculi omnibus merito
videamus.

Diogenis & Hercu- lis.

Nunqd Hercules hic
est? Haud quisquam me
hercule alius, arcus, cla-
ua, pellis leonina, mag-
nitude ipsa, totus deniq;
Hercules est. Igitur e vi-
ta decessit, qui Iouis e-
rat filius? Dic quæso o
victoriose mortuus ne
es? Ego enim cum terræ
superessem, tibi haud se-
cus quā deo sacrificavi.
H. R. Recte quippe sa-
crificasti. Hercules enim
ipse in cælo vna cū diis
immortalibus consistit,
Hebem apud se habens
cruribus formosissimam
Ego vero q te alloquor,
sua sum vmbra. D I O G.
Quidnam dicis amabo?
vmbra ipsius dei? Fie-
ri enim potest, altera es-
dem ex parte deum esse,
altera vita decessisse? H.
Vti-

Vtique Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipsius sum. D i. Intellego rem, Te utrum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. H e r. Sic res se habet. D i o. Quo pacto igitur callidissimus cum sit Aeacus, te nequaquam illum esse non novit, sed admisit tanquam supposititiū Herculem. H e. Quoniam ille ipse esse videor. D i o. Vera autumas, nam ita per similes es, ut si ille ipse sis. Caueas igitur ne cōtra sit ut tu quidem Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebem in uxorem duxerit. H e r. Audax nimium es atque loquax: & nisi a scommatibus, quæ in me iacis, abstinueris, senties quamprimū qualis dei imago sim, arcus enim nudus est atq; paratus. D i o. Cur autem pe cætero te timeā, quū semel mortuus sum? Sed per tuum Herculem dic quæso, dum ille vivebat, eras ne vna cum ipso, & tunc imago existens, aut vnus

Πλούτωνι. παρέδωκεν αὐτὸν ἑαυτοῦ. καὶ σὺ νῦν αὐτὸν ἐκείνου νεκρὸς εἶ. H e r. τοιοῦτό τι. Διογ. πῶς οὐκ ἀκριβὲς ὧν ὁ αἰακὸς, οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκείνον, ἀλλὰ παρεδέξατο υποβολιμαῖον H e r κ λ έ α παρὸντα; H e r κ λ. ὅτι ἐόκειν ἀκριβῶς. Διογ. ἀληθῆ λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ ὥστε αὐτὸς ἐκείνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ὅσι. σὺ μὲν εἶ ὁ H e r κ λ έ s, τὸ δὲ εἶδωλον γιγάμηνκε τῷ H e b e i ω ὅππότε τοῖς θεοῖς. H e r κ λ. θεαοὺς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ πάσης σκώπῃων ἐς ἐμὲ, εἴση αὐτίκα οἷον θεοῦ εἶδωλόν εἰμι. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον. Διογ. ἐγὼ δὲ, τί αὖ ἐτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τιθηνῶς; ἀτὰρ εἰπέ μοι πρὸς τοῦ σοῦ H e r κ λ έ ο υ s, ὅπποτε ἐκείνος ἔζη, σιωπῆς αὐτοῦ, καὶ τότε εἶδωλον ὧν; ἢ εἰς μὲν ἦτε πρὶ τὸν βίον, ἐπεὶ δ' αὖ

ἂν ἀπιδάμεντι, διατριβέ-
 ντις, ὃ μὲν ἐξ θεοῦ ἀπέ-
 πιατο, σὺ δὲ τὸ εἶδον,
 ὡς εἰς ἡμῶν, εἰς ἡδου
 παύει; Ηρα. ἐχρῶ μὲν
 μὴδ' ἀποκρίνεσθαι πρὸς αὐ-
 θρα, ὅπτινδεις ἐρεχλουῶ-
 τα. ὅμως δ' οὐκ καὶ τοῦτ'
 ἀκουσιν. ὁ πόσον μὲν Ἀμ-
 φιτρύωνος ἐν πρὸς Ηρακλεῖ
 ἡμῶν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ
 εἰμὶ ἐγὼ ἐκείνου πάν. ὃ
 ἢ ἡμῶν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρα-
 νῷ σώεσι τοῖς θεοῖς. Διο.
 παφῶς νῦν μανθάνω.
 δύο γὰρ φῆς ἔτι κεν ἡ Ἀλκ-
 μώνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ηρα-
 κλέας, τὸν μὲν ὑπὸ Ἀμ-
 φιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ
 τοῦ Διός. ὥς ἐλελή-
 θητε δίδυμοι ὄντες ὁμο-
 μήτριοι. Ηρακλ. οὐκ ὦ
 μάται. ὃ γὰρ αὐτὸς ἄμ-
 φω ἡμεν. Διογ. οὐκ ἔστι
 μαθεῖν τούτο ῥάδιον, σω-
 θέτους δὲ ὄντας Ηρακλέ-
 ας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὡς ἴσ-
 ποκένταυρος τις ἦτε, εἰς
 ἐν συμπεφυκότες, ἢ ἀνθρώ-

φας

vnus quidem eratis in vi-
 ta: posteaquam autem e-
 vita decessistis separati,
 ille quidem ad deos im-
 mortales aduolauit, tu
 vero umbra, vt dignum
 videtur, ad inferos adue-
 nisti? H E R. Et si fas e-
 quidem foret, nequaquam
 respondere viro σοφιστῇ
 ce percunctanti. attamē
 aures quoq; ad hos por-
 rigas. Quicquid enim
 Amphitryonis in Hercu-
 le erat id ipsum morte af-
 fectum est, quod nempe
 ego sum (vt dixi) totū,
 quod autem ex Ioue e-
 rat, cum diis immorta-
 libus conuersatur. D I.
 Perspicue nūc intelligo,
 autumas enim eadem vi-
 ce Alcmenam duos pepe-
 risse Hercules, vnū qui-
 dem ex Amphitryone,
 alterum vero ex summo
 Ioue, ex quo factum est,
 vt gemini vnus matris
 utero lateretis. H E R C.
 Nequaquam o insane,
 idē profecto ipsi eramus
 ambo. D I O. Neque ad-
 huc ad intelligendum id
 facile est, duos Hercu-
 les in vnum esse compo-
 sitos, nisi quis diceret,
 vos tanquam Hippocen-

tau-

taurum in vnum fuisse copulatos hominem videlicet, & deum. H E R. An nō & homines eodē pacto ex duobus compositi tibi videntur, animo videlicet & corpore? Vnde qđ prohibet animum quidem ipsum ex summo Ioue natū, adesse cœlo, me vero mortalem ad inferos venisse? D I. Vtique elegāter hæc differuisses, o optime Amphitryoniade, si corpus hac tempestate esses, sed incorporea es imago, itaq; periculum est, te triplicem iam fecisse Herculem. H E R C. Quonam modo triplicem? D I O. Hoc quidem modo, nam si vnus in cœlo existit, tu vero apud nos imago, corpus autem in Oeta, iam in puluerē versum, hæc tria iam sunt, animaduertas igitur velim, quem tertiū corpori esse intelligas patrem. H E. Audax es, atque sophista, sed quod nomen tibi est? D I O G. Diogenis Sinopei imago, ipse autem, per Iouem, minime cum diis immortalibus, sed cum mortuorum o-

primis

προς καὶ Διός. Ηρακ. οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ καλόν ἐστι, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ὡς ἐκ Διός, τὸ δὲ θῆναι τὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νεκροῖς; Διογ. ἀλλ' ὃ βέλτερον Ἀμφιτρυωνιάδῃ, καλῶς αὖ ταῦτ' ἐλεγεις, εἰ σῶμα ἦν, νῦν δὲ ἀσώματον εἶδωλον εἶ. ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἦν ποιήσῃ τὸν Ηρακλέα. Ηρακ. πῶς τριπλοῦν. Διο. ὡδέπως. εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἷτῃ κόνις ἦν γινόμενον, τρία δὲ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ὀπιοήσεις τῷ σώματι. Ηρακ. θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὧν τυχαῖος; Διο. Διογέους τοῦ σινωπέως εἶδωλον, αὐτὸς δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις

τίστοις νεκρῶν σωῆμι, Ομήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν.

timis conuerfor, Homerū atq; huiuscemodi fabulas deridens.

Menippi & Tantalii.

Μενίππου καὶ
Ταντάλου.

Quid eiulas o Tātale, aut quid tuam deploras fortunam, flagno imminens? TANTA. Quoniam siti enecor Menippe. MEN. Vsq; eadeo piger es atque iners, vt nō vel pronus iucumbens bibere noris, vel caua uola hauriens? TANTA. Nihil profecero si procūbam, refugit enim aqua simulatque me propius admoueri senserit, quod si quando hausero, oriq; coner applicare, prius effluxit, quam summa rigem labia. Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridā relinquit. MEN. Prodigiosum quiddam de te narras Tantale, verum dic mihi isthuc ipsum, quorsum opus est bibere quum corpore careas, nā illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Cæterum

Τί κλέεις ὦ Τάνταλε; τί σε αὐτὸν ὀδύρεται, ὅτι ἢ λίμνη εἰσὼς; Τάν. ὅτι ὦ Μενίππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῷ δίψους. Μεν. οὕτως ἄργος εἶ, ὥς μὴ ὀπκύνῃς πιεῖν, ἢ καὶ νῦν Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ; Τάν. οὐδὲν ὄφελος εἰ ὀπκύνῃμαι. φύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπεὶ δὲ ἀπὸ προσπίοντα αἰσθάνεται με. ὡς δέποτε καὶ ἀρύσασαι, καὶ προσπινέγκω τῷ σώματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ διὰ τῆς δακτύλων διαρρέων, οὐκ οἶδ' ὅπως αἰσθίς ἀπολείπει ξηρὰν πλὴν χεῖρά μου. Μεν. τρεῖς ἴσθις τι πάχεις ὦ Τάνταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ δὲν τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν Αὐδιδᾷ πού τίθαπται, ὅπῃτε

M

tu

tu quum sis animus, qui
nam posthac aut sitire
queas aut bibere. T A N.
Atq hoc ipsum supplicii
genus est, vt anima per-
inde quasi corpus sit,
ita sitiāt. M E. Age, hoc
ita habere credam⁹, quā
doquidem affirmas te si
ti puniri. At quid hinc
acerbi tibi poterit acci-
dere? Num metuis ne po-
tus inopia moriāre? At
equidem haud video al-
teros inferos, si quis hos
relinquat, neque locum
alium in quem morte de-
migret quispiam. T A N.
Recte tu quidem dicis,
verum hoc ipsum suppli-
cii genus est, sitire, quū
nihil sit opus. M E N. De-
siris Tantale, & vti ve-
rum tibi fatear, nō alio
potu videris egere quam
veratro mero, nam di-
uersum quiddā pateris,
iis quos canes rabiosi
momorderint, vt qui nō
aquam quemadmodum
ille sed sitim horreas. T.
Ne veratrum quidem re-
cusarim bibere Menippe
si liceat modo. M. Bono
es animo Tantale, certū
habens nunquam fore,
vt vel tu, vel reliquorū
mani-

καὶ πεινῶν καὶ διψῶν ἐδυνά-
το. σὺ δὲ ἢ ψυχὴν, πῶς αὖ ἐπὶ
ἢ διψῶν, ἢ πείνεις; Τάν.
τοῦτ' αὐτὸ ἢ κόλασις ὄν, τὸ
διψῶν μου πῶς ψυχῶν ὡς
σῶμα οὐταν. Μέν. ἀλλὰ τῷ-
το μὲ οὕτω πεινῶντοισιν, ἐπὶ
φῆς τῷ δίδει καλὰ ζῆσθαι, τί
δ' οὐκ οἶσσι τὸ δεινὸν εἶναι; ἢ
δέδιας μὴ ἐνδεῖα τοῦ ποτῆ
ἀποθανῆς; οὐχ ὅρῳ γὰρ ἄλλον
μετὰ τοῦτον ἄδω, ἢ θανά-
τον ἐν τοῦθεν εἰς ἕτερον τό-
πον. Τάν. ἱερῶς μὲν λέγεις.
καὶ τοῦτο δὲ οὐκ μέρος τῆς
καταδίκης, τὸ ὅτι θυμὸν πι-
εῖν, μηδὲν δέουσαν. Μέν.
ληρεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς
ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς,
ἀκράτου γε ἐλλεβορίου καὶ
Δία. ὅς τις τοῦναντίον τοῦ
ὑπὸ τῷ λυπῶντων κυῶν
δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ
τὸ ὕδαρ, ἀλλὰ πῶς δίδωκεν
πεφοβημένος. Τάν. οὐδὲ
τὸν ἐλλέβορον ὦ Μένιππε ἀν-
αίνομαι ποιεῖν, γήροισι μὲν
μόνον. Μέν. θάρσει ὦ Τάν-
ταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
ποτῆς]

πίνεται ἢ νεκρῶν. ἀδυνά-
τον γάρ. καὶ τοι οὐ πάν-
τες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης
διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοῦς
οὐχ ὑπομύοντος.

Μενίππου καὶ
Ερμού.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν,
καὶ καλαὶ ὦ Ερμῆ ; ξενά-
γησόν με νέκλῳ ὄντα. Ερμ.
οὐ χολή· μὲν ὦ Μένιππε.
πᾶσι κατ' ἐκείνο αὐτὸ ὑπό-
βλεπον, ὡς ἐπὶ τὰ διζυῖα,
ἐνθα γάκινθος τέ ἔστι, καὶ
ὁ Νάρκισσος, καὶ Νίρεος, καὶ
Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ε-
λένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλας τὰ
ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Μέν.
ὅσα μόνον ὀρεῶ, καὶ κρηνία,
αἶψ' σαρκῶν γυμνά, ὅμοια
τὰ πολλά. Ερμ. καὶ μὲν
ἐκείνὰ ἔστιν, ἀ πάντες οἱ
ποιοῦνται θαυμάζουσι τὰ
ὅσα, ὧν σὺ ἔοικας, κα-
ταφρονεῖν. Μέν. ὅμως
πῶς Ελένῳ μοι δειξόν.
οὐ γὰρ αὖ διαγνοίην, ἔγω-
γε.

manium quispiam bibat
Nec. n. fieri potest, quā
quam non omnibus quē
admodū tibi, pœna adju-
dicata est, ut sitiant, a-
qua illos non expectate.

Nenippi & Mercu-
rij.

At ubinam formosi il-
li sunt, ac formosæ Mer-
curij? ducito me doceto-
que, ut pote recens huc
profectum hospitem. M.
Haud mihi licet per oculum
Menippe, quia tu ist
huc ipse e loco dextror-
sum oculos defleat. Il-
lic & Hyacinthus est, &
Narcissus ille, & Nireus,
& Achilles, & Tyro,
& Helena, & Leda, bre-
uiter quicquid est vete-
rum formarū. M. Equi-
dem præter ossa nihil vi-
deo, caluariasque carni-
bus renudatas, inter quæ
omnia nihil sit omnino
discriminis. M. Atqui
hæc sunt quæ poetæ cum
ceteri mirantur ac celebrant,
ossa scilicet quæ tu vide-
ris contemnere. M. At
Helenam saltem mihi
commonstra, nam ipse
quidem haud queam di-
gnos-

noscere. M. v. Hæc videlicet caluaria, Helena est. M. v. Et huius scilicet ossis gratia, mille naues ex vniuersa Græcia actio delectu, sunt impletae, tantaque tum Græcorum, tum Barbarorum multitudo confluit, tot urbes sunt euerse? M. v. Caterum Menippe non vidisti mulierem hanc viuat, quod si vidisses, forsitan diceres tu quoque, vitio dandum non esse, pro tali muliere diu tolerare labores. Alioqui si quis flores etiam arefactos marcidosque contempletur, posteaquā coloris decus abiecerint, deformes nimirum videantur. Ac iidē donec florent coloremque obtinent, sunt speciosissimi. M. v. Proinde illud iam demiror Mercuri, si Græci non intellexerunt sese pro re usque adeo momentanea, quæque tam facile emarcesceret, elaborare. M. Haud mihi vacat tecum philosophari, quare delecto loco ubicunque velis, prosterne temet ac recumbe, mihi iam alix sunt traducendæ umbræ.

Αεα-

γε. Ερμ. τουτὶ τὸ κρυόν ἡ Ελένη ὄν. Μέν. εἴτα αἱ χίλιαι νῆες διὰ τῆτο ἐπληρώθησαν ὅς ἀπάτης τῆς ἐλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεισον Ἕλληες τι καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὃ Μένιππε ζῶσαν τὴν γυναικα. ἔφησ γὰρ αὐ καὶ σὺ ἀνιμέσῃστον εἶναι, τοίη δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἀλγέα πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ αὐτὴν ξηρὰ ὄντα, εἰ τις βλέπῃ, ἀποβελήκοντα τὴν βαφίαν, ἀμυρεφα δηλονότι αὐτὴν δόξει. ὅτε μὲν τοι αὐτῇ, καὶ ἔχει ἢ χροιάν, κάλλισά ὄν. Μέ. οὐκ οὐὖ τοῦτο ὃ Ερμὴ θαυμάζω, εἰ μὴ σιωπῆσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥαδίας ἀπαρθοῦντος ποιοῦντες. Ερ. οὐ χολή μοι ὃ Μένιππε συμφίλοσοφῆν σοι. ὥς ἐὶ ὅπλιζάμηνος τόπον, ἔνθα αὐ ἐθέλης, καί σο καταβαλὼν σεαυτὴν. ἐγὼ δὲ, τῶν ἄλλων νεκρῶν ἤδη μετελεύτομαι.

Αἰα-

Αἰακῆ, Πρωτεσίλαου,
Μενελάου, καὶ Πάρι-
δος. Αἰ.

Acaci, Protefilai,
Menelai, ac Pa-
ridis.

Τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε
πλὴν Ελένην ὀφροσπισών; Πρ.
ὅτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακὲ ἀπέ-
θανον, ἡμιτελῆ. μὲν γὰρ δόμον
καταλιπόν, χίεραν τε πλὴν νεό-
γαμον γυναικα. Αἰ. αἰτίῳ
τοίνυν τῷ Μενέλαον, ὃς τις ὑ-
μᾶς ὑπὲρ ἰοιῶντις γυναικὸς
ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. ὦ
λέγεις. ἐκείνου μοι αἰτιαλέον.
Μενε. οὐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ δικαιότερον τὸν Πάριν,
ὃς ἐμοῦ τῷ ξένου πλὴν γυναι-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ῥῆστο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ
οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιος ἄγχιστος, τοσού-
τοις θανάτῳ αἰτίος γεμνημέ-
νος. Πρω. ἄμεινον οὕτω. σὲ
τογαρεῦν ὦ δύσπαρι, καὶ ἀφῆ-
σω ποιεῖς ὑπὸ τῷ χειρῶν. Πά.
ἀδικοι ποίων ὦ Πρωτεσίλαε.
καὶ ταῦτα, ὁμότιχρον ὅλα σοι.
ἐσθλὸς γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ
τῷ

Quamobrem, Prote-
filae in Helenā irruens,
strangulas illam? P r o.
Quia huius causa Aea-
ce, imperfecta quidem
domo relicta, & vidua
uxore quam nuper duxi,
reddita, mortuus sum.
A e a. Accusa igitur Me-
nelaum, qui vos omnes
pro tali coniuge recupe-
randa, contra Troiā du-
xit. M e n. Nequaquam
me, sed multo iustus Pa-
ridem, qui hospiti mihi,
uxorem contra omne ius
eripuit. Hic enim non
modo abs te, verum ab
omnibus tum Græcis tū
Barbaris merito strangu-
lari debebat, ut qui tam
multis, mortis causa ex-
titerit. P r o t. Melius
hoc. Proinde male nomi-
nate Pari, nunquam te
dimittam e manib. P a.
Iniuriam adeonum facis
Protefilae, idque eo ma-
gis, quod eandem tecum
artem exerceo. Nam &
amori etiā deditus ipse
sum, & ab eodē deo qua-
si vincus teneor. N o n

autē quod quædam sunt
quæ inuitis nobis gerun-
tur, & nescio quis deus
nos ducit, quocunque i-
psū placet, atq; impossi-
bile est, illi repugnare.
P. R. O. Recte dicis. Vti
nam igitur Cupidinem
ipsum hic comprehende-
re mihi liceat. A. E. At
ego etiam pro Cupidine
tibi respōdebo, quæ ista
videntur. Sic enim ille
dicet, Sese quidem Pari
di fuisse fortassis causam
amandi, sed mortis cau-
sam tibi fuisse neminem
aliū, quam te ipsum,
Protesila. qui clam vxore
nuper ducta, postquam
appropinquabaris Tro-
adi, ita omni contempto
periculo, & velut despe-
ratus ante reliquos om-
nes in litus exilisti,
gloriæ nimirū cupidus,
propter quā & primus,
in egressu nauis occisus
fuit. P. Proinde & ego
pro me ipso, tibi, Acace,
respondebo, multo iusti-
ora, quam tu. Neque
enim ego mihi horū cau-
sa fui, sed fatū, & quod
iā inde ab initio ira præ-
destinātū fuerat. A. Pro-
be, qd ergo istos accusas?

Me-

τὸ αὐτὸ δεῶν κατέρχημαι.
οἶδα δὲ ὅς ἀκούσιόν τί ἐστι,
καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει
ἐνθα αὖ ἐθέλη, καὶ ἀδυνά-
τον ὅτιν ἀντιτάττειν αὐ-
τῷ. Πρω. εὐ λέγεις. εἴθε
οὐ μὲν μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα
λαβεῖν δυνατὸν ἴδω. Αἰ. ἐγὼ
σοι καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀπο-
κρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει
γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ἔρως τῇ
Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αὐ-
τίος, τοῦ θανάτου δὲ σοι,
οὐδένα ἄλλον ὢ Πρωτεσί-
λαε, ἢ σεαυτὸν, ὃς ἐκλα-
δόμενος τῆς νεογάμου γυ-
ναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθαι
τῇ Τρωάδι, οὕτω φιλοκην-
δύως καὶ ἀπονενοημένος
προεπέδησας ἢ ἄλλων,
δόξης ἐραδὲς, δι' ἣν πρῶ-
τος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθαν-
ες. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἑμαυ-
τοῦ σοι ὢ Αἰακὲ ἀποκρινού-
μαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ
τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ μοῖρα,
καὶ τὸ ὅς ἀρχῆς οὕτως ἐπι-
κεκλῶσθαι. Αἰ. ὅρῳ δὲ. τί
οὐ μὲν τούτους αἰτιᾷ;

Μέ

Μενίππου καὶ
Αἰακοῦ.

Menippi & Aeaci.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὦ
Αἰακέ, φειγήσῃ μοι τὰ
ἐν ᾧδου πάντα. Αἰ. οὐ ξά-
διον ὦ Μένιππε ἅπαντα.
ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη
μαίδανι. οὗτοσὶ μὲν, ὅτι
Κέρβερός ἔστιν, οἶδα, καὶ
τὴν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε
διεπέρασι, καὶ τὴν λίμνῳ,
καὶ τὴν Πυριφλεγέθοντα ἤ-
δη εἰσάρακας ἐσιών. Μέν. οἶ-
δα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυ-
λωρεῖς. καὶ τὴν βασιλέα ἐί-
δον, καὶ τὰς Εἰρινῆς. πῶς
δ' ἀνθρώπους μοι πῶς πά-
λαι δέϊξον, καὶ μάλις πῶς
ἐπισήμους αὐτῶν. Αἰ. οὐ-
τος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος
δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδο-
μεύς πλησίον. ἔπειτα Ο-
δυσσεύς, ἔπειτα Αἴας, καὶ Διο-
μήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλ-
ληνῶν. Μένιππος. βαλεῖ
Ομηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψω-
διῶν τὰ κεφάλαια χα-
μαὶ ἔρρηπται, ἀγνοῶσα,
καὶ

Per Plutonem, o Ae-
ace, expone mihi, quæ-
so, hic quæ apud inferos
sunt, omnia. A. Haud
facile, Menippe, omnia.
Verum quæ summatim
& veluti per capita indi-
cari possunt hæc accipe :
Hic quidem, quod Cer-
berus sit, nosti. Deinde
& portitorem huc nosti,
qui te traiecit, præterea
& lacum, & Pyriphleg-
thontem iam vidisti, cū
ingressus es. M. Noui
hæc, & præterea te quo-
que, quod hic in vestibulo
sedes, atque aditum
obseruas. Etiam regem
ipsum vidi, & Furias.
Homines vero priscos,
quæso, ostende & maxi-
me eos, qui inter cæteros
nobiliores fuerunt. A. Hic
quidē Agamemnon
est, ille autem Achilles.
Rursū hic Idomeneus,
qui propius assidet. post
hunc Vlysses, deinceps
Ajax & Diomedes, &
cæteri graecorum præsta-
tissimi. M. N. Papæ Ho-
mere, ut ibi Rapsodiarū
tuarum capita, humi p-
iecta iacent, ignobilia

atque obscura, cinis ac pulvis omnia, & nugæ meræ, denique vere, ut abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aeace, quis nā est? **A. E.** Cyrus est. Ille autē Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autē Midas, & deinceps ille Xerxes. **M. E.** Et te, o scelestè, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes naui bus traicere affectantē? Qualis vero & ipse Cræsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Aeace, permitte, ut demulceam caput, inflicto colapho. **A.** Nequaquā. Comminueres enim ipsi caluariam, muliebris ac fragilis adeo cū sit. **M.** At certe tamē amplexabor illum, ut pote semivirum ac mulierosum plane. **A. E. A.** Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? **M. E. N.** Per Iouem etiam. **A. E. A.** Primus eni hic tibi Pythagoras est. **M. E. N.** Salve Euphorbe, siue Apollo, siue deniq; quodcunq; voles. **P. Y. T.** Ita sane, & tu utiq; **M.**

M. E. N.

καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμεινῶν ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ ὁ Αἰακὲ, τίς ὅστις; **Αἰ.** Κῦρὸς ὅστις. οὗτος δὲ Κρῆσος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκείνος δὲ, Ξέρξης. **Μέν.** εἴτα σὲ ὁ κάταρμα ἡ Ἑλλάς ἐφριπτε, ζυγνύοντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ἑρῶν πλεῖν ὀπίσθιμουῦντα; ἄσος δὲ καὶ ὁ Κρῆσος ὅστις; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὁ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κῆρξος ὀπίσθινον. **Αἰα.** μηδαμῶς. διαδρεύσεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. **Μένιπ.** οὐκοῦν ἀλλὰ προσπύζομαι γε πάντως ἀνδρογυνῶν ὄντι. **Αἰα.** βούλει σοὶ ὀπιδείξω καὶ πρὸ σοφούς; **Μένιπ.** νῆ Δία γι. **Αἰα.** πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ὅστις. **Μένιπ.** χαῖρε ὁ Εὐφορβε, ἡ Ἀπολλων, ἢ ὅ, τι αὐτὸν ἐθέλῃς. **Πυθ. νῆ, κῆσὺ γι ὁ Μένιππτι.**

Μέν.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μνη-
 ρός δέ σοι; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρε ἰδῶ, εἴτι σοι
 ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμους ὄγαθέ.
 ὥς οὐ τοῦτό σοι ἐδώδι-
 μον. Πυθ. δὲς μόνον, ἄλ-
 λα παρὰ νεκροῖς δόγματα.
 ἔμαθον γὰρ, ὥς οὐδὲν ἴσον
 κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ το-
 κίων ἐσθλάδι. Αἰα. οὗτος
 δὲ Σόλων ὁ Εὐκλείδου.
 καὶ Θαλῆς ἐκείνος. καὶ
 παρ' αὐτῶν, Πιττακός, καὶ
 οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάντες
 εἰσιν, ὥς ὀρέας. Μέν. ἄλ-
 ποι οὗτοι ὦ Αἰακὲ μόνον, καὶ
 φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ
 ἀποδοῦ πλεός, ὥσπερ ἐκρυφί-
 ας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταί-
 ταις ὅλος ἐξυβηκῶς, τίς
 ὄσιν; Αἰα. Εμπεδοκλῆς ὦ
 Μένιπτι, ἡμίφθορος ὑπὸ τῆς
 Αἴτνης παρών. Μέν. ὦ χαλ-
 κῶπου βέλτιστε, τί παθὼν
 σαυτὸν ἐς τὸν κρατῆρας ἐπέ-
 βαλες; Εμ. μελαγχολία
 τίς ὦ Μένιπτι. Μέν. οὐ
 μὰ Δία, ἀλλὰ κενυδοξία,
 καὶ

MEN. Quid? an nō am-
 plius aureū istud femur
 habes? PYTH. Non,
 sed age cedo, si quid mā-
 ducabile tibi habet pera
 ista. M. Fabas habet, qua
 re nihil hic est, quod tu
 manducare queas. PY.
 Da modo. Nā hic apud
 manes alia dogmata at-
 que instituta didici, nem-
 pe quod nihil hic inter
 se similes sunt, fabæ &
 patrantium testiculi. A.
 Porro hic Solon est, fili-
 us Execestidis. præterea
 ille Thales, & iuxta ip-
 sos Pittacus, & cæteri
 illi, septem autē omnes
 sunt, ut vides. M. A. La-
 ti hi sunt Aeace, soli at-
 que alacres præter cæte-
 ros. Sed hic oppletus ci-
 nere, tanquam subcine-
 ricus panis aliquis, hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruesfactus, quis nā est?
 A. E. Empedocles, M. E.
 semicoctus ab Aetna mō
 te huc profectus. M. O
 xripes optime, quid ob-
 secro acciderat tibi; cur
 te ipsum in crateres Aet-
 næ iniiceres? E. M. Infa-
 nia quædam, Menippe.
 M. E. Non per Iouē, sed
 inanis quædam gloriæ
 M 5 affe-

affectatio, & fastus, &
 multa dementia. Hæc te
 conflagrare fecerūt, vna
 cum ipsis crepidis, cum
 dignus minime esses. Ve
 runtamen nihil tibi com-
 mentum illud profuit,
 deprehensus enim es &
 ipse mortuus. Cæterum
 Socrates ille, Aeace, vbi
 locorum tandem est? A.
 Cum Nestore ac Pala-
 mede ille plerumque nu-
 gatur. ΜΕΝ. Cuperem
 tamen videre ipsum, si-
 cubi locorum hic foret.
 ΑΕ. Vides ne caluum
 illum? ΜΕΝ. At omnes
 hic calui sunt, quare o-
 mnium æq; notatio hæc
 fuerit. ΑΕ. Simum istū
 dico. ΜΕΝ. Etiam hoc
 simile omnium est. Nam
 & simi omnes sunt. ΣΟ-
 ΚΡΑ. Mene quæris Me-
 nippe? ΜΕΝ. Te ipsum
 ΣΟΚΡΑ. Quo pacto res
 Athenis se habent? ΜΕ.
 Multi iuniorum philoso-
 phari se profitentur. Ac
 habitum certe ipsum, &
 incessum si quis aspiciat,
 meri philosophi viden-
 tur, admodū multi. Cæ-
 terum autem vidisti opi-
 nor, qualis & Aristippus
 huc ad te venerit, & Pla-

καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κρε-
 ζα. ταῦτά σε ἀπλωθρά-
 κωσεν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ
 ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' οὐ-
 δέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν.
 ἐφωράδης γὰρ τεθνεώς. ὁ
 Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακὲ,
 ποῦ ποτε ἄρά ὄσι. Αἰα. με-
 τὰ Νέστορος, καὶ Παλαμή-
 δους ἐκείνος ληρεῖ τὰ πολ-
 λά. Μέν. ὅμως ἐβουλόμην
 ἰδεῖν αὐτὸν, εἰπου ἐνθάδε ὄσιν.
 Αἰ. ὄρεῖς τὸν φαλακρόν; Μέν.
 ἅπαντες φαλακροὶ εἰσιν.
 ὥστε πάντων αὐτὸν εἶναι τοῦτα
 γνώρισμα. Αἰα. τὸν σιμόν
 λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' ὅμοιον.
 σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ
 ζητεῖς ὦ Μένιππε; Μέν. καὶ
 μάλα ὦ Σωκράτης. Σωκ.
 τί τὰ ἐν Αἰθιώαις; Μέν.
 πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν
 λέγουσι. καὶ τά γε χήματα
 αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ
 δεῖσθαι τὸ τις, ἄκροι φιλό-
 σοφοι. Σω. Μάλα πολλὰς
 εἶρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα
 εἶρακας οἶμαι, οἷος ἦκε πα-
 ρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλά-

των αὐτῶς. ὁ μὲν Ἀσπινέων
 μέρου, ὁ δὲ τοῦ ἐν Σικελίᾳ
 τυραννοῦς διρασκύειν ἔκμα
 θών. Σωκ. πῶς ἐμοῦ δὲ τί
 φρονῶσιν; Μέν. ἰουδαίων
 ὃ Σώκρατες ἄνθρωπος εἶ-
 τά γε τοιαῦτα πάντες οὐ-
 σε θαυμάσιον οἶονταί, ἀνδρα
 γηγυῖναι, καὶ πάντα ἐγνω-
 κέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι
 τᾷ ἀληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδόν-
 τα. Σωκ. καὶ αὐτὶς ἔφα-
 σκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ
 δὲ, εἰρωνεῖαν ᾤοντο τὸ πρᾶγ-
 μα εἶναι. Μέν. τίς δὲ οὐ-
 τοί εἰσιν οἱ πρὸς σέ; Σωκ.
 Χαρμίδης ὃ Μένιππε, καὶ
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κληνίου.
 Μέν. εὖ γε ὃ Σώκρατες, ὅτι
 κἄν ταῦθα μέτρηται πρὸς σε αὐτὸν
 τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῇ
 καλῶν. Σωκ. τί γὰρ αὖ ἄλλο
 ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πη-
 σίον ἡμῶν κατάκειτο, εἰδο-
 κῆι. Μέν. μὰ Δί' ὅπῃ τ' Κρεῖ-
 σον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἄπειμι, πησιόν οἰκί-
 σων αὐτῶν. εἶοικα γοῦν οὐκ
 ὀλίγα γελάσειν, οἰμωζόν-
 των

to ipse, alter quidem o-
 lens vnguenta, alter au-
 tem in Sicilla tyrannis
 adulari doctus. S o c. At
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, qui spi-
 am es, quod ad huiusmo-
 di res vtique pertinet.
 Omnes itaque te admi-
 rabilem fuisse virum exi-
 stimant, atq; omnia co-
 gnouisse hęc (decetenim
 opinor, verum hic dice-
 re) cū nihil scires. S o.
 Et ipse dicebam hęc ad
 illos, sed illi tum simu-
 lationem quandam, eā
 rem esse putabant. M. s.
 Sed quinam isti sunt cir-
 ca te? S o. Charmides,
 Menippe, & Phædrus
 & Clinix filius ille. M.
 Euge, Socrates quoniā
 & hic artem tuam exer-
 ces, neq; formosos istos
 negligis. S o. Quid enim
 aliud quod quidem sua-
 uius sit, agerē? Sed huc
 propius nobiscum recū-
 be, si videtur. M e n i p.
 Non, per Iouem. Ad
 Cræsum enim & Sarda-
 napalum redeo, prope
 illos habitaturus. Vide-
 or quippe mihi, non pau-
 ca habitur⁹ ibi esse, quæ
 rideam, quando ploran-
 tes

tu quum sis animus, qui
nam posthac aut sitire
queas aut bibere. T A N.
Atq; hoc ipsum supplicii
genus est, vt anima per-
inde quasi corpus sit,
ita sitiatur. M E. Age, hoc
ita habere credam⁹, quā
doquidem affirmas te si
ti puniri. At quid hinc
acerbi tibi poterit acci-
dere? Num metuis ne po-
tus inopia moriari? At
equidem haud video al-
teros inferos, si quis hos
relinquat, neque locum
alium in quem morte de-
migret quispiam. T A N.
Recte tu quidem dicis,
verum hoc ipsum suppli-
cii genus est, sitire, quū
nihil sit opus. M E N. De
siris Tantale, & vti ve-
rum tibi fatear, nō alio
potu videris egere quam
veratro mero, nam di-
uersum quiddā pateris,
iis quos canes rabiosi
momorderint, vt qui nō
aquam quemadmodum
ille sed sitim horreas. T.
Ne veratrum quidem re-
cusarim bibere Menippe
si liceat modo. M. Bono
es animo Tantale, certū
habens nunquam fore,
vt vel tu, vel reliquorū
mani-

καὶ πεινῶ καὶ διψῶ ἐδυνά-
το. σὺ δὲ ἢ ψυχὴ, πῶς αὖ ἐπι-
ἢ διψῶς, ἢ πίνεις; Ταύ.
τοῦτ' αὐτὸ ἢ κόλασις ὄζει, τὸ
διψῶ μου πλὴν ψυχῆς ὡς
σῶμα οὐταν. Μέν. ἀλλὰ τῷ-
το μὲ οὕτω πεισχύτομαι, ἐπὶ
φῆς τῷ δὶ φίει κολάζεσθαι, τί
δ' οὐ σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ
δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτῆ
ὑποθάης; οὐχ ὅρῳ γὰρ ἄλλον
μετὰ τοῦτον ἄδλω, ἢ θάνα-
τον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τό-
πον. Ταύ. ἔρθῶς μὲν λέγεις.
καὶ τοῦτο δ' οὐ μέγας τῆς
καταδίκης, τὸ ὅταν θυμὸν πι-
εῖν, μηδὲν δεόμενον. Μέν.
ληξῆς ὦ Ταύταλε, καὶ ὡς
ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς,
ἀκράτου γε ἐλλέβορου νῆ
Δία. ὅς τις τοῦναντίον τοῖς
ὑπὸ τῇ λυπῶντων κυῶν
δεδηγμένοις πέποιθας, οὐ
τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ πλὴν δίψαν
πεφοβημένος. Ταύ. οὐδὲ
τὸν ἐλλέβορον ὦ Μένιππε αἰ-
αίνομαι πιεῖν, ἥτοιτό με-
μόνον. Μέν. θάρρει ὦ Ταύ-
ταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
πίει)

εἴται τῶν νεκρῶν. ἀδύα-
τον γάρ. καὶ τοι οὐ πάν-
τες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης
διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοῦς
οὐχ ὑπομύοντες.

Μενίππου καὶ
Ερμού.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν,
καὶ καλαὶ ὦ Ερμῆ; ξενά-
γησόν με νέκλιω ὄντα. Ερμ.
οὐ χολῇ μὲν ὦ Μένιππε.
πλὴν κατ' ἐμῆν αὐτὸ ἀπό-
βλεψον, ὥς ὅπῃ τὰ δεξιὰ,
ἐνθα Τάκινθος τέ ὄρει, καὶ
ὁ Νάρκειος, καὶ Νιρέως, καὶ
Αχιλλεύς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ε-
λένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως τὰ
πρῶτα κάλλη πάντα. Μέν.
ὅσα μόνον ὄρω, καὶ κερνία,
καὶ σαρκῶν γυμνά, ὅμοια
τὰ πολλά. Ερμ. καὶ μὲν
ἐμῇ ὄρεϊ, ἃ πάντες οἱ
ποιταὶ θαυμάζουσι τὰ
ὅσα, ὧν σὺ ἔοικας, κα-
ταφρονεῖν. Μέν. ὅμως
τίμω Ελένῳ μοι δέειξον.
οὐ γὰρ αὖ διαγνοίην, ἔγω-
γε.

manium quispiam bibat
Nec.n. fieri potest, quā
quam non omnibus quē
admodū tibi, pœna adiu-
dicata est, vt sitiant, a-
qua illos non expectāte.

Nenippi & Mercu-
rij.

At ubinam formosi il-
li sunt, ac formosæ Mer-
curij? ducito me doceto-
que, vt pote recens huc
profectum hospitem. M.
Haud mihi licet per ocl-
um Menippe, quia tu ist-
huc ipse e loco dextror-
sum oculos defleſſe. Il-
lic & Hyacinthus est, &
Narcissus ille, & Nire-
us, & Achilles, & Tyro,
& Helena, & Leda, bre-
uiter quicquid est vete-
rum formarū. M. Equi-
dem præter ossa nihil vi-
deo, caluariasque carni-
bus renudatas, inter quæ
omnia nihil sit omnino
discriminis. M. Atqui
hæc sunt quæ poetæ cum
æti mirātur ac celebrāt,
ossa scilicet quæ tu vide-
ris contemnere. M. At
Helenam saltem mihi
commonstra, nam ipse
quidem haud queam di-
gnos-

noscere. M ε. Hæc videlicet caluaria, Helena est. M ε. Et huius scilicet ossis gratia, mille naues ex vniuersa Græcia actio delectu, sunt impletæ, tantaque tum Græcorum, tum Barbarorū multitudo confluit, tot vrbes sunt euerse? M ε. Cæterum Menippe non vidisti mulierem hanc viuat, quod si vidisses, forsitan diceres tu quoq, vitio dandum non esse, pro tali muliere diu tolerare labores. Alioqui si quis flores etiā arefactos marcidosque contempletur, posteaquā coloris decus abiecerint, deformes nimirum videantur. Ac iidē donec florent colorumque obtinent, sunt speciosissimi. M ε N. Proinde illud iam demiror Mercuri, si Græci non intellexerunt sese pro re vsque adeo momentanea, quæque tam facile emarcesceret, elaborare. M. Haud mihi vacat tecū philosophari, quare delecto loco ubicunq, velis, prosterne temet ac recumbe, mihi iam alix sunt traducēdæ umbræ.

Αεα-

γι. Ερμ. τουτὶ τὸ κενόν ἢ Ελένη ὄσιν. Μέν. εἴτα αἱ χίλια νῆες διὰ τῆτο ἐπαρῶθησαν ὅξ' ἀπάτης τῆς ἐλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεισον Ἕλληές τι κ' ἐβάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὦ Μένιππε ζῶσαν τινὴ γυναικα. ἔφησ γὰρ αὐ καὶ σὺ ἀνέμεσητον εἶναι, τοίη δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολλὴν χεῖρην ἄλγος πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ ἀνθηξήσ' ὄντα, εἴ τις βλέπῃ, ἀποβεβληκότα τινὴ βαφίῳ, ἀμυρεφα δηλονότι αὐτῷ δόξει. ὅτε μὲν τοι αὐθεῖ, καὶ ἔχει τ' ἡχοιαν, καὶ λυγρὰ ὄσιν. Μέν. οὐκ οὐὶ τοῦτο ὦ Ερμῆ σαυμάζω, εἰ μὴ σιωήσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥαδίως ἀπαρθοῦντος πονουῦντες. Ερ. οὐ χολή μοι ὦ Μένιππε συμφίλοσοφειν σοι. ὥς ἐδ' ἔλαμνος τόπον, ἔνθα αὐ ἐθέλης, καί σο καταβαλὼν σεαυτὸν. ἐγὼ δ' ἐ, πρὸ ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

Αἰα-

Αἰακῆ , Πρωτεσίλαου,
Μενελάου, καὶ Πάρι-
δος. Αἰ.

Aeaci, Protefilai,
Menelai, ac Pa-
ridis.

Τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε
πλὴν Ελένην προαιεσών; Πρ.
ὅτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακὲ ἀπέ-
θανον, ἡμιτελῆ μὲν τὴν δόμον
καταλιπόντων, χήραν τε πλὴν νεό-
γαμον γυναικά. Αἰ. αἰτίῳ
τοίνυν τὸ Μενέλαον, ὃς τις ὑ-
μᾶς ὑπερλοιαύτης γυναικὸς
ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρ. ὦ
λέγεις. ἐκείνῳ μοι αἰτιάσεις.
Μενε. οὐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ δικαιότερον τὸν Πάριν,
ὃς ἐμοῦ τῷ ξένου πλὴν γυναι-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ῥῆκετο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ
οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιός ἄγχιος, τοσού-
τοις θανάτῳ αἰτίος γεμνημέ-
νος. Πρ. ἄμεινον οὕτω. σὲ
τογαροῦν ὦ δύσπαρι, καὶ ἀφῆ-
σω πόλιν ὑπὸ τῷ χερσὶν. Πά.
ἀδίκῃ ποιών ὦ Πρωτεσίλαε.
καὶ ταῦτα, ὁμότεχρον ὄντα σοι.
ἐξωθικὸς γὰρ καὶ αὐτὸς ἡμι, καὶ
πρ.

Quamobrem, Prote-
filae in Helenâ irruens,
strangulas illam? P r o.
Quia huius causa Ae-
ce, imperfecta quidem
domo relicta, & vidua
uxore quam nuper duxi,
reddita, mortuus sum.
A e a. Accusa igitur Me-
nelaum, qui vos omnes
pro tali coniuge recupe-
randa, contra Troiâ du-
xit. M e n. Nequaquam
me, sed multo iustius Pa-
ridem, qui hospiti mihi,
uxorem contra omne ius
eripuit. Hic enim non
modo abs te, verum ab
omnibus tum Græcis tum
Barbaris merito strangu-
lari debebat, ut qui tam
multis, mortis causa ex-
titerit. P r o t. Melius
hoc. Proinde male nomi-
nate Pari, nunquam te
dimittam e manib. P a.
Iniuriam adeonum facis
Protefilae, idque eo ma-
gis, quod eandem tecum
artem exerceo. Nam &
amori etiâ deditus ipse
sum, & ab eodē deo qua-
si vincus teneor. N o t.

autē quod quædam sunt
quæ inuitis nobis gerun-
tur, & nescio quis deus
nos ducit, quocunque ip-
si placet, atq; impossi-
bile est, illi repugnare.
P. o. Recte dicis. Vti
nam igitur Cupidinem
ipsum hic comprehende-
re mihi liceat. A. E. At
ego etiam pro Cupidine
tibi respōdebo, quæ ista
videntur. Sic enim ille
dicet, Sese quidem Pari
di fuisse fortassis causam
amandi, sed mortis cau-
sam tibi fuisse neminem
aliū, quam te ipsum,
Protesila. qui clam vxore
nuper ducta, postquam
appropinquabatis Tro-
adi, ita omni contempto
periculo, & velut despe-
ratus ante reliquos om-
nes in litrus exilisti,
gloriæ nimirū cupidus,
propter quā & primus,
in egressu nauium occisus
fuiſti. P. Proinde & ego
pro me ipso, tibi, Aeace,
respondebo, multo iusti-
ora, quam tu. Neque
enim ego mihi horū cau-
sa fui, sed fatū, & quod
iā inde ab initio ira præ-
destinatū fuerat. A. Pro-
bre, qd ergo istos accusas?

Me-

τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχημαι.
οἷῳ δὲ ὧς ἀκούσιν τί ὄρα,
καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει
ἐνθα αὖ ἐθέλη, καὶ ἀδυνά-
τον ὄσιν ἀντιτάττειν αὐ-
τῷ. Πρω. οὐ λέγεις. εἴθε
οὐ μὲν μοι τὴν ἔρωτα ἐνταῦθα
λαβεῖν δυνατὸν ἦν. Αἰ. ἐγὼ
σοι καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ὑπο-
κρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει
γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ἔρῳ τῷ
Πάριδι ἴσως γενηθῆναι αἴ-
τιος, τοῦ θανάτου δὲ σοι,
οὐδένα ἄλλον ὢ Πρωτισί-
λαε, ἢ σεαυτὸν, ὃς ἐκλα-
σόμενος τῆς νεογάμου γυ-
ναικίς, ἐπεὶ προσεφέρεσθαι
τῇ Τρωάδι, οὕτω φιλοκιν-
δύως καὶ ὑπογενομένης
προειρήνησας ἢ ἄλλων,
δόξης ἐραθεὶς, δι' ἡμῶν πρῶ-
τος ἐν τῇ ὑποβάσει ἀπέθαν-
ες. οὐκοῦν καὶ ὑπερ ἑμαυ-
τοῦ σοι ὢ Αἰακὲ ὑποκρινού-
μαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ
τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἢ μοῖρα,
καὶ τὸ ἔξ ἀρχῆς οὕτως ὅτι
κεκλῶσθαι. Αἰ. ὁρῶ. τί
οὐ μὲν τούτους αἰτιᾷ;

Μέ-

Μενίππου καὶ
Αἰακοῦ.

Menippi & Aeaci.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ᾧ
Αἰακέ, φεῖνυσσάι μοι τὰ
ἐν ᾧ δου πάντα. Αἰ. οὐ ῥά-
διον ᾧ Μένιππε ἅπαντα.
ἴσα μὲν τοι κεφαλαῶδη
μαίνεσθαι. οὐτοσί μὲν, ὅτι
Κέρβερος ὄν, αἶδα, καὶ
τὴν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε
διεπέρασε, καὶ πλὺ λίμνῳ,
καὶ τὴν Πυριφλεγέθοντα ἤ-
δη ἐάρακας ἐσιάν. Μέν. οἶ-
δα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυ-
λωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἶ-
δον, καὶ τὰς Εἰρινῦς. πῶς
δ' ἀνθρώπους μοι πῶς πά-
λαι δεῖξον, καὶ μάλιστα πῶς
ἐπισήμους αὐτῶν. Αἰ. οὐ-
τος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος
δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδο-
μεύς Πλησίον. ἔπειτα Ο-
δυσσεύς, ἔπειτα Αἴας, καὶ Διο-
μήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ελ-
λῶων. Μένιππος. βαλεῖαι
Ομηρεῖ, διὰ σοι τῶν ῥαψω-
διῶν τὰ κεφάλαια χα-
μαὶ ἔξεσθαι, ἀγνοῶσα,
καὶ

Per Plutonem, o Ae-
ace, expone mihi, quæ-
so, hic quæ apud inferos
sunt, omnia. A. E. Haud
facile, Menippe, omnia.
Verum quæ summatarum
& veluti per capita indi-
cari possunt hæc accipe :
Hic quidem, quod Cer-
berus sit, nosti. Deinde
& portitorem hūc nosti,
qui te traiecit, præterea
& lacum, & Pyriphleg-
thonem iam vidisti, cū
ingressus es. M. E. Noui
hæc, & præterea te quo-
que, quod hic in vestibulo
sedes, atque aditum
obseruas. Etiam regem
ipsum vidi, & Furias.
Homines vero priscos,
quæso, ostende & maxi-
me eos, q. inter cæteros
nobiliores fuere. A. E. A.
Hic quidē Agamemnon
est, ille autem Achilles.
Rursū hic Idomeneus,
qui propius assidet. post
hunc Vlysses, deinceps
Ajax & Diomedes, &
cæteri græcorum præstā-
tissimi. M. E. N. Papæ Ho-
mere, vt ibi Rapsodiarū
tuarum capita, humi p-
iecta iacent, ignobilia

atque obscura, cinis ac pulvis omnia, & nugæ meræ, denique vere, vt abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aeace, quis nā est? A. E. Cyrus est. Ille autē Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autē Midas, & deinceps ille Xerxes. M. E. Et te, o scelestè, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellepontum & per ipsos montes naui bus traicere affectantē? Qualis vero & ipse Cræsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Aeace, permitte, vt demulceam caput, inflicto colapho. A. Nequaquā. Comminueres enim ipsi caluariam, muliebris ac fragilis adeo cū sit. M. At certe tamē amplexabor illum, vt pote semivirum ac mulierosum plane. A. E. A. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? M. E. N. Per Iouem etiam. A. E. A. Primus eni hic tibi Pythagoras est. M. E. N. Salue Euphorbe, siue Apollo, siue deniq; quodcunq; voles. P. Y. T. Ita sane, & tu utiq; M. M. E. N.

καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμεινλὼς ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; Αἰ. Κῦρος ἐστίν. οὗτος δὲ Κροῖστος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκείνος δὲ, Ξέρξης. Μέν. εἴτα σὲ ὦ κάθαρμα ἡ Ελλάς ἐφριπτε, ζυγυνώτα μὴ τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῆς ἑρῶν πλεῖν ὀπιδυμουῦτα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖστος ἐστίν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κέρξης ὀπίτρειπον. Αἰα. μηδαμῶς. διαδρεύσεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. Μένιπ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσπίψομαι γε πάντως ἀνδρογυνῶν ὄντι. Αἰα. βούλει σοὶ ὀπιδείξω καὶ πῶς σοφοὺς; Μένιπ. νῆ Δία γε. Αἰα. πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστίν. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὐφορβε, ἡ Ἀπολλων, ἡ ὅ, τι αὐτὸν ἐθέλης. Πυθ. νῆ, χύσέ γε ὦ Μένιππι. Μέγ.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μη-
 ρός ἔστι σοι; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρε ἰδῶ, εἴτι σοι
 ἐδωδῖμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένικ. κυάμους ὄγαθέ.
 ὥςτε οὐ τοῦτό σοι ἐδωδι-
 μον. Πυθ. δὲς μόνον, ἄλ-
 λα παρὰ νεκροῖς δόγματα.
 ἔμαθον γδ, ὥς οὐδὲν ἴσον
 κῆραμοι, καὶ κεφαλαὶ το-
 κίων ἐσθάδν. Αἰα. οὗτος
 δὲ Σόλων ὁ Εὐκλείδου.
 καὶ Θαλῆς ἐκείνος. καὶ
 παρ' αὐτοῦ, Πιττακός, καὶ
 οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάντες
 εἰσιν, ὥς ὄρεται. Μέν. ἄλυ-
 ποι οὗτοι ὦ Αἰακὲ μόνον, καὶ
 φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ
 σποδοῦ πλέος, ὥσπερ ἐκρυφί-
 ας ἄρτος, ὃ ταῖς φλυκταί-
 ταις ὅλος ἐξέλιθηκός, τίς
 ἔστιν; Αἰα. Εμπεδοκλῆς ὦ
 Μένικπι, ἡμίφθορος ὑπὸ τῆς
 Αἴτνης παρὰν. Μέν. ὦ χαλ-
 κόπου βέλτιστε, τί παθὼν
 σαυτὸν ἐς τοῦ κρατῆρας ἐνέ-
 βαλες; Εμ. μελαγχολία
 τίς ὦ Μένικπι. Μέν. οὐ
 μὰ Δία, ἀλλὰ κινδοξία,
 καὶ

MEN. Quid? an nō am-
 plius aureū istud femur
 habes? PYTHA. Non,
 sed age cedo, si quid mā-
 ducabile tibi habet pera
 ista. M. Fabas habet, qua-
 re nihil hic est, quod tu
 manducare queas. PY.
 Da modo. Nā hic apud
 manes alia dogmata at-
 que instituta didici, nem-
 pe quod nihil hic inter
 se similes sunt, fabæ &
 patrantium testiculi. A.
 Porro hic Solon est, fili-
 us Execestidis. præterea
 ille Thales, & iuxta ip-
 sos Pittacus, & cæteri
 illi, septem autē omnes
 sunt, ut vides. M. A. Læ-
 ti hi sunt Aeace, soli at-
 que alacres præter cæte-
 ros. Sed hic oppletus ci-
 nere, tanquam subcine-
 ricus panis aliquis, hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruefactus, quis nā est?
 A. E. Empedocles, M. E.
 semicoctus ab Aetna mo-
 te huc profectus. M. O
 æripes optime, quid ob-
 secro acciderat tibi, cur
 te ipsum in crateres Aet-
 næ iniiceret? M. E. Infā-
 nia quædam, Menippe.
 M. E. Non per Iouē, sed
 inanis quædam gloriæ
 M 5 affe-

affectatio, & fastus, &
 multa dementia. Hæc te
 conflagrare fecerunt, una
 cum ipsis crepidis, cum
 dignus minime esses. Ve-
 runtamen nihil tibi com-
 mentum istud profuit,
 deprehensus enim es &
 ipse mortuus. Cæterum
 Socrates ille, Aeace, ubi
 locorum tandem est? A.
 Cum Nestore ac Pala-
 mede ille plerumque nu-
 gatur. M E N. Cuperem
 tamen videre ipsum, si-
 cubi locorum hic foret.
 A E. Vides ne caluum
 illum? M E N. At omnes
 hic calui sunt, quare o-
 mnium æq; notatio hæc
 fuerit. A E. Simum istud
 dico. M E N. Etiam hoc
 simile omnium est. Nam
 & simi omnes sunt. S O-
 C R A. Mene quæris Me-
 nippe? M E N. Te ipsum
 S O C R A. Quo pacto res
 Athenis se habent? M E.
 Multi iuniorum philoso-
 phari se profitentur. Ac
 habitum certe ipsum, &
 incessum si quis aspiciat,
 meri philosophi viden-
 tur, admodum multi. Cæ-
 terum autem vidisti opi-
 nor, qualis & Aristippus
 huc ad te venerit, & Pla-

καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κβρυ-
 ζα. ταῦτά σε ἀπλωδρά-
 κωσεν αὐτὰς κρηπίσιν οὐκ
 ἄξιον ὄντα, πᾶν ἄλλ' οὐ-
 δέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν.
 ἐφωράδης γὰρ τεθνήσκεις. ὁ
 Σωκράτης δὲ ὁ Αἰακὲς,
 ποῦ ποτε ἄρά ἐστι. Αἰα. με-
 τὰ Νέστορος, καὶ Παλαμή-
 δους ἐκείνος ληρεῖ τὰ πολ-
 λά. Μέν. ὅπως ἐβουλόμην
 ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπου ἐνθάδε ἐστίν.
 Αἰ. ὅρας τὸν φαλακρόν; Μέν.
 ἅπαντες φαλακροὶ εἰσιν.
 ὥς τε πάντων αὐτὸν εἴη τοῦτα
 γνῶρισμα. Αἰα. τὸν σιμόν
 λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' ὅμοιον.
 σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ
 ζητεῖς ὁ Μένιππε; Μέν. καὶ
 μάλα ὁ Σωκράτης. Σωκ.
 τί τὰ ἐν Αἰθιώαις; Μέν.
 πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν
 λέγουσι. καὶ τά γε χήματα
 αὐτὰ, καὶ τὰ βαρύνεματά ἐι
 δεῖσθαι τὸ τίς, ἄκροι φιλό-
 σοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς
 εἶώρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα
 εἶώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε πα-
 ρὰ σοὶ Αἰγίστιππος, καὶ Πλά-

των αὐτός. ὁ μὲν ἀσπνέων
 μέρου, ὁ δὲ πρὸς ἐν Σικελίᾳ
 τυραννοῦς διεραποῦσιν ἐκμα-
 θών. Σωκ. ὦτε ἐμοὶ δὲ τί
 φρονόουσιν; Μέν. ἰσχυραίων
 ὃ Σώκρατες ἀνθρώπος εἴ-
 τά γε τοιαῦτα πάντες οὐ-
 σε θαυμάσιον οἶονται ἀνδρα-
 γηγυῖναι, καὶ πάντα ἐγνο-
 κέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι
 τὰ ληθές λέγειν, οὐδὲν εἰδόν-
 τα. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφα-
 σκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ
 δὲ, εἰρωνεῖαν φόντο τὸ πρᾶγ-
 μα εἶναι. Μέν. τίνας δὲ οὐ-
 τοί εἰσιν οἱ ὧτε σέ; Σωκ.
 Χαρμίδης ὃ Μένιππε, καὶ
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κληρίου.
 Μέν. οὐγὲν ὃ Σώκρατες, ὅτι
 κἄν ταῦθα μέτεϊ τῶν σεαυτοῦ
 τέχνῳ, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς ἧς
 καλῶν. Σωκ. τί γὰρ αὖ ἄλλο
 ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πη-
 σίον ἡμῶν κατάκειστο, εἰδο-
 κεῖ. Μέν. μὰ Δί' ὅτι ἢ Κρεῖ-
 σον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἄπειμι, πησίον οἰκή-
 σων αὐτῶν. εἴκοι γοῦν οὐκ
 ὀλίγα γιγασκόμεναι, οἰμαζόν-
 των

to ipse, alter quidem o-
 lens vnguenta, alter au-
 tem in Sicilla tyrannis
 adulari doctus. S o c. At
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, quispi-
 am es, quod ad huiusmo-
 di res vtrique pertinet.
 Omnes itaque te admi-
 rabilem fuisse virum exi-
 stimant, atq; omnia co-
 gnouisse hęc (decetenim
 opinor, verum hic dice-
 re) cū nihil scires. S o.
 Et ipse dicebam hęc ad
 illos, sed illi tum simu-
 lationem quandam, eā
 rem esse putabant. M e.
 Sed quinam isti sunt cir-
 ca te? S o. Charmides,
 Menippe, & Phædrus
 & Cliniz filius ille. M.
 Euge, Socrates quoniā
 & hic artem tuam exer-
 ces, neq; formosos istos
 negligis. S o. Quid enim
 aliud quod quidem sua-
 uius sit, agere? Sed huc
 propius nobiscum recū-
 be, si videtur. M e n i p.
 Non, per Iouem. Ad
 Cræsum enim & Sarda-
 napalum redeo, prope
 illos habiturus. Vide-
 or quippe mihi, non pau-
 ca habitur⁹ ibi esse, quæ
 rideam, quando ploran-

τεν

tes illos audiam. Α Ε Α. Et ego quoque iā abeo, ne quis mortuorum clā nobis subducatur sese. Pleaque autē alia videbis Menippe, quando iterū conueniemus. Μ Ε. Abeas licet, nam & hęc Aea ce, vidisse sufficit.

των ἀκούων. Αἶα. καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγῶν. τὰ πολλὰ δ' ἐσαυθις ὄψει ὧ Μένιππε. Μεν. ἀπιθι. καὶ ταυτὶ γδ' ἱκανὰ ὧ Αἰακέ.

Menippi & Cerberi.

Μενίππου καὶ
Κερβέρου.

Heus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cum & ipse sim canis, dic mihi per Stygiā paludem, quō se habebat Socrates, cum huc accederet? Verisimile ē autem te, deus cum sis, non latrare modo, verū etiam humano more loqui, si quando velis. C. Quum procul adhuc abesset Menippe, visus est constanti atque interrito adire vultu, perinde quasi mortem nihil omnino formidaret, tanquā hoc ipsum vellet iis, qui procul a specus ingressu stabant, ostendere. verū simulatque despexit in hiatum viditque profundum atque atrum antri

reces-

Ω Κέρβερε, συγγρηῆς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ὤν ὁ Σωκράτης ὅποτε κατῆκε πρὸς ὑμᾶς. εἰκὺς δέ σε θιόν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωπικῶς φθέγγεσθαι ὅπότ' ἐδέλοισ. Κέρβ. πῶς ἔξωθεν μὲν ὧ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπῃ προσιῶν προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δειδέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τοῦτ' ἐμφυῶμαι τοῖς ἔξω τοῦ σομίου ἐσῶσιν ἐδέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυσεν ἔσω τοῦ χάσματος,

καὶ

καὶ εἶδε τὴν ζύφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὴν τὸν δακὼν τῷ κωνείῳ, κατέπαυσα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παῖδια ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγχεῖτο. Μέν. οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἀνδρῶπος ἡμεῖς, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; Κέρβ. οὐκ. ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγκάσιον αὐτὸ εἶναι, κατεδρασιώετο, ὥς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισθόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὥς θάυμασονται εἰ διαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε πρὸς τοιούτων εἰπεῖν αὐτοῖς ἔχοιμι, ἕως τοῦ σομίου τολμηροῖ, καὶ ἀνδρείοι. τὰ δ' ἐνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. Μένιπ. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; Κέρβ. μόνος ὦ Μένιππε ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσθήετῃ, μὴ δ' ὠδύ-

recessum, simulque egocunctantem etiam illum aconito mordens, pede correptum detraherem, infantium ritu eiulabat suisque deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem speciem sese convertens. M E N. Num igitur fucate sapiens erat ille, neque vere mortem contemnebat? C E R. Haud vere, ceterum ubi vidit id esse necesse, audaciam quandā pro se ferebat, quasi vero volens id esset passurus, quod alioqui volenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectatōribus esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi vere possim dicere, ad fauces usque specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cū sunt, nihil mollius neque fragilius. M E N. Ceterum ego quonam animo tibi visus sum subiisse specū? C E R. Vnus mortalium Menippe, sic mihi visus es subire, ut tuo dignū erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod neutiquam adacti subie-

ritis,

ritis, aut intrusi, verum
tum ultroque, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare renunciantes.

δοῦντοί μοι, ἀλλ' ἐδελοῦσιν
γελῶντες, οἰμώζουσιν περὶ
γέλαντες ἅπαντες.

Charontis & Me- nippi.

Χάρων ☉ καὶ Με-
νίππου. Χάρων.

Redde naulum sceler-
ste. M E N. Vociferare,
si quidem isthuc tibi vo-
luptati est Charon. C.
Redde, inquam, quod
pro traiectione debes.
M A N. Haudquaquam au-
ferre queas ab eo qui nō
habeat. C H A. An est q-
uispiam, qui ne obulū qui-
dem habeat? M E N. Sit
ne alius quispiā præter-
ea, equidē ignoro, ipse
certe non habeo. C H A.
Atqui præfocabo te per
Ditem impurissime, ni
reddas. M E N. At ego il-
liso baculo tibi commi-
nuā caput. C H A. Num
ego te tam longo traie-
ctu gratis transfuexero?
M E N. Mercurius meo
nomine tibi reddat, vt
qui me tibi tradiderit.
M E N. Belle mecū aga-
tur per Iouem, siquidē
futurum est, vt etiam de
functorum nomine per-
soluam. C H A. Haud o-

Απόδος ὃ κατάρατι τὰ
πορθημία. Μέν. βόα, εἰ
τοῦτό σοι ἥδιον ὢ Χάρων.
Χάρ. Απόδος φημι αὐτῷ
ὃν σε. διεπορθημυστάμην.
Μέν. οὐκ αὖ λάβοις παρὰ
τοῦ μὴ ἔχοντος. Χάρ. ἔστι
δέ τις ὁβολὸν μὴ ἔχων;
Μέν. εἰ μὴ καὶ ἄλλός τις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω.
Χάρ. καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ-
τον πλούτωνα ὃ μισρὲ,
ὡς μὴ ἀποδῶς. Μέν. κα-
γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας,
διαλύσω τὸ κρανίον. Χάρ.
μά τι οὐ ἔστι πεπλευκὸς
τοσοῦτον πλουῶν. Μέν. ὃ
Ερμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀπο-
δῶτω, ὅς με παρέδωκέ σοι.
Ερμ. νῆ Δία ὀναίμην, εἰ
μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνασθαι
τῶν νεκρῶν. Χάρ. οὐκ ἀπο-

mit-

τίσθαι

ἐῆσομαι σου. Μέν. τούτου
γε ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορθ
μῆιον, παρῆμυε. πλὴν ἀλλ'
ὃ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὖ λαβοίς;
Χάρ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὥς κο-
μίζεν δέον; Μέν. ἤδειν
μὲν οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν,
ἐχρῶ διὰ τοῦτο μὴ ἀποδα-
νῆν; Χάρ. μόνος οὖν αὐχί-
σεις πορῖκα πεπλουκέναι;
Μέν. οὐ πορῖκα ὧ βέλῃσι. καὶ
ᾧ ἦν τλησα, καὶ τῆς κόπης ἐ-
πελαβόμεν, καὶ οὐκ ἐκλαίον
μόνος ὅρ' ἄλλων ὀπβατῆρ'.
Χάρ. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
πορθμῖα. τὸν ὄβολον ἀποδοῦ-
θαί σε δεῖ. σὺ γὰρ θέμις ἄλ-
λως γένεσθαι. Μέν. οὐκοῦν
ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν
βίον. Χάρ. χαρεῖν λέγεις,
ἵνα καὶ πλεῖστας ἐπὶ τούτῳ
παρὰ τῷ Αἰακοῦ προσλάβω.
Μέν. μὴ ἐνδύχει οὖν. Χάρ.
δεῖξον τι ἐν τῇ πόλει ἔχεις.
Μέν. Θέρμους εἰ θέλεις, καὶ
τῆς ἑκάτης τὸ δεῖπνον. Χάρ.
πόθεν τῶτον ἡμῖν ὧ Ερμῇ ἢ
κυῖα ἡγάγεις; οἷα δὲ καὶ ἐλά-
λει παρὰ ἢ πλουῖ, ὅρ' ὅτι
ἔατ'

mittam te. ΜΕΝ. Quin
igitur vel huius gratia
perge, ut facis, nauim
trahere, quanquā quod
non habeo, quinam aufe-
ras? CHA. At tu nescie-
bas, quid tibi fuerit ad-
portandum? ΜΕΝ. Scie-
bam quidem, verum non
erat. Quid igitur? num
ea gratia erat mihi sem-
per in vita manendum?
CHA. Solus ergo gloria
beris te gratis fuisse trās-
uectum? ΜΕΝ. Haud
gratis o praeclare, siquī-
dem & sentinā exhausti,
& remum arripui, & ve-
ctorum omniū vnus non
eiulaui. CHA. Ista nihil
ad nulum, obolum red-
das oportet, neque enim
fas est secus fieri. ΜΕΝ.
Proinde tu me rursum
in vitam reuehe. CHA.
Belle dicis, nimirum ut
verbera etiam ab Aeaco
mihi lucrificiā. ΜΕΝ.
Ergo molestus ne sis. C.
Ostende quid habeas in
pera. ΜΕΝ. Lupinum si
velis, & Hecatæ coenā.
CHA. Vnde nobis hunc
canem adduxilli Mercu-
ritum qualia garriebat
inter nauigandum? ve-
ctores omnes irridens,
ac

ac diſſeris inceſſens, v-
nuſque cantillans, illis
plorantibus. M B R C V.
An ignoras Charon quē
virū tranſuexeris, plane
liberum, cuiq; nihil om-
nino curæ ſit. Hic eſt M.
C H A. Atqui ſi vnquam
poſthac te recepero. M.
Si receperis o præclare,
ne poſſis quidem iterum
recipere.

Proteſilai & Pluto- nis.

O Domine, o rex, o
noſter Iupiter & tu Ce-
reris filia, ne deſpice
preces amatorias. P. Tu
vero quid precaris a no-
bis, aut quis deniq; eſt?
P R O. Equidem Proteſi-
laus ſum, filius Iphicli,
patria Philacenſis, qui
cum reliquis Græcis in
expeditione ad Troiam
profeſtus, ac primus om-
nium contra Ilium pug-
nando, occiſus ſum. Pre-
cor autem vt dimiſſus
hinc, modicum tempo-
ris, in vitā redire denuo
permittar. P L V. Hunc
amorem, Proteſilæe, om-
nes mortui amant, ſed
nullus tamen ipſorū po-
tetur

κατῶν ἀπάντων καὶ ἀγγελῶν,
καὶ ὀπιτρώπων, καὶ μόνος ἄ-
δων, οἰμωζόντων ἐκείνων.
Ερ. ἀγνοεῖς ὃ Χάρων, ὅποιον
ἄνδρα διεπρέθμευτας; ἐλευ-
θερον ἀκριβῶς, κοῦδενὸς αὐ-
τῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μέ-
νιππος. Χάρ. καὶ μὴ αὖ σι
λάω ποτὲ; Μέν. αὖ λάβης
ὃ βέλῃς δις ἢ ἅ αὖ λάβοις.

Πρωτεσιλάου καὶ Πλούτωνος.

Ω Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ,
καὶ ἡμέτερι Ζεῦ, καὶ σὺ Διμή-
τρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδῃς
δέησιν ἐρωτικῇ. Πλου. σὺ
δὲ τίγος δέη παρ' ἡμῶν; ἢ
τις ὦν τυγχάνεις; Πρωτ.
εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφί-
κλου φιλάκιος, συστρατιώ-
της τῆς Ἀχαιῶν, καὶ παῖ-
τος ὑποδανῶν τῆς ἐπ' Ἰλίου.
δέομαι δὲ ἀφ' ἐδὲς πρὸς ὁ-
λίγον, ἀναβῶναι πάλιν.
Πλου. τοῦτον μὲν ἔρωτα ὃ
Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ
ἐρῶσι. πᾶσι οὐδὲς αὖ αὐτῇ
τύχη.

τύχη, Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
 ζῶν Αἰδωνοῦ ἐρῶ ἔγωγε.
 τῆς γυναικὸς δέ, λυγρόγα-
 μον ἐτίει παρ' Ἀλάμω' κα-
 ταλιπὼν, ὃν ἄρ' ἐμὴν ἀποπλέ-
 ων. ἦτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ
 τοῦ Εκτορος. ὁ οὖν ἔξω τῆς
 γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀπε-
 κταίει με ὧ δέσποτα, καὶ
 βούλομαι καὶ ἄν πρὸς ὀλίγον
 ὀφθεῖν αὐτῇ, καταβῶμαι
 πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπει-
 ῶ Πρωτισίλαε τὸ Λήδης
 ὑδάς; Πρωτ. καὶ μάλα ὧ
 δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑ-
 πέρογον λῶ. Πλου. οὐκοῦν
 πέριμνον. ἀφίξεται γὰρ
 ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀ-
 νελθεῖν δέησθ', Πρω. ἀλλ' οὐ
 φέρω πῶς διατρίβω ὧ Πλού-
 των. ἡράδης δὲ καὶ αὐτὸς
 ἦδ' ἔστι, καὶ οἷα οἷον τὸ ἐρεῖν
 ἔστιν. Πλού. ἦτα τί σε ὀνή-
 σει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶ-
 ναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυρεύμενον; Πρωτ. οἶμαι
 πέσειν καὶ κείνῳ ἀκολουθεῖν
 παρ' ὑμᾶς. ὥστε ἀνδ' ἐνός
 δ' ὅ

titur eo. P R O. At non
 vitam, o Pluto, tantope-
 re amo, verum equidem
 vxorem, quam nuper du-
 ctam, domi reliqui, atq3
 in bellū nauigando pro-
 fectus sum. Deinde infœ-
 lix in egressu nauium,
 ab Hectore occisus sum.
 Amor itaq3 iste vxoris,
 non mediocriter me, o
 Domine, enecat, voloq3
 si vel paululum ab ipsa
 cōspectus fuero, rursus
 huc descendere. P L V T.
 Non bibisti, Protefilæ,
 aquam Letheam? P R O-
 T E S. Bibi equidem, sed
 hæc res præualuit pon-
 dere. P L V. Igitur expe-
 cta, adueniet enim & il-
 la quandoque, neq3 nūc
 opus quicquam erit, ite-
 rum ascendere te. P. Sed
 moram hanc ferre ne-
 queo. Amasti autem tu
 quoque aliquando, ac
 nosti, qualis res, Amor
 sit. P. Et quid adeo iuua-
 bit te vnum diem reui-
 uiscere? deinde autē pau-
 lo post eadem hæc luge-
 re? P R O. Spero me etiā
 illam adducturum esse,
 vt huc ad vos sequatur
 me, quare pro vno mor-
 tuo paulo post duos reci-
 N pies

pies. P. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile vnquam factū est. PRO. At ego in memoriam tibi reuocabo, Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen vxorē reddidistis, & cognatam meā Alcestim, emisistis, Herculi gratificātes. P. Optaris autem cum ista nuda atque deformi caluaria, formosæ illi sponse tuæ in conspectum venire? Quo pacto autē illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terribitur enim, sat scio atq; aufugiet, tuque frustra tantū iter exantlaueris. PROSAR. Proinde miuir, tu isti quoque rei me dicinam aliquā adhibe. Ac Mercurium iube, vt postquam ad lucem peruenierit Protefilaus, cōtactū virga, mox in adolescentem formosum cōuertat illum, qualis videlicet antea fuit, cum ex sponsæ thalamo prodiret. P. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsū facito. Tu vero

δύο νεκρῶς λήψη μετ' ὁλίαν. Πλού. οὐ θέμις γνέσθαι ταῦτα οὐδὲ ἐγγίετο πάποτε. Πρω. ἀπαμνησσω σε ὦ Πλούτων. Ορφεὺ γὰρ δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδωκε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Αλκίησιν παρέσπεμψατε Ἡρακλεῖ χαρὶς ὁμοιοι. Πλου. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῶναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσβλεπταί σε, οὐδὲ διαγινῶναι δυναμένη, & φοβήσεται γὰρ εὖ οἶδα, καὶ φοβήσεται σε. καὶ μάτην ἔστι τοσαύτῃ ὁδῷ ἀνελυθῆς. Πέρ. οὐκοῦν ὦ ἀνὴρ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι. τὸν Ερμῆν κέλαιτον, ἐπειδὴν ἐν τῷ φωτὶ ἦδη ὁ Πρωτισίλαος ἦ, καδικόμηνον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ὡς ἐκ τοῦ πασοῦ. Πλού. ἐπεὶ Περσεφόνη σωδοκῇ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐτῇ ποίησον γυμφίον. σὺ δὲ μέμ-

μέμνησθαι, μίαν λαβὼν ἡμέραν.

vero memineris, non amplius quam vnum diem tibi permiffum esse.

Διογένηος καὶ
Μαυσώλου.

Diogenis & Mau-
soli.

Ω Καὶ ὅπῃ τίμῃ μέγα
φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
προτιμᾶσαι ἀξιοῖς; Μαύ.
καὶ ὅπῃ τῇ βασιλείᾳ μὴ
ᾧ σινωπεύ, ὃς ἐβασίλευ-
σα Καρίας μὴ ἀπάσης,
ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων.
καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπερ-
γαγόμεναι, καὶ ἄρχει Μιλή-
του ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς
Ιωνίας καταστρεφόμενος.
καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις καρτε-
ρός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
Ἀλικαρνασσὶ μνημεῖον παμ-
μέγιστον ἔχω ὀπκείμενον,
ἡλικὸν οὐκ ἄλλως νεκρὸς,
ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλ-
λος ὀξυσκημύον, ἵππων
καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρι-
βέστατον εἰκασμένον λί-
θου τοῦ καλλίστου, οἷον
οὐδὲ ἤν' εὖρη τις αὖ ἐκ-
δίωκε.

Ohe tu Car, quare tā-
dem intolens es, tibi que
places, ac dignum te cre-
dis, qui vnus nobis om-
nib. antepone? M. A.
Primum regni nomine
o tu Sinopenfis, quippe
qui Cariz imperauerim
vniuersæ, præterea Ly-
diz quoque gentib. ali-
quot, tum autem & insu-
la, nonnullas subegerim,
Miletum vsque peruene-
rim, plerisque Ioniz par-
tibus vastatis. Ad hæc
formosus eram ac pro-
cerus, ac bellicis in reb.
præualidus. Postremo,
quod est omniū maximū,
in Halicarnasso monumē-
tū erectum habeo, singu-
lari magnitudine, quan-
tū videlicet defunctorū
ali⁹ nemo possidet, neq;
pari etiā pulchritudine
conditum, viris scilicet
atque equis, pulcherri-
mo e saxo, ad viuam for-
mam absolutissimo arti-
ficio expressis, adeo vt
N 3 vel

vel phanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferri? D. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? M A V. Per Iouē ob hanc inquā. D I O. Atqui o formose Mausole, neque vires iā illæ, neque forma tibi iā adest, adeo vt si quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haud quaquā dicere potis sit, quamobrem tua caluaria meæ sit, anteferenda, si quidem vtræque pariter tum calua, tum nuda, vtrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantib. deformati. Cæterum sepulchrū ac saxa illa preciosa, Halicarnasæis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causā ostentare, tanquā qui magnificam quandā apud se structuram habent, verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsitan illud commodum vocas, quod

plus

δίωας. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ὅτι τούτοις μέγα φερεῖν; Διοχῆνης. ὅτι τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μαύσω. νῆ Δί' ὅτι τούτοις. Διογ. ἀλλ' ὃ καλὲ Μαύσωλε; οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφή πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὺν κρατίον προτιμηθεῖν αὐτοῦ ἐμοῦ. φάλακρά γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά, καὶ τὰ ὀδόντας ὁμοίως προφαίνοντο, καὶ τὰ ὀφθαλμοὺς ἀφηρέμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ὑποσιτισμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσοῦσι μὴ ἴσως εἶναι ὀπιδέικνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τὸν ξένου, ὥς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄζει. σὺ δὲ ὃ βέλτιστε, οὐχ ὀρῶ ὃ, τι ὑπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι

μᾶλ-

μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς
 ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πι-
 ζόμενος. Μαύ. ἀνύτητα οὐ
 μοι ἐκείνα πάντα. καὶ ἰσότη-
 μος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διο-
 γήνης. Διογ. οὐκ ἰσότημος ὃ
 ἡμυαῖοταί. οὐ γάρ. Μαύσω-
 λος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνη-
 μένος ὅτι ὑπὲρ γῆς, ἐν ᾗ
 εὐδαιμονεῖν ᾔετο. Διογῆνης
 δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ.
 καὶ τάφον ὃ μὲν ἐν Ἀλικαρ-
 νασῶν ἔρεϊ ἐαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτε-
 μισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀ-
 δελφῆς κατισκευασμένον.
 ὃ Διογῆνης δὲ, τοῦ μὲν σώ-
 ματος εἰ καὶ τίνα τάφον ἔ-
 χει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμι-
 λεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
 τοῖς ἀρεστοῖς περὶ αὐτῶν κατα-
 λέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιω-
 κὼς ὑπελβότερον ὃ Κερῶν ἀν-
 δραποδέσατε τῷ σοῦ μνήμα-
 τος, καὶ ἐν βιβαιοτέρῳ χρεῖω
 κατισκευασμένον.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ
 Μενίππου. Νι-
 ρεύς.

Ἰδοὺ

plus oneris, atque nos
 sustines, sub tam ingen-
 tibus faxis pressus ac la-
 borans. M A V. Itane ni-
 hil illa mihi conducunt
 omnia, planeque pares
 erunt Mausolus ac Dio-
 genes? D I O. Imo haud
 pares, inquam, vir cla-
 rissime, nam Mausolus
 discruciabitur, quoties
 earum rerum in mentem
 veniet, quibus in vita flo-
 rere consuevit, ac Dio-
 genes interim eum ride-
 bit. Atque ille quidē de
 sub illo monumēto, qđ
 est in Halicarnasso, me-
 morabit, ab vxore Ar-
 temisia atque sorore para-
 to, contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpo-
 re nouit, nunquid habe-
 at sepulchrum. Neq3. n.
 illi res ea curæ est, utrū
 apud viros excellentissi-
 mos sui memoriam fa-
 mamque reliquit, vt quī
 vitam peregerit viro di-
 gnam, tuo monumento,
 Carum abiectissime, cel-
 siorē, ac tutiore in loco
 substructam.

Nirei, Therstæ, &
 Menippi.

N 3 Ecce

Ecce denique vel Menippus hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an nō tibi videor forma præstātior? ΜΕΝ. Imo quinā sitis, prius arbitror indicandum, nam hoc opinor, scitu est opus. ΝΙ. Nireus ac Therpsites. Μ. Vter Nireus vter Therpsites, nondū enim vel hoc satis liquet. ΤΗΡ. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisq; & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitrator. Iam vero tempus est, vti pronuncies Menippe, vtrum altero formosiozem æstimes. ΝΙ. Mirum me Aglaia Charopeque prognatū, qui vir pulcherrimus vnus omnibus e Graiis Priameia ad Pergama veni. ΜΕΝ. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus aliis appareas

Ἰδοὺ δὲ Μένιππος οὐ τοσὶ δικάσει, πότιρος οὐ μνηστώτερός ἐστιν. εἰπέ ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ; Μεν. τίνας δὲ καὶ ἐστὶ, πότιρον ὄμαι. ἤ γδ τοῦτο εἰδέναι. Νιρ. Νιρῶς καὶ Θερσίτης. Μεν. πότιρος ὁ Νιρῶς, καὶ πότιρος οὐκ ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἥλικον σε Ομηρος κείνους ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφώτατον προσειπὼν. ἀλλ' ὁ φόβος ἐγὼ, καὶ ψεδνός, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τοσὶ δικασῇ. ἄρα δὲ σοι ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορφώτερον ἤγῃ. Νιρ. ἐμέ γε τὸν Ἀγλαίας καὶ Κάρουτος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γυνῇ, ὥς ὄμαι κάλλιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὁμοία, τὸ δὲ κενώριον, ταύ-

ταύτῃ μόνον ἄρα διακρί-
 ροιτο ὑπὸ τοῦ Θεοτίτου
 κρανίου, ὅτι εὐθρυπὼν τὸ
 σόν. ἀλαπαδὺν γὰρ αὐ-
 τὸ, καὶ οὐκ ἀνδρώδεις ἔ-
 χεις. Νίρ. καὶ μὴν ἔρου
 Ομηρον ὁποῖος εἶ, ὁπότε
 σωσπράττουσι τοῖς Αἰχαιοῖς.
 Μεν. οὐκ εἰσὶν αἱ μοι λέγεις.
 ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ γὰρ
 ἔχεις, ἐκείνη δὲ οἱ τότε ἴ-
 σασιν. Νίρ. οὐκοῦν ἐγὼ
 ἐσταῦθα σύμμορφός εἰμι
 ὦ Μένιππε; Μεν. οὔτε
 σὺ, οὔτε ἄλλος σύμμορφος,
 ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἑαυτοῦ, καὶ
 ὁμοιοι ἅπαντες. Θεοτ. ἐμοὶ
 μὴ καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Μενίππου καὶ Χεί-
 ρανος.

ἤκουσα ὦ Χείρων, ὡς
 διὸς ὧν ἐπιδυμήσεις ὑπο-
 δανεῖν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ'
 ἤκουσας ὦ Μένιππε. καὶ
 τέτυκκα, ὡς ὅρας, ἀ-
 δάνατος εἶναι δυνάμε-
 νος. Μεν. τίς δέ σε
 ἔρω

affimilis, porro caluaria
 hoc vno igni a Therfitē
 caluaria dignosci possit,
 quod tua delicata est ac
 mollicula, quandoquidē
 istuc habes effeminatū
 ac neutiq; viro decorum
 N. Attamen Homerum
 percōtare, qua specie tū
 fuerim, cum inter Græ-
 corum copias militarē.
 M e n. Tu quidē somnia
 mihi narras, at ego ea
 specto, quæ video, quæ-
 que tibi adsunt in præ-
 sentia, cæterū ista norūt,
 qui id temporis vivebāt.
 N. Quid igitur tandē?
 an non ego formosior
 Menippe? M. Neque tu
 neq; quisq; alius formo-
 sus hoc loco, siquidem a-
 pud inferos æqualitas ē,
 paresque sunt omnes. T.
 Mihi quē vel hoc sat est.

Menippi & Chiro-
 nis.

Equidē inaudiui Chi-
 ron, te deus cum esses,
 tamē optasse mortē. C.
 Vera illa audisti o Menip-
 pe, planeque mortuus
 sum, sicuti vides, cū mi-
 hi licuerit immortalē esse.
 M. At quænam te mor-

N 4 tis

tis cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominū horreat? C. Dicā apud te, virum neutiquam stultum atq; imperitū. Iam mihi desierat esse iucundū immortalitate frui. M. E. Quid? an in iucundū erat te vivere, lucemque tueri? C. H. Erat inquam Menippe, nā que iucundū vocant, id ego neutiquam simplex, sed varium quiddā esse arbitror. Verum quū ego semper viverem, atq; iisdem perpetuo reb. vterer, sole, luce, cibo, tum horz eadem recurrerēt, reliqua item omnia, quę cunque contingunt in vita, reciproco quodā orbe redirent, atque aliis alia qui vices succederent, scietas videlicet eorū incepit. Neque enim in eo voluptas est sita, si perpetuo fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. M. E. Probe loqueris Chiron. Cæterū hæc quę apud inferos agitur vita, quinam tibi procedit, posteaquā ad hanc tanquam ad potiorem te contulisti? C. H. I. Haud suauiter Menippe si-

ἔρας τοῦ θανάτου ἔσχατον ἀνέρας τοῖς πολλοῖς χρίματος; Χείρων. ἔγωγός σε οὐκ ἀσυνήτον ὄντα. οὐκ ὡς ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς αἰδανασίας. Μένιπ. οὐχ ἡδὺ ὡς, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; Χείρ. οὐκ ὡς Μένιπ. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγός ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλουῶς ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῆς ὁμοίας, ἡλίου, φωτός, τροφῆς, αἱ ἄραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θάτερον. ἐντεπλήθει γοῦν αὐτῆς, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως, τὸ τερπνὸν ὡς Μέν. οὐ λέγεις ὡς Χείρων. τὰ ἐν αἴδου δὲ πῶς φέρεται, ἀφ' οὗ προερχόμενος αὐτὰ ἥκεις; Χείρ. οὐκ ἀνδρῶς ὡς Μένιπ. ἡ γὰρ ἰσοτιμία, πᾶν δημοτικόν, καὶ

καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλλως τε, οὐδὲ δι' ἑλπίω ὥσπερ ἄλλοι, οὗτοι περὶ τῶν δέων, ἀλλ' ἀντιπιδεῖς τούτων ἀπάντων ἐσμὲν. Μέν. ὅρα ὦ Χείρων, μὴ περιπίπῃς σεαυτῷ, | καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περὶ. Χείρ. πῶς τοῦτο φῆς; Μένιπ. ὅτι εἰ γὰρ ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτον ἐγένετό σοι προσκορεῖς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορῇ ὁμοίως αὖ ἡσίοιτο, καὶ δέησαι μεταβολῆς γὰρ ζητεῖν τινα, καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλαν βίωσιν, ὥσπερ οἶμαι ἀδυνάτον. Χείρ. τί οὖν αὖ πάσαι τῆς ὦ Μένιππης; Μέν. ὅσπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ, σιωπῆτον ὄντα, ἀξέσκεπτα καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν ἀντὶ ἀφ' ἑκτον οἰεῖσθαι.

Διογέ-

liquidem æqualitas ipsa quiddam hēt admodum populare. Nihil autem inter est, vtrum in luce quis agat, an in tenebris Præterea neq; sitiendum est nobis quemadmodū apud superos, neque esuriendum. sed eiusmodi rerum omnium egentia vacamus. M E. Vide Chiron ne temetipse in voluas, neue eodem tibi recidat oratio. C H. Quā obrem isthuc ais? M E N. Nempe si illud tibi fastidio fuit, qđ in vita semper iisdem similibusque rebus vtendum erat, cū hic itidem similia sint omnia, eundē ad modum parient fastidium. At, de integro tibi quærenda erit vitæ commutatio, atque hinc quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri nō posse. C H. Quid igitur faciendum Menippe? M E N. Illud nimirum, vt sapiens cum sis, quem admodū opinor, & vulgo prædicāt, præstētib. reb. sis cōtētus, boniq; cōsulas q̄ adest, neq; quicquā in his esse putes, quod ferri non queat.

N s Dio-

Diogenis, Antisthe-
nis, & Cratetis.

Διογέους, Αντίθενος,
καὶ Κράτητος.

Ocium nunc agimus.
Antisthenes & tu Cra-
tes, quare, cur non ob-
secro imus deambulatu,
recta ad ingressum & fau-
ces orci, ut ibi spectemus
eos, qui descendunt, qui
nam sint, & quid quis-
que eorum agat? ANT.
Eamus Diogenes. Ete-
nim spectaculum hoc iu-
cundum fuerit, videre al-
lios quidem ipsorum la-
chrymari, alios autem
ut dimittantur, suppli-
care, quosdam autem ex-
gre descendere, & quan-
quam cervicem urgente
ac impellente Mercurio
reluctari tamen, & resu-
pinos obniti, nulla neces-
sitate aut commodo suo.
CRA. Ego vero etiam
exponā vobis, quæ ipse
vidi in via, quando huc
descendebam. DI. Ex-
ponas licet, Crates, vide-
ris enim quædam omni-
no risu dignu dicturus
esse. CR. Tum alii mul-
ti nobiscū descendebāt,
tum vero inter ipsos ma-
xime nobiles, Ismenodo-
rus ille dives, ex nostris,

&

Αντίθενος καὶ Κράτης,
σολῶς ἄγομεν. ὥστε τί οὐκ
ἄπιμεν εὐδὺ τῆς καδῶδου
πειπατήσοντες, ὁφθαλμοὶ
πρὸς κατιόντας οἱοί τινές εἰ-
σι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;
Αν. ἀπίομεν ὃ Διόγενες,
καὶ γὰρ αὐτὸ θέαμα ἡδὺ
ἦντο, τοὺς μὲν δακρύ-
οντας αὐτῶν ὁρᾶν, πρὸς δὲ
ἡκισταύοντας ἀφεξιῶσαι.
ἐπίους δὲ μέλις κατιόν-
τας, καὶ ὅτι τράχηλον
ὠθοῦντος τοῦ Εὐμοδῆ, ἁ-
μῶς ἀντιβαίνοντας, καὶ
ἐπὶ τοὺς ἀντιρείδοντας, οὐ-
δὲν δέον. Κρά. ἐγὼ γοῦν
καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶ-
δον, ἐπὶ τε κατῆιν κατὰ
πλὴν ὁδόν. Διογ. διήγησαι
ὃ Κράτης, ἔοικας γὰρ τινα
παγγέλοια εἶναι. Κρά. καὶ
ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέ-
βαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ
ὀπίσθημοι, Ἰσμενῶδαρος τε
ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος,
καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕ-
 παρχος, καὶ Οροίτης ὁ Ἀρμε-
 νιος, ὁ μὲν οὖν Ἰπμυδω-
 ρος, ἐπιφόνευτο γὰρ ὑπὸ λη-
 σῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς
 Ἐλευσίνα ὁῖμαι βαδίζων,
 ἔστιν τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν
 ταῖν χερσὶν εἶχε. καὶ τὰ πα-
 ρὰ τὰ νεογνά, ἀκαταλε-
 λοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἐ-
 αὐτὸς ἐπιμέμεφτο τῆς τὸλ-
 μης. ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐ-
 λευθεράς χωρία πάνεργμα
 ὄντα ὑπὸ τῆς πολέμων, διο-
 δύνων, δύο μόνους οἰκέτας
 ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, φιάλας
 πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
 τέσσαρα μὲν ἑαυτοῦ ἔχων.
 ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ
 ἦδη, καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσιμνος
 πλεῖν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικόν,
 ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτα πι-
 ζὸς βαδίζων, καὶ ἡξίου τὸν
 ἵππον αὐτὸς προσαχθῆναι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτὸς σωσιτε-
 δύκει, μὴ πλὴν ἀμφό-
 τεροι διαπαρέντις ὑπὸ θρα-
 κὸς τινος πειλατοῦ, ἐν τῇ
 ὁπῇ

& Arsaces Medorū præ-
 fectus, & Armenius O-
 roetes Ismenodorus igitur
 (occisus enim fue-
 rat a latronibus circa Ci-
 theronem, quando Eleu-
 sinem, ut arbitror, pro-
 ficisccebatur) & gemebat
 & vuln⁹ in manib. præse-
 ferebat, liberos suos par-
 uos, quos reliquerat itē-
 tidem vocando, sibi que
 ipsi ob audaciam succen-
 sendo. qui cum Cithero-
 nē transisset, ac illa loca
 circa Eleuteras deserta,
 ac bellis vastata peragraf-
 set, non amplius quā du-
 os seruos secum adduxis-
 set, idq; etiā cū phialas
 quinque aureas, & cym-
 bia quatuor secum habe-
 ret. Arsaces autem (seni-
 or enim iam erat, & per
 Iouem, pro Barbarico il-
 lo ritu, facie non adeo
 inhonesta aut contēnen-
 da) grauiter ferebat ar-
 que indignabatur, quod
 pedibus incederet, vole-
 batque sibi equum suum
 adduci. Nam & equus
 vna cum eo mortuus fue-
 rat, vna plaga ambobus
 transossis a Thracensi
 quodam scutato, in eo
 prælio, quod cum rege
 Cap-

Cappadociū ad Araxem
fluvium commissum fue-
rat. Nam Arfaces quidē
infesto cursu in hostem
ferebatur, longe, vt qui
dem ipse narrabat, ante
alios euectus. Thrax au-
tem expectato illo subsi-
stens, ac scutum præ se
tenens, venientem Arsa-
cis hastā excutiendo di-
uertit, ipse autem sub-
missa parumper sarissa
sua, & equum & insiden-
tem illū transuerberat.
A N. Sed quo pacto fieri
potuit, Crates, vt vno
ictu ambos transuerbera-
ret? C. Facillime Antist.
Nam ille quidem cursu
ferebatur, contumquen-
dam viginti cubitalem
prætentū habens, Thrax
autē vbi pelta obiecta,
plagam excussisset, & iā
cuspis ipsum præterue-
cta esset, in genu pro-
cumbens excipit sarissa
venientis impetum, ac e-
quum sub pectus vulne-
rat, quo mox præ furore
ac vehementia cursus se
ipsum transadigente, ea-
dem hasta etiam Arfaces
per inguina utrinque ad-
nates usque penetrante,
transfoditur. Intelligis
nimi-

διὰ τὴν Ἀράξην πρὸς τὴν Καπ-
παδόκιον συμπλοκῇ. ὁ μὲν
γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ ἡλάυνεν, ὡς
διηγείτο, πολὺ σὺν ἄλλων
πρὸς ἐπιξορμήσας. ὑποστὰς
δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν
ὑποδύς, ὑποσείνεται τὸν
Ἀρσάκου κοντόν. οὗτος δὲ
ὑποθείς τὴν σάρισαν, αὐ-
τόν, τε διαπείρει, καὶ τὸν
ἵππον. Αὐ. πῶς οἶόν τι,
ὦ Κράτης, μὴ πληγῇ
τοῦτο γινέσθαι; Κρά. ἔφα-
σα ὦ Ἀντίδωρις. ὁ μὲν γὰρ
ἐπὶ ἡλάυνεν, εἰκοσιπῆχυν
τινα κοντόν ὑποβεβλημένος.
ὁ Θράξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλ-
τῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσ-
βολὴν, καὶ παρήλθεν αὐ-
τόν ἡ ἀκὰκῃ, ἐς γόνυ ὀκλά-
σας, δέχεται τῇ σαρίσῃ
τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώ-
σκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σέρ-
νον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφο-
δρότητος ἑαυτὸν διαπεί-
ραντα. διαλαύνεται δὲ καὶ
ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶ-
να διαμπὰξ, ἄχρῃς ὑπὸ
τὴν θυγῇ. ἔφαθ, οἶόν τι

τι ἐξήμετο, οὐ τοῦ ἀνδρός,
 ἀλλὰ τοῦ ἵππου· μᾶλλον
 τὸ ἔργον. ἡγανάκτει δὲ
 ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς
 ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππου
 κατεῖναι. ὁ δὲ γὰρ Οὐροί-
 της ὁ ἰδιώτης, καὶ πάν-
 ῳ παλὸς τῷ πόδι, καὶ οὐδ'
 ἐσάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο. πάχου-
 σι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆ-
 δοι πάντες, ἐπὶ ἁπο-
 βῶσι τῶν ἵππων, ὥστε οἱ
 ὅτι τῶν ἀκανθῶν ὀπιβαίνον-
 τες ἀκροποδῇτι, μόλις βα-
 δίζουσιν. ὥς ἐπεὶ κατα-
 βαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ
 οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι
 ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Εὐμήης
 ἀράμενος αὐτὸν, ἐκρύμ-
 σεν ἄρχει πρὸς τὸ πορδμεῖον,
 ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ΑΝ. κα-
 γὰρ δὲ ὅτι κατήειν, οὐδ'
 ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλ-
 λοις, ἀλλ' ἀφείς ἐμώζον-
 τας αὐτοὺς, προσδραμὼν
 ὅτι τὸ πορδμεῖον, προκα-
 τέλαβον χώραν, ὥς αὖ
 ὅπτινδεῖως περὶ ταμὶ. πα-
 ρὰ δ'

nimirum quo pacto acci-
 derit, cum non viri, sed
 equi magis hoc opus fue-
 rit. Veruntamen indi-
 gnabatur ille, quod non
 ampliore honore, quam
 cæteri habebatur, vole-
 batque eques descende-
 re. Orætes autem, pri-
 uatus quispiam erat, at-
 que admodum debilis pe-
 dibus, quippe qui neque
 stare humi, nedum ince-
 dere vlllo modo poterat.
 Accidit autem hoc pror-
 sum Medis omnibus, vt
 postquam ab equis de-
 scenderint, veluti qui su-
 per spinas ingrediuntur,
 summis pedum digitis,
 vix atq; ægre incedant.
 Quamobrem, cum per
 seipsum humi detectus
 iaceret, neque vlllo pror-
 sum pacto resurgere vel-
 let, bonus ille Mercuri-
 us sublatum in se homi-
 nem, ad cymbam vsque
 portauit, ego vero sequēs
 ridebā. ΑΝ. Et ego por-
 ro quando huc descende-
 bam, neq; admiscui me-
 ipsum cæteris, sed reli-
 ctis p[er] se, ad
 cymbam, quo
 occupat[us] erat, quo
 commodius

Inter

Inter nauigandum vero, alii quidem lachrymabantur, alii autem nauseabant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. Dico. Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille foenerator, ex Piræo & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem a puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob amorem Myrtii meretricis seipsum iugularat. Blepsias vero fame miser periisse dicebatur, & apparebat sane adhuc pallidus supra modum ac tenuis maxime. Ego vero quanquam antea notam, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta vero, inquā, passus es ab illo, qui talenta cum habere coaceruata mille, ac ipse in deliciis viueres, annos nonaginta natus, adolescē-

ti

ξά τὸν πλοῦν δὲ, αἱ μὲν ἐδάκρυον τε, καὶ ἐναγτίων. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερεπόμην ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπέρων. ἐμὸν δὲ Βλεψίας τε ὁ δανείσις, ὁ ἐκ Πειραιῶν, καὶ Λάμπις ὁ ἀκαργὴν, ξιναγὼς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου συγκατήεσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποδανῶν. ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἐρῶτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας, ἀποσφάξας ἑαυτὸν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπισκληκέναι, καὶ ἐδίηλου ὤχρῳ ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καί περ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποδανῶν. εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν ὕον, οὐκ ἄδικα μὲν τοι ἔπαθες ἐφ' ἡμῶν αὐτοῦ, ὃς τάλαστα, ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ πρυφῶν αὐτὸς ἐγγινηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαίδεκάετη νεανίσ-

κα

καὶ τίπαρας ὀβολοὺς παρῆ-
 χεις. οὐ δὲ ᾧ ἀκαρνάν, ἔστιν
 ᾧ κακῆϊνος, καὶ κατηγάτο
 τῇ Μυρτιά, τί αἰτίᾳ τὸν
 ἔρωτα, αὐτὸν δὲ οὐ; ὅς
 τοὺς μὴ πολεμίους οὐδὲ
 πώποτε ἔτρεπας, ἀλλὰ φι-
 λοκινδυνῶς ἠγωνίζου ἀπὸ
 τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ
 τυχεύοντος παιδισκαρίου, καὶ
 δακρύων ὀπιπλάσων, καὶ
 σιναγμῶν, ἑάλας ὁ γιν-
 καῖος. ὁ μὲν ᾧ Βλεψίας
 αὐτῆς, ἑαυτοῦ κατηγόρει
 φθάσας, πολλὴν τὴν ἀνοι-
 αν, ὅτι χεῖματα ἐφύλατ-
 τε τοῖς μηδὲν προσήκουσι
 κληρονόμοις, εἰς αἰὲ βιώ-
 σασθαι ὁ μάταιος νομίζων.
 πλὴν ἐμοί γε οὐ πῶ τυ-
 χούσαν τρεπώλιν παρέσ-
 χον τὸ τε σιγόντες. ἀλλ' ἤδη
 μὴ ὅτι τῷ σομίῳ ἐσθλῷ.
 ἀποβλέπειν χεῖρ, καὶ ἀπο-
 σκοπεῖν πτόρεσθαι τὸν
 ἀφικνουμένους. βαβαί,
 πολλοί γε καὶ παικίλοι, καὶ
 πάντες δακρύοντες, πλὴν
 οὐ νεογνῶν τούτων καὶ νυ-
 σίων.

ti illi quatuor obulos sci-
 licet suppeditabas. Tu
 vero Acarnan, (gемebat
 enim & ille, ac deuoue-
 bat Myrtium) quid amo-
 rem accusas, inquam, &
 non potius te ipsum? qui
 hostes quidem haud un-
 quam perhorrueris, sed
 te ultro periculis offeīē-
 do, ante alios in praeiū
 descēderis. A puella ve-
 ro vulgari illa quidē ac
 forte oblata, & lachry-
 mis atque singultibus fi-
 ctitiis, generosus ipse tu
 captus fueris. Nam Ble-
 psias quidem ipse sese ac-
 cusat, ob nimiam stulti-
 tiam, quod pecuniam vi-
 delicet custodierit hære-
 dib. nulla necessitudine
 sibi coniunctis, dum in
 perpetuum victurū esse
 vanus ipse se putat. Ve-
 rum mihi quidem non
 vulgarem voluptatē prae-
 buerunt tunc lamentan-
 tes isti. Sed iā circa fau-
 ces sumus. Aspicere nos
 illuc oportet, atque a lō-
 ge contemplari adueniē-
 tes. Papæ, multi certe,
 & varii, omnesq; lachry-
 mantes, præter pullos
 istos & infantes. Quin
 & ætate nimia confecti
 illi

illi lugent. Sed quid hoc num philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur decrepitum interrogare lubet, Quid ploras heus tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indigna ris bone vir, præsertim cum senex huc adueneris? Ecceubi rex fuisti? M E N. Haudquaquam. D I O. Verum satrapes. M. Neque hos. D I. Nū igitur diues fuisti, ideoque male te habet, quod relictis multis deliciis ac voluptatib. mori coactus fueris? M E N. Nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & lineâ victum quæritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis videns. D I O. Et viuere cupiebas cum talis esses? M E N. Certe quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue & horridum. D I O. Deliras o senex, & iuueniliter te geris erga necessitatem, & hoc, cum sis eo æqualis portitori huic. Proinde quid

πίων. ἀλλὰ καὶ οἱ παῦ γνησκότις ἐδύρον). τί τοῦτο; Ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοῦ ἔχει τὸ βίου; τοῦτον οὐκ τὸν ὑπεργνησὸν ἔρεδς βούλομαι τί δακρύεις τηλικούτος ἄποθανόν; τί ἀγαπακτεῖς ὧ βέλτιστε, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφιγμώρος; ἡ τοῦ βασιλέως ἡδαι; Πτω. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλλὰ σατράπης; Πτω. οὐδὲ τοῦτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπιδούτεις, εἴτα ἀνίστασιν τὸ πολλῶν τευφλῶ ἄπολιπόντα τι θανάτῳ; Πτω. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγιγνέμεν ἀμφὶ τὰ ἐνεγέγοντα. βίον δὲ ἀπορον ὑπὸ καλᾶμου καὶ ὀρμιάς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἀτεκνὸς τε, καὶ προσέτι χυλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διογ. εἴτα τοιοῦτος ὢν, ζῶ ἡδύτης; Πτω. ναί. Ἡδὺ γὰρ ἡ τὸ φῶς. καὶ τὸ τεθάναι, δεῖν καὶ φευκτέον. Διογ. παραπαίεις ὧ γέρον, καὶ μετὰ χιρῶν πρὸς τὸ χρεῶν, καὶ ταῦτα, ἡλικιωμένης ὢν τοῦ πορθημέως. τί οὐκ

οὐκ αὖ τις λέγει περὶ τῆς
 νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι
 φιλόζωνοι εἰσίν; οὐς ἐχρῶν
 διώκειν τὴν θάνατον; ὡς
 τῆς ἐν τῇ γήρᾳ κακῶν φάρ-
 μακόν. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ
 καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδέηται, ὡς
 ὑπόδραστον βουλευόντας, ὁ-
 ρῶν περὶ τὸ εὖμιον εἰλου-
 μένους.

Μενίππου καὶ

Τειρεσίου.

Ω Τειρεσία, εἰ μὴ καὶ
 τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνώ-
 ναι ἔφθιον. ἅπασι γὰρ ἡμῶν
 ὁμοίως τὰ ὅμματα κινᾶ,
 μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῆς.
 τὰ δὲ ἄλλα, οὐκ ἔτ' αὖ
 εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ φινεύς
 ὢν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι
 μὲν τοι μάντις ἦν, καὶ ὅτι
 ἀμφότερα ἐβίου μόνος ἀ-
 νὴς καὶ γυνή, τῆς ποιοτῆς
 ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῆς θε-
 ῶν τοιγαροῦν εἶπέ μοι, ὅπο-
 τέρου ἐπειράδης ἡδίοτος τῆς
 βίῳ, ὅποτε αἴης ἦν, ἢ ὁ
 γυναι-

quid iam de adolescenti-
 bus dicamus, quando et-
 iam decrepiti isti tanto
 pere viuere cupiūt? quos
 decebat ipsam mortem
 etiam consecrari, tanquā
 remedium quoddam eor-
 um malorum, quæ se-
 cum fert senectus? Sed
 abeamus iam, ne quis &
 nos suspicetur tales esse,
 qui hinc aufugere cupia-
 mus, quando circa fau-
 ces hic nos oberrare vi-
 derit.

Menippi & Thi-
 resia.

An vero & cæcus sis,
 Tiresia, nō amplius co-
 gnitu facile est. Nobis
 .n. cūctis xq; sunt vacui
 oculi, ac solæ illorum se-
 des relictæ: quod autem
 ad cætera attinet, nō fa-
 cile dixeris, qui Phine^s
 aut qui Lynceus fuerit.
 At vero, quod vates fue-
 ris, & quod vtrumque
 solus teipsum perhibue-
 ris? marem ac fœminā,
 auditis, aliquando poë-
 tis, noui. Proinde, per
 deos, dic mihi vtram vi-
 tam expertus es suauio-
 rem, vir ne quādo fuisti,
 an

an cum fœmina? T I R E.
 Potior multo fuit, Me-
 nippe, muliebris vita, ex-
 peditior enim, & domi-
 nâtur quoque viris mu-
 lieres, neque ipsis neces-
 se est in bellum profici-
 ſci, neque ad propugna-
 cula ſtare, neque in con-
 cionibus diſſidere, neq;
 in foro atq; iudiciis cō-
 tēdere. M E N. Quid? an
 non audiſti, Tireſia, Eu-
 ripidis Medeam, qualia
 dixeris, cum mulierum
 genus deplorando cōme-
 morat, quā miſeræ ſint,
 & intolerabilem partu-
 riendo laborem ſuſti-
 neant? Verum dic mihi
 (commonefecerūt enim
 me verſiculi iſti Medæ)
 peperiſti ne etiam ali-
 quando, cum mulier eſ-
 ſes, an uero ſterilis, &
 abſque ſemine uitā illā
 degiſti? T I R. Quid hoc
 Menippe interrogas? M.
 Nihil acerbe, T I R. Ve-
 rum reſponde, ſi tibi mo-
 leſtum non eſt. T I R. Non
 fai ſterilis quidem, ſed
 neque peperī tamen. M.
 Sufficit hoc. Vtrū enim
 & vuluam habuiſſes, ſci-
 re uolebam. T I R. Ha-
 bui ſcilicet. M E N. Suc-
 ceſſu

γυναικεῖος; Τει. ἀμείνω
 ὡς παρὰ πολὺ ὧς Μένιππε ὁ
 γυναικεῖος. ἀπαρῳμονέει-
 ρος γὰρ, καὶ δευρόζουσι τῶν
 ἀνδρῶν αἱ γυνᾶκες, καὶ οὔτε
 πολυμειν ἀνάγκη αὐταῖς,
 οὔτε παρ' ἐπαλξιν ἐς ἀναί,
 οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρει-
 σθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξε-
 τάζεσθαι. Μέν. οὐ γὰρ ἀκή-
 κοας ὧς Τηρεσία τῆς Εὐριπί-
 δου Μηδείας, οἷα εἶπεν, οἰ-
 κλείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς
 ἀθλίας οὔτας, καὶ ἀφύρητον
 τινὰ τὸν ἐκ τῶν ὀδίνων πό-
 νον ὑφισταμένης; ἀτὰρ εἶπέ
 μοι, ὑπὲρ μνησέ γάρ με τὰ τῆς
 Μηδείας ἰαμβεῖα, καὶ ἔτι-
 κες ποτὲ ὁπότε γυνὴ ᾔδα. ἢ
 εἶρα, καὶ ἄγονος διετέλου-
 σας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; Τει.
 τι τοῦτο ὧς Μένιππε ἐρω-
 τᾷς; Μένιπ. οὐδὲν χαλε-
 πὸν ὧς Τηρεσία. πολλὸν ἀπό-
 κριναι, εἰ σοι ῥᾶδιον. Τει.
 οὐ εἶρα μὴ ἤμην, οὐκ ἔτι-
 κον δ' ὅμως. Μέν. ἱκανὸν
 τοῦτο. εἰ γὰρ μήτ' εἰς εἶχες,
 ἐβουλόμην εἰδέναι. Τει.
 εἶχον

ἔχον δηλαδὴ. Μέν. χεῖρῶν
 δέ σοι ἡ μήτηρ ἠφανίσθη, καὶ
 τὸ μῦρον τὸ γυναικεῖον
 ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπε-
 τάθησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον
 ἀνέφυν, καὶ πῶγονα ἐξ-
 ἤνεγκας, ἢ αὐτίκα ἐν γυ-
 ναικίς αὐτῇ ἀνέφαις; Τειρ.
 οὐχ ὅρῳ τί σοι βούλεται τὸ
 ἐρώτημα, δοκεῖς δ' οὐκ
 μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως
 ἐγένετο. Μέν. οὐ χεῖρ γὰρ
 ἀπιστεῖν ὧ Τειρεσίᾳ τοῖς ται-
 ούτοις, ἀλλὰ καθάπερ τινα
 βλάκα μὴ ἔξετάζοντα, εἴτε
 δυνάτά ᾔσῃ; εἴτε καὶ μὴ
 παραδέχεσθαι; Τειρ. σὺ
 οὐκ οὐδέ τι ἄλλα πεισύνεις
 οὕτω γενέσθαι, ὅπότ' αὐτὸ ἀκού-
 σης, ὅρῃα ἐν γυναικῶν ἐγέ-
 γοντό τινες, ἢ δένδρα ἢ θη-
 ρία, πλὴν Ἀνδρόνα, ἢ πλὴν
 Δάφνιν, ἢ πλὴν τοῦ Λυκά-
 ονος θυγατέρα; Μέν. ὡς
 τοῦ κακείνου ἐντύχω, εἴσο-
 μαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ
 ὧ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ
 ᾔσῃ, καὶ ἐμαντεύου τότε
 ὧ πατρὶ καὶ ὧ τέτρῳ, ἢ ἅμα αὐτῇ
 καὶ

cessu autem temporis,
 vulva ne illa evanuit, &
 membrum muliebri ob-
 turatum est, mamillæq;
 iterum complanatae, de-
 inde virile succreuit, &
 barbam produxisti, an
 vero repente ex muliere
 vir factus produxisti? T I.
 Non video quid sibi ve-
 lit interrogatio hæc. Vi-
 deris autem mihi pro du-
 bio habere, factum ne
 hoc ita sit, an non. M N.
 Quid an non dubitare,
 Tiresia, de huiusmodi
 rebus convenit? sed pe-
 rinde ac fatuum aliquē
 nō perpenſis, fieri ne pos-
 sint an non, protinus pro-
 veris recipere? T I R. Tū
 igitur neque cætera cre-
 dis hoc pacto contigisse,
 puta quum audieris, ut
 quædam ex mulieribus
 aues factæ sint, aut arbo-
 res, aut feræ, Philomela
 videlicet aut Daphne,
 aut Lycæonis istius filia.
 M E N. Quod si quando
 & in illas incidero, tum
 quid ipsæ dicant, quoq;
 scibo. Tu vero, o opti-
 me, ecquid cum muliere
 esses, vaticinatus quoq;
 es tum, quemadmodum
 & postea, an vero pari-
 ter

ter & vir & vates didici
 si esse? T I R. Vides? vt
 cuncta ea quæ de me fe-
 runtur, ignoras, puta
 quo pacto & litem quan-
 dam Deorum diremi, &
 Iuno visu me priuauit,
 Iupiter autem in solati-
 um damni eius vaticinā-
 di artem mihi dedit. M.
 Adhuc ne Tiresia, men-
 daciis istis caperis? Sed
 facis hoc more vatū. Cō-
 suetum enim vobis hoc
 est, nihil iā sanī dicere.

Aiacis & Agamem- nonis.

Si tu, dum furore cor
 reptus fuisti, Ajax, teip-
 sum interfecisti, nos au-
 tem cunctos etiam mem-
 bris, vt putabas, detrunc-
 catis, deformasti, quid
 quæso Vlyfsem accusas?
 Ac paulo ante neq; aspi-
 cere ipsum voluisti, cum
 venisses huc vates cōsul-
 turus, neque alioqui di-
 gnatus es virum cōmili-
 tonem ac socium, sed su-
 perbe admodum ac gran-
 di incedens gressu, præ-
 teriisti. A I. Merito A.
 Ille enim mihi furoris
 huius autor extitit, vt
 qui

καὶ μάντις ἑμαδὲς εἶναι;
 Τειρ. ὄρεᾶς; ἀγνοεῖς τὰ πε-
 ρὲ ἑμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διέ-
 λυσά τινα ἔριν τῆς Διῶν;
 καὶ ἡ μὲν Ἡρα ἐπήρωσέ με.
 ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ
 μαντικῇ πλὴν συμφορᾷ.
 Μέν. ἔτι ἔχη ὦ Τειρεσία
 τῆς ψευσμάτων; ἀλλὰ κα-
 τὰ τὸν μάντις τοῦτο ποι-
 εῖς. ἔθος γὰρ ὑμῖν, μηδὲν
 ὑγιὲς λέγειν.

Αἴαντος καὶ Ἀγα- μέμνονος.

Εἰ σὺ μανεῖς ὦ Αἴαν,
 σταυτὸν ἐφόνευσας, ἐμελί-
 σας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί
 αἰτιᾶ τὸν Ὀδυσσεύα; καὶ
 πρόσω οὔτε προσέβλεψας
 αὐτὸν, ἐπότε ἦκε μαντευ-
 σόμενος, οὔτε προσειπὲν
 ἠξίως ἀνδρᾶ συστρατιώ-
 τῳ, καὶ ἐταῖρον. ἀλλ' ὡς
 περοπικῶς μεγάλα βαίνων,
 παρῆλθες. Αἴα. εἰκότως, ὦ
 Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι
 τῆς ματίας αἴτιος κατέστη,
 μόνος

μόνος ἀντιξισταδείς ὅπῃ
τοῖς ὅπλοις. Ἀγαμ. ἡξίους
δὲ ἀνταγώνιστος εἶναι, καὶ
ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων;
Αἶα. ναί, τὰ γε τοιαῦτα,
οἴκεια γὰρ μοι ἔω ἢ πανο-
πλία, τοῦ ἀντιφύου γε οὔσα.
καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀ-
μείνους ὄντες, ἀπείπαδε
τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχά-
ρησατέ μοι τῆς ἀθλῶν. ὁ
δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολ-
λάκις ἔσωσα κινδυνεύον-
τα κατακεκρόθαι ὑπὸ
τῆς φρυγῶν, ἀμείνων ἡξί-
ου εἶναι, καὶ ὀπιτηδείτε-
ρος ἔχειν τὰ ὅπλα. Ἀγαμ.
αἰτιῶ τοιγαροῦν ὧ γι-
ναῖς πλὴν Θέτιν, ἢ δέον
σοὶ πλὴν κληρονομίαν τῆς
ὀπλῶν παραδιδόναι συγ-
γενεῖ γε ὄντι, φέρουσα,
εἰς τὸ κοινὸν κατέδειτο αὐ-
τὰ. Αἶα. οὐκ ἀλλὰ τὸν
Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη
μόνος. Ἀγαμ. συγγνώ-
μη ὧ Αἴαν, εἰ ἀνδραπὸς ὢν,
ᾧρέχθην δόξης ἡδίστου πράγ-
ματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν
ἕκαστος

qui solus mecum pro ar-
mis iudicio contendere
ausus fuerit. A 1. An ve-
ro dignum consebas te,
qui absque aduersario,
& absque puluere, vt di-
citur, superares omnes?
A. Quid ni? in tali vtriq;
causa. Nā armatura ea,
cognitionis quodam iu-
re ad me pertinebat, cū
fratris mei patruelis cer-
te fuerit. Deinde vos cæ-
teri, qui multo quā ille
præstantiores eratis, de-
trectatis certamen, &
cessistis mihi arma. Iste
autem Laerte filius, quē
ego non semel in summo
piculo seruauī, cum iam
a Troianis prope concideretur,
melior me esse
voluit, ac dignior qui ar-
mis illis potiretur. A 1.
Accusa igitur o genero-
se Thetim, quæ cum ti-
bi debuisset armorū suc-
cessionē ac hæreditatē,
vtpote cognato, trade-
re, in medium allata po-
suit ea. A. Haud quæq;
sed Vlyssēm, vt qui solus
sefe mihi opposuerit. A.
Ignoscendū o Ajax est:
si, homo cum esset, appe-
tuit gloriam, rem dul-
cissimam, cuius gratia
O 3 etiam

etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te postea, & hoc, Trojanis ipsis iudiciis. A 1. Noui ego quæ me damnarit, sed fas non est, de diis aliquid dicere. Vlysem igitur aliud quam odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerva hoc impet.

Minois & Sostrati.

Prædo hic quidem Sostratus, in Pyriphlegethontem præcipitetur, sacrilegus autem ille a Chimæra discerpatur, Tyrannus vero iste, Mercuri, iuxta Tityum in lōgum extentus, arrodendum & ipse hepar præbeat vulturibus. Vos autē boni ac probi abite quā celeriter in campū Elysium, insulasq; beatorū habitare, pro iis, quæ recte ac iuste i vita fecistis S o. Audi o Minos, num tibi iusta dicere videar. M 1. An ego denuo nūc audiū? an nō cōuictus es Sostrate, qđ & mal⁹ fueris, & tā multos occideris? S o, Cōuictus quidem

ἑκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικάσαις. Αἰα. οἶδα ἐγὼ, ἥ τις μου κατεδίδασιν, ἀλλ' οὐδέ μοις λέγειν τι φεῖ τῆς δυνάμεως. τὴν γοῦν Οδυσεῖα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυνάμην ὧ Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττει.

Μίνω καὶ Σω-
φράτου.

Ο μὲν ληστὴς οὗτος Σώφρατος, ἐς τὴν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήδω. ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαθήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὧ Ἐρμῇ, παρὰ τὴν Τίτυν ἀπολαδεῖς, ὑπὸ τῆς γυπῶν κειρέδω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὶ ταχὺς ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικήτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τῇ βίῳ. Σω. ἀκούσον ὧ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δοξῶ λέγειν. Μιν. νῦν ἀκούσω αὐτοῦ. οὐ γὰρ ὀξείληλός γε

ὦ Σώστρατε πονηρὸς ὢν, καὶ το-
σούτους ἀπεκλονῶς; Σω. ἐλ-
λεγμαί μὴν, ἀλλ' ὄρα, εἰ δι-
κείως κολαδῆσομαι. Μιν. καὶ
πανύ, εἴ γε ὑποτίней πλὴν ἀ-
ξίαν δίκην. Σω. ὅμως ὑπο-
κρινάι μοι ὦ Μίνως. βραχὺ
γὰρ τι ἐξήτομαί σε. Μιν. λέ-
γε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
τῶν ἄλλων διακρίνομαι ἤδη.
Σω. ὅπόσα ἔπρατον ἐν τῷ
βίῳ, πόττερά ἐκὼν ἔπρατον,
ἢ ἐπεκέκλωσό μοι ὑπὸ τῆς
μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοί-
ρας δηλαδὴ. Σω. οὐκοῦν καὶ
οἱ χρεστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πο-
νηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνη
ὑποκρίτομεν, ταῦτα δρῶ-
μεν. Μιν. ναί, τῇ Κλωθῇ, ἢ
ἐκάσῳ ἐπέταξε γεννηθέντι
τὰ πρακτέα. Σω. οὐκ τις
ἀναγκαδεῖς ὑπ' ἄλλου φο-
κῦτεέν τινα, οὐ δυνάμενος
ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμε-
νος, οἷον δῆμος ἢ δορυφόρος,
ὃ μὲν δικαστὴν πεθερεῖ, ὃ δὲ τυ-
ραννῶ, τίνα αἰτιάσθαι τοῦ φό-
νου; Μιν. δῆλον ὥς ἂν δι-
καστῶν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ
οὐδὲ

dem fui, sed vide, num
iuste ob id supplicio affi-
ciar. M I N. Atque admo-
dum, si modo id iustum
est, pro merito quenque
suo poenam depedere. S.
Attamen responde mihi
o Min. Breue enim quid
dam interrogabo te. M.
Dic, sed ne prolixè mo-
do, quo deinceps & cæte-
ros diiudicare possimus.
S. Quæcunq; in vita egi,
vtrum volens ea feci, an
ita a Parcis agglomeratū
mihi fuit? M I. A Parca
scilicet. S. Proinde &
boni pariter omnes, &
nos, qui mali videmur,
eadem agimus, dum illi
obsecundamus. M I. Ita
profecto, Clotho videli-
cet illi parentes, quæ v-
nicuique iniungit, cum
primum natus est, quæ a-
genda ipsi sunt. S. Si quæ
igitur vi cōpulsus ab al-
lio, occiderit aliquem,
cū nō possit illi cōtradi-
cere, a quo cōpescitur, ut
verbi gratiā, si carnifex,
aut satelles quispiā alter
iudici parēdo, alter tyrā-
no, quæ nā credis isti reū
ages? M I. Quem aliū,
nisi iudicem aut tyrannum.
Quoniam neq; ip-
sum

sum gladium accusare possumus, subseruit .n. hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. S. Recte sane o Minos, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam auxilio locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurū vel argentum afferens, vtri nā ea gratia haberi debet, aut vtri beneficium hoc acceptum referendū est? M i. Ei qui misit, Sostr. nam ille qui attulit, minister tantum fuit. S o. Vides ne igitur, quam iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorū. quæ Clotho nobis imperavit, & rursus, dū honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti diſſenſatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquā poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitū fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. M i n. Multa,

o So-

οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό. ὤκρεται γὰρ τοῦτο ὄργανον ὄν πρὸς τὸν θυμὸν, τὴν πρῶτως παρρηχόντι πλὴν αἰτίας. Σως. εὖγε ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ὀπδαφιλεύη τὴν παραδείγματι. ὡ δέ τις ὑποείλαντος τοῦ δεσπότης, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἀργυρὸν κομίζων; τίτι πλὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργετίῳ ἀναχαπτεόν; Μιν. τὸν πέμψαντα ὦ Σώκρατε. διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ὡ. Σω. οὐκοῦν ὀρεῖς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὤκρετας γυναικείους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταπτε, καὶ τούτους τιμῶν τὸν διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκείνο εἰπεῖν ἔχει τις αὖ, ὡς ἀντιλέγειν δυνάμετον ὡ, τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προσεταγμένοις. Μιν. ὦ Σώκρατε πολλὰ ἴδοις αὖ καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἄλλα

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις
τῆς ἐπιρρωτήσεως. διότι οὐ
ληγὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σο-
φιστὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀπό-
λυσον αὐτὸν ὦ Ερμῆ, καὶ μη-
κέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ
καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρω-
τᾷν τὰ ὅμοια διδάξης.

Μένιππος ἢ Νεκρο-
μαντεία. Μην.

Ω χαῖρε μέλαδρον,
πρόφυλά δ' ἐσίας ἐμῆς.
ὥς ἀσμφόβος σ' ἐσεῖδον, ἐς
φάος μολών. Φίλων, οὐ Μέν-
νιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων;
οὐμεινοῦ ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ
παρεβλέπω Μενίππους ὁ-
λους. τί δ' αὐτῷ βούλεται
τὸ ἀλλόκοτον τοῦ γήματος,
πῖλος καὶ λύρα καὶ λειοντή;
προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ.
χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πό-
θεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολλῷ
γὰρ χεῖρον οὐπέφηνας ἐν τῇ
πόλει. Μέν. Ἡκω νεκρῶν
κευθμῶνα, καὶ σκότου πύ-
λας Λεπῶν, ἢ ᾧδης χα-
εῖς

o Sofstrate, & alia videas
licet, minime secundum
rationem fieri, si diligen-
ter expendas. Verunta-
men tu ex hac quaestione
hoc boni consequeris,
quandoquidem non pra-
do solum, verumetiam
Sophista quidem esse vi-
deris. Solue ipsum Mer-
curi, neue deinceps am-
plius puniatur. Cate-
rum illud vide, ne & ca-
teros manes similia in-
terrogare doceas.

Menippus, Philoni-
des.

Salve atrium, domus-
que vestibulum meae, ve-
te lubēs aspicio luci red-
ditus. ΠΗΙ. Non Menip-
pus est canis? Nō hercle
alius, nisi ego forte ad
Menippos omnes hallu-
cinor. At quid sibi vult
habitus huius insolētia,
claua & lyra, leonis exu-
iæ? Adeundus tamē est
Salve Menip- vnde nobis
aduenisti? diu est quod
in vrbe non vidimus. M.
Adsum reuersus mortuo-
rum e latibulis Foribus-
que tristium tenebrarum
nigris, Manes vbi infer-
ni

ni manent superis procul. P H I. O Hercules clam nobis Menippus uita functus est, reuixitque denuo. M E N. Non, sed me adhuc uiuum recepit Tartarus. P H. Quæ nam causa tibi fuit nouæ huius atque incredibilis viæ? M E N. Iuuenta me incitauit, atque audacia, quam pro iuuenta haud paululum impotentior. P H I. Siste o beate Tragica, & ab Iambis descendens, sic potius simpliciter eloquere, quæ nā hæc vestis, quæ causa tibi itineris inferni fuit, quum alioqui neque iucunda, neque delectabilis sit via? M E N. Res dilectæ grauis me infernas egit ad umbras, Consularem manes ut vatis Tiresiai. P H I L O N. Ille, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos consarcinatis versibus. M E N. Ne mireris amice, nuper enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo facto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os sua sponte confluant. Verum dic mihi quo pacto

εἰς ὥκισαι θιῶν. Φίλω. ῥάκλῃς. ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανὼν, καίτ' ὅξ ὑπαρχῆς ἀναβιβίωκεν; Μέν. οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἐμπνοῶν αἰδῆς μ' ἐδέξατο. Φί. τίς δ' ἡ αἰτία σοι τὴ καὶνῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας; Μέν. νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τὴ νοῦ πλεον. Φί. παῦσαι μακάρι τραγωδῶν, καὶ λέγε οὕτως ὡς ἀπλῶς, καλὰ καὶ ἀπὸ τῶν ἱαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σου τῆς κάτω πορείας ἐδέχθη; ἄλλως γὰρ οὐχ ἠδεδία τις, οὐδ' ἀσπᾶστιος ἡ οἰός. Μέν. ὦ φίλότης χρεῖά με κατήγαγεν εἰς αἰδᾶο, ψυχῇ χρησόμενον θεαίου Τηρεσίαο. Φί. οὗτος. ἀλλ' ἢ παραπαίεις, οὐ γὰρ αὐτὸς ἐμμέτρως ἐξῆρα φώδρε πρὸς ἀνδρας φίλους. Μέν. μὴ θαυμάσης ὦ ἐταῖρε. νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγγραμμένος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπὸ πλάθῃς τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτομάτα μοι τὰ μέτρα ὅππῃ τὸ εἶδος ἔρχεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πᾶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί

ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; Φι. καὶ οὐκ οἶδεν, ἀλλ' οἶα καὶ πρὸ τῆς ἀρχαίουσιν, ὁπορευοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὁβολοῦσιν. Μέν. ἀθλοὶ καὶ κακοδαίμονες. οὐ γὰρ ἴσασιν, οἶα ἐναγχοῦς κεῖται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἶα κεχειρισμένη τὰ ψήφισματα καὶ τῆς πλουσίων, ἀ μὰ τὸν κέρβερον οὐδὲ μία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοῦ. Φι. τί φῆς; δέδουκίαι τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῆς ἐνθάδε; Μέν. νῆδ' ἀ καὶ πολλὰ, ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἄπακτας, οὐδὲ τὰ ἀπὸ ῥήϊα ἔξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς χεῖρ καὶ ἀπειθείας ὅτι τῆς ῥαδανθίου. Φι. μηδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθονήσης τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ. πρὸς γὰρ εἰδύτασι παῖν ἐρεῖς τάτ' ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον. Μέν. χαλεπὸν μὲν ἐπὶ ἀπὸ τοῦ πίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές, πλὴν ἄλλα σοῦ γε ἕνεκα τολμήσαν, ἔδοξε δὲ πρὸς παλαιούς τε νέους καὶ

παλαιῶν

res humane hic se habent in terris? & quid nā in vrbe agitur? P H I. Nihil noui. Sed quemadmodum prius actitabant, rapiunt, peierant, fœnerantur, vsuras colligunt M E N. O miseri atque infelices. Nesciūt enim, qualia de nostris reb. nuper apud inferos decreta sunt, qualesque sorte isti sunt in diuites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. P H. Quid ais? Noui ne aliqd apud inferos nostris de reb. decretū est? M E N I P. Per Iouem, & quidem multa, verum prodere non licet, neque arcana quæ sunt, reuelare; ne quis forte nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. P H. Nequaquam o Menippe, per Iouem, ne inuideas sermones amico Nam apud hominem tacendi ignarū, & initiatum præterea sacris edisseres. M E N. Dura profecto iubes, & neuitiquam tuta, verum tua gratia tamen audendum est. Decretum est ergo, diuites istos ac pecunio-

σοι

fos aurum tanquam Danaen servantes abstrusū. P H I. Ne prius obeate, quæ sunt decreta dixeris, quam ea percuttras omnia, quæ abs te audire libentissime veli. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, quum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omnino prætermisisse. M E N. Parendum et iam in his tibi ē. Nā qd facias, urgente amico? Ac primum sane tibi expediā, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur quum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canētes, non semideorū modo, sed & ipsorum iam Deorum, adhuc vero & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionē, & fratrum & sororū nuptias, hæc me Hercle omnia

πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρευσίον κατὰκλῆσον ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάσσοντας. Φι. μὴ πρότερον εἴπῃς ὧς γὰρ τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκείνα διελθεῖν ἅ μάλισ' αὐτὴν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥ τις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐβλύετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν, εἴθ' ἐξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῆς ἀξίων θείας ἢ ἀκοῆς παραλείπειν. Μέν. ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ αὐτὴ καὶ πάθῃ τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ εἰάξοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι διήμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθην ὁρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄρτι μὲν παυσὶν ἴδ' ἀκούων Ομήρου καὶ Ησίοδου πολέμους καὶ σάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῆς ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ σὺν τῇ ἡδ' τῇς θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῆς καὶ βίας καὶ ἀρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πατέρεων ἑξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγού-

ἰούμῳ εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρ
 έργως ἐκινούμῳ πρὸς αὐτά.
 ἔπει δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἡρ-
 ξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα
 ἤκουον ὅτ' νόμων τὰναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελευόντων,
 μήτε μοιχεύειν, μήτε σασιά-
 ξειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγά-
 λῃ οὖν καθέστηκεν ἀμφιβο-
 λία, οὐκ εἰδὼς ὅτι χρησαί-
 μην ἑμαυτῷ. οὔτε γὰρ τὸ δι-
 οῦς αὖ ποτε ἠγούμην μοιχεύ-
 σαι, καὶ σασιάσαι πρὸς ἀλλή-
 λους, εἰ μὴ ὥς περὶ καλῶν τέ-
 των ἐγίνωσκον, οὔτ' αὖ τὸ
 χοροθέτας τὰναντία τέτοις
 παραινέειν, εἰ μὴ λυσitteλεῖν
 ὑπελάμβανον. ἔπει δ' διηπό-
 ρου, ἔδοξε μοι ἐλθόντα παρὰ
 τοῦ καλοῦ μύθους τέτους φι-
 λосоφους, εἰς χεῖρας ἰεῖν ἑμαυ-
 τὴν καὶ δειθιῶναι αὐτῷ χρῆσθαι
 μοι, ὅτι βούλοιντο, καὶ τίνα ὁ-
 δὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν ὑπο-
 δεῖξαι τῷ βίου. ταῦτα μὲν δὴ
 φρονῶν προσήναι αὐτοῖς. ἐλελή-
 νην δ' ἑμαυτῷ ἐς αὐτό, φασί,
 τὸ πῶρ ἐκ τῷ καπνοῦ βιαζέ-
 μμος. παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μά-

λιστα

nia bona pulcraque puta-
 bam, & studiose erga ea
 afficiebar. Postquā vero
 in virilem iam ætatem
 peruenirem, hic leges
 rursus iubētes audio poë-
 tis adprime contrarias,
 neque videlicet adulte-
 ria committere, neque
 seditiones mouere, neq;
 rapinas exercere. Hic
 igitur hæsitabundus con-
 fitei, incert^o omnino quo
 me pacto gererem. Neq;
 enim deos vnquam puta-
 ui mœchaturus, aut sedi-
 tiones inuicē fuisse mo-
 turos, nisi de his rebus
 perinde ac bonis iudica-
 sent. Neque rursus legū-
 latores his aduersa iussu-
 ros, nisi id conducere ex-
 istimarent. Quoniā igi-
 tur in dubio erā, visum
 est mihi philosophos ist-
 os adire, atque his me
 in manus dedere, roga-
 reque vti me, vtcunque
 liberet, vterentur, vitæ-
 que viam aliquam simpli-
 cem ac certam ostende-
 rent. Hæc igitur mecum
 reputans ad eos venio,
 imprudens profecto, qđ
 me ex fumo (vt aiunt)
 in flammam coniicerem
 Apud hos enim maxime dili-

diligēter observans sum
mam reperi ignorantia ,
omniaque magis incerta ,
adeo ut prae his ilico
mihi vel idiotarum vita
iam aurea videretur. Ali
us etenim soli me iussit
voluptati studere, atque
ad eum scopum uniuersum
vitae cursum dirigere.
In eo ipsam sita esse
felicitate. Alius rursus
omnino laborare, corpus
sque siti, vigiliis, ac
squalore subigere, misero
semper adfectum, contumeliis
que obnoxium assidue,
Hesiodi sedulo inculcas
celebria illa de virtute
carmina, & sudorem
videlicet, & acliue in
vericem montis ascensum.
Alius contemnere iubet
pecunias, earumque possessionem
indifferentem putare. Alius
contra bonas ipsas etiam
diuitias esse pronunciat.
De mundo vero quid dicam?
de quo ideas, incorporeas
substantias, atomos, &
inane, ac talem quandam
pugnatum invicem nominum
turbam indies audiebam, &
quod absurdorum omnium
maxime fuit absurdissimum,
de con-

λιστα σβεστικον ὀπτικοπῶν πλὴν
ἄγνοιαν καὶ πλὴν ἀπορίας πλεί
ονα, ὥστε μοι ἴαχιστα χευσσοῦ
ἀπέδιδξαν οὗτοι τῷ ἰδιωτῆρι
βίον. ἀμέλει, ὁ μὲν αὐτῷ παρή
νει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ μένει
τῷτο ἐν παντὶ μέλει, τῷ
το γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὁ δὲ
τις ἐμπαλιν, πονεῖν ἵα πᾶ
τα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα
καταναγκάζειν, ἐν πῶντα καὶ
αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσχε
ροῦντα, καὶ λοιδοροῦμενοι
συνεχῆς ὀπηρεῖα φθδῶν τὰ
πάνδημα κείνη τῷ Ησιόδου
πρὸς τῷ ἀρετῆς ἔπη, καὶ τῷ ἰδρῶ
τα, καὶ πλὴν ὅτι τὸ ἄκρον ἀν
τασιν. ἄλλος καταφρονεῖν
χρημάτων παρεκκελεύει, καὶ
ἀδιάφορον οἶσθαι πλὴν κλῆσιν
αὐτῷ, ὁ δὲ τις αὐτῷ πάλιν ἀγα
θὸν εἶναι καὶ τῷ πλοῦτον αὐτῷ
ἀπιφαίνει, πρὸς μὲν γὰρ τῷ
σμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε
ἰδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτό
μους καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα
ὄχλον ὀνομάτων ὅτιμέραι
παρ' αὐτῷ ἀκούων ἐναντίων, καὶ
τὸ πᾶντων διγῶν ἀποπῶτα
τον

τοῦ, ὅτι πρὸς τὴν ἀντιπάλαν
των ἑκαστος αὐτῶν λέγων,
σφόδρα νικῶντας καὶ πι-
δαυούς λόγους ἐπορίζετο,
ὥς μήτε τῷ διεμῶν τὸ αὐτὸ
παῖγμα λέγοντι, μήτε τὸ
ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ
ταῦτα εἰδὸτα σαφῶς, ὡς ἂν
ἂν ποτε διεμῶν τι εἴη καὶ ψυ-
χρὸν ἐν ταυτῷ χροῖν, ἀτεχ-
νῶς οὖν ἔπαχον τοῖς νουά-
ζουσι τούτοις ὁμοίον, ἀρτι-
μὲν ὁπινεύων, ἀρτι δὲ ἀνα-
νεύων ἑμπαλιν. ἔτι δὲ
πολλῶν τούτο ἐκείνων ἀτο-
πώτερον, τοὺς γὰρ αὐτοὺς
τούτους εὐρίσκον ὁπτηρῶν,
ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λό-
γοις ὁπτηνδύοντας. τοὺς
γούν καταφρονεῖν παραι-
νουῦντας χρημάτων, ἐάρων
ἀπορίξ ἐχρημάτους αὐτῶν, καὶ
πρὸς τήκων διαφρονημένους,
καὶ ὅτι μὲν παιδεύοντας,
καὶ πάντα ἕνεκα τούτων
υπομείνοντας, τοὺς τε πλὺς
δύξαν ὑποβαλλομένους,
αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὁπ-
τηνδύοντας, ἡδονῆς τε αὖ

καί-

de contrariis unusquisque
quum diceret, inuincibi-
les admodum & probabi-
les sermones adferebat,
ut nec ei qui calidū, nec
ei qui frigidum idē pror-
sus esse contenderent,
contra quicquam hisce-
re potuerim, atque id,
quum tamen manifeste
cognoscerem fieri nun-
quam posse, ut eadem
res calida simul frigida-
que sit. Prorsum igitur
tale quiddam mihi acci-
debat, quale solet dor-
mitantibus, ut interdum
capite annuerem, inter-
dum contra abnuerem.
Præterea quod multo e-
rat istis absurdus, vitā
eorum diligenter obser-
uans, comperi eam cum
ipsorum verbis præce-
ptisque summo opere pug-
nare. Eos. n. q. spernēda
censebant pecuniā, aui-
dissime conspexi colligē-
dis diuitiis inhiare, de
fœnore litigantes, pro
mercede docētes, omnia
denique numorū gratia
tolerantes. Ii vero qui
gloriam verbis asperna-
bantur, omnem vitæ suę
rationem in gloriam re-
ferebant. Voluptatem
rursus

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculum vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc exgre molesteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet cōsolabar, quod una cum multis & sapiētibus & celeberrimis insipientisque essem, atque vere adhuc ignarus oberarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquē ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturum putavi, si cum horū quoriam dedescensu paciscens, Tiresiam Bœotium consulerem, ab eoque perdiscerē (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit.

χεδὸν ἅπαντας κατηγουῦντας. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρημένους. σφαλείς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυχέρινον. ἡρέμα παρὰ μνησθῆναι ἐμαυτὸν, ὅτι μὲν πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὅπῃ συνέσει διαβεβημένων ἀνόντης τε εἰμὶ, καὶ τάλιθες ἔτι ἀγνοῶν περὶ ἐρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαχρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν εἰς βαβυλῶνα ἐλθόντα, δεκνῶν αἰτινος ἢ μάγων, ἢ ζωροάστρου μαθητῶν. καὶ διαδόχων. ἤκουον δὲ αὐτοὺς ἐπαδᾶς τε καὶ τελευτᾶς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ἄδου τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν ὃν αὐτοὶ βούλοντο ἀσφαλῶς, καὶ ὁπίσω αὐτῶν ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγοῦμαι εἶναι, παρὰ τινος τούτων διαπραξάμενον πρὸς κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τηρεσίαν τὸν βοιωτῖον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἃ τι μάντιως καὶ σοφοῦ, τίς ὅστις ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν αὐτῶς ἐ-

λοιτο

λοιτο εὐφροῶν. καὶ δὴ αἰ-
 παθήσας ὥς ἔχον τάχους,
 ἔτεινον ἐνθὺ βαβυλῶνος, ἐλ-
 θὼν δὲ, συγγίνομαι τινὶ τῷ
 χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
 θεωπεσίω πλὴν τέχνη πολιτῶ
 μὴ πλὴν κόμην, ἥθειον δὲ
 μάλα σεμνὸν καθήμενόν, τοῦ-
 νομα δὲ λὺ αὐτοῦ μεθροβαρ-
 ζάνης. δειθείς ᾧ καὶ καθικε-
 τεύσας, μόλις ἔτυχον παρ'
 αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιο μετῴ
 καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ,
 παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ,
 πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑννέα καὶ
 ἔκοσιν ἅμα τῇ σελεύῃ ἀρ-
 ξάμενος ἔλπει, κατὰ γὰρ ὅτι
 τὸ εὐφράτην, ἔσθιν πορσα-
 νατέλλοντα τὸ ἥλιον, ῥῆσιν τι-
 να μακρὰν ὀπλέγων, ἥς οὐ
 σφόδρα καλῶνουν. ὥστε γὰρ
 οἱ φαῦλοι τὸ ἐν τοῖς ἀγῶσι κη-
 ρύκων, ὅπτις οὐχὶν τι καὶ ἀσα-
 φές ἐφθέγγετο, πλὴν ἀλλ' ἐπὶ
 κει γέ τινας ὅτι καλεῖσθαι δαί-
 μονας. μετὰ γοῶν πλὴν ἐπὶ
 δὴν βίς αὖ μου πρὸς τὸ πρό-
 σωπον ὑποπίυσας, ἐπανήει
 πάλιν, οὐδένα τὸ πάντων
 πορσ-

gerit. Ac statim quidem
 exiliens quam poteram
 celerrime Babylonē ver-
 sus recta contendī. Quo-
 quum venio, diuersor a-
 pud Chaldeorum quēdā
 hominem certe sapien-
 tem, atque arte mirabi-
 lem, coma quidem canū,
 admodumque promissa
 barba venerabilem. No-
 men autem illi fuit Mi-
 throbarzanes, orans igitur
 obsecransq; vix exo-
 rui, ut quauis mercede
 vellet, in illam me viam
 deduceret. Suscipiens
 vero me vir primum qui
 dem dies nouem ac vigin-
 ti cum luna simul inci-
 piens abluit ad Euphra-
 tem, mane solem Orien-
 tem versus perducens,
 ac sermonem quempiam
 longum mustitans, quem
 non admodum exaudie-
 bam. Nam (quod in cer-
 tamine præcones inepti
 solent) volubile quiddā
 atque incertum profere-
 bat, nisi quod quosdam
 visus est inuocare dæmo-
 nes. Post illā igitur in-
 cantationem ter mihi in
 vultum spuens deducit
 rursus, oculos nusquam
 in obuiū quenquā defle-

stens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsū, & Choaspi lympa, lectus vero in herba sub dio fuit. At postquam iā pręparati satis hac dięta sumus, medio noctis silentio ad Tigretē me fluvium ducens, purgavit simul, atque absterfit, faceque lustravit ac squilla, tum plurib. itidem aliis, & magicum si mul illud carmē submur murans, dein totum me iam incantans, ac ne aspectris læderer, circumiens, reducit domum, ita ut eram, reciprocantem, ac reliqua noctis parte navigationi nos pręparauimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vestī ut plurimum similem, ac me quidem his quę vides, ornauit, claua uidelicet, leonis exuuiis, atque insuper lyra. Iussit pręterea ut nomē si quis me roget, Menippū quidem ne dicerē, sed Herculem aut Vlyssē aut Orpheum. ΡΗΙ. Quid ita o Menippe? neque enim causā aut habitus,

aut

προσβλέπων. καὶ [σιτία μὲν
ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὶν δὲ
γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ
τοῦ χυάσπου ὕδωρ, συνή δὲ
ὑπαίθεριος ὅπῃ τ' ὦδας. ἐπεὶ
δὲ, ἅλις εἶχε τῆς προδια-
τήσεως περὶ μέσας νύκτας, ὅπῃ
τ' ἰγρήλα ποταμὸν ἀγαγών,
ἐκάθηρε τέ με καὶ ἀπέμαξε, καὶ
περίγυσε δαδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ
ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ πλὴν
ἐπρωδῶ ἐκείνῳ ὑποτονθα-
ρίσας. εἶτα ὅλον με κατα-
μαγεύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα
μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῷ φαν-
τασμάτων ἐπανάγῃ ἐς πλὴν
οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδίζον-
τα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦ
εἶχομεν. αὐτὸς μὲν οὐκ ἠδύ-
κλῶ τιν' ἔδω σολῶν, τὰ πολ-
λὰ εἰκοῦσαν τῇ μηδικῇ, ἐμὲ
δὲ τουτοισὶ φέρον ἐπισκύα-
σε πρὸ πύλων καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
προσέτι τῇ λύρα, καὶ παρεκί-
λεύτατο, ὥς τις ἐρηταί μιν
τοῦνομα, Μένιππον μὲν μὴ
λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσ-
σέα ἢ Ὀρφέα. ΦΙ. ὥς δὴ τί
τῷτο ὃ Μένιππος; οὐ γὰρ συν-
ίημι

ἴημι πῶς αἰτίαν οὔτε τ' ἡμέ-
ματος, οὔτε τ' ὀνομάτων. Μέν-
ημι μὲν πρὸς δὴ λόγον γε τούτο, καὶ
οὐ παντελῶς ἀπορρήσιον. ἐπεὶ
γὰρ οὗτοι πρὸς ἡμῶν ζῶντες ἐς
ἡδου κατέληλυθεσαν, ἠγάγετο,
εἰ με ἀπεκρίσθην αὐτοῖς, ἔραδί-
ως αὖ πῶς τ' Αἰακοῦ φερούσαν
διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως πα-
ρελθεῖν, ἅτε συνήθεις ἐργον τρα-
γικῶς μάλα παραπτεμπόμι-
νον ὑπὸ τοῦ χάματος, ἥδη δ'
οὐκ ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κα-
τελθόντες ὅτι τ' ποταμῶν, καὶ
ἀναγωγῶν ἐξίσινόμεθα παρε-
σκευάσο δ' αὐτῶν καὶ σκάφος,
καὶ ἱερεῖα καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλ-
λα ὅσα πρὸς τ' τελετὴν χη-
σιμα. ἐμβαλόμενοι οὐκ ἅπαν-
τα τὰ παρεσκευασμένα, οὕτω
δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμε-
νοι, θαλερὴν καὶ δακρυχέοντες.
καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφειρόμε-
θα ἐν τῷ ποταμῷ, εἶτα δ' ἐς
πλούταμεν ἐς τὸ ἔλος καὶ πῶς
λίμνῳ, ἐς μὲν ὃ σφραγίς ἀ-
φανίζῃ. περὶ αὐθιγὰς δὲ καὶ
ταύτῳ, ἀφικνούμεθα ἐς τι
χωρεῖον ἑρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ
ἀνῆλτον. ἐς ὃ ἀποβαίντες, ἠγείτο

aut nominis intelligo.
MEN. Atqui perspicuū
id quidem est, ac neutri-
quam arcanum, Nam hi
qui ante nos ad inferos
olim viui descenderant,
putavit si me his assimu-
laret, fore ut facilius Ae-
aci custodias fallerem,
atque nullo prohibente
transirem, ut pote notior
tragico admodum illo
cultu emissus. Iam igitur
dies apparuit, quum
nos ad flumen ingressi in
recessum incumbimus.
parata siquidem ab illo
fuerant, cymba, sacrificia,
mulsa, & in id myste-
rium denique quibuscū-
que opus erat. Imponen-
tes ergo omnia prępara-
ta, ita iam & ipsi ingre-
dimur tristes, lachrymis
que implemur obortis.
Atque aliquantisper qui
dem in fluuio ferimur,
deinde in syluam delati
sumus, ac lacum quen-
dam, in quē Euphrates
conditur. Tum hoc quo-
que transmissis, in regio-
nem quandam perueni-
mus solam, syluosam at-
que opacam, in quam
descendentes (pręibat
vero Mithrobarzanes)

& puteum effodimus , & oues iugulamus , & foueam sanguine conspergimus. At magus interrim accensam facem tenens, haud amplius iam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans , demones simul omnes conuocat, Pœnas , Erinnyes , Hecaten nocturnam, excelsamq; Proserpinam , simulq; polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo temere omnia, & rimas ex carmine solum ducere , ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta. Vmbrarū at rimuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon , ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus excinctum. Ac Cerberus primum quidē latrabat, commouitque sese. At quum ego Iyram celerime correptam pulsassem, cantu statim sopi-

tus

ὃ ὁ Μιθροβαρζάνης βόθρον ἦε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸ βόθρον ἐσπίσαμεν. ὃ δὲ μάτος ἐν τοσούτῳ δῖα δα κριορῶν ἔχων, ὅτι ἔτ' ἡρεμία τῇ φωτῇ, παμμέλειθις δὲ ὥς οἶός τε ἰὼ ἀνακραίων, δαίμονας τε ὁμοῦ πάντας ὀπιλοῦτο, καὶ ποινὰς καὶ ἐριννίας, καὶ νυχίαν ἐκάτεον καὶ αἰπὴν πειρεφόνειαν, παραμυγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. εὐθὺς οὖν πάντα ἐκείνα ἐσταλεύει, καὶ ὑπὸ τῇ ἐπιδῆς τῆς δαφνὸς ἀνέρεξῃ ἱστῷ, καὶ ἡ ὑλακὴ τῇ κερβέρου πόρρῳ θέν ἡκούει, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἰὼ καὶ σκυθρωπὸν ἔδιδεν δ' ὑπένεθιν ἀναξτερέων αἰδωνεύς κατεφαίνετο γὰρ ἡδὲ τὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη καὶ ὁ περιφλεβέθων, καὶ τῷ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τῷ χάσματι, τῷ Ῥαδάμανθῳ εὐρομεν τεθνεῶτα μικρῷ δέιν ὑπὸ τῷ δέους. ὃ δὲ κέρβερος ὑλάκησεν μή τοι, καὶ παρεκίνησε. ταχὺ δέ

δὲ μου κρούσαντος τὴν λύραν,
 παρὰ ῥῆμα κοιμήθη ὑπὸ τῷ
 μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμ-
 νην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐ-
 πειραιώθημεν. ὡς δὲ ἤδη πλη-
 ρὴς τὸ πρεσβύτερον, καὶ οὐ μωγῆς
 ἀνάπλων. τραυματίαι δὲ πάν-
 τες ἐπέπλεον, ὃ μὲν τὸ σκέλος,
 ὃ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὃ δὲ ἄλλο τι
 σωτηριμύδος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ
 τίνος πολέμου παρόντες. ὁ-
 μως δ' οὐκ ὁ βέλτερος Χάρων,
 ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, οἰθεῖς μετ'
 ἡρακλέα εἶναι ἐσεδέξατό με καὶ
 διεπρέθμευσέ τι ἄστυος, καὶ
 ὑποβᾶσι διεσήμαινεν τὴν ἀτρα-
 πὴν. ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῇ σκότῳ
 ποροῦσιν μὲν ὁ μινθροβαρζάνης, εἰ
 πόμῳ δ' ἐγὼ καὶ ὁ πῖν ἐχό-
 μῳ αὐτῷ, ὥς πρὸς λειμῶ-
 να μέγιστον ἀφικνούμεθα τῷ
 ἀσφοδέλῳ καὶ ἀφύλῳ, ἐνθα
 δὲ πρὸς πέτον τοῦ ἡμᾶς ἱερίστου
 τὴν νεκρῶν αἰσιναι. καὶ ὁλίγον
 δὲ ποροῦντες, παρεγενόμεθα
 πρὸς τὸ τὴν Μίνω δικαστήριον,
 ἐτύγχανεν δὲ ὃ μὲν ὅτι θρόνου
 τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. πα-
 ρεῖσθ' ἤκεισαν δὲ αὐτῷ ποινὰ καὶ
 ἀλά-

tus, obdormiuit, deinde
 posteaquam ad lacum ve-
 nimus, tranare fere non
 licuit. Iam enim onustū
 erat nauigium, & eiula-
 tu certe plenum. Vulne-
 rati quippe in eo nauiga-
 bant omnes, hic femur,
 ille caput, alius alio quo-
 piam membro luxatus,
 usque adeo, vt multi cer-
 te ex bello quopiam adesse
 viderentur. At optimus
 Charon, quum leonis
 videret exuias, esse me
 ratus Hercule, recepit,
 transtque vexit libens, tū
 exeuntibus quoque no-
 bis monstrauit semitam.
 Sed quoniam iam era-
 mus in tenebris, præce-
 dit quidem Mithrobar-
 zanes, ego autem a ter-
 go continuus illi comes
 adhæreo, quoad in præ-
 tum maximum perueni-
 mus asphodelo consitū,
 vbi certe circumfusæ vn-
 dique mortuorum stridu-
 lx nos sequuntur vmbrae.
 Tum paulo procedentes
 longius, ad ipsum Mino-
 is tribunal accessimus.
 Erat ipse quidē in folio
 forte quodā sublimi se-
 dens. Astabant autem il-
 li Pœnæ, Tortores, mali
 P 3 Genii,

Genii, Furæ. Ex altera parte plurimi quidā adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, mæchi, homicidæ, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantium. Seorsim autem diuites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque trabe victus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspiciamus, & quæ dicuntur, auscultamus. Accusant autē noui quidam atque admirabiles rhetores. ΠΗΙ. Quinam ergo hi, per Iouē, sunt, ac ne isthuc quidē te pigeat dicere. ΜΕΝ. Umbras ne vnquam istas nosti, quas opposita soli redant corpora? ΠΗ. Omnino quidē igitur. ΜΕ. Hæ nos igitur quum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguūt, quicquid in vita peccauimus, & sane quædam ex his dignæ admodū fide videntur,

ἀλάστορες, καὶ ἐριννύες. ἑτέρωθεν ὃ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἀλύτῃ μακρᾷ δεδεμένοι. ἐλέγοντο ὃ εἶναι μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοί, ὃ ἑλῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφαντοί, καὶ τοιοῦτος ὁμιλος τῶ πάντων κνώων ἐν πρὸ βίῃ. χωρεῖς δὲ οἷτε πλούτιοι καὶ τροχίλυφοι προσήεσαν, ὄχλοι, καὶ πορογάστορες, καὶ ποδαγροί, κλοιδὸν ἑκαστος αὐτῶ καὶ κέραια διτάλαντον ὅτι κείμενος. ἐφισώπτεσθαι ἡμεῖς, ἐκτρέφόμεν τε τὰ γινόμενα, καὶ ἡκούοντες τῶ ἀπολογουμένων. κατηγόρου δὲ οὐτῶς κρινοῖ τινες καὶ παρδοξοὶ ῥήτορες. ΦΙ. τίνας οὗτοι πρὸς δῖος; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν. Μένειπ. οἶδά σου ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶ σωμάτων; ΦΙ. πάντων μὲν οὗ. Μέν. αὗται τοίνυν ἐπεὶ δὲ ἀνὰ θάνατον, κατηγόρουσί τι, καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸ βίον, καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶ ἀξιοπίστου

δοκοῦσιν, ἅτε αἰεὶ συνοῦσαι,
καὶ μηδέποτε ἀφισάμναι τῶν
σωμάτων. ὁ δ' οὐὼ Μίνως
ὀπιμελῶς ἔξετάζων ἀπέ-
πειμπεν ἕκασον ἐς τὴν τῷ ἄσε-
βῶν χάριν, δίκλῳ ὑφέζοντα
κατ' ἀξίαν τῆς τιτολημμέ-
νων, καὶ μάλιστα ἐκείνων ἡ-
ππετο τῆς ὅτι πλούτοις τε καὶ
ἀεχῆς τετυφωμένων, καὶ
μονονοῦ καὶ προσκυωῖσαι
περιμυόντων. πλὴν τε ὀλιγοχρό-
νιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ πλὴν
ὑπερφίαλῶν μυσταπόμενος, καὶ
ὅτι μὴ ἐμέμνητο, θνητοὶ τε
ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀβ-
δῶν τετυχηκότες. οἱ δ' ὑπο-
δυσάμνοι τὰ λαμπρὰ ἐκεί-
να πάντα, πλούτους λέγων καὶ
γῆν, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ
κάτω νενευκότες, παρῆσαν
σαν, ὥσπερ τινα ὄνερρον ἀνα-
πειμαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῶν
εὐδαιμονίαν. ὥστε ἐγωγε
ταῦθ' ὁρῶν, ὑπερέχαιρον, καὶ εἰ
τινα ἴστωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν
αὐτῶν τυχῶν πως ὑπερίμνησκον,
οἷος ὡς παρὰ τὸ βίον, καὶ ἡλίκον
ἐφύσατό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν
ἔωθει

tur, ne pote nobiscū ver-
satæ semper, nostrisque
nusquam digressæ corpo-
ribus. Minos igitur curi-
ose quælibet examinās,
impiorum relegabat in
cætum, pœnas ibi scele-
ribus suis dignas luitu-
rum, In hos præcipue ra-
men incenditur, quas op-
es dum viuerent, ac di-
gnitates inflauerant, qui
que adorari se fere expe-
ctabant, nimirum breui
perituram eorum super-
biam fastumque detesta-
tus, quippe qui non me-
minissent mortales ipsi
quum sint, se se bona quo-
que mortalia consequu-
tos. At nunc splendida
illa exuti omnia, diui-
tias, inquam, genus, mu-
nia, nudi ac vultu demis-
so steterunt, tanquam
somnia quoddam, hu-
manam hanc felicitatem
recogitantes, adeo ut
hæc dum conspicerer ni-
mis quā delectatus fue-
rim. Et si quem eorū for-
te agnoueram, accedens
quiete aliquo modo sub-
monui, qualis in vita fue-
rat, quantopereque fue-
rat inflatus, tum quum
plurimi mane sôres eius

obsidentes, pulsi interim exclusque a famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exorians, puniceus, aureus aut versicolor, faelices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteram ne porrigens, permitteret osculandam. Illi vero audientes ista moleste ferebāt. At Minos quidam etiam iudicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus & a Dione accusatum, & graui Sroicorū testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (Nam illū valde suspiciunt inferi, eiusque plurimum ibi valet autoritas) ferme iam Chimææ alligatum absoluit a pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos a tribunali discedentes, ad supplicii locum peruenimus. Vbi amice multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum

ἔωθεν ὅπῃ τ' ἀποθύρων παρεισῆκισαν, τ' ἀπόδοον αὐτ' ἀεμύοντες, ὠθοόμενοί τε καὶ ἀποκλόμενοι πρὸς τ' οἴκητ'. ὃν μάλιστα αὖ ποτε ἀναλείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ περικλυτός ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνεσθαι πρὸς προσφόντας, ἰὼν τὸ σῆθος ἢ τ' δεξιὰν πορτείνων δοῖν καλαφιλεῖν. ἐκείνοι μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες. τὰ δὲ Μίνω μίαν τις κατὰ χάριν ἐδικάδον δίκην. τὸν γὰρ τοι σικελιώτῳ Διοφύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τῇ Διώνος καὶ ἠγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τ' ἑσῆς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ κυρηνάιος (ἄγουσι δ' αὐτ' ἐν τιμῇ, καὶ δυνάμει) μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δέιν τῇ χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσεν ἐκ ἀλαδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτ' ἔπειτα εὐμύρων πρὸς ἀετῆριον ἡμέας δεξιόν. ἀποσάντες δ' ὅμως τ' δικαστῆρι πρὸς κολαστῆριον ἀφικνούμεθα. ἐνθα δὲ ὧ φίλε πολλὰ καὶ ἐλεγεῖα ἦν ἀκοῦσαί τε καὶ ἰδεῖν.

μασί-

μασίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος
 ἠκούετο, καὶ οἰμαγὴ τῇ ὅπῃ τῇ πυ-
 ρὸς ὁπωρμῶν, καὶ σπρέλαι καὶ
 κύφωνες καὶ βοχοὶ, καὶ ἡ χίμαι-
 ρα ἐσπάρει, καὶ ὁ κέρβερος
 ἐδάρεδαπει. ἐκολάζοντο δὲ ἅ-
 μα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι,
 σαδάπαι, πένκιες, πλούσιοι,
 πτωχοί. καὶ μέλει παῖσι τῇ
 τειολμημῶν. ἐπίους δὲ αὐτῇ
 καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅπό-
 σοι ἦσαν τῇ ἐναγχος τετε-
 λουληκῶν. οἱ δὲ ἐνκαλύπτου-
 το, καὶ ἀπερέφοντο. εἰ δὲ καὶ
 προσέλεπον, μάλα δουλο-
 περιές τι καὶ κολακρυτικόν.
 καὶ ταῦτα πῶς οἱ βαρεῖς ὄν-
 τες, καὶ ὑπερβῆ) παρὰ τὴν βίον.
 τοῖς μὲν τοῖς πένησιν ἡμιέλεθα
 τῇ κακῶν ἐδέδοτο. καὶ διανα-
 παύωμοι πάλιν ἐκολάζον-
 το. καὶ μὲν κακείνα εἶδον τὰ
 μυθώδη, τὴν Ἰξίονα, καὶ τὸν
 Σίσυφον, καὶ τὴν φεύγα Τάν-
 τάλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὴν
 γηρῆν Τίτυον, ἡράκλειος ὁ-
 σος. ἔκοντο γὰρ τὸν ἐπέ-
 χων ἀγροῦ. διελθόντες δὲ καὶ
 τέτες, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλλο-
 μιν,

minum in igne flagan-
 tium, tum rota & tor-
 menta, catenæ, Cerber-
 us lacerat, & Chimæra
 dilaniat, cruciabanturq;
 pariter omnes captivi,
 reges, præfecti, paupe-
 res, mendici, diuites, &
 iam scelerum omnes pœ-
 nitebat. Et quosdā qui-
 dem eorum, dum intue-
 mur, agnouimus, viden-
 licet qui nuper e vita dis-
 cesserant. At hi se pudē-
 tes tum occultebant, no-
 stroque subtrahebant as-
 pectui, aut si nos aliquā
 do respiciebant, id serui-
 liter admodum abiecte-
 que faciebant, atque hi
 quidem quam olim pu-
 tas, onerosi fastuosiq; in
 vita? At pauperibus ma-
 jorum dimidium remit-
 tebatur, & quum inter-
 quieuisent, denuo repe-
 tebantur ad pœnam. Sed
 illa quoque quæ fabulis
 feruntur, aspexi, Ixio-
 nem, Sisyphum, Phry-
 giumque grauiter affe-
 ctum Tantalum, geni-
 tumque terra Tityum,
 Dii boni, quantum? In-
 tegrum stratus agrū oc-
 cupabat. Hos tandē præ-
 tereuntes, in campum

venimus Acherusium ,
 inuenimusque ibi semi-
 deos , heroidasque & a-
 liam simul mortuorum
 turbam, in gentes tribus
 que dispositam, alios qui
 dem vetulos quosdā ac
 marcidos, atque (vt Ho-
 merus ait) euanidos, a-
 lios vero iuueniles, & in
 tegros, & hoc potissimū
 ob illam condiendi effi-
 caciā Aegyptios. Ve-
 rum dignoscere quemli-
 bet haud proclive fuit ,
 adeo nudatis ossibus om-
 nes erant inuicem simil-
 limi, nisi quod vix tandē
 eos diu intendentes ag-
 nouimus. Quippe cōfer-
 ti confidebant obscuri
 atque ignobiles, nullū-
 que seruantes amplius
 pristinae formę vestigiū.
 Cum igitur multi simul
 ossei consisterent, inuicē
 omnino similes, qui ter-
 rificum quiddam per ca-
 uos oculorū orbes tran-
 spicerent, dentesq; nu-
 dos ostenderent, hæsita-
 bam certe mecum, quo-
 nam signo Therpsitem a
 Nireo illo formoso dis-
 cernerem, aut mendicū
 Irum a Phraëum rege,
 aut Pyrrhiam coquum

μῶν, τὸ ἀχέρουσιον, εὐρίσκα-
 μὲν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους
 τε καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸ ἄλ-
 λον ὅμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη
 καὶ φύλα διαλομβήσους, τοὺς μὲν
 παλαιούς τινες καὶ εὐρωστίαν-
 τας, καὶ ὡς φησὶν Ὀμηρος, ἀ-
 μεννηνούς. τοὺς δὲ νεαλῆς καὶ
 σωεσπύκτας, καὶ μάλα τῶν
 αἰγυπίων αὐτοὺς διὰ τὸ πο-
 λυαρκῆς τὴν ταρχείας, τὸ μὲν
 τοι διαγινώσκειν ἕκαστον, οὐ
 πάντι μὲν ἔφιδιον. ἀπαρτίς
 γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοισι γίνοντο
 ὅμοιοι, τὸ δὲ σέων ἱεθυμνωμένων,
 πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀ-
 ναθεωρουῦντες αὐτοὺς ἐγινώ-
 σκομεν. ἔκειντο δὲ ἐπ' ἀλλή-
 λοις ἀμαυροὶ καὶ ἄσημοι, καὶ οὐ-
 δὲν ἔτι τὸ παρ' ἡμῖν καλῶν
 φυλάττοντες, ὥστε πολλῶν ἐν
 ταῦτόν σκελῆων κειμένων, καὶ
 πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ
 διάκρινον δεδρεκτόν, καὶ θυμ-
 οὺς τοὺς ἰδόντας προφαίνον-
 ταν, ἠπτόρουσαν πρὸς ἑμαυτῶν, ὥστε
 νι διακρίναί μιν τὸ θεοσίτην ἀ-
 πὸ τὸ καλὸν Νιρέως, ἢ τὸ με-
 ταίτιον ἱερόν ὑπὸ τοῦ Φαίάκων
 βασι-

βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τ' μάστι-
 γον ὑπὸ τ' Ἀγαμέμνονος. οὐδὲν
 γὰρ ἔτι τ' παλαιῶν γνωρισμά-
 των αὐτοῖς παρέμεινεν, ἀλλ'
 ὅμοια τὰ ὅσα ἡμεῖς, ἀδελφοὶ καὶ
 ἀντιγράφα, καὶ ὧς οὐδενὸς
 ἔτι διακρίνειται διωρόμενα. τοι-
 γάρ τοι σκεῖνα ὁρώμεν, ἐδόκει
 μοι ὅτ' ἀνθρώπων βίος πομπῇ
 τινι μακρῇ ποροιοκέναι,
 χρυσεῖν δ' καὶ διατάττειν ἕκα-
 στα ἢ τύχῃ, διάφρα καὶ ποικί-
 λα τοῖς πομπησιν ἡμίαια
 προσάπλουςα. τὴν γὰρ λαοῦ-
 σα ἢ τύχῃ, βασιλικῶς δι-
 σούσῃ, τιάραν δ' ἐπιθέντα, καὶ
 δορυφόρους παραδόντα, καὶ τ'
 κεφαλῇ σέψασα τῷ διαδή-
 ματι. τῷ δ' οἰκέτῃ ἡμίαια πε-
 ρέθηκε, τὸ δέ τινα καλὸν εἶναι
 ἐκδομῆσαι, τὸ δ' ἄμορφον καὶ ἡ-
 λοῖον παρσκευάσαι. παλαιοδ-
 πλὴν γὰρ οἱμοὶ δεῖν ἡμέας τὴν
 θέαν. πολλάκις δ' διὰ μέτης
 τ' πομπῆς μετέβαλε τὰ εἶδη
 ἡμίαια, ὡς ἔωστα ἐς τέλος δι-
 απομπύται, ὡς ἐτάχθησαν,
 ἀλλὰ μεταμφιέσασα, τὸ μὲν
 Κροῖτον ἠνάγκασι τὸ τ' οἰκέ-
 τε καὶ ἀνιχνεύει σκυλὴ ἀ-

ab Agamemnone. Nihil
 enim amplius veterum
 iudiciorum eis perman-
 serunt, sed ossa fuerunt
 inter se similia, incogni-
 bilia, nullis inscripta ti-
 tulus, nullique unquam
 dignoscēda. Hæc igitur
 spectanti mihi, persimī-
 lis hominum vita pōpæ
 cuius longæ videbatur
 cui præsit ac disponat
 quæque fortuna, ex his
 qui pompam agunt, di-
 uersos variosque cuique
 habitus accommodans.
 Alium siquidem fortuna
 deligens, regiis ornat in-
 signibus, & tiamam impo-
 nens, & satellites addēs,
 & caput diademate coro-
 nans. Aliū serui rursus
 ornatū induit, hunc for-
 mosum effigiat, hunc de
 formem atque deridicu-
 lum fingit, nam omnige-
 num, ut opinor, debet
 esse spectaculum. Quin
 habitus quorundam ple-
 runque in media quoque
 pompa demutat, neque
 perpetuo eodem finit or-
 dine cultuque progredi,
 quo prodierāt. Sed orna-
 tu cōmutato, Cræsus qui
 dō coëgit serui captiuiq;
 vestes induere, Mixandri-
 um

um autem olim inter ser-
uos incedentem, Poly-
cratis tyrannidem illiga-
uit. Et aliquantisper qui
demeo cultu permittit
viti, verum vbi iam pom-
pæ tempus præterit, ap-
paratum quisque restitu-
ens, & cum corpore si-
mul exutus amictu, qua-
lis ante fuit, efficitur, ni-
hilo a vicino differens.
Quidam tamen ob insci-
tiam, quum suos fortune
cultus exigit, ægre
ferunt atque indignan-
tur, tanquam propriis
quibusdā bonis priuari, ac
nō poti⁹ alienis, quibus
paulisper utebātur, exuti.
Quin in scena quoque
vidisse te plerunque pu-
to histriones istos tragi-
cos, qui (vt fabulæ ratio
poscit) modo Creontes,
modo Priami sunt, aut
Agamemnones. Idemq;
(si fors tulerit) paulo an-
te tam grauitur Cecro-
pis aut Erechthei forma
imitatus, paulo post ser-
uus, poëta iubente pro-
greditur. At quum fabu-
læ iā finis affuerit, quis-
que auratas illas vestes
exutus, personam depo-
nens, & descendens a-crepi

ἀναλαβεῖν, ἢ Μαλαιάνδριον ἢ
ὡς ἐν τοῖς οἰκέταις πομπῶ-
ντα, ἢ Πολυκράτους τυραν-
νίδα μεινέδῃσι, καὶ μέλει μὴ
λινος εἶασε χεῖρας ἵψι γήματι,
ἐπεὶ δὲ δὴ τὸ πομπῆς κῆρος
παρέλθῃ, πῶνικαῦτα ἕκαστος
ἀποδούς τὸ σκῆνιν, καὶ ἀποδυσά-
μῃρος τὸ γῆμα μὴ τὸ σώματος,
ὥσπερ ὡς πρὸ τῆ γένεσθαι, μὴ δὲ
τὸ πησίον διαφέρων. ἔνιοι δὲ
ὡς ἀλγιστοσύνης. ἐπεὶ δὲ ἀ-
παίτῃ τὸ κόσμον ὅπως αἶσα ἰδύ-
χη, ἀχθονταί γε, καὶ ἀθανατῶ-
σιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερ-
εῖσιν, καὶ οὐχ ἂν πρὸς ὀλίγον
ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἶμαι
ἢ καὶ τὸ πρὸ τῆ σκηνῆς πολλὰ κίς
ἐωρακέναι τὸν βασιλεὺς ὡς
κρίτας τέττις, πρὸς τὰς χεῖρας
τῶν δραμάτων, ἀρῇ μὲν Κρέοντας,
ἐνίοτε ἢ Πριάμους διανομήρους
ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς εἰ-
λύχοι μικρὸν ἐμπροσθεν μάλα
σημνῶς, τοῦ Κέκροπος ἢ Ερεχ-
θεὸς γῆμα μιμησάμενος, μὴ
ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τῷ
ποιητοῦ κεκελευσμένος, ἥδη ἢ
πῆρας ἐχούτος τῶν δραμάτων, ἀ-
ποδυσάμενος ἕκαστος αὐτὸς τὸ

χρυσόπασον ἐκείνην ἐδῆτα, καὶ
 τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ
 καίλαβας ἀπὸ τῆς ἐμβατῆς, πένης
 καὶ ταπεινὸς περὶέρχεται, ἐκ ἐτ'
 Ἀλαμέμων ὁ Ἀρξέως, οὗτος Κρέ-
 ων ὁ Μεινοικέως, ἀλλὰ Πῶλος
 Χαρικλέους σουμικὸς ὀνομα-
 ζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεωλεί-
 τονος μαρναδῶνιος. τοιαῦτα
 καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων παράγμα-
 τὰ εἶσι, ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἐ-
 δοξεν. ΦΙ. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ-
 πε, οἱ δὲ πρὸς πολυτελεῖς τέ-
 χους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχον-
 τες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας καὶ εἰκό-
 νας καὶ ὀπισθάμματα, οὐδὲν ἡ-
 μιῶτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῷ
 ἰδῶντι νεκρῶν; Μέν. ληρὴς ὦ
 ῥῦτος, εἰ γὰρ ἐθέλω τῷ Μαυ-
 σωλὸν αὐτῷ, λέγω τῷ κάρει, τῷ
 ἐκ τῷ τάφου περὶβόηον, οὗ οἶ-
 δα, ὅτι ἐκ αὐτοῦ ἐπαύσω γελῶν,
 οὕτω ταπηνῶς ἐξῆπιον ἐν πα-
 ραλύτῳ σου, λανθάνων ἐν πρὸ
 λοιπῷ δῆμῳ τῶν νεκρῶν ἐμοὶ
 δοκεῖν, τοσοῦτον ἐπολαύων τῷ
 μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνει
 το τηλικούτον ἄχθος ὀπκεί-
 μενος. ἐπεὶ δὲ γὰρ ὦ ἐταῖρε ὁ

Αἰα-

crepidis, pauper atq; hu-
 milis obambulat, haud
 amplius Agamemnon il-
 le Atreo prognatus, aut
 Creon Menœcei filius,
 sed Polus fili⁹ Chariclei
 Suniensis, aut Satyrus fi-
 lius Theogitonis Mara-
 thonius. Sic se mortalium
 res habent, quemadmo-
 dum mihi tum spectanti
 videbatur. P H I. Dic mi-
 hi Menippe isti qui ma-
 gnificos altosque tumu-
 los habent super terrâ,
 & columnas, imagines,
 titulos, nihilone sunt ap-
 pud inferos plebeis qui-
 buslibet umbris honora-
 tiores? M E N I P. Nuga-
 ris tu quidem, nam si vi-
 disses Mausolum, Carē
 illum dico pyramide ce-
 lebrem, sat scio, nunquā
 ridere desisisses, ita in an-
 trū quoddam abstrusum
 despectim abiectus est in
 reliqua mortuorum tur-
 ba delitescens. Hoc tan-
 tum commodi mihi vide-
 tur ex monumento refer-
 re, quod imposito tanto
 pondere laborat magis,
 & premitur. Nam quum
 Aeacus, o amice, locum
 cuique meretur, dat au-
 tem cui plurimum haud

am-

amplius pedem, necesse est contentum decumbe-
re, seseque ad loci mo-
dum contrahere. At ve-
hementius multo risisses
opinor, si reges hosce no-
stros, satrapasque vidis-
ses apud eos medicantes,
& aut salamenta vendē-
tes, aut primas ipsas lite-
ras vrgente inopia profi-
tentes, & quemadmodū
contumeliis a quouis af-
ficiantur, atque in faci-
em cadantur, perinde
atque vilissima mācipia.
Itaque Philippum Mace-
donem conspiciatus, con-
tinere me certe non po-
tui, ostensus est mihi in
angulo quodam, detri-
tos calceos mercede re-
sarciens. Quin alios prae-
tereā multos erat vide-
re medicantes in triuiis,
Xerxes videlicet, Dari-
os, ac Polycrates. P H I.
Admiranda narras ista
de regibus, peneque in-
credibilia. Socrates au-
tem quid facit ac Dioge-
nes, & si quis est sapien-
tum alius? M E N I P.
Socrates profecto etiam
ibi obuersatur, omnesq;
redarguit, versantur au-
tem cū illo Palamedes,
Vlyf-

Αἰάνης ὑπομετέσθῃ ἐκάστῳ τῷ
τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον
οὐ πλέον ποδὶς, ἀνάγκη ἀλα-
πῶντα κατὰ κείῳ, πρὸς τὸ μέ-
γιστον σωτῆρα λαμβάνον. πολλῶ δὲ
αὖ, οἶμαι, μᾶλλον ἐγέλας, ἢ
ἐθιάσω πρὸς παρ' ἡμῖν βασι-
λείας καὶ σαβάρπας, πτωχεύον-
τας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι ταῖς
χρῶσιν αὐτῶν ὑπὸ ὑποχρέωσιν, καὶ
τὰ πρῶτα διδάσκοντας χάμ-
μα, καὶ ὑπὸ τῷ τυγχόντος ὑ-
βριζομένους, καὶ κατὰ κέρους πα-
ρομένους, ὥστε τῷ ἀνδραπόδον
τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον
γὰρ καὶ μακεδόνᾳ ἐγὼ θιασά-
μμος, οὗ δὲ κερὰ ἐν ἡμῶν τῷ δυνα-
τὸς ὡς ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνί-
διῳ τινι, μισθοῦ ἀκούμενος τὰ
σαβάρ' ὑποδημάτων. πολ-
λοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὡς ἰδεῖν ἐν
ταῖς τριόδοις μεταιτουῶντας,
Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους καὶ
Πολυκράτους. Φιλ. ἄτοπα
δινγὴ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ
μικροῦ δέιν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σω-
κράτης ἐπρατή, καὶ Διογένης, καὶ
εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Μέν. ὁ
μὲν Σωκράτης καλεῖται περὶ ἐξέ-
διδέχο-

διελέγχων ἅπαντας, σώσεις
 δὲ αὐτῷ Παλαμίδης καὶ Ο-
 δυσσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις
 ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μὲν
 τοι ἐπιφύσῃσιν αὐτῷ, καὶ διω-
 δῆκῃ ἐκ τῆ φαρμακοποσίας τὰ
 σκέλη. ὃ δὲ βέλῃσιν Διοχάρης
 παρὰ κείνῳ Σαρδαναπάλῳ
 τῷ ἀστυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ φρυ-
 γί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶ πολυέ-
 λων ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐ-
 τῷ, καὶ τῶ παλαιᾷ ἰσχυρῷ ἀ-
 ναμειβουμένων, γελᾷ, καὶ τέρ-
 πεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ πῖος κα-
 τακείμενος, ἀδελφὰ μάλα τρα-
 χεῖα καὶ ἀπνέει τῇ φωνῇ, τὰς
 οἰμωγὰς αὐτῶν ὀπταλύνων,
 ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἀνδρας καὶ δι-
 ασκέπεισθαι μετοικεῖν, οὐ φέρον-
 τας τῇ Διοχάρῃ. Φί. ταυτὶ μὲν
 ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ἰσχυρὸν ἦν,
 ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεξες κεκυρτω-
 τῶς καὶ τῇ πλουσίᾳ; Μέν. εὖ τίς
 ὑπέμνησαι. οὐ γὰρ οἷός ἐστι
 πρὸς τὰτα λέγειν προθέμενος,
 παμπόλῳ ἀπεπλανήδῳ τοῦ
 λόγου. διατρίβοντος γὰρ μου
 παρ' αὐτοῖς, προῦθεσαν οἱ
 πρυτάνεις ἐκκλησίαν πρὸς
 τῷ

Vlysses & Nestor, & si
 quis alius loquax mortu-
 us. Adhuc equidem in-
 flata sunt illi, & intumescūt ex hausto veneno
 crura. At optimus Dio-
 genes Sardanapalo vicini-
 nus Assyrio, Midæque
 Phrygio, atque aliis itē
 pluribus ex istorum sum-
 ptuosorum numero man-
 net, quos quum eiulan-
 tes audit, veteris fortu-
 næ magnitudinem reco-
 gitantes, & ridet & dele-
 ctatur, ac supinus cubās
 ut plurimū cantat, aspe-
 ra nimis atque intucun-
 da voce illorum eiulatus
 obscurans, adeo ut id æ-
 gre ferentes, nec Dioge-
 nem ferre valentes, de
 mutanda sede deliberēt.
 ΠΗΙ. De his iam satis
 quidem, cæterum quod
 nam illud decretum est,
 quod initio dixeras ad-
 versus diuites esse sanc-
 itum? ΜΕΝ. Bene admo-
 nes, nescio enim quo pa-
 cto, quum hæc de re di-
 cere proposuissem, ab
 instituto sermone procul
 aberravi. Dum igitur
 ibi versabar, magistratus
 concionē aduocauerunt
 his videlicet de reb. quæ
 in

incomune conducerent. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim vnus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa postremo vero de diuitibus negocium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandē ex populo primas quidam, huiusmodi decretū legit.

Decretum.

Quoniā, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesq; omni modo despectui habentes, Curia populoque visum est, vt quum functi vita fuerint, corpora quidem eorum poenas cū aliis sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitā, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vices decē annorum millia transegerint, asini semper ex a sinis renati, onera ferentes, atque a pauperibus

agi-

τῆς κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτῷ τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ὡς ἓς ἐκκλησιασίων. διωκίθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευτῶν δὲ τὸ πρὸς τῷ πλουσίῳ. ἐπεὶ γὰρ αὐτὸς κατηγέρτο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία καὶ ἀδικία, τέλος ἀνατάς τις τῆς δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτο.

Ψήφισμα.

Επειδὴ πολλὰ καὶ παρὰ νόμα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸ βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῷ πένητων καὶ ἀφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθάνωσι τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζειν, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, ταῖς δὲ ψυχαῖς ἀναπεμφθεῖσας αὐτοὺς εἰς τὸ βίον, καὶ ἀλύειν εἰς τοὺς ὄρους, ἄρχεις αὖ ἐν τοῖς τοιοῦτοις διαγάγῃσι μυριάδας ἐν τῷ πέντε καὶ ἑκοσιν, ὅσοι ἐξ ὧν γινώμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ

καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι, ἰοῦντοῦθεν ἢ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ὑποθανεῖν. εἶπε δὲ Ἰνώμην Κρανίων σκελετίζοντος, νεκρυσίου, φυλῆς ἀλιβαντιάδος. τί τε ἀναγνωδέντος δὲ Φηφίσματος, ἐπεφύφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε ἢ τὸ πᾶνθος, καὶ ἐνεδριμήσατο ἢ Βριμῶν, καὶ ὑλάκησεν ὁ κέρβερος. οὕτω γὰρ ἐντελέῃ γίγνεται, καὶ κύρια, τὰ ἀνγνωσμένα. ταῦτα μὲν δῆσοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ οὕπερ ἀφίγμην ἐνεκα, πρὸ Τρεσίας προσελθὼν, ἐκέλευον αὐτὰ τὰ πάντα διηγήσασθαι, εἰπεῖν ὅπως με, ποῖον τινα ἡγήτο δὲ ἀριστον βίον. ὃ δὲ γελάσας, ἔειπε ἢ τυφλὸν ἢ διερόνιον καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὃ τέκνον, φησὶ, τί μὲ αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγνώμετο, οὐ γὰρ αὐτὰ γινώσκοντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ οὐδέ μιν λέγειν ὅπως σε, ἀπείρητον ὑπὸ τῶν Ραδαμάνθους. μηδὰ μῶς, ἔφην, ὃ πατέρειον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περὶ δὲ με σοὺ τυφλόν.

agitati. Deinde ut liceat illis e vita excedere. Hanc sententiā dixit Caluarius patre Aridello, patria Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatrauit Cerberus. sic enim rata, quæ inferi statuunt, autenticaque sunt. Quæ igitur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tum ego statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, uti erat, ordine narrata, supplicaui, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic vero subridens (est autem seniculus qui ipsam cæcus, pallidus, voce gracili, o fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio a sapientibus. istis profectam, haudquaquam idem inuicem iisdem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siquidem quod Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, o patercule, sed dic amabo, neque me contempnas, qui in vita te etiam

ipso cæcior oberro. Abducens ergo me , procul ab aliis auferens , ad aures mihi inclinans , Optima est , inquit , idiotarum priuatorumque vita , ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi , & fines & principia inspiciendi , & vafros hosce syllogismos despuens , atque id genus omnia nugas æstimans , hoc solum in tota vita persequere , vt præsentibus bene cōpositis minime curiosus , nulla re sollicitus , quam plurimum potes , hilaris vitam ridensq; traducas. Hæc quum dixisset , rursus in asphodelorum prætium sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesper erat) age , inquam , o Mithrobarzane , quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille , Confide , inquit , o Menippe , breuem quippe facilemq; tibi monstrabo lemitam , & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricosam , manu procul ostendens subobscurum tenue

que ,

φλότιον πειθόντα ἐν τῷ βίῳ . ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν , καὶ πολλὸν τῆς ἄλλων ἀποπάσας , ἡρέμα προσκίψας πρὸς τὸ οὗς φησὶν , ὁ τῆς ἰδιωτῆς ἄριστος βίος καὶ σωφρονέστερος , ὡς ἴης ἀφροσύνης παυτὰ μῦθος ἥ μετεωρολογεῖν , καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπιτηκοπεῖν καὶ καλαπύσας τῶν σοφῶν τέτων συλλογισμῶν , καὶ τὰ τοιαῦτα λῆξον ἡσητάμενος . τὸ το μόνον ἔξάπαυλος θηράτη , ὅπως τὸ παρὸν εὐθέμερος , παραδράμης γελῶν τὰ πολλὰ , καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς . ὡς εἰπὼν , πάλιν ὤρετο κατ' ἀτφροδελεῖν λειμῶνα . ἐγὼ δ' καὶ γὰρ ἤδη ὑπέβην , ἀγέ δὲ ὁ Μιθροβάρζανη , φημι , τί διαμέλλομεν , καὶ ἅπασι μὲν σῆσις ἐς τὸ βίον ; ὁ δ' πρὸς ταῦτα , δάξῃ , φησὶν ὁ Μένιππε , ταχέϊαν γὰρ σοὶ καὶ ἀπαράσμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν . καὶ δὴ ἀπαρτὰς μὲν πρὸς τι χωρίον τῷ αἰλου ζοφορετῆρον , δείξας τῇ χειρὶ πῶρ' ἔωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λέπτον ὥσπερ διὰ κληθρίας ἐστρέον φῶς ,

ἐκείνῳ

ὁκείνο, ἔφη ὅτι τὸ εἶν' ἢ Τρο-
φώνιου, καὶ κείθεν κατέρχονται
οἱ ἀπὸ βοιωτίας. ταύτῃ οὐκ
ἀνθι, καὶ οὐδὲς ἔστι δὲ τῆς
Ἑλλάδος. ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρη-
μφοῖς ἐγὼ, καὶ τὸ μάγον ἀπα-
σάμηνος, χαλεπῶς μάλα διὰ
τοῦ σομίου ἀνερπύτας, οὐκ
οἶδ', ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γί-
γνομαι.

Τίμων ἢ Μισαν-

θροπος.

ὦ ζῶ φίλιε καὶ ξένιε καὶ
ἐταρεῖε καὶ ἐφέεε, καὶ ἀσερ-
πητὰ, καὶ ὄρεκε, καὶ νεφεληγε-
ρέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι
σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιη-
ταὶ καλοῦσι. καὶ μάλιστα ὅ-
ταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα.
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος
γινόμενος ὑπερίδεις τὸ πῆ-
λον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπλη-
ροῖς τὸ κεχ' ὡς τοῦ ἔνθμου.
ποῦ σοι γὰρ ἡ ἐρισμάραγος
ἀτραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βροῦν
τῇ, καὶ ὁ αἰθαλβεὶς καὶ ἀργήης
καὶ σμερδαλέης κεραινὴς; ἀ-
παντα γὰρ ταῦτα λῆρις ἦδη
ἀνα-

que, ac velut per rimam
influens lumen, Illud,
inquit, Trophonii tem-
plum est, atque illac ad
inferos e Boeotia descen-
ditur, hac ascendes, at-
que illico eris in Græ-
cia. Ego igitur hoc ser-
mone gauisus, salutato
Mago, difficile admodū
per angustas antri fau-
ces subrepēs, nescio quo
pacto in Lebadiam per-
ueni.

Timon siue Misan-
thropus.

O Iupiter Phili & ho-
spitalis, sodalitie, do-
mestice, fulgurator, ius-
iurandice, nubicoge,
grandistrēpe, & si quod
aliud tibi cognomen at-
toniti Poëtæ tribuunt,
maxime quum hærent
in versu. Nam tum illis
tu multinominis factus,
carminis ruinam fulcis,
metricque explēs hiatum
Vbi tibi nunc magnicre-
pum fulgur, graui fremū
tonitru? Vbi ardens,
cādens ac terrificum ful-
men? Nam hæc omnia itā
palā apparet nugas esse,
fumumque poëticū, nec
omni-

omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decātata illa tua arma eminus ferientia expromptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quicquid ex his, qui peieraturi sunt, extinctū elychnium metuerit quā flammam fulminis cuncta necantis, adeo titiōnem quempiam incutere videris eis, ut ignem qui dem aut fumum ab illo proficiscentē nihil quicquam formident, verum hoc solū vulneris inferri posse iudicent ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut iam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum ab re, quippe aduersus Iouē usque adeo ita frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid nī enim faciat, vbi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierātes exaudias, neque eorum qui flagitia commit-

tunt,

ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιη-
τικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πα-
τάγου τῶ ὀνομάτων. τὸ δ' αἰ-
διμόν σου, καὶ ἐκηλόλον ὅπλον
καὶ πύρρειον, οὐκ εἶδ' ὅπως
τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν
ἔστι, μηδὲ ὀλίγον πωπιθῆρα ὀρ-
γῆς καὶ τῆς ἀδικουῶτων δια-
φυλάκην. θάπην γούμ τῆς
ἐπιχειρεῖν τις ἐπιχειρουῶτων
ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθείη
ἂν, ἢ τίμω τῷ πανδαμάτορος
κεραυνοῦ φλόγα οὕτω δαλόν
τινα ἐπανατείναντος δοκεῖς
αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν
ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδίδεναί, μόνον
δὲ τοῦτο οἶεσθαι ὑπολαβεῖν
τοῦ τζαύματος, ὅτι ἀναπλη-
θίσον τῆς ἀσβόλου. ὥς ἐκ δὲ
δεὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμω-
νεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ
πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς
οὕτω ψυχρὸν τίμω ὀργῇ Δία,
θερμοεργὸς ἀνῆρ, καὶ μεγα-
λαυχούμενος. πῶς γὰρ ὅπου
γε καθάπερ ὑπὸ μανδρα-
γῶρ καθεύδεις, ὅς οὔτε
τῆς ἐπιχειρουῶτων ἀκούεις,
οὔτε τοῦ ἀδικουῶτος ἐπι-
σκοπεῖς

σκοπεῖς, λημῆς ᾗ, καὶ ἀμβλυ
 ὡπεις πρὸς τὰ γιγνόμενα,
 καὶ τὰ ὄτα ἐκκεκώφωται
 καθάπερ οἱ παρηλικότες.
 ἐπείνεος γε ἔτι καὶ ἀξυδυ-
 μος ὢν, καὶ ἀκμαῖος πλὴν ὀρ-
 γῇ, πολλὰ καὶ ὄντι ἀδίκων
 καὶ βιαιῶν ἐποίεις, καὶ οὐδέ-
 ποτε ἦγες τότε πρὸς αὐ-
 τοῦ ἐκ χειρὶαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐ-
 νεργὸς πάντος ὁ κεραινὸς
 λῶ, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπεσεῖλο, καὶ
 ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ σιωχέας ὥσπερ εἰς
 ἀκροβολισμὸν ποροκιντίζετο,
 οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινθῶν, καὶ
 ἡ χιὼν σωρηδὼν, καὶ ἡ χάλα-
 ζα πετρηδὼν, καὶ ἵνα σοι φορ-
 τικῶς διαλέγωμαι, ὑετοὶ τε
 ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι, ποτα-
 μὸς ἐκάσῃ σαγῶν. ὥς τε τη-
 λικαῦτη ἐν ἀκρεῖϊ χρόνου
 ναυαγία ὅτῃ τοῦ Δευκαλίω-
 νος ἐρμήετο, ὡς ὑποβρυχίων
 ἀπάντων καταδιδυκίων,
 μόγις ἐν τι κωλύτιον πε-
 σωθῆναι, προσοκείλαν τῷ
 Δευκαρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ
 ἀνθρώπινον σπέρματος δια-
 φυ-

tunt, respectum agas?
 Cæcutis autem lippitu-
 dine, & hallucinaris ad
 ea quæ fiunt, auresque
 iam tibi obliuiderunt,
 instar horum, qui ætate
 defecti sunt. Quandoquæ-
 dem quum iuuenis ad-
 huc esses, acrique animo
 vehemensque ad iracun-
 diam, permulta in homi-
 nes maleficos ac violentos
 faciebas. Neq; tum
 vnquam tibi cum illis e-
 rant induciæ. Sed perpetuo
 fulmen erat in nego-
 cio, perpetuo obuiabraba-
 tur Aegis, obstridebat to-
 nitru, fulgur continen-
 ter iaculorum in morem
 densissime ex ædito loco
 deuolantiū torquebatur,
 terræ quassationes, cri-
 bri instar frequentes, ad
 hæc nix cumulatim, ne-
 que non grando saporū
 in morē, atq; vt tibi mo-
 leste differam, imbresq;
 rapidi & violenti, ac flu-
 men quotidie exundans
 Hinc tantū repente Deu-
 calionis ætate naufragi-
 um ortum est, vt omnib.
 sub aqua demersis, vix
 vnica scapula seruaretur
 quæ in montem Lycorē
 appulit, humani generis,
 Q 3 qua

quasi scintillulas quasdam
 seruans, vnde scelerati-
 us etiam genus in poste-
 rum propagaretur. Ni-
 mirum igitur dignum so-
 cordia premium ab illis
 reportas, quum iam nec
 sacra faciat tibi quisquā
 nec coronas offerat, nisi
 si quis obiter in Olympi-
 cis, ac ita ne is quidem
 rem admodum frugife-
 ram facere videatur, sed
 priscum quendam ritum
 magis referre, ac pene
 Saturnum, o Deorum ge-
 nerosissime, te reddunt
 magistratu abdicantes.
 Omitto loqui, quoties
 iam templum tuum sa-
 crilegio cōpilarint, quū
 tibi etiam ipsi in Olym-
 piacis manus admoliti
 sunt. Atque interea tu
 altifremus ille pigritabe-
 ris, vel excitare canes,
 vel vicinos aduocare, vt
 auxilio accurrentes illos
 cōprehenderent, quum
 etiam dū adornarentur
 ad fugā. Sed generosus,
 Gigantumq; extinctor,
 & Titanum victor sede-
 bas, quum tibi caesaries
 ab illis circumtondere-
 tur, decem cubitale ful-
 mē dextra tenens. Horū
 igitur

φυλάγον εἰς δῆλον ὡς κα-
 κίας μείζονος. τοὶ γὰρ τοὶ
 ἀκάλουθα τῆς ἑαυτοῦ μίας τὰ-
 πίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν,
 οὔτε δύναντος ἔτι σοι τινός,
 οὔτε σεφανοῦτος, εἰ μή τις
 ἄρα πάρεξ ὀλυμπίων, ἢ
 οὔτις οὐ πάνυ ἀναγκαῖα
 ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος
 τὸ ἀρχαῖον σωτελῶν. καὶ
 κατ' ὀλίγον κέρον σε, ὃ θε-
 ῶν γενναϊότατε, ἐποφαίνου-
 σι, παρωτάμῳοι τῆς τιμῆς.
 ἔγω, λέγειν, ὅποσάκις ἦδη
 σου τὸν νεῶν σεσυλήκασι.
 οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι τὰς χεῖ-
 ρας ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλή-
 κασι, καὶ σὺ ὁ ὑπερβλήμενός
 ἄκνησας ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύ-
 νας, ἢ τοὺς γείτονας δῆκα-
 λέσασθαι, ὥς βοηδρόμησαν-
 τες αὐτῶ συλλάβοιεν, ἔτι
 σισκου ἱερῶν πρὸς τῶν
 φυγῶν. ἀλλ' ὁ θνητὸς, ἢ ἱ-
 γαλὸλ' ἴτωρ καὶ τιτανοκρά-
 τες ἐκέθισο, τοὺς πολλοὺς
 περικειρόμενος κατ' αὐ-
 τῶν, δικάπηχυν κεραιῶν
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα
 τοί-

τοίνυν ὁ Θαυμάσιε πωλύκα
 παύεται οὕτως ἀμειλῶς
 παρορώμην; ἢ πότε κολά-
 σεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πῶσοι φαέθοντες ἢ Δευκα-
 λίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου;
 ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ εἴσας; τὰ-
 μὰ εἶπω, τοσούτους Ἀθιωμαί-
 ων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλου-
 σίους ἐκ πινισάτων ὑποφύ-
 νας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις
 ὀπκούμεσας, μᾶλλον δ' ἀθρό-
 ον ἐς εὐεργεσίαν τῆς φίλων
 ἐκχέας τὴν πλοῦτον, ἐπει-
 δὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενό-
 μην, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρί-
 ζομαι πρὸς αὐτῆς, οὔτε
 προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑ-
 ποπίνουσιντες καὶ προσκυ-
 νοῦντες, καὶ κτοδ' ἐμοῦ νεύ-
 ματος ἀνηστημένοι. ἀλλ'
 ὡς που καὶ ὁδῶ βαδίζων
 ἐντύχω τινὶ αὐτῆς, ὥσπερ
 τινὰ σῆλιν παλαιὸν νε-
 κροῦ ὑπῆλιν, ὑπὸ τοῦ χερ-
 νοῦ ἀνατιτταμινύλιν παρέρ-
 χονται, μηδὲ ἀναγινόντες,
 οἱ δὲ καὶ ἀβέβαιον ἰδόν-
 τες

igitur, o præclare, quis
 tandem erit finis, quæ tu
 adeo secure despicias? Aut
 quædo de tantis ma-
 leficiis pœnas sumes? quor
 Phaëtôtes aut Deu-
 caliones satis idonei sint
 ad expiandum tam inex-
 haustam morum iniqui-
 tatem? Etenim ut de cō-
 munibus flectam, de iis
 quæ mihi acciderunt di-
 cam, quum tam multos
 Athenienses in sublimē
 euexerim, ex pauperr.
 diuites reddiderim, cun-
 ctisque quotquot opus
 haberent, suppeditarim,
 imo semel vniuersas o-
 pes in amicos iuuandos
 effuderim, simulatq; his
 rebus ad inopiā deueni,
 iam ne agnoscar quidem
 ab illis, ne aspicere di-
 gnantur me, qui dudum
 reuerabantur, adorabāt,
 meoque de nutu pende-
 bant. Quod si quædo per
 viam ingrediens, forte
 fortuna in eorum quem-
 piam incidero, perinde
 ut eversam hominis iam
 olim defuncti statuam,
 ac temporis longitudine
 collapsam prætereunt,
 quasi ne norint quidem.
 Alii vero & procul con-

specto me, alio sese detorquent, existimantes sese inauspicatum, abominandumque visuros spectaculum, quem non ita pridē servatorem & adiutorem suum esse præicabant. Itaque premētibz malis ad extrema redactus consilia, tenone arrepto, terram exerceo, quaternis cōductus obolis, atque hic cū solitudine, cumque ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor factura, quod posthac non intuebor plerosque præter meritū secundis fortunæ successibus vtētes. Nam illud vel maxime vrit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rheęque proles, excusso profundo isto, grauique somno (nam Epimenidē quoque dormiendo vicisti) denuo iactato fulmine, aut ex Oeta redaccēso, ingenti reddita flamma iram aliquam strenui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi vera sint quę a Cretēsisibus de te, tuęque sepultura ferentur. **ΙΝΡΙΤ.** Quis hic est Mercuri, quem audio sic

voci

τες, ἐτέραν ἐκτρέπον), δυσάντητον καὶ ἀποβόλαιον θέαμα ὁφεδς ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα καὶ εὐεργέτην αὐτῆς γενημένον, ὥςτις ὑπὸ τῆς κακῶν ὅπῃ ταῦτις τῷ ἐχατιᾷ τραπόμενος, ἐπαλάμενος διφθέραν, ἐγράφωμαι τῷ γλυῦ ὑπόμειδος ὁβολῶν τρεῶν, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐσταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκεῖ κερδαίνειν, καὶ ἐτι ὁφεδς πολλοὺς παρὰ τῇ ἀξίᾳ οὐ πρᾶττοντας ἀναιρέτηρον γὰρ τοῦτο γε. ἡδὲ πολλοὺς οὐδ' ὦ Κρήνου καὶ Ρέας υἱε, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κοιόμεσθαι, καὶ ἀναξίπτερας τὸν κεραιὸν, ἢ ἐκ τῆς οἴτης ἐναυσάμενος. μεγάλῃ ποίησας τὴν φλόγα, ὅπως εἶξας τίνα χολῶν ἀνδράδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθὴ ᾖ τὰ ὑπὸ Κρητῆς περὶ σου καὶ τῆς ἐκείνης ταφῆς μυθολογούμενα. **Ζ.** τίς οὗτος ὄντι, ὦ Ἐρμῆ, ὁ κεκρα

κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀθηκῆς,
 παρὰ τὸν Τμηπὸν ἐν τῇ ὑψω
 ρείᾳ, πιναρὸς ὅλος καὶ αὐ-
 χμῶν, καὶ ὑποδίφθερος; σκά-
 πει δὲ, ὄμμα, ὀπικκυφῶς,
 λάλος ἀνθρώπος καὶ θαρσύς,
 ἥπου φιλόσοφος ἔστι. οὐ γὰρ
 αὖ οὕτως ἀτιβῆς πρὸ λό-
 γους διεξήκει καδ' ἡμῶν.
 Ερμ. τί φῆς ὦ πάτερ; ἀνο-
 εῖς Τίμωνα τὸν Εχεκρατί-
 δου, τὸν κολυπεία; οὗτός
 ἔστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καδ'
 ἱερῶν τελείων ἐσιάσας, ὁ
 νέωπλουτος, ὁ τὰς ὅλας
 ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμ-
 πρῶς οἰώθαμεν ἐορτάζειν τὰ
 διάσια. Ζεύς. φεῦ τῆς ἀλ-
 λαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ
 πλούσιός, πρὶν ὅν οἱ τοσοῦ-
 τοι φίλοι; τί παθὼν οὕ-
 τοιοῦτός ἔστιν, αὐχμηρὸς, ἄθ-
 λιος καὶ σκαπανεύς καὶ μι-
 θωτὸς, ὡς εἰσιν, οὕτω βά-
 ρειαν καταφέρειν πρὸ δίκειλ-
 λαν. Ερμ. οὕτωτ' ἔτι μᾶλλον εἰπεῖν
 χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν,
 καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ
 πρὸς πρὸ διομήδους ἀπαν-
 τας

vociferantem ex Attica,
 ad Hymettum in radice
 montis, horridus totus,
 ac squalidus, pelleq; hir-
 cina amictus, fodit autē,
 vr arbitror, nam pronus
 incumbit homo loquax
 & confidens, mirum nī
 philosophus est, neq; e-
 nim alioqui adeo impia,
 nefariaque in nos fuerat
 icturus. M e. Quid ais
 pater, an nō nosti Timo-
 nem Echecratidis filium
 Colyttensem? Hic nimi-
 rum est, qui nos saepenu-
 mero in sacris legitimis
 conuiuio accepit, ille re-
 pente diues factus, ille
 qui totas hecatombas,
 apud quem splendide Io-
 uialia festa consueuimus
 agitare. I v p. Hem quæ
 nam ista rerum commu-
 tatio? hiccine honestus
 ille, diues, quem tam fre-
 quentes cingebant ami-
 ci? Quid igitur accidit,
 vt hoc sit habitus? squali-
 dus, ærumnosus, fessor
 cōductitius, vt conicio
 quum tam grauem ligo-
 nem gerat? M e r. Ad
 hunc modum illum quē-
 admodum probitas euer-
 tit, atque humanitas, &
 in omnes quicunq; ege-
 re

rent misericordia. At reuera Vecordia potiusfacilitasque, nullusque in sulciendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, sese coruis lupisque largiri. Quin magis quam a vulturibus tam multis misero secur eroderetur, amicos esse eos & socios iudicabat. quasi beneuolentia erga sese afficeretur, quum illos epulæ magis caperent. Ergo posteaquam ossa penitus nudassent, circumrosissentque deinde si qua medulla suberat, hanc quoque admodum diligenter exuissent, aufugerunt, exuccū & radicit⁹ defectū destituentes, adeo ut postea ne agnoscant quidē, aut aspiciant, tantum abest, ut sint qui suppeditent, impertiantque. Has ob res fessor & sago, ut vides, opertus pelliceo vrbem præ pudore fugiēs, mercede terrā exercet, aduersus ingratos atrabile stomachatur, qui quidem sua benignitate ditati, admodum fastuose nunc prætereant, ac ne nomen quidem an Timō

vocē-

τας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθῆ λόγῳ, αἰνία καὶ εὐήθεια καὶ ἀκρίσια πρὸς τοὺς φίλους, ὅς οὐ σωίει, κέραζι καὶ λύκοις χαρίζομενος, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κείρομενος τὸ ἥπαρ, φίλους εἶναι αὐτοῦ καὶ ἐταίρους ᾤετο, ὑπὸ εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκρίῳς, καὶ περιπραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐν αὐτῷ ἐκμυζήσαντες, καὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ μάλιστ' ὀπμιελῶς ᾤχοντο, αὐτὸν αὐτὸν καὶ τὰς εἰζὰς ὑποτετμημένῳ ὑπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ ὁ ὀπκουρωῖτες ἢ ὀπιδόντες ἐν τῷ μέρει, διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθειρίας, ὥς ὁρᾷς, ὑπολιπὼν ὑπὸ αἰχμῆς τὸ ἄστυ μεθοδὺ γενογῆι, μεταγχολῶν τοῖς κακῶς, ὅτι οἱ πλουτουῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλιστ' ὑπεροπικῶς παρέχονται, οὐδὲ τὸ ὄνομα εἰ Τίμων κα-

λοῖτο

λοῖτο εἰδότες. Ζεὺς. καὶ μὴ
 οὐ παροπίεος ἀνὴρ, οὐδὲ
 ἀμελητέος. εἰκότα γὰρ ἡγα-
 νάκλει δυστυχῶν. ἐπεὶ καὶ
 ὁμοῖα ποίησιν τοῖς κα-
 τὰ τοῖς κόλαζιν ἐκεί-
 νοις, ὅππῃσι μὲν ἀνδρῶν
 τοσαῦτα ταύρων τε καὶ
 αἰγῶν πῖπτατα καύσαν-
 τος ἡμῖν ὅπῃ βυμῶν.
 ἔτι γοῶν ἐν ταῖς ῥισὶ τῶν
 κνίσαν αὐτῶν ἔχω, πλὴν
 ἔτι ἀρχολίας τε καὶ θορύ-
 βου πολλοῦ ὅπῃ ὁπορευώ-
 των καὶ βιαζομένων καὶ ἀρ-
 παζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου
 τοῦ παρὰ ὅπῃ ἱερουλουώ-
 των (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ
 δυσφύλαχοι, καὶ οὐδὲ ἐπ’
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφι-
 ᾶσι) πολλῶν ἤδη χρέον οὐδ’
 ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀθηναίαν,
 καὶ μάλιστα ὅζου φιλοσο-
 φία καὶ λόγων ἔριδες ἐπι-
 πόλασαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ
 κτεραρότων. οὐδὲ ἐπα-
 κούειν ὅτι ὅπῃ εὐχῶν. ὥς
 τε ἢ ὁπλυσάμενον καὶ τὰ
 ὅτα

vocetur, nouerint. I v.
 Atque profecto vir neu-
 tiquā fastidiendus, neque
 negligēd⁹, & iure optimo
 indignatur, quiis tātis in
 malis agat. Quare sceler-
 atos istos adulatores ipsi
 quosq; fuerimus imitati
 si eū virū neglexerimus,
 qui tantum taurorum &
 caprarum pinguiſſimas
 quasq; nobis in aris ado-
 leuerit, quarum nidor
 etiamdum mihi in nari-
 bus residet. Tametsi pro-
 pter negociaque & tur-
 bam maximam peieran-
 tium, tum vi, non iure
 agentium, neque non a-
 liena rapientium, præter
 ea ob formidinem quā
 mihi pariunt sacrilegi,
 qui quidem tum multī
 sunt, tum obseruatu dif-
 ficiles, adeo ut ne mini-
 mum quidem nos conui-
 uere sinant. Iampridem
 profecto ad Atticam re-
 gionem oculos detorsis-
 sem, maxime posteaquā
 philosophia & de verbis
 digladiatiōes apud istos
 increbuerūt, ita ut pu-
 gnantib. inter se istis vo-
 ciferantibusque ne exau-
 dire quidem mortalium
 vota liceat. Vnde mihi
 ne-

necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut diuimpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quædam, meraeque nugas ingenti vociferatione cōnectūt, hæc in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis sit meritus. Quod reliquum est Mercuri, tu Plutū adducens, quantum potes ad illum abeas. Porro Plutus una secum ducat & Thesaurum, & utrique apud Timonem perseuerent. Neque usque adeo facile demigrent, etiamsi quam maxime rursum illos per bonitatem ex ædibus exegerit. Cæterum de palponibus illis, atque ingratitudine qua in hūc sunt usi, in posterum consultabo, pœnasque daturi sunt, simul atque fulmen instaurauero. Nam fracti sunt in eo retusa cuspide duo e radiis maximi, quum nuper auidius in sophistam Anaxagorā iacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse vltos nos, qui dii vocaremur.

Ac

ὅτα καθήκον, ἢ ὀπιτριβῶσαι
πρὸς αὐτῶν ἀρετῶν τινα καὶ
ἀτρώματα καὶ λήρους μεγάλην
τῇ φωνῇ ξυμπερόντων. διὰ
ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμείλη
θῶμαι σωέβη πρὸς ἡμᾶς, οὐ
φαῦλον ὄντα. ὁμῶς δὲ τὸν
Πλούτον ὃ Εὐμῆ παραλα-
βὼν, ἀπὸ παρ' αὐτῶν κτ' ἐλά-
χος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλούτος καὶ
τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ
μνηστέων ἀμφω παρὰ τῷ
Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλαπτεῖσθαι
οὕτω ῥαδίως, καὶ ὅτι
μάλιστα ὑπὸ χερσότητος αὐ-
θις ἐκδιώκη αὐτοὺς ἐκ οἰκίας,
ὡς δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων,
καὶ τῶν ἀχαριστίας, ὡς ἐπεδεί-
ξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις
μὴ σκέψομαι. καὶ δίκην
δώτουσιν, ἐπεὶ δὴ τὸν κεραι-
ρὸν ὀπισκυνάσω. κατεσῆμέ-
ναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ὑποσομω-
μῶμαι εἰς τὴν δυνάμειν αἱ μέ-
γισται, ὅποτε φιλοτιμότερον
ἡκόντισα πρῶτον ὅτι τὸν σο-
φιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπει-
θε πρὸς ὁμιλητὰς, μηδὲ ὅλως
εἰναι τινὰς ἡμᾶς πρὸς θεοὺς.

ἀλλ'

ἀλλ' ἐκείνου μὲρ δίδμαρ-
 τον. ὑπερέχε γὰρ αὐτοῦ
 πῶς χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
 κεραιὸς εἰς τὸ ἀνάκειον
 παρεκύνθας, ἐκείνῳ τε κα-
 τέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου
 δεῖν σωτηρίῃ παρὰ πῶς
 πέτρῃ. πάλιν ἱκανὴ ἐν
 τοσούτῳ καὶ αὐτῇ τιμωρία,
 ἔσαι αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλου-
 τωῦντα τὸν Τίμωνα ὀρώσιν.
 Εἰμι, οἷον ὡς τὸ μέγα κεκρα-
 γῆμαι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ
 δρασιὺν οὐ τοῖς δικαιολο-
 γούσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς
 ἐνχρηστέοις τοῦτο χηῖσιμον.
 ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλού-
 σιος ἐκ πενιέστατου καταστή-
 σεται ὁ Τίμων, βοήσας
 καὶ παρρησιασάμενος ἐν
 τῇ εὐχῇ, καὶ ὀππότερος τὸν
 Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔγκαππεν
 ὀππότερος, ἔτι αὖ ἔγκαπ-
 πεν ἀμελούμενος. Πλούτ.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὖ ἀπέλθοιμι ὧς
 Ζεὺς παρ' αὐτόν. Ζεύς. διὰ
 τί ὧς ἄριστος Πλούτης, καὶ
 ταῦτα ἐμοὶ κελεύσαντος;
 Πλούτ. ὅτι νῦν Δία ὑβρίζεν εἰς
 ἐμὲ

Ac illum quidem exiōre
 non feriebam, propterea
 quod Pericles obtenta
 manu cum protexerit.
 Cæterum fulmen in Ca-
 storis ac Pollucis templū
 detortum tū illud exut-
 sit, tum ipsum parum
 abfuit, quin ad saxum
 comminueretur. Quan-
 quam interim vel id sup-
 plicii satis magnum in
 istos fuerit, si Timonem
 conspexerint egregie lo-
 cupletem factum. M E R-
 C V R. Quantum habet
 momenti alium vocife-
 rari, & obstreperum au-
 dacemque esse? Idq; nō
 iis modo qui causas agūt
 verumetiam qui vota fa-
 ciūt cōducibile. En mox
 e pauperrimo diues eva-
 serit Timon, qui se im-
 precando clamorū &
 improbum præstiterit,
 Iouemque reddiderit at-
 tentum. Si vero silentio
 fodisset nutans, etiā nūc
 foderet neglectus. P L V-
 T V S. At ego Iupit. haud
 quaquā ad istum reditu-
 rus sum. I V P I T. Quid
 ita nō rediturus optime
 Plute, præsertim a me
 iussus? P L V. Quoniam
 per Iouem iniuria me af-
 fecit

fecit eiiciens, & in multa fragmenta diffecans, idque quū illi paternus essem amicus, ac me pene dixerim, fulcinis ex ædibus extrussit, nec aliter quam ii, qui e manibus ignem abiciunt. Nū rursus ad istum ibo, parafitis, adulatorib. & scortis donādus? Ad eos me mitte o Iupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptatus. At hi stupidi cū inopia commercium habent, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque, sat habeant, quum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti.

IV P. Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, quod oporteat te pro penuria præoptare. At tu mihi querulus ad modum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus

ἐμὲ, καὶ ὅξυφθρεῖ, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριξε, καὶ τὰυτὰ πατρῶον αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ δικραίοις με ἐξέωθει τῇ οἰκίᾳ, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐν τῇ χειρῶν ἀποξείπουσιν. αὐθις οὖν ἀπέλθω, παρασίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἐταίραις παραδοθητόμενος; ἐπ' ἐκείνους ὃ Ζεὺς ὑπέμπε με, πρὸς αἰδοῦσιν οὐδὲν τῇ δωρεᾷ, πρὸς πενίᾳ ὄντας, εἰς τίμιος ἐγὼ καὶ πενιχὸς οὐτοί. ὅ οἱ λάβρη τῇ πενίᾳ ξυνέσωσαν, καὶ προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῶν λαβόντες, καὶ δίκην ἀπατάτωσαν ἄθλιοι, ἵπταρας ὀβελοὺς ἀποφέροντες, οἱ δὲ καὶ λαλάντες δωρεᾷς ἀμύλητοι προῖεμνοι. Ζ. οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται. πεῖτε, πάντες γὰρ αὐτὸν ἢ δίκην παιδαγωγῆκεν, ἢ μὴ παντάπασιν ἀνάληκτος ὅτι πλὴν ὅσφω, ὥς χεῖρ σ' ἀντὶ τῆς πενίας προσιερεῖται. οὐ μὲν τοι πάντες μεμφίμοιροι εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νυνὶ μὲν Τίμονα αἰτίζεις, δίδοτι σοι τὰς

θύρας

δύρας ἀναπείσας, ἡφίει περι-
 ρινος ἐν ἐλευθέρῳ. οὔτε ἀπο-
 κλειών, οὔτε ζήλοισιν ἄλλο-
 τε ὅ τοῦ ναυλίου ἡγανάκτεις
 χεῖρ πλουσίαν καὶ ἀκεκλειῶς
 λέγων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ μοχλοῖς
 καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπιβο-
 λαῖς, ὡς μηδὲ παρακύναιτο
 ἐς τὸ φῶς διωκτὴ εἶναι. ταῦ-
 τα γοῦν ἀποδύρου πρὸς με,
 ἀποπνίγεις λέγων ἐν πολλῷ
 πρὸ σκότου, καὶ διὰ τοῦτο ὠχρεῖς
 ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φρονίδος ἀ-
 νάπλεως, σωπεπακὼς τὸ
 δακτύλου πρὸς τὸ ἔθος τῆς
 συλλήγισμῶν, καὶ ἀποδράσας
 ἀπειλῶν, εἰ κενεὸν λάβω
 παρ' αὐτῆς. καὶ ὅπως τὸ πρᾶ-
 μα ὑπέρδῃνον ἐδόκει σοι ἐν
 χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ,
 καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
 θενεύεις, ὑπὸ ἀκριβέσι καὶ
 παμπονήροις παιδαγωγοῖς
 ἀνὰ φρόνηρον, πρὸ τῆς καὶ πρὸ
 λογισμῶν. ἀτοπατοῦ ποιεῖν
 ἐφάσκες αὐτὸν, ἐρωτᾷς μὲ εἰς
 ὑπερβολὴν, ὥς ὅτι ὅτι ἀπλάειν
 οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδεί-
 ας χειρῶν πρὸ ἐρωτῆ, κορί-

bus libere permiserit va-
 gari, neq; includēs, neq;
 zelotyp⁹ in te. Porro ali-
 as diuersa in diuites sto-
 machabare, cū diceret te
 ab illis repagulis, clauis
 ac signorū obiectaculis
 impressis ita fuisse cōclu-
 sum, vt ne prospicere
 quidem in lucem tibi li-
 ceret. Id igitur apud me
 deplorabas, affirmās prę-
 focari te nimis tenebris
 eoque pallidus nobis oc-
 currebas, & curis confe-
 ctus, digitis etiamnum
 ex assiduo colligendi, co-
 aceruandique vsu contra-
 ctis, contortisque, quod
 si quando daretur oppor-
 tunitas, aufugiturū quo-
 que ab illis te minita-
 bare. In summa, rem su-
 pra modum acerbam iu-
 dicabas in æreo terreo-
 ue thalamo, Danaes exē-
 plo, virginem asseruari
 atq; a scelestissimis edu-
 cari pædagogis, fœnore
 & computo. Proinde ab-
 surde facere aiebas hos,
 quod te præter modum
 adamarent, quum lice-
 ret vero frui non aude-
 rent, neque quum ipsis
 esset in manu, amore
 suo securentur, sed
 vige-

vigiles observarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniuentib. neque usquam dimotis semper intuentes, abunde magnū fructum arbitran-tes, non quod ipsis fruēdi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsepi canis, nec ipse vespens hordeis, nec equum famelicū id facere sinēs. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruarēt, & (quod esset absurdissimum) etsi quidē sibi subtraherent vererenturq; contingere, non intelligerent autē fore, vt aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut librorū pædagogus furtim subiret, ludibrio habitu- rus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosā, & oris angustī lucernulam, ac sticulosum scirpulum vsuris inuigilare. Quid itaque an non iniquum, quum hæc quondam incusaueris, nunc in Timone diuersa his criminari? P L V. Atqui si rem vere perpenderis,

vtrum-

ους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὴν βλέποντας, ἱκανῶς ἀπολαύειν οἰομένους, οἱ τὸ αὐτὸ ἀπολαύειν ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μελαδιδόναι τὴν ἀπολαυσίαν. καθάπερ δὲ ἐν τῇ φάτιναι καὶ, μήτε αὐτῶν ἐδίονσαν τὴν κριθῶν, μήτε τὰς ἱσσοὺς φειδόμεναι, ἀλλὰ ἐπιβέβησαν. καὶ προσέτι καὶ καταγέλασται αὐτὴν φειδόμενων καὶ φυλάττοντων, καὶ τὸ καινότατον αὐτῶν ζήλοτυπούων, ἀγροουμένων δὲ ὥς κατάρτος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρέτης, καὶ ὑποψιῶν λατρείας, ἐμπαροισήσῃ τὴν κακοδαίμονα καὶ ἀνέρασον δεσποτίαν, πρὸς ἁμαρτάν τι καὶ μικρότομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, ἐπαρξυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ὁπικαλεῖν; Πλοῦτ. καὶ μὴν εἶγε τὰ ληθῆ ὀξετασοῖς; ἄμφω

σοι

σοι δόλογα δέξω ποιεῖν, τῷ-
 τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦ-
 τα ἀναιδέον, ἀμελές, καὶ
 οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ
 εἰκότως αὖ δοκοῖν, τοῦ τε
 αὖ κατὰ κλῆσον ἐν δούραις καὶ
 σκότῳ φυλάττοντας ὅπως
 αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην
 καὶ πιμελής, καὶ ὑπερόγκος,
 ὀπμιλουμένους; οὔτε προσ-
 απιομένους αὐτοὺς, οὔτε
 εἰς τὸ φῶς τραάγοντας, ὡς
 μηδὲ ὀφθαλμοῖς πρὸς τινος,
 αὐρήτους ἐνόμιζον εἶναι καὶ
 ὑβρίζας, οὐδὲν ἀδικοῦντά
 με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς
 καλῶντας, οὐκ εἰδόν-
 τας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπία-
 σιν ἄλλῃ τινὶ τῷ εὐδαιμό-
 νῳ με καταλιπόντες. οὔτ'
 οὐκ ἐκείνους, οὔτε τοῦ πᾶν
 προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους
 ἐπαινω, ἀλλὰ τοῦ, ὅπερ ἄρι-
 στόν ἐστι, μέτρον ὀπιθήσουσας
 τῷ πράγματι, καὶ μήτε
 ἀφεξομένους τὸ πᾶν παν
 μήτε προκτομένους τὸ ὅλον.
 σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ
 Διὸς, ἢ τις νόμος γήμας γυ-
 γᾶκα

vtrumq; me iure facere
 iudicabis. Nam & Timo-
 nis ista nimia lenitas,
 negligentia potius, haud
 beneuolentia, studiūque
 quod ad me pertinet, me-
 rito videatur. At e diuer-
 so, qui me ostiis ac tene-
 bris inclusum seruabāt,
 id agentes, quo scilicet
 crassior, saginatioq; ac
 vehemēter corpulentia
 onustus euaderem, quā
 interim neque ipsi cōtin-
 gerent, neque in lucem
 producerent, ne vel alpi-
 cerer a quopiam, hos de-
 mentes & cōtumeliosos
 in me iudicabam, quip-
 pe qui me nihil comme-
 ritum tot in vinculis e-
 gerent situ carieque pu-
 trefcere, haud intelligen-
 tes, quo mox de migrēt,
 me alii cuiquam, cui for-
 tuna fauerit, relicturi.
 Nec hos igitur probo,
 sed ne illos quidem, qui
 nimium facile mihi ma-
 nus admovent. Sed qui
 (quod est optimum) me
 diocritate vtantur, vti
 nec prorsus abstineant,
 neq; penitus profundāt.
 Etenim illud per Iouem
 cōsidera Iupiter, Si quis
 vbi puellulam & formo-
 sam

sam lege duxisset vxoi ē,
 postea neque obseruet,
 nec vlla omnino zeloty-
 pia prosequatur, videli-
 cet sinens illam noctu at-
 que interdū, quocunq;
 libitum sit ire, & quicū-
 que voluissent, cum his
 habere rem, potius ve-
 ro ipse abducatur, vt adul-
 teretur, fores apertens,
 prostiturusque, & quos
 libet ad illam inuitans,
 num hic amare videbi-
 tur? Profecto hoc tu ne-
 quaquam dices Iupiter,
 qui laxenūmero amo-
 rem senseris. Rursum
 si ingenuam lege domū
 deducat, vti liberos
 legitimos progeneret,
 cæterum nec ipse contin-
 gat florentem ætate, de-
 coramque virginem, nec
 alium sinat aspicere, sed
 inclusam, orbam, steri-
 lemque in perpetua vir-
 ginitate cōtineat, idque
 præ amore se facere præ-
 dicet, & hunc quidē præ-
 ferat, pallore, corpore
 exhaufto, oculis refugis,
 num fieri potis est, vt
 huiusmodi non desipere
 videatur? quippe q̄ quū
 liberis oportuerit operā
 dare, fruique coniugio,
 puel-

ναῖκα νέαν καὶ καλῶς ἐπειθα-
 μήτε φυλάττοι, μήτε ζήλο-
 τυποῖ το παρῶσαν, ἀφιεῖς
 καὶ βαδίζειν ἐνθα αὖ ἐθέλοι
 νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν,
 καὶ ζυγεῖναι τοῖς βουλομέ-
 νοις, μᾶλλον δὲ αὐτὶς ἀ-
 πάγοι μοιχευθῆσομενῶν,
 ἀνδρῶν τὰς θυράς καὶ μα-
 στρούων, καὶ πάντας ἐπ'
 αὐτῶν κελῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἐρεῖν δόξειεν αὖ; οὐ σὺ
 γιγῶ Ζεῦ τοῦτο φαῖναι αὖ;
 ἐραθεῖς πολλάκις. εἰ δέ τις
 ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναι-
 κα εἰς τὴν οἰκίαν νέμω πα-
 ραλαβὼν ἐπ' ἀρίτῳ παίδων
 γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς
 προσάπῃτο ἀκμαίας καὶ
 καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλω
 προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἀγο-
 ρὸν δὲ καὶ εἶραν καὶ ἀκλεί-
 σας παρθένους, καὶ ταῦτα
 ἐρεῖν φάσκων, καὶ δῖλος ὢν
 ἀπὸ τῆς χεῖρας καὶ τῆς σαρ-
 κὸς ἐκτετηκίας, καὶ ὅτ' ὁφ-
 θαλμῶν ὑποδιδυκῶν ἐσθ'
 ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρ-
 παίαν δόξειεν αὖ, δεῖον παρ-
 δοταί

δοποιεῖσθαι καὶ ἀπολαύειν τοῦ
 γάμου, καταμαρμαίνων ἐν-
 ὁρῶντων οὕτω καὶ ἐπέραςον
 κόβην, καθάπερ ἱέρακα τῇ
 διςμοφῶν τρέφων διὰ παν-
 τὸς ἢ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς
 ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτί-
 μως λακτιζόμενος καὶ λαφυσ-
 σόμενος, καὶ ἔξαντλούμενος.
 ἴσ' ἐνίων ὅ, ὥσπερ σιμαλία
 δραπέτης πεπιδημένος. Ζ.
 τί οὐκ ἀγανακτεῖς καὶ αὐτῷ;
 διδῶσι γὰρ ἄμφω καλὸν καὶ
 δίκην, οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάντα-
 λος ἀποτοὶ καὶ ἀγρυπνοῖ, καὶ ξη-
 ροὶ τὸ σῶμα, ὅττι κεχλωτὶς
 μόνον πρὸ χρυσίου, οἱ δὲ καθά-
 περ ὁ Φινεύς ἀπὸ τῆς φάρυγγος
 πλὴν τροφῆς ἴσ' ἀρπύων
 ἀφαιρούμενοι· ἀλλ' ἀπιθεὶς ἡδὴ,
 σωφρονιστέρῳ παρὰ πολὺ πρὸς
 Τίμωνι ἐνισχυόμενος. Πλού-
 κεινὸς γὰρ ποτε παύσει, ὥ-
 σπερ ἐκ κοφίνου ἱερὸν πηλίου,
 πρὶν ὅπως ἐσφύλῃ αἰ με κατὰ
 σπουδῇ ἔξαντλῶν, φθάσαι
 βουλόμενος ἢ ὅτι ῥέω, μὴ ὑ-
 πέραντλος εἰσιπσῶν ὅττι κλύ-
 σω αὐτόν. ὥστε ἐς τὴν Δαναΐ-
 δων

puellam adeo formosam
 atq; amabilem sinat emar-
 cescere, per omnem vi-
 tam, tanquam Cereri sa-
 cerdotem alens Huic-
 modi & ipse indigne fe-
 ro, quum a nonnullis ig-
 nominiose cador calci-
 bus, laniorque, atq; ex-
 haurior, a nonnullis cō-
 tra perinde ac. stigmati-
 cus fugitiuus compedib.
 vincior. I V P I T. Quid
 igitur indignaris contra
 illos? quandoquidem v-
 trinque pœnas egregias
 luunt, alteri quidē dum
 Tantali in morem, neq;
 bibere sinuntur, neque
 edere, sed ore sicco dun-
 taxat inhiant auro, alte-
 ri vero dum his ceu Phy-
 neo cibos Harpyiæ ipsi-
 e faucibus eripiunt. Sed
 abi iam, Timone multo
 posthac vsurus cordatio-
 re. P I V. An ille aliqua
 do desinet me ceu fora-
 minoso cophino, prius-
 quā omnino influxerim,
 data opera exhaurire,
 quasi conetur occupare,
 quo minus influam, veri-
 tus ne si copiosus infun-
 dar, ipsum vndis obruā?
 Quo fit, vt in Danaidū
 dolium aquam mihi vi-

R : dear

dear allaturus, frustra q3
 infusus, vase non con-
 tinente liquorem, imo
 prius propemodum effu-
 so qd' influit q3 influxe-
 rit. Adeo latus dolii hia-
 tus ad effusionē, ac liber
 exit. I v. Proinde ni hia-
 tum istum obturauerit,
 perpetuamque perstillat-
 ionem sistere studuerit,
 te propediem effuso, fa-
 cile inueniet sagum rur-
 sus & ligonē in fece do-
 llii, sed interim abite, at
 que illum diuitem reddi-
 te. At tu Mercuri fac me
 mineris, vt rediens Cy-
 clopas ex Aetna tecum
 adducas, quo fulmen cu-
 spide restituta resarciat.
 Nam eo nobis acumina-
 to opus fuerit. M E R C.
 Eamus Plute. Quid
 hoc? Num claudicas? E-
 quidem ignorabā opre-
 clare, te nō cecū modo,
 verum etiā claudū esse.
 P L V. Atqui non hoc mi-
 hi perpetuum Mercuri,
 verum si quando profici-
 scor a Ioue missus ad
 quempiam, tum nescio
 quo pacto tardus sum, &
 utroque claudus pede,
 ita vt ægre ad metā per-
 tingere queā, sene non-

nun-

δῶν πῖθον ὑδροφορήσει μοι
 δοκῶ, καὶ μάτῳ ἐπαντλήσειν,
 ἥ κύτους μὴ ἐργονίος, ἀλλὰ
 πρὶν εἰστυλῶναι χεῖδον ἐκχυ-
 θησομένου ἢ ὀπιρρέοντος, οὐ-
 τως εὐρύτερον τὸ πρὶς πῶ
 ἐκχυσιν κεχλῶς ἢ πῖθου, καὶ
 ἀκάλυτος ἢ ἔξοδος. Ζ. οὐκοῦν
 εἴ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχλῶς
 τῷτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπι-
 πταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βρα-
 χεὶ σου, ῥαδίως εὐρήσῃ πῶ
 διφθέραν αὐθις καὶ πῶ δίκυλ-
 λαν ἐν τῇ πρυγί τοῦ πῖθου.
 ἀλλ' ἀπίε ἥδη, καὶ πλουτίζετε
 αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὦ Ερμῆ
 ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄβῃ τοῦ
 κύκλωπας ἐκ τ' αἵτης, ὅπως
 ἢ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀπι-
 σκευάσωσιν, ὥς ἥδη ἴε τεθη-
 μένου αὐτ' διηπόμεθα. Ερμ.
 πορεύομεν ὦ Πλούτῃ. τί τῷτο
 ὑποκάζεις; ἐλελήθεις με ὦ
 γυνάδα οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλ-
 λά καὶ χαλὸς ὢν. Πλού. οὐκ
 αἰετῷτο ὦ Ερμῆ, ἀλλ' ὅποτεν
 μὲν ἀπίω παρσίλινα περιφθείς
 ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως
 βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμφοτέρω

ροίς

ροῖς, ὥς μάλιστα τελεῖν ὅπῃ τέρ-
μα, προσηγάσασθαι ἐνίοτε τῷ
περιμύοντος . ὁπότεν δὲ ἀ-
παλλάττεις δέη, πλὴν ὅφει
πολὺ τῷ ὀρενέων ὠκύτερον . ἅμα
γοῦν ἐπείσεν ἡ ὕπνου γῆ, κα-
τὰ ἥδη ἀνακνήσσομαι νενικη-
κώς ὑπερπιδήσας τὸ σάδιον,
οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῷ θια-
τῆρι . Εἰμ . οὐκ ἀληθῆ ταῦτα
φῆς . ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς αἶ-
εῖπέν ἐχοίμῃ σοι, χθὲς μὲν οὐδ'
ὁβολὸν ὥς ἐπρίαμνός βρόχον
ἐχέμεντας, ἄφνω δὲ τήμερον
πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὅπῃ
λευκοῦ ζεύγους ἐξελαίνομε-
τας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπερ-
ξέπώποτε, καὶ ὁμῶς περὶ
ροῖ καὶ χρυσόχειρες περιέρχον-
ται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες
οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦ
σιν . Πλούτ . ἐτρεῖον τοῦτ'
ἔστιν ὧ Εἰμῇ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐ-
μαυτῷ ποσὶ βαδίζω τότε, οὐ-
δὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων
ὑποσέλλει με παρ' αὐτοῦ, ἅτε
πλουτοδότης καὶ μεγαλόδο-
τος καὶ αὐτὸς ὢν, δηλοῖ γοῦν
καὶ τῷ ὀνόματι . ἐπειδὴ
τοῖγυν

nunquam interim facto,
q̄ me opperiebatur. Por-
ro quum discedendū est,
elatū videbis multo au-
bus celeriorē. Vnde sit,
ut vix iam amoto repagu-
lo, ego iam præconis vo-
ce victor pronuncier, sal-
tu stadium transmensus,
ne videntibus quidem
aliquoties spectatorib.
M e c. At ista quidem
haud vera narras, imo
ego tibi permultos com-
memorare queam, qui-
bus heri ne obulus quidē
erat, quo ressim emerēt,
statim vero hodie diui-
tes & sumptuoso in albo
curru aurigantes, quibus
ante ne afeilus quidem
suppeditarit. Is tamen
purpurati, aurumq; ma-
nibus gestantes obambu-
lant. Qui ne ipsi quidē,
opinor, credere possunt,
quin per somnium diui-
tes sint. P l u t. Ist hæc
alia res est Mercuri, ne-
que enim cum meis ip-
sius ingredior pedibus,
nec a Ioue, sed a Dite ad
istos transmittor, qui &
ipse nimirum opum lar-
gitor est, ac magna do-
nans, id quod ipso etiam
nomine declarat. Itaq;

quoties est mihi ab alio
ad alium demigrandum,
in tabellas iniciunt me,
ac diligenter obsignātes
sarcinæ in morem subla-
tum transportant. Inter-
ea defunctus ille alicu-
bi in ædium tenebricosa
parte iacet, vetere linteo
in genua iniecto rectus,
de quo feles digladian-
tur. Porro qui me spera-
uerant obtinere, in foro
opperiuntur hiantes, nō
aliter, quam hirundinem
aduolantem stridentes
pulli. Deinde vbi signum
derratum est, & lineus
ille funiculus incisus, a-
pertæque tabellæ, iamq;
nouus dominus pronun-
ciatus est siue cognatus
quispiam, siue adulator,
siue seruus obscænus, q
puerili obsequio fauorē
emeruerit, etiam tum
mento subrafo, pro vari-
is & opiparis voluptatib.
quas illi iā exoletus sup-
peditauerat, ingens sci-
licet præmium ferens ge-
nerosus quisquis ille tan-
dem fuerit, nonnunquā
me ipsis cum tabellis ar-
reptum, fugiens adpor-
tat commutato nomine,
ut qui modo Pyrrhias
aut

τοίνυν μελοικιδιῦναι δέη μι
παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς
δέλτον ἐμβαλόντες με κα-
τασημνάμενοι ὀπιμειλῶς,
φορεῖν ἀράμενοι μελακομί-
ζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκο-
τεινῷ που τ' οἰκίας πρὸκειτο,
ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῇ
ὀθόνη σκεπτόμενος, περιμάχνη-
τος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ
ἐπιελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ
περιμῶνουσι κεχλωότες, ὥσπερ
τὴν χελιδόνα προστελομένην,
τετριγότες οἱ νεοπίσι. ἐπὶ δ'
αὖ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι. καὶ
τὸ λῆνον ἐν τῇ κτῆνῃ, καὶ ἡ δέλτος
ἀνοιχθῆναι, καὶ ἀνακρυσθῆναι μου
ὁ κρινὸς δεσπότης, ἥτοι συλ-
γινῆς τις, ἢ κλάξ, ἢ καλαπύ-
γων οἰκέτης, ἐν παιδικῶν
τίμῳ, ὑπερμενέως ἐτι τὴν
γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ
παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἥδη
ἔξωρος ὢν ὑπερέτησεν αὐτῷ,
μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος
ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν ὅς
τις αὖ ἢ ποτὲ ἀρπασάμι-
νός με, αὐτῇ δέλτῳ θέει φέ-
ραν, ἀντὶ τοῦ τέως πευξέριον
ἢ δρό-

ἢ δρόμωνος ἢ τιτίου, μεγα-
 κλῆς ἢ μεγάβυζος, ἢ πρῶ-
 ταρχος μετινομαδεῖς, πρὸς
 μάτῳ κελύοντας ἐκείνους
 εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας
 καταλιπὼν, ἀληθὲς ἀγῶνας
 τοῦ πένθος, οὗτος αὐτὸς ὁ θυῶνος
 ἐκ μυχοῦ τῆς σαγῶνις διέφυ-
 γεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ κα-
 ταπιών. ὁ δὲ ἐμπιστῶν ἀθρό-
 ος ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ πα-
 χύδριμος ἀνθρώπος, ἔτι πρὶν
 πρὸς ἐμὲ πεφρικῶς, καὶ εἰ πα-
 ριῶν ἄλλος μὰς ζεῖε τις ὄρ-
 θιον ἐφίσας τὸ οὖς καὶ τὸν
 μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον
 προσκυῶν, οὐκ ἔτι φορητὸς
 ὅτι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ
 πρὸς τὴν ἐλευθέρου ὑβρίζει, καὶ
 πρὸς ὁμοδούλους μασιγοῖ
 ἀποπειρόμενος, εἰ καὶ αὐτὸς ἰα-
 τοιαῦτα ἔχειν, ἀρχὴ αὖ ἢ
 εἰς πορνιδίον τι ἐμπιστῶν, ἢ
 ἐκ πορνοφίας ὀπθυμίας, ἢ
 κόλαξι παρὰ δούλους ἐαυτὸν ὁμ-
 ούουσιν ἢ μὲν ἀμορφότερον
 μὲν Νιρέως εἶναι αὐτῷ, εὐχμέ-
 τερον δὲ τῷ Κέκροπος ἢ Κό-
 δρου, σωσιμώτερον δὲ τῷ Οδυσ-
 σείας,

aut Dromo, aut Tibius
 iam Megacles, aut Me-
 gabyzus, aut Proarchus
 appellerur. Cæterum il-
 los nequicquā hiantes,
 seque mutuum intuen-
 tes relinquit, ac verum
 luctum agentes, quode-
 iusmodi Thynnus ex in-
 timo sagene sinu sit elap-
 sus, qui non parum ma-
 gnā escā deuorarit. At
 hic repente totus in me
 irruens, homo vitæ mun-
 dioris atq; elegantioris
 rudis, pingui, illoraque
 cute, qui compedes etiā-
 dum horrescit, & si quis
 præteriens loco increpit,
 arrectis stet auribus qui
 que pistrinum, periode
 vei templum adoret, non
 est deinceps tolerandus
 iis, quibuscum uiuit,
 verum & ingenuos affi-
 cit contumelia, & con-
 seruos flagris cædit, ex-
 periens, num & sibi hu-
 iusmodi liceant, donec
 aut scortulo cuipiā irre-
 titus, aut equorum alean-
 dorū studio captus, aut
 adulatoribus sese permit-
 tens, deieratibus Nireo
 formosiorē esse, Ce-
 crope Codroue genero-
 siorem, callidiorē Vlyssē,

se, vnum autem vel sede
 cim pariter Croësis opu-
 lentiozem, momento tē-
 poris semel profundat in
 foelix, q̄ minuatim mul-
 tis ex periuriis, rapinis,
 flagitiis fuerāt collecta.
 Μ Ε Κ C. Ista ferme sic
 habent, vti narras, verū
 vbi tuis ipsius ingrederis
 pedibus, qui tandem cæ-
 cus quum sis, viam inue-
 nire soles? Aut qui di-
 gnoscis, ad quosnā Iupi-
 ter te miserit, dignos illi
 visos qui diuitiis abun-
 dent? Ρ Λ V. Enimvero
 credis me reperire istos
 ad quos mittor? Μ Ε Κ-
 C V. Per Iouem haudqua-
 quam. Neque enim alio
 qui Aristide præterito,
 ad Hipponicum & Calli-
 am accessisses, cum ad
 alios Athenienses, homi-
 nes ne obulo quidē æsti-
 mandos. Cæterum quid
 facis, quandoquidem es
 emissus? Ρ Λ V. Sursum
 ac deorsum circumcur-
 sans oberro, donec im-
 prudens in quempiā in-
 currero. Hic autē, quis-
 quis ille sit, qui forte pri-
 mus me nactus sit, abdu-
 cit, ac possidet, te Mer-
 curi pro lucro præter spē
 sub-

σέως, πλουσιώτερον δὲ σωμα-
 μα Κροίσων ἐκκρίδεκα, ἐν
 ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος
 ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ
 πολλῶν ὀπορῶν καὶ ἀρπα-
 γῶν καὶ πανουργιῶν σωει-
 λεγμένα. Ερμ. αὐτὰ που
 χεῖδ' ἐν φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁ-
 πότεν δὲ οὐκ αὐτόπους βα-
 δίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς
 ὢν εὐρίσκεis πλὴν ὁδόν, ἢ
 πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' οὓς
 αὖ σε ὁ Ζεὺς ἔσπευείλη, κρι-
 νας εἶναι τοῦ πλουτεῖν
 ἀξίους; Πλουτ. οἶει γὰρ
 εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι;
 Ερμ. μὰ τὴν Δία οὐ πάν-
 οὐ γὰρ Αἰρεσίδην καλαλιπὼν,
 Ἰππονίκον καὶ Καλλίαν προσ-
 ἦεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
 Ἀθιναίων, οὗ ἢ ὁδοῦ ἀξί-
 οis. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις
 καταπεμφθεῖς. Πλουτ. αἶψα
 καὶ κάτω πλανῶμαι φειν-
 τῶν, ἄχεις αὖ λάθω τινὲ ἐμ-
 πιστῶν. ὁ δὲ ὅς τις αὖ πρῶ-
 τός μοι περιτύχη ἀπαγα-
 γῶν, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται
 τὸν Ερμῆα, ὅτι τὸ παρα-
 λόγῳ

λδγῳ ἢ κέρδους προσκυῶν.
 Ερμ. οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ
 Ζεὺς, οἷός τις σε καὶ τὰ αὐ-
 τῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅ-
 σους αὐτοῖς ἢ πλουτεῖν ἀξί-
 οους; Πλουτ. καὶ μάλα δικαίως
 ὦ γὰρ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα
 εἰδὼς, ἐπιμπεν ἀναζητῶσιν α
 δυσέρετον οὕτω χεῖμα. καὶ
 πρὸ πολλοῦ ἐκλειποντες ἐν ἢ
 βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς αὖ
 ἄξυροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν οὐ-
 τω καὶ μικρὸν ὄν· τοιγαροῦν
 ἄτε ἢ μὴ ἀγαθῶν ὀλίγων
 ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ παῦ ἐπι-
 χόντων, ῥᾶν ἐς τοὺς τοιού-
 τους ἐμπέπω πλείων, καὶ
 σαγηνεύομαι πρὸς αὐτ'. Ερ.
 εἴτα πῶς ἐπιδάμ' ἀλαλίπης
 αὐτοῦ, ῥαδίως φεύγεις, οὐκ
 εἰδὼς πῶς ὁδόν; Πλουτ.
 ἄξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀε-
 τίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸν χαίρον τῆς φυγῆς. Ερμ.
 εἴτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀποκρι-
 ναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρή-
 σει) γδ, καὶ προσέτι ἄχρὸς
 καὶ βαρὺς ἐν τοῖν σκελοῖν,
 τοσού-

subiecto venerans atque
 adorans. M E R C. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 quidem credat ex ipsi-
 us animi sententia, di-
 tari abs te hos, quos ille
 dignos existimarit, qui
 discescerent? P L V T. Et
 iure quidem optimo fal-
 litur o bone, quippe qui
 quum me cecum esse nō
 ignoret, emittat vestigia
 tum rem vsque adeo re-
 pertu difficilem, & iam
 olim e vita sublatā, quā
 ne Lynceus quidem faci-
 le inueniret, quæ nimirū
 adeo obscura sit ac minu-
 ta. Itaque cum rari sint
 boni, improbi porro in
 ciuitatibus omnia obti-
 neant, oberrans facile
 in huiusmodi mortales
 incurro, ac retibus illo-
 rum illigor. M A R C V R.
 At qui sit, vt quoties eos
 deseris, celeriter aufugi-
 as, quū vix sis ignarus?
 P L V T. Tum demū acu-
 tum cerno, pedibusque
 valeo, vbi ad fugam tem-
 pus inuitat. M A R C V R.
 Iam illud quoque mihi
 responde, qui sit, vt quū
 sis oculis captus (dicen-
 dum enim est) præterea
 pallidus, postremo clau-
 R 5 dus,

dus, tam multos habeas
 amantes, adeo ut omnes
 respiciant in te, & si po-
 tiantur, faelices videan-
 tur, sin frustrentur, nō
 sustineāt vivere? Ex his
 equidem non paucos no-
 ui, q sic perditte te ama-
 rint, ut se aëreo e scopu
 lo piscosi in aquoris al-
 ta, præcipites abiecerint
 rati fastidiri sese abs te,
 propterea quod illos nul-
 lo pacto respexisses. Quā
 qua sat scio, tu quoq; fa-
 teberis, si quo modo tibi
 ipsi notus es, fuisse istos
 q eiusmodi amore sunt
 dementati. P L V T. At
 enim credis me, qualis
 sum, talem istis videri,
 nempe claudum aut cæ-
 cum, aut si quid aliud a-
 dest mihi vitii. M E R C.
 Quid ni o Plute? ni-
 si forte & ipsi omnes cæ-
 ci sunt. P L V T. Haud cæ-
 ci quidem, o optime, ve-
 rū inscitia errorq; quæ
 nunc occupant omnia,
 illis offundunt tenebras
 ad hæc ipse quoq; ne per
 omnia deformis sim, per
 sona vehemēter amabili
 tectus inaurata, gemmis
 que pictu-ata, ac versico-
 lorib⁹ amictus, eis occur-
 ro,

τῶσούτους ἐρασὰς ἔχουσιν, ὥστε
 πάντας ἀποβλέπειν εἰς σε, καὶ
 τυχύνῃας μὲν εὐδαιμονεῖν οἶ-
 δας εἰ δὲ ἀποβόχουσιν, οὐκ ἀνέ-
 χεσθαι ζῶντας. οἶδα γὰρ τι-
 νας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω
 σου δυσέως ὄντας, ὥς τε καὶ
 εἰς βαθυκῆτα πόντον φέρον-
 τες, ἔρριψαν αὐτοὺς, καὶ πτε-
 ρῶν κατηλιβάτων ὑπορῶ-
 δαι νομίζοντες ὑπὸ σου, ὅτι
 περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας
 αὐτοὺς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αἶ-
 δῃ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις ἢ
 τι ξυνίης σαυτῇ, κορυβαλίαν
 αὐτοὺς, ἐρωμῆν τοιούτῳ ὀπι-
 μεμνόμετας. Πλ. οἶει γὰρ τοι-
 οῦτον, οἷός ἐστιν ὁρᾶσθαι οὐτοῖς
 χαλὸν ἢ τυφλόν. ἢ ὅσα ἄλλα
 μοι πρόσσι. γ. Εἰ. ἀλλὰ πῶς
 ὦ Πλοῦτα, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐ-
 τοὶ πάντες εἰσι; Πλ. οὐ τυ-
 φλοὶ μὲν εἰσιν, ἀλλ' ἢ ἀλγος καὶ
 ἢ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχου-
 σι τὰ πάντα, ὀπτικιάζουσιν
 αὐτοὺς. ἔτι γὰρ αὐτὸς ὧς μὴ
 παντάπασι ἀμορφος εἶμι,
 προσωπῆον εὐεθέμενος ἐρασ-
 μώτατον, διάχρυσον καὶ λιθο-
 κόλον

κόλληλον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐν
 τυχαίῳ αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτο-
 πρόσωπον οἰόμενοι ὅς τ' ἐν τῷ
 κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ
 ἐν τυχαίῳ, ὡς εἰγέ τις
 αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνώσας,
 ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατε-
 γίνωσκον αὐτὴν ἀμβλυώπην
 τὴν τῆς καὶ τῆς, καὶ ἐρῶντες
 αἰετῶν καὶ ἀμβροσίων παρα-
 μάτων. Ερ. τί οὖν ὅτι ἐν αὐ-
 τῇ ἡδὴ τῇ πλουσίῳ ἡρώμενοι,
 καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ πειθέ-
 ρηται, ἐτι δὲ ἀπαλῶν, καὶ ἡ
 τις ἀφαιρεῖται αὐτῷ, δαῖτον
 αὐτῷ κεφαλῇ ἢ τὸ προσω-
 πεῖον ὀφείντο; οὐ γὰρ δεῖ καὶ
 τότε ἀγνοεῖν εἰκός, αὐτῷ ὡς
 ὁπλίστος ἢ ἀμφοτέρωθεν, ἐν
 δοθέν τῷ πάντῃ ὁρῶντας. Πλ.
 οὐκ ὀλίγα δὲ Ερμῆ, καὶ πρὸς τῷ
 τό μοι σωμαγωγίῳ. Ερ. τὰ
 ποῖα; Πλ. ἐπειδὴ τις ἐν-
 τυχὸν τὸ πρῶτον ἀναπείλα-
 σας τῷ θύειν εἰσδέχεται με,
 συμπαρεστέρεται μετ' ἐμοῦ
 λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνοία ἢ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία,
 καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 ἅπαντα

ro, at illi rati sese natiui
 vultus venustatem aspi-
 cere, amore capiuntur,
 & percutiunt nō potientes
 Quod si q; me toto cor-
 pore renudatū illis offen-
 derit, dubio procul futu-
 rum sit, vt se ipsi dam-
 nent, qui tantopere ex-
 cutierint, adamantes res
 neutiquam amandas ac-
 fœdas. M E R C V. Quid
 ergo posteaquam eo per-
 uentum est, vt iam diui-
 tes euaserint, iamq; per-
 sonam sibi circumposue-
 rint, rursus falluntur?
 Adeo vt si quis illis de-
 trahere cōetur, pene ca-
 put potius, quam perso-
 nam abiiciant? Neq; n.
 verisimile est etiam tum
 illos ignorare, auro bra-
 cteatam esse formā, quū
 intus cūcta inspexerint.
 P L V T. Ad id non parū
 multæ res, o Mercuri,
 mihi sunt adiumento.
 M E R C V R. Quænam?
 P L. Simulatque qui me
 primum nactus est, aper-
 tis foribus exceperit, clā-
 culum vna mecum intro-
 it elatio, vecordia, iactā-
 tia, mollities, violentia
 dolus, atque alia itē in-
 numerabilia, a quibus o-
 mnibus

nibus posteaquā est animus occupatus, iam admiratur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quiduis potius passurus, quam uti me compellatur reiicere. M E R C V. Ut levis ac lubricus es Plute, retentu difficilis ac fugax, neque vllā præbens ansam certam quo pressus tenere, sed nescio quomodo angillarum ac serpentū in morem inter digitos elaberis. At è diuerso paupertas viscosa, pressu facilis, totoq; corpore mille uncas gerit hamos, ut quæ tetigerint, illico hæreant, ne facile queāt auelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. P L V T. Quam? M E R C V R. Nēpe quia Thesaurum non adduxerimus, quod vel inprimis erat opus. P L V. Isthac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo,

ἅπ' αὐτῶν μὲν ἵππῳ δὲ τούτῳ
ἀπάντων καταληφθεὶς πῶ
ψυχῇ, θαυμάζει τε τὰ οὐ
θαυμάσια, καὶ ὀρέγεται τῇ φε-
κτῇ, καὶ μετὰ τὸν πάντων ἐκεί-
νων πατέρα τῶν εἰσέλθον-
των κακῶν τέθεικε, δορυφο-
ρούμενον ὑπ' αὐτῶν. καὶ πάντα
πρότερον πάθοι αὐτῶν, ἢ ἐμὲ
προέσθ' ὑπομένειεν αὐτῶν. Εξ-ὥς
ἢ λείος εἶ ὦ Πλούτε, καὶ ὀλι-
θιῆς καὶ δυσκάθεκτος καὶ δια-
φυκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλα-
βὴν παρέχόμενος βεβαίαν,
ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις ἢ οἱ ὀ-
φεις διὰ τῶν δακτύλων δραπέ-
τεύεις οὐκ οἶδα ὅπως. ἢ πε-
νία δ' ἐμπαλιν ἰσχυρὴ τέ καὶ
κύλαβις, καὶ μὲν τὰ ἀγκι-
στὰ ἐκπεφυκῆτα ἔξ' ἀπαλῶς
τῷ σώματι ἔχουσα, ὥς πλησι-
άσαντας κύβους ἔχεις, καὶ μὴ
ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλ'
καὶ μετὰ τὴν ἡδὴ φλυαρουῦν-
τῶν ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέ-
λαθε. Πλ. τὸ ποῖον; Εξ-ὅτι
τὸ θησαυρὸν οὐκ ἐπισησβεθῆς,
ὥσπερ ἔδει μάλιστα. Πλού.
δάρεται τὰ τε γὰρ ἐνέκα, ἐν τῇ
γῇ αὐ-

γῆ αὐτῇ καλαίειπὼν ἀνέρχο-
μαι παρ' ὑμᾶς, ὅπως κήψας
ἔνδον μύειν ὅπως κλεισάμενον
τὴν θύραν, ἀνοίγειν ὃ μὴ δυνά-
μει μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαν-
τος. Εἰς οὐκοῦν ὅπως βαίνω μὴ
ἤδη τῆς Ἀθηναίων. καί μοι ἔπου
ἐχόμενος τῇ χλαμύδι, ἄρχεις
αὐτὸς πρὸς τὴν ἐχθρὰν ἀφίκω-
μαι. Πλ. εὖ ποιεῖς ὦ Εὐρυπύ-
λῳ, ἐπεὶ ἤν γε ὑπολί-
πης με, ὑπερβόλῳ τὰ χαλὰ καὶ κλέ-
ωνι ἐμπεσοῦμαι περὶ νῶτον.
ἀλλὰ τίς ὁ φόβος οὕτως ὅτι,
καθὰ περ σιδῆρου πρὸς λίθον;
Εἰς. ὁ Τίμων οὐτοσὶ σκάπτει
πλησίον, ὁρῶν καὶ ὑπολίθον γῆ-
διον. παπαί, καὶ ἡ πένια παρ-
εστὶ, καὶ ὁ πόνος ἐκείνους, ἡ καρ-
τερία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀν-
δρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν
ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπιδύων ἀ-
πάντων, πολλοὶ ἀμείνους τῶν
σῶν δορυφέρων. Πλ. τί οὖν
ἐκ ἀπαλλαγόμεθα ὦ Εὐρυπύ-
λῳ; οὐ γὰρ αὖ τι ἡμεῖς
δράσασθαι ἀξίολογον πρὸς αὐ-
τὸν, ὑπὸ τηλικούτῃ φρονη-
σει φεμεν ἡμῶν. Εἰς. ἄλλως
ἔδοξε

leo, iussuque intus ma-
nere foribus occlusis, ne
que cuiquam aperire, ni-
si me vociferantem au-
dierit. M E R C V R. Iam
igitur Atticā adeamus.
Et me sequere chlamydī
adhærens, donec extre-
mam viam attigerimus.
P L V T. Recte facis Mer-
curi, quum me per viam
ductis. Etenim si me dese-
reres, forsan oberrans
in Hyperbolum aut Cle-
onem inciderē. Sed quis
hic stridor ceuferri saxo
impacti? M E R C V R. Ti-
mon hic est, qui proxime
montanū & petricosum
fodit solum. Παρ, adest
& Paupertas, & Labor
ille, tum Robor, Sapien-
tia, Fortitudo, atque id
genus aliorū turba quo-
rum omnium agmen Fa-
mes cogit, longe præstan-
tius quam tui sint satel-
lites. P L V T. Quin igitur
quam ocysime disce-
dimus Mercuri? Neque
enim vllum operæ preci-
um fecerimus cum homi-
ne eiusmodi vallato exer-
citu. M E R C V R. Secus
visum est Ioui. quare ne
metu deterreamur. P A V
P E R. Quo hunc nunc
Ar-

Argicida manu abducis?
 M E R C V. Ad hunc Ti-
 monem, ad quem a Ioue
 sumus ire iussi. P A V P.
 Itane rursus Plutus ad
 Timonem? posteaquam
 ipsum ego male haben-
 tem ob delicias recipiēs
 his commendans, quę sa-
 pientię & labori, si enu-
 um, multique precii vi-
 rum reddidi? Adeo ne
 despicienda, iniurięque
 idonea vobis Paupertas
 iudicor, vt hunc, quę
 mihi vnica erat possessio
 eripiat, iam exactissi-
 ma cura ad virtutem ex-
 cultum, vt Plutus hic
 vbi denuo susceperit, per
 contumeliam & arrogā-
 tiam, illi manu iniecit,
 talem reddiderit, qualis
 erat dudum, mollem &
 ignauum ac vecordem,
 rursum mihi restituat
 vbi iam nihili factus e-
 rit & reiculus? M E R-
 C V. Sic o Paupertas Io-
 ui placitum est. P A V P.
 Equidem ab eo: At vos
 Labor & Sapientia, reli-
 quique cōsequimini me.
 Porro hic breui cognos-
 cet, qualis in se fuerim,
 quam nunc relinquet,
 nempe adiutrix bona, &
 rerum

ἔδοξε τῷ Διὶ, μὴ ἀποδελαι-
 μῶσι. Πεν. ποῖ τοῦτον ἀ-
 πάγως ὧ ἀργυρόντα, χεῖρα-
 γωγῶν. Ερ. ὅτι τῆσιν ἢ Τί-
 μωνα ἐπέμψθημι ὑπὸ τοῦ
 Διός. Πεν. νῦν ὁ Πλούτου
 ὅτι Τίμωνα, ὅπῃ αὐτὸν ἐγὼ
 κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῇ τρυφῇ
 παραλαβούσα τοῖσι παρ-
 δούσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ,
 ἡμιᾶν ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἀξί-
 ον ἀπέδωκε. οὕτως ἄρα αὖ-
 κατὰ φρόνησιν ὑμῖν ἢ Πενία
 δοκῶ, καὶ εὐαδίκηλος, ὥς θ' ὁ μὲν
 γὰρ κτήμα ἔχον, ἀφαιρῶ δέ
 με ἀκριβῶς πρὸς ἀρετῇ ἐξέ-
 γασμόν, ἢ αὐτὸς ὁ Πλού-
 τος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρι
 καὶ τύφῳ ἐγχειρίσας ὁμοιον,
 τῷ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀφρο-
 νῇ καὶ ἀνέστον ἀποφήνας, ἀπο-
 δὼ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδ' ἡ γι-
 γνημῶν. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὁ
 Πενία τῷ Διὶ. Πεν. ἀπέρχο-
 μαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὧ Πόνε καὶ
 Σοφίᾳ καὶ οἱ λοιποὶ, ἀπο-
 λουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα
 εἴσεται, οἷαν με οὕτως ἀπολή-
 ψεται, ἀγαθῶν σωτηρὸν, καὶ
 διδά-

διδάσκαλον τῷ ἀρίστῳ, ἢ συ-
νῶν ὑγιανὸς καὶ το σῶμα, ἐξ-
εωφρόνης ὃ πῶν γνάμῳ διε-
τέλεσεν, ἀνδρὸς βίωσι ζῶν. καὶ
πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων. τὰ ὅσα
ἐπειρὰ καὶ πολλὰ ταῦτα ὡ-
σπερ εἶναι ἀλλ' ἵνα ὑπολαμβά-
νων. Εἰς ἀπέρχον, ἡμεῖς δὲ
προσώμεν αὐτῷ. Τίμ. τίνες
ἐστὶν οὗ καλὰ ἄρατοι; ἢ τί βουλό-
μεθα δύνει ἡμεῖς, ἀνδρὰ ἐξέ-
πῳ καὶ μεθοφρόν ἐνοχλήσον
τες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἀπὶ τε
μιαροὶ πάντες ὄντες, ἐγὼ γὰρ
ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων
τοῖς βάλοις καὶ τοῖς λίθοις
συντρίψω. Εἰμ. μηδαμῶς ὅ
Τίμων μὴ βάλλῃς, οἱ γὰρ θρό-
νους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ
καὶ Εἰμῆς εἰμὶ, οὗτος ὃ ὁ Πλοῦ-
τος. ἐπεμψεν ὃ ὁ Ζεὺς, ἐπα-
κούσας τῷ εὐχῶν. ὥστε ἀγαθὴ
τύχη δέχου τὸ ὄλεον, ἀποσας
τῷ πόνῳ. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἱ μὲν
ἐξέσθι ἡδὴ, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς
φάτε. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θε-
οὺς καὶ ἀνθρώπους μετῶ. του-
τονί ὃ τὸ τυφλόν, ὅς τις αὐτῷ,
καὶ ὅστις τριψεν μοι δοκῶ τῇ
δικῇ

terū optimarū doctrix,
qui cū donec habuit con-
mercium, sano corpore,
valentique animo perse-
ueravit, virilem exigens
vitam, & ad sese respici-
ens, superuacua autem
& vulgaria ista aliena,
ita ut sunt, existimans.
MERCVR. Discedunt
illi, nos ad eū adeamus.
TI. Quinam estis o sce-
lesti? Aut quid volentes.
huc venistis homini ope-
rario mercenarioque ne-
gocium exhibiturū? verū
haudquaquam lxti abi-
bitis scelesti ut estis om-
nes. Nā ego vos illico
glebis & saxis peritos
comminuā. MERCVR.
Nequaquā o Timon, ne
ferito, neq; enim series
mortalēs, verū ego sum
Mercurius, hic Plutus.
Misit nos Iupiter, votis
tuis exauditis. Quare,
quod bepe verat, opes
accipe, desistens a labori-
bus. TIM. Atqui vos
iam ploraueritis, etiam si
diis sitis, ut dicitis. Siqui-
dem odi pariter omnes
tum deos tum homines.
Sed hunc cæcum, quis-
quis hic fuerit, mihi cer-
tum est ligone impecto
com-

cominuere. P L V T. Ab-
amus per Iouem Mercu-
ri, quandoquidem hic
homo mihi videtur non
mediocriter insanire ne
malo quopiam accepto
discedam. M E K C. Ne
qd ferociter Timō, quin
exue potius penitus istā
ferocitatem, asperitatē-
que, ac manibus obuiis
excipe bonam fortunā,
rursum diues esto, rur-
sum Atheniensium prin-
ceps, & despice ingratos
istos solus ipse fœliciter
agens. T I M. Nihil mi-
hi vobis est opus, ne ob-
turbate, sat opum mihi
ligo, præterea fortuna-
rissimus sū, si nemo pro-
pius ad me accesserit.
M E. Adeone quælo in-
humaniter? Hæc ego sæ-
ua Ioui refero atq; im-
mania dicta: Atqui par-
erat forsitan homines ti-
bi haberi inuisos, vt qui
tam multa indigna in te
commisissent, deos odio
te prosequi nequaquam
erat consentaneum, quū
illi tantopere tui curam
agant. T I M. At tibi
Mercuri, Iouiue quod
me respicitis, plurimum
equidem habeo gratiā,

Cæ-

δικέλλη. Πλοῦτ. ἀπίωμθ' ὃ
Ερμῇ πρὸς τοῦ Διὸς, μεταγ-
χολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μέ-
τρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
ἀπέλθω προσλαβών. Ερ. μη-
δὲν σκαιὸν ὧ Τίμων, ἀλλὰ τὸ
πάνυ τοῦτο ἄχρion κ' ἤ τ' ἀχρὶ
καταβαλὼν, φορτύναις τὰ
χεῖρε λάμβαν' ἐπὶ ἀγαθῶ
τύχῃ, καὶ πλούτει πάλλιν,
καὶ ἰδοὺ Ἀθηναίων τὰ πρῶτα,
καὶ ὑπερέρα τῶν ἀχαρίστων
ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαί-
μωνών. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν
δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι,
ἵκανός ἐμοὶ πλοῦτος ἢ δι-
κελλὰ, τὰ δ' ἄλλα εὐδαί-
μονέστατος εἰμι, μηδενὸς μοι
πλησιάζοντος. Ερμ. οὕτως
ὧ τῶν ἀπανθρώπως; τὸν δὲ
φέρω Διὶ μῦθον ἀπὸνέεσθαι
κρεατερόν τε, καὶ μὲν εἰκὸς
ὧ μισάνθρωπον μὴ εἶναι σι,
τοσαῦτα ὑπ' αὐτῷ δεινὰ
πεπονθότα, μισόθιον ὧ μη-
δαμῶς, οὕτως ὀπμιλουμέ-
νων σοῦ τ' ὀδεῶν. Τίμ. ἀλλὰ
σοὶ μὴ ὧ Ερμῇ καὶ τῷ Διὶ
πλείη χάρις τ' ὀπμιλείας,

τὸ το-

τουτονι δὲ τὸν Πλούτων οὐκ
 αὐλάβοιμι. Εξμ. τί δὴ; Τίμ.
 ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν
 μοι αἴτιος οὗτος κατέστη,
 κλάζι τι παρδούς, καὶ ὀπι-
 σθούλους ἐπαγαγών, καὶ μύ-
 σος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυστα-
 δεία διαφθείρας, καὶ ὀπίφθο-
 ρον ἀποφύνας. τέλος δὲ ἄφ-
 ρω καταλιπών, οὕτως ἀπί-
 στως καὶ φοροδτικῶς. ἡ βελ-
 τίση δὲ πένια πόνους με
 ποῖς ἀνδρικωτάτοις κατα-
 γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
 θείας καὶ παρξήσιας προσο-
 μιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα
 κάμνοντι παρῆχε, καὶ ἤρ'
 πολλῶν ἐκείνων καλὰ φρονεῖν
 ἐπαίδευσιν, ὅξ αὐτοῦ ἐμοῦ
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρήσασά
 μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅς
 τις ὡς ὁ πλούτος ὁ ἐμὸς, ὃν
 οὔτε κλάζω παπύων, οὔτε
 συνοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος
 παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησια-
 σῆς ψηφοφορήσας, οὐ τύραν-
 νος ὀπιβουλύσας ἀφελέσσαι
 δύνατ' αὐ. ἐξῆρω μὲν τοῖς ἀρ-
 οῦν ὑπὸ ἡρ' ὀβύων, τουτονι
 τὸν

cæterum hunc Plutū ne
 quaquā recepero. M. v. R.
 C. V. R. Quid ita? T. I. M.
 Quoniam pridem innu-
 merabilium malorū hic
 mihi fuit author, quum
 me assentatoribus pro-
 deret, infidiatores in me
 inuitaret, conflaret odi-
 um, illecebris corrūpe-
 ret, invidiæ obnoxium
 redderet, denique quum
 me adeo perfide ac prodi-
 torie destitueret. Con-
 tra paupertas optima,
 me laboribus viro dig-
 nissimis exercens, mecum
 quæ vere & libere conui-
 uens, & quib. opus erat,
 suppeditavit laboranti,
 & vulgaria ista contem-
 nere docuit, effecitque
 ut mihi vitæ spes omnis
 ex me ipso penderet, de-
 monstrans quæ nā essent
 opes veræ meæ, nempe
 quas neque adulator as-
 sentans, neque sycophan-
 ta minitans, neque plebs
 irritata, neque concio-
 nator suffragiorum au-
 tor, neque tyrannus in-
 tentus infidiis queat eri-
 pere. Itaque iam validus
 effectus ob laborem, dū
 hunc agellum graviter
 exerceo, neq; quicquam
 S. eorum

eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio abunde magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viâ remetiens, recurre, vna tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, vt omnes mortales per omnem ætatem eiulent. Μ-ε-κ-ε-ν-κ. Nequaquam obone, neque enim omnes ad eiulandum sunt accommodi. Quin tu iracunda pueriliaque ista missa face, ac Plutum excipe, non sunt relicienda munera, quæ a Ioue proficiscuntur. Ρ-ι-ν. Vin' Timon vt contra te partes defendam meas, an grauius ferēs si quid dixerō? Τ-ι-μ. Dico, ne mulis tamen, neq; cum proæmiis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercuri gratia paucis dicetē. Ρ-ι-ν. Atq; multis mihi potius erat dicendū, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num qua in re te quemadmodum ais, læserim? qui

τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος οὐδὲν ὀνῶν τῆς ἐν ἄσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διὰ ἀρχῇ ἔχον τὰ ἀλφίτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥς παλινδρομος ἀπὸ τοῦ Εὐμῆ, τὸν Πλούτον ἀπαγαγὼν πρὸς Διὶ. ἐμοὶ δὲ τότ' ἱκανὸν ἔω, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆται. Εὐμ. μηδαμῶς ὦ γαῖε. οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ὀπλῖνδοι πρὸς οἰμωγῇ. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μερακιᾷ δὴ, καὶ τὸν Πλούτον παρὰ λαεῖ, οὐτε ἀπὸ βλητῶν εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. Πλούτ. βούλῃ ὦ Τίμον δικαιολογῆσομαι πρὸς σε, καὶ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; Τίμ. λέγε, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δ' ἄν' ἀποσιμῶν, ὥς περ οἱ ὀπλῖνδοι ζήτορες. ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Εὐμῆν τουτοῦν. Πλούτ. ἐχέω μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω πολλὰ ὑπὸ σου κατ' ἰνουργηθέντα, ὅμως δὲ ὄρα, εἴ τι σε ὥς φης, ἡδίκηκα, ὅς τῃ μὲν ἡδί-

ἡδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι
κατέστρω, τιμῆς καὶ ποροδρί-
ας καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλ-
λης τρυφῆς. σείβελεπιος δὲ
τοὶ καὶ αὐοιδίμος δι' ἐμὲ ἦδα,
καὶ πελαποῦδατος. εἰ δέ τι
χαλεπὸν ἐν ᾧ κολάκων
πέπονθας, ἀνάτιος ἐγώ
σοι. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἡδίκη-
μαι τοῦτο ὑπὸ σου, διότι με
οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες
ἀνδράσι καταράτοις, ἐσαι-
νοῦσι καὶ καλιαγοηλοῦνσι, καὶ
πάντα τρόπον ὀπιβουλίου-
σί μοι. καὶ τό γε τελευταῖον
ἔφηδα, ὥς προδέδωκά σε,
τοῦναντίον δὲ αὐτοῦ ἐγκαλέ-
σαιμί σοι πάντα τρόπον ἀ-
πειλαθεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅτι κε-
φαλῶν ἔξωθεῖς τῆς οἰκίας.
τοιαυτοῦ ἀντὶ μαλακῆς
χλαμύδος, ταύτῃ τινὶ δι-
φθέραν ἢ τιμωτάτῃ σοι Πε-
νία πεπιθέεικεν. ὥς μάρτυς
ὁ Ερμῆς οὕτως, πῶς ἰκέτου-
ον τὸν Δία μηκέθ' ἦκεν πα-
ρά σε, οὕτω δυσμυθῶς μοι
προσενίτω γυμνόν. Ερμ. ἀλλὰ
νῦν ὁρᾷς ὃ Πλοῦτε, οἷος ἦδ' ἔ

γε.

quidem dulcissimarū qua-
rumque rerum tibi exti-
terim autor, opifexque,
autoritatis, præfidentis,
coronarum, aliarū item
voluptatum, mea opera
conspicuis eras, celebris
& obseruandus. Cæterū
si quid molesti ab adula-
toribus accidit, nō mihi
potes imputare, quin ip-
se magis abs te sum affe-
ctus contumelia, propte-
rea quod me tam igno-
miniose viris illis execra-
tis suppeditaris, qui te
mirabantur, ac præstigiis
demētabant, mihiq; mo-
dis omnibus insidias stru-
ebant. Porro quod extre-
mo loco dixisti, te a me
proditum, desertumque
fuisse, istud criminis in
te posuī retorquere, quū
ipse sim modis omnibus
a te reiectus, præceptisq;
exactus ex ædibus. Vnde
pro molli chlamyde sagū
istud charissima tibi pau-
pertas circumposuit. Ita
que testis est mihi hic
Mercurius, quantopere
Iouē orauerim ne ad te
venirem, adeo hostiliter
mihi aduersatum. M E N
C V R. At nūc vides Plu-
te, in cuiusmodi homi-

S A N C T A

nem sit comutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu vero fode ira, vt facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersueris. T I M. Parendum est Mercuri, rursusq; ditescendum. Quid enim facias quum dii compellant? tamē vide, in quas turbas me miserum coniciēs, qui quidem cū ad hunc vsque diem fœlicis sime vixerim, tantū auri repente sum accepturus, nihil comēritus mali, tantumque curarum suscepturus. M E K C V K. Sustine Timon mea gratia, tametsi graue est isthuc, atque intolerandū, quo videlicet palpones illi prae inuidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in coelum reuoluero. P L V T. Abiit ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu vero hic opperire, siquidem digressus Theaurū ad te transmittam, sed feri fortius. tibi loquor auri Thesaure, Timoni huic audiens esto, offer-

que

γεγνήη); ὥστε θαρρῶν ξυμ-
διάτρεϊτε αὐτῷ, καὶ σὺ μὲ σκά-
πτε, ὡς ἔχεις. σὺ δὲ τὸ θησαυ-
ρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ὑ-
πακούσῃ) γὰρ ἐμβόησαντί σοι.
Tί. πῶς ἐσὼν ὁ Ερμῆ, καὶ αὐθις
πλουτηλῆον. τί γὰρ αὖ καὶ πά-
δοι τίς, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιά-
ζοιντο; πάλιν ὅρα γε, εἰς οἷά
με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸ κα-
κοδαίμονα, ὃς ἄχει νῦν εὐ-
δαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν
ἀφρω τοσοῦτον λήφομαι οὐ-
δὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας
φροντίδας ἀναδέξομαι. Ερμ-
ῦς ὡς ἐσθῆθι ὁ Τίμων δι' ἐμὲ. καὶ
εἰ χάλιπὸν τῷτο, καὶ ἂν οἷόν
ᾖ, ὅπως οἱ κέλακες ἐκείνοι
διαρῥαγῶσιν ὑπὸ τῷ φθόγῳ,
ἐγὼ δὲ ὑπὲρ πῶν αἰτηλῶν ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀναπήσομαι.
Πλοῦτ. ὁ μὲ ἀπελήλυθεν, ὡς
δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
εἰρεσίᾳ τῇ πλεονῶν, σὺ δὲ αὐ-
τοῦ παύμηνι, ἀναπέμψω γάρ
σοι τὸν θησαυρὸν ἀπελθὼν,
μᾶλλον δὲ παύει. σέ φημι
θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκου-
σον Τίμωνι τούτῳ, καὶ παρ-
χεσι-

χρισταυτὸν ἀνελέδης. σκάπτε
 ὦ Τίμον βαθείας καταφέ-
 ρων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἀποστήσομαι.
 Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δίκειλλα. νῦν
 μοι ὀπὲρ ἔωσον σιαυτὶν καὶ μὴ
 κάμης ἐκ τῆ βάθους τῆ θησαυ-
 ρὸν ἐς τοῦ μφανὲς προκαλλου-
 μῶν, ὦ Ζεῦ τεράσσει, καὶ φίλοι
 κορύβαντες, καὶ Ερμῇ κερδῶνι,
 πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ
 που ὄναρ ταῦτά ἐστι, δέδια
 γουῦ, μὴ ἀνθρακας εἶρω ἀνι-
 χόβητος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον
 ἐστὶν ὀπίσθημον; ὑπερθεον, βα-
 ρὺν, καὶ τίλιν πρὸς τοῖς ὑπερῷδι-
 στον. ὦ χρυσέ, δεξιῶμα κάλλι-
 στον βροτοῖς, αἰθροβῶρον γὰρ πῦρ
 ἄτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ
 μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ ὦ φίλτατε
 καὶ ἐρασμώτατε. νῦν πείθο-
 μαί γε καὶ Δία ποῖε γινέσθαι
 χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ αὖ παρ-
 δένος ἀναπιπλάμενοις τοῖς
 κέλοποις ὑποδέξαιτο οὕτω κα-
 λὸν ἐρασνὺν, διὰ τῶν τέλους κα-
 ταρξέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κροῖ-
 σι, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθή-
 ματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς
 Τίμωνα καὶ τὸν Τόμανος πλοῦ-
 τον

que temet eruēdum. Fo-
 di Timon altius impin-
 gens. Cæterum ego a vo-
 bis digredior. TIM.
 Age iam o ligo, nunc
 mihi tuas vires explica,
 neque defatigare, dū ex
 abdito Thesaurū in aper-
 tum euocaris. Hem pro-
 digiorū author Iupiter,
 amici Corybantes, ac lu-
 crifer Mercuri, vnde nā
 auri tantum? Num som-
 nium hoc est? Metuo ne
 carbones reperturus sim
 experrectus. Atqui aurū
 profecto est insigne, ful-
 uum, graue, & aspectu
 multo iucundissimum,
 Pulcherrima Aurū fau-
 stitas mortalibus. Quip-
 pe quod ignis in morem
 ardes, noctesque & dies
 renides. Ades o mihi cha-
 rissimum desideratissimū
 que, nunc demum credo
 vel Iouē ipsum olim au-
 rum esse factum. Etenim
 quæ tandem virgo non
 exporrecto sinu vique a-
 deo formosum amatorē
 excipiat per regulas illap-
 sum? o Mida Croëloqz,
 ac munera Delphico in
 templo dicata, vt nihil
 eratis si cum Timone, cū
 que Timonis opibus con-

feramini, cui ne Perfarū
quidē rex par est. O li-
go, sagum charissimum
vos quidem Pani huic
reponere commodum.
At ego quam maxime se-
motum mercatus agrū,
turriculazq; seruandi au-
ri gratia constructa, vni
mihi affatim vixero, se-
pulchrum item inibi mi-
hi defuncto parare est sē-
tentia. Hæc igitur decre-
ta sunt, placitaque in-
reliquū vitæ, seiunctio,
ignorantia, fastidium er-
ga mortales omneis. Por-
ro amicus, hospes, soda-
lis, aut ara misericordiæ
meræ nugæ. Tum comi-
terari lachrimantē, sup-
peditare egentibus, ini-
quitas, ac morū subuer-
sio, ac vita solitaria, qua
lis est lupis, vnus sibi a-
micus Timon, cæteri o-
mnes hostes, & insidiarū
machinatores. Cum ho-
rum quopiam congredi,
piaculum, adeo vt si quē
aspexero duntaxat, in-
auspicatus sit ille dies.
In summa, nō alio nobis
habentur loco quam si-
gna laxeæ, æreaue, neq;
fœcialem ab illis missum
recipiamus, neque fœde-
ra

πλοῦτον, ὃ γὰρ οὐδὲ βασιλεὺς
ὁ περισσῶν ἴσος. ὃ δὲ κίλλα καὶ
φιλάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν
τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι κα-
λόν. αὐτὸς ὃ ἤδη παῖταν περι-
άμβρος πλὴν ἐχαλίας, περιβί-
ον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῶ
θησαυροῦ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν
ἐνδιαλείψας, τὸ αὐτὸ καὶ τάφοι
ὑποθανόντων ἔξεν μοι δοκῶ. δε-
δόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθε-
τήσω πρὸς τὸ ὀπίλοιπον βίον,
ἀμιξία πρὸς ἀπαντας καὶ ἄνω-
σία καὶ ὑποψία. φίλος ὃ ἢ ἔ-
νος, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλέου βωμὸς,
ὕβλος πολὺς, καὶ τὸ οἰκτεῖραι
δακρύοντα, ἢ ὀπικουῆσαι δε-
ομένῳ, παρενομία καὶ κατὰλυ-
σις τῶ ἐθνῶν. μονήρης δὲ ἢ δι-
αία, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ
φίλος οἷς Τίμων, εἰ ὃ ἄλλοι
πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίσθουλοι, καὶ
τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῷ
μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον,
ὑποφρασὲς ἢ ἡμέρας, καὶ ὅλως ἀν-
δραγμάτων λιθίνων ἢ χαλκῶν
μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν,
καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα
παρ' αὐτῶν, μήτε ἀπονδὰς ἀπὸ
δομο-

δόμεθα, ἢ ἐρημία ὃ ὅρος ἔσω
 πρὸς αὐτοῦ . φυλέται ὃ καὶ
 φράτορες καὶ δημῖται, καὶ ἡ πα-
 ρὶς αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνώφε-
 λῇ ἐνόμαλα, καὶ ἀνόητων ἀν-
 δρῶν φιλολιμήμαλα, πλουί-
 τω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπο-
 ράτω ἀπάντ'· καὶ τευφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτῇ, κολακείας
 καὶ ἐπαίνων φοβηκῶν ἀπην-
 λαβήσας, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ
 εὐχαίηται, μόνος ἑαυτῷ γεί-
 των καὶ ὁμορῶν ἐμσείων τ' ἄλ-
 λων, καὶ ἀπαξ ἑαυτῇ δεξιῶτα-
 σαι δὲ δόχθω, καὶ δὲ ἀποθα-
 νεῖν, ἢ αὐτῇ σέφανον ἐπενέ-
 κειν, καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ μισαν-
 θρωπος ἡδιστον . τῷ τρόπου δὲ
 γνωρίσματα, δυσκολία καὶ
 τραχύτης καὶ σκαυότης, καὶ ὑεγὴ
 καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ τίνα
 ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον
 καὶ σβεννύμαι ἐκείνου ἰα, πῶς
 τῇ καὶ ἐλαίῳ καί σβεννύμαι.
 καὶ καὶ τίνα τῷ χιμῶνος ὁ πο-
 ταμὸς παραφέρει, ὃ ὃ ταῖς χεῖ-
 ρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δὲ ἡ-
 ὄθειν καὶ τῷτον ὅπῃ κεφαλὴν
 ἀπὸ πύργου, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι
 δυνά-

ra feriamus. Solitudo
 terminus esto. Caterū
 tribules, cognati, popu-
 lares, postremo patria
 ipsa, frigida quædam &
 sterilia nomina, & insipi-
 entium virorum precia,
 solus Timon diues esto,
 despiciat omnes, solus
 ipse secum oblectetur,
 liber ab assentationibus,
 & onerosis laudib. Diis
 sacra faciat, epuletur so-
 lus, sibiipso vicinus, sibi
 particeps, excutiens sese
 ab aliis. At semel decre-
 tū esto, ut vnus seipsum
 comiter accipiat, si mo-
 riendum sit, aut necesse
 habeat sibiipso coronam
 admouere. Nullūq; no-
 men sit dulcius quā Mi-
 santropi, id est, hominū
 osoris. Morum autem no-
 tex, difficultas, asperitas,
 feritas, iracundia, inhu-
 manitas, quod si quem
 conspexero incendio cō-
 flagrantem, obtestantem
 quo restinguam, pice o-
 leoque restinguere, rur-
 sum si quem flumen vn-
 dis abstulerit, isque ma-
 nus porrigens imploret,
 ut retineatur, hunc quo-
 que demerso capite pro-
 pellere, ne possit emica-

re, hunc admodum pari relaturus est. Hanc legem Timon tulit Eche-
cratides Colytensis, & concionis subscripsit su-
fragiis idem ille Timon. Age hæc decreta sunt,
& pro virili immoremur eis. Cæterum vero mag-
no emerim, ut id omnib. innorescat, quod in opi-
bus abundo. nam illa res illòs præfocauerit, sed
quid illud? Hæc quæ tre-
pidatio? vndique concur-
runt, puluerulenti atque
anheli, haud scio, vnde
aurum odorati. Vtrum
igitur hoc consensu col-
le saxis eos abigo e sub-
limi deiaculans, an hac
tantum in re legem vio-
labimus, ut semel cū illis
congregiamur, ut magis
augantur, fastiditi, repul-
sique? Ita satius esse du-
co. Itaque restemus, quo
illos excipiamus. Age
prospiciam, primus eorū
iste quis est? Nēpe Gna-
conides adulator, qui mi-
hi nuper cœnam petenti
funem porrexit, quum
apud me sæpenumero so-
lida dolia vomuerit. Sed
bene est quod ad me ve-
nit, nam primus omni-
um

δωκθεῖν. οὕτω γὰρ αὐτῷ
ἴστω ὑπολάβαιν. εἰσηήσατο
τὸ νόμον Τίμων Εχεκρατίδης
κολυπηῖος, ἐπεψήφισεν τῇ ἐκ-
κλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἶναι
ταῦτα ἡμῶν διδόνθω, καὶ αὐτοὶ
κῶς ἐμμενέμεθα αὐτοῖς, πάλιν
ἀλλὰ περὶ πολλοῦ αὐτὸ ἐποίη-
σάμεν ἅπασιν γνωριμὰ πως
ταῦτα γινέσθω. διότι ὑπερβολῶν
τῶ, ἀλγύνη γὰρ αὐτὸ πρᾶγμα
ἡμίση αὐτοῖς, καὶ ταὶ τί τῷ-
το; φεῦ τὸ τάχους, παλαιὰ
θὲν σωθέουσι, κικονιμέθω καὶ
πενεσιῶντες, οὐκ οἶδα, ὅθεν
ὁσφραίνμενοι τὸ χρυσίου. ὑπε-
τερον οὐδὲν ἢ τὸ πάγον τὸν
ἀναβαλὲς ἀπικαίνομεν αὐτοῖς τοῖς
λίθοις ἵνα ὑπερδιδίωκεν ἀκροβο-
λιζόμενος, ἢ τόγχι τοσούτον
παρονομήσομεν εἰς ἅπασι
τοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλέον
ἀπὸ τῶν παρονομήσομεν; τοῦτο
οἶμαι καὶ ἀμείνον, ὥς διχῶμα-
θα ἡδὴ αὐτοῖς, ὑποσάντες. φέ-
ρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗ-
τός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κα-
λαξ, ὁ πρῶτος ἔρανον αἰτήσαν
τί μοι ὀρέξας τὸ βρόχον, πεί-
θους

πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολ-
λάκις ἐμνησκός. ἀλλ' οὐ γι-
εποίησιν ἀφικνῶμενος, οἰμώξε-
ται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Γν. οὐκ
ἐγὼ ἐλίσσον, ὡς ἐκ ἀμελήσουσι
Τίμωνος ἀσθαδὸς ἀνδρὲς οἱ θε-
οί; χεῖρε Τίμον ἐμμεφώτα
τε καὶ ἥδιστε καὶ συμποικώτατε.
Τί. νὴ καὶ σύ γε ὦ Γναθονίδη,
γυπῶν ἀπάντων βορώτατε,
καὶ ἀνθρώπων ἐπιπρότατε.
Γν. αἰεὶ φιλοσκοῦμμεν σύ γε.
ἀλλὰ πρὸς τὸ συμπόσιον, ὡς
κρινόν τι σοὶ ἄσμα τῶν γιοδι-
δάκτων διθυράμβων ἦκε κο-
μίζων. Τί. καὶ μὲν ἐλγεγιά γε
ἄσθῃ μάλα πεπαθὼς ὑπὸ
ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Γν. τί τῷ-
το; παῖς ὦ Τίμον; μαρτύ-
ρομαι, ὦ Ηράκλεις, τοῦτο τοῦτο, πο-
καλοῦμαι σε βραῦμαλος εἰς ἄ-
ρτον πάλιν. Τί. καὶ μὲν αὖ γι-
μικρὸν ἐπιβραδυῖς, φόνου ἰά-
χα προκεκλήσημι. Γν. μὴ δα-
μῶς, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ
βραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπά-
σαι τῷ χυσιῷ, διότι γὰρ ἴχαι
μὲν ὅτι τὸ φάρμακον. Τί. ἔτι
μῶς; Γνα. ἀπῆμι, σὺ δ' αὖ

χαί-
ναι

um vapulabit. G N A T.
Annon dixi Timonem
virum bonum non negle-
cturos esse Deos? Salve
Timon formosissime, iu-
cundissime, conuiuator
bellissime. T I M. Scili-
cet & tu Gnatonides,
vulturum omnium voraci-
ssime, & hominum per-
ditissime. G N. Semper
tibi grata dicacitas. Sed
ubi compotamus? Nam
nouam tibi adfero canti-
lenam, ex his quos nuper
didici dithyrambis. T I-
mon. At qui elegos canes
admodum miserabiles,
ab hoc doctus ligone. G.
Quid isthuc? Feris o Ti-
mon? Attestor. O. Her-
cules, hei hei, in ius te
voco apud Areopagitas,
qui vulnus dederis. T I.
Atqui si cunctare paulu-
isper, mox cedis me resi-
ges. G N A. Nequaquam,
quin tu plane vulneri me
dere, paululo auri inun-
cto. Mirum enim in mo-
dum praesentaneum id
est remedium. T I. Eriā
manes? G N A. Abeo. At
tibi male sit, qui quidem
ex viro commodo tā sa-
uus factus sis. T I. Quis
hic est qui accedit recal-

5 5

ua-

nasser ille ? Philiaides ,
 assentatorum omnium exe-
 cratissimus. Hic quum
 a me solidum acceperit
 fundum, tum filia in do-
 tem talenta duo, lauda-
 tionis præmium, quum
 me canentem reliquis si-
 lentibus omnibus solus
 maiorem in modum ex-
 tulisset, deierans me vel
 oloribus magis canorū,
 ubi ægrotantem antea
 vidit me, & adieram ora-
 turus ut mei curam age-
 ret, plagas etiam egre-
 gius ille vir impegit.

ΠΗΙ. O impudentiam,
 nunc demum Timonem
 agnoscitis, nunc Gnato-
 nides amicus & cōiuiua,
 enimvero habet ille dig-
 na se, quandoquidē in-
 memor est atque ingra-
 tus. At nos qui iā olim
 conuictores sumus, & qua-
 les ac populares, tamen
 modeste agimus, ne in-
 filire videamur. Salve he-
 re, fac ut istos adulator-
 res sacrilegos obserues,
 qui nusquam adsunt nisi
 in mensa, præterea a cor-
 nis nihil differunt. Neq;
 posthac huius ætatis mor-
 talium ulli fidendum
 est. Omnes ingrati & sce-
 lesti

χαίρήσῃς οὕτω σκαῖς ἐν χει-
 ρεὶ ἡγούμενος. Τίμ. τίς οὕτως
 ὄσιν ὁ προσίων, ὁ ἀναφαιλα-
 λίας; Φιλιάδης κολάκων ἀ-
 πάντων ὁ βδελυρώτατος, οὗ-
 τος ἢ παρ' ἐμοῦ ἀχρὴν ὅλον
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα
 δύο τάλαντα μισθὸν ἔπαί-
 νου, ὅπότε ἀσπανά με πάντων
 σιωπῶντων μόνος ὑπερπήνε-
 σιν, ἐπωμοσάμηνος ὠδικώτε-
 ρον εἶναι τῷ κύκνων, ἐπεὶ δὴ νο-
 σουῶτα πρόσω εἶδε με καὶ
 προσῆλθον ὀπικουρίας δέομα-
 νος, πληγὰς ὁ ἡγναῖος προσ-
 ἐνέτρενε. Φιλ. ὦ τῆς ἀναισχυ-
 τίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζεις;
 νῦν Γναθονίδης φίλος καὶ
 συμπότης; τοῖς αἰσῶν δίκαια
 πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος
 ὢν. ἡμεῖς ἢ οἱ πάλαι ξυνή-
 θεις καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημῶν,
 ὅμως μετρίάζομεν ὥς μὴ ὀπι-
 πηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέ-
 σποια, καὶ ὅπως τοῦ μισαροῦς
 τύττος κολάκας φυλάξῃ, τοῦ
 ὅπῃ τ' ῥαπέζης μόνον, τὰ ἄλ-
 λα ἢ κοράκων οὐδ' ἐν διαφέρειν
 τας, ὡς ἐτι πιστεύει τ' νῦν εὐ-
 δυνῆ,

δινί, πάντες ἀχάρινοι καὶ πο-
 νηροί. ἐγὼ δ' ἰάλανθόν σοι κομί-
 ζων, ὥς ἔχῃς παρὶς τὰ κατεπεί-
 ροντα χρεῖδες, καθ' ὅδ' ἡδὴ πα-
 σίον ἤκουσα, ὥς πολυλοίπῳ πέρ-
 με γέθη ἵνα πλοῦτον ἤκω τοι-
 σαρευῶ ταῦτά σε νοθεύσω, καὶ
 τοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὢν ;
 οὐδὲν ἴσως δέησιν ᾧ παρ' ἐ-
 μοῦ λίσαν, ὅς καὶ τὰ Νέσορι τὸ
 δέον παραινήσεις αὐτὸν. Τίμ-
 ῆσαι ταῦτα ὧ φιλάδην πλὴν
 ἀλλὰ πρόσθι, ὥς καὶ σὲ φιλο-
 φρονήσωμαι τῇ δικέλλῃ. Φιλ-
 ἀνθρωποι, κατέαβα τὸ κεφάλι
 ὑπο τὸ ἀχάρινον, διότι τὰ
 συμφέροντα ἐνοθέτην αὐτόν.
 Τί. ἰδοὺ βίτες οὗτος ὁ ῥήτωρ
 Δημέας προσέρχετο. Φήσιμα
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενῆς
 ἡμέτερος εἶναι λέγων, οὗτος
 ἐνκαίδικα παρ' ἐμοῦ τά-
 λαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκλίσας τῇ
 πόλει. κατὰ δὲ δίκας οὐδ', καὶ
 ἐπὶ δέλοισιν ἀποδιδούς, καὶ τὸ ἐ-
 λείψας ἐλυσάμην οὐδ', ἐπεὶ δὴ
 παρ' αὐτῷ ἔλαχε τῇ ἐρεχθίδι
 φυλῇ διανέμειν τὸ πτωρικόν,
 καὶ γὰρ προσήλθον αὐτὸ τὸ γι-
 γνόν-

lesti. At ego quum tibi
 talentum adducere, quo
 posses ad ea quæ velles
 uti, in via accepi, te sum
 mas quasdā opes esse na-
 ctū. Proinde accessi his
 de reb. admoniturus te,
 quanquam tibi forsitan
 me monitore nihil erat
 opus, viro nimitum adeo
 prudenti, ut vel Nestori
 ipsi, si necesse est, consi-
 lium dare queas. T. Ita
 fiet Phthiades, sed age,
 accede quo te ligone co-
 miter accipiam. P H I L.
 Homines, confregi cra-
 niū ab hoc ingrato, pro-
 pterea quod cum ea quæ
 in re illius erant, admo-
 nuī. T I M. Ecce terti-
 us huc orator Demeas se
 recipit, tabulas dextra
 gestans, aitque se mihi
 cognatum esse. Hic una
 die de meo sedecim talē-
 ta ciuitati dependit, nā
 damnatus erat, ac vin-
 ctus, at quum soluendo
 non esset, ego misertus
 illū redemi. Porro quū
 illi forte obuenuisset, ut
 Erechtheidi tribui distri-
 bueret ærarium, atque
 ego audiens id quod ad
 me redibat, poscerē, ne-
 gabat se ciuem non ē
 me.

me. D E M. Salve Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, defensorculum Græciæ. Profecto iam dudum te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quando quidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cursuque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. T I M. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi D E M. Quid tum? spectabis posthac? sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissime se gessit, & Peloponensium duas acies concidit. T I M. Qua ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam

γνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτῳ ὄντα με. Δημ. χαῖρε ὦ Τίμον, τὸ μέγα ὄφελος τῶ ἥρους, τὸ ἔρεσμα τῆς Αἰθιωνῶν, τὸ ἀνδραγαθὸν τῆς ἑλλάδος, καὶ μὴν πάσαις σε ὁ δῆμος ξυνελεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέραι περιμήνουσι. πρῶτον δὲ ἀκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σου γέγραφα. Εἰδὼς Τίμων ὁ Εὐχεκράτιδου κολυττεύς, αἴθερ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαῖος, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὥς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ ἑλλάδι, πρὸ πάντων χεῖρον διατελεῖ τὰ ἄριστα παρὰ πᾶν τῇ πόλει, νίκηκε δὲ πῦξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι, καὶ σωμαρίδι πωλικῇ. Τί. ἀλλ' οὐδὲ ἐθέρωσα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. Δη. τί οὖν; διωθήσεις ὕστερον τὰ τοιαῦτα καὶ πολλά προσκείμενός ἀμεινον. καὶ ἡρίσσυσι δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρουσι πρὸς ἀγαθῆν εἰς, καὶ κατέκοψεν πελοποννησίων δύο μοίρας. Τίμ. πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, οὐδέ ποτε ἐγείνα-

εγράψην ἐν τῷ καταλόγῳ.
 Δη. μέτρια τὰ φεῖ σου; λέ-
 γεις. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι αὐτοῖς
 • κερὶ ἀμνημονουῦντες. ἔτι ὃ καὶ
 ψήφισματα γράφον, καὶ συμ-
 βουλευσάντων καὶ στρατηγῶν, οὐ με-
 κρὰ ἀφέλῃσι τιμὴν πόλιν, ὅτι
 τοῦτοις ἅπασιν δέδοκται τῇ
 βουλῇ καὶ τῷ δῆμῳ, καὶ τῇ ἡλι-
 κία καὶ φυλαῇ, καὶ τοῖς δῆ-
 μοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυ-
 σοῦ ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα
 παρὰ τὴν Αθηνῶν ἐν τῇ ἀκρο-
 πόλει, κεραινὸν ἐν τῇ δεξιᾷ
 ἔχοντα, καὶ ἀκλῖνας ὅτι τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ σιφανῶσαι αὐτὸν
 χρυσοῖς σιφάνοις ἐπὶ αὐτὸν, καὶ ἀνα-
 κερυχθῆναι τοὺς σιφάνους
 σήμερον Διονυσίοις τραγῳδοῖς
 καινοῖς. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ τήμερον ἰὰ Διονύσια. εἶπε
 τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥή-
 τωρ συγγενὴς αὐτοῦ, ἀρχισυνε-
 καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν. καὶ
 γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. καὶ
 τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα αὐ-
 τὸν θέλοι. τοῦτ' ἐμὲ οὐκ οὐκ
 τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ
 τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν
 παρὰ

quam militiæ dederim
 nomen. DEM. Mode-
 ste equidem de teipso lo-
 queris, nos tamen ingra-
 ti futuri sumus, nisi me-
 minerim⁹. Præterea scri-
 bendis plebiscitis, & in
 consultationibus, & in
 administrandis bellis
 non mediocrem utilita-
 tem attulit Reipublicæ.
 His de causis omnibus
 visum est, curiæ, plebi,
 magistratibus tributim
 plebeiis singulatim, com-
 munitè vniuersis, au-
 reum statuere Timonem
 iuxta Palladem in arce,
 fulmen dextra tenen-
 tem, radiis tempora am-
 bientibus, utque septem
 aureis coronis corpne-
 tur, & promulgari co-
 ronæ hodie Dionysiis
 tragædis novis. Agi-
 nim per eum oportet ho-
 die Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demeas ora-
 tor, propterea quod cog-
 natus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit.
 Nam & orator optimus
 Timon, præterea quic-
 quid voluerit. Hoc igitur
 tibi suffragium, sed
 utinam & filium meum
 ad te pariter adduxis-
 sem,

sem, quem tuo nomine Timonem apellavi. T I. Qui potes Demea, quū uxorem quidem duxeris unquam, quantum nobis scire licuit. D A M E. At ducam, nouo in eunte anno, si deus permiserit, liberisque operam dabo. Tum quod erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. T I M. An uxorem tu sis ducturus equidē haud scio, tanta a me plaga accepta. D E M E A. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occipit? pulsasque eos qui sunt ingenui ipse nec ingenuus plane, nec ciuis, verum propediem pœnas daturus, quum aliis nominibus, tum quod arcem incendis. T I M. Atqui non conflagrauit arx scelestæ Proinde palam est te calumniatorum agere. D E M E. Sed & diueses ararium profodiens. T I M. Non profossum est neq; isthuc, vnde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. D E M. Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia q̄ in ea

παρά σε, ὃν ὅτι τῷ σῷ ὄνυμα τι Τίμωνα ὀνόμακα. Τίμ. πῶς ᾧ Δημέα, ὃς οὐδὲ γαμήκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ γαμῶ, ὡς διδῶ θεὸς ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήτομαι, καὶ τὴν γυνήν σόμφρον, ἄξιον γὰρ εἶναι, Τίμωνα ἥδη καλῶ. Τίμ. οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔτι ᾧ οὗτος, τηλικαύτῳ παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. Δημ. ἄ μοι, τί τοῦτο, τυραννίδι Τίμων ὅτι χειρεῖς, καὶ τύπεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἄσους ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέσκησας. Τίμ. ἀλλ' οὐκ ἐμπέπησας ᾧ μισθὸν ἢ ἀκρόπολις, ὥς δὴ ἄλλος εἰ συκοφαντῇ. Δημ. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὴν ὑπὸ τῷ δόμον διαρῖζας. Τίμ. οὐ διώρεται οὐδὲ οὗτος, ὥς ἀπιδανά σου καὶ ταῦτα. Δημ. διαρυσθῆσεται μὲν ὕστερον, ἥδη δὲ σὺ παρὰ τα σὰ ἐν αὐτῇ ἔχεις. Τίμ.

Τίμ. οὐκοῦν καὶ ἄλλω λάμ-
 βανι. Δη. οἱμοὶ τὸ μετὰ φρε-
 νον. Τίμ. μὴ κέκραχθι. κα-
 τοίσω γὰρ σοὶ καὶ τρίτῳ, ἐπεὶ
 καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοι-
 μι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων
 μοῖρας καλὰ κόψας ἀνὸς.
 ἐν δὲ μίαν ἀνδράπιον μὴ
 ἐπαιτίψας, μάτῳ γὰρ αὖ
 εἶλω καὶ νενικυκῶς οὐλύμπια
 πύξ καὶ πάλην. ἀλλὰ τί
 τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φι-
 λόσοφος οὕτως ὅειν; οὐ μὲν
 οὐκ ἄλλος. ἐκπετάσας τοῦ
 τὸν πάγονα, καὶ τὰς ὀφρῦς
 ἀνατείνας, καὶ βρενθυβρόντος
 τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεσθαι, τίτανω-
 δες βλέπων, ἀνασισοβημέ-
 νος πῶς δὴ πρὸς μετώπῳ κέ-
 μιν, Αὐτοβορέας τις ἢ Τρί-
 ταν, οἷους ὁ Ζεὺς ἔγραφεν.
 οὗτος ὁ τὸ χῆμα εὐσαλῆς, καὶ
 κρόστιμος τὸ βάδισμα, καὶ σω-
 φρονικὸς πῶς ἀναβολὴν, ἐκ-
 δειν μυσία ὅσα περὶ ἀρετῆς
 διεξιῶν, καὶ τῆς ἡδονῆς χαιρόν-
 των καταγορεύων, καὶ τὸ ὅλ-
 γαρκὲς ἐπαινῶν. ἐπειδὴ λον
 σάμενος ἀφίκατο δὴ τὸ
 δῖον

in ea condita, possides
 Tim. Alteram itaque
 plagam accipe. Dem.
 Hei scapulis meis. Tim.
 Ne vociferare, alioqui
 & tertiam tibi illidam.
 Etenim res plane ridicu-
 la mihi acciderit, si quā
 inermis duas Lacedæmo-
 niorum acies fuderim,
 vnum scelestum homi-
 nem non protriuerō.
 Tum frustra vicerim in
 Olympiis, & pugil &
 palæstrites. Sed quid
 hoc? an non philosophus
 Thrasycles hic est? Pro-
 fecto ipse est, promissa
 barba, subductisque su-
 perciliis, & magnum
 quiddam secum murmu-
 rans accedit, Titanicum
 obtuens, cæsariem per
 scapulas fluentem ven-
 tilans, alter quidam
 Boreas aut Triton, qua-
 les eos Zeuss depinxit.
 Hic habitu fragilis, in-
 cessu moderatus, ami-
 ctu modestus, mane mi-
 rum quam multa de vir-
 tute differit, damnans
 eos, qui voluptate capi-
 untur, & frugalitatem
 laudans, postquam lotus
 deuenit ad cœnam, puer
 que ingentem illi cali-
 cem

cem porrexit, meratiore
autem maxime gaudet,
perinde vt Lethes aquā
ebibens, a diluculariis
illis disputationibus di-
uerfissima quæ sunt ex-
hibet, dum milui inftar
præripit obsonia, & pro-
ximum cubito oppofito
arcens, mento interim
condimentis oppleto,
dum canum ritu ingur-
gitat, prono incumbens
corpore, perinde atque
in patinis virtutem in-
uenturum feſe ſperet,
dumque vſque adeo di-
ligenter catinos exter-
git indice digito, vt ne
paululum quidem reli-
quiarum ſinat adhære-
re, nunquam non que-
rulus, tanquam deteri-
orem partem acceperit,
vel ſi totam placentam,
aut ſuam ſolus omnium
accipiat, qui quidem e-
dacitatis & inſatiabili-
tatis eſt fructus temu-
lencus, vinoque baccha-
tus, non ad cantum mo-
do, ſaltationeſq; verum
ad conuiuium vſque &
iracundiam. Adhæc mul-
tus inter pocula ſermo
(tum enim vel maxime)
de temperantia, ſobrie-
tate

δειπνον, καὶ ὁ πᾶς μεγα-
λυν τὴν κύλικα ὀρέξεν
αὐτῷ, τὸ ζωροτέρῳ δὲ χαί-
ρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λί-
θης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώ-
τατα ὀπιδείκνυται τοῖς ἐω-
δινοῖς ἐκείνοις λόγοις, πο-
ρεύων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ
ὄψα, καὶ τὸν πλυσίον πα-
ραγκωνιζόμενος, καρύκῃς
τὸ γρήγιον ἀνάπλεως, κυνη-
δὸν ἐμφορούμενος, ὀπικ-
κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λο-
πάσι τὴν ἀρετὴν εὐρέσει
προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ πρὸ
βλῖα τῶν λιχανῶν ἀποσμή-
χων, ὥς μὴδὲ ὀλίγον τῷ μυλ-
τωτοῦ καλαλίποι, μεμφίμοι
νος αἰεὶ ὡς τὸν πλακουῦτα
ὄλον, ἢ τὸν σὺν μόνος τοῦ
ἄλλων λάβοι, ὃ, τι περ ληχ-
νείας καὶ ἀπλησίας ὀφείλος,
μέθυσος καὶ πάρονος, οὐκ
ἄχρῃς ἔδῃς καὶ ὀρχησῶς
μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας
καὶ ὀργῆς προσέτι, καὶ λό-
γοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικῃ
τότε δὴ καὶ μάλιστα περὶ
σωφροσύνης καὶ κοσμιότη-
τος,

τος, καὶ ταῦτά, φησιν, ἤδη
 ὑπὸ τῷ ἀκράτου πονήρως ἔ-
 χων, καὶ ὑποβαλίζων βελόι-
 ος. εἶτα ἔμειος δὴ τὸτο, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀράμφοι τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτῷ ἐκ τῆ συμ-
 ποσίου τῇ αὐλησίδος ἀμφοτέ-
 ραις ἐπιθυμῶν. πλὴν ἀλ-
 λά καὶ νήφων, οἵδενι τῷ ποσέ-
 ων παρὰ χερσίν αὐτῷ ψεύ-
 σματος ἕνεκα, ἢ θρασυτήτος
 ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολά-
 κων ὅτι τὰ πρῶτα, καὶ ὁπορεῖ
 παροχευέτατα, καὶ ἢ γοντεία
 παροχεύεται, καὶ ἢ ἀνσιχωλία
 παρομαρτεῖ, καὶ ὅπως πάν-
 σοφον τὸ χεῖμα, καὶ πάντα
 χόθεν ἀκρίβες, καὶ ποικίλως
 ἐπικλές. οἰμῶξ ὅτι τοιγαροῦν
 οὐκ εἰς μακρὰν χρεὸς ὦν. τί
 τῷτο; παπαί, χεῖνιος ἡμῖν
 Θρασυκλῆς. Θρα. οὐ καὶ ταῦ-
 τα ὦ Τίμων τοῖς πολλοῖς τῶ
 τοῖς ἀφῆγμαι, ὥσπερ οἱ τὴν
 πλοῦτόν σοι τεθηπότες, ἀρ-
 γίου καὶ χρυσίου καὶ δειπνῶν πο-
 λυτελῶν ἐλπίδι σωθεδραμῇ
 κασι, πολλὸν πλὴν κολακείαν
 ὁποδὲξάμενοι πρὸς ἄνδρα ὅσον

στ

tateque, atque ista qui-
 dem loquitur, quum iam
 a mero male habens, &
 balbutiens ridiculus. De
 inde vomitus super his.
 Postremo sublatum eum
 de conuiuio efferunt alii
 qui, ambabus manibus
 tibicinæ inhzrentem.
 quanquam alioqui ne
 sobrius quidem ulli pri-
 mariorum cesserit vel
 mendacio vel confiden-
 tia, vel auaricia. Quia
 & inter assentatores pri-
 mas tenet, peierat prom-
 ptissime, anteit impostu-
 ra, comitatur impuden-
 tia. In summa prorsus
 admirandum quoddam
 spectaculum est omni ex
 parte exactum, varieque
 absolutum, proinde non
 eiulabit clarius videli-
 cet, quum sit modestus.
 Quid hoc? papæ, tandem
 nobis Thrasycles? ΤΗΚ.
 Non hoc animo ad te
 venio, Timon, quo ple-
 rique isti, qui nimirum
 opes admirati tuas, ar-
 genti, auri, opiparorum
 conuiuiorū adducti spe
 concurrunt, multaque
 assentatione deliniunt
 te, hominem videlicet
 simplicem, facileque im-
 parti-

Τ

parti-

partientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cœnam sufficientem esse, tum obsonium suauissimum, cæpe aut nasturcium, aut si quando deliciar, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, vt ne te subuerterit pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum exciterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes vniuersas in mare præcipitabis, vt pote quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiz possit opes perspicere. Ne tamen in altum o bone, sed ferme ad pubem vsque ingressus, paulo vltra solum fluctibus o pertum, me quidem vno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas

potio

σὲ ἀποϊκὼν, καὶ τὸν ὄντων καὶ
 γωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάλισ-
 τὰ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅσον
 δὲ ἡδιστόν, θύμον ἢ κάρδα-
 μον, ἢ ἔποτε τρυφώλω ὀλί-
 γον ἤμ' ἁλῶν. ποτὸν δὲ ἢ
 ἐννεάκρομος. ὁ δὲ τρέφων
 οὗτος, ἥς βούλει πορφυ-
 ρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον
 μὲν γὰρ οὐδὲν τιμώτερον
 ἤμ' ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφί-
 δων μοι δοκεῖ, σοὺ δὲ αὐτοῦ
 χάριν ἐτάλλω, ὥς μὴ διαφθί-
 ρῃ σὲ τὰ κάκιστον τοῦτο καὶ
 ὀπιβουλότατον κλῆμα ὁ πλοῦ-
 τος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἰ-
 τίος ἀνῆκτων συμφορῶν γι-
 γνημῶς. εἰ γὰρ μοι πείθῃς,
 μάλιστα ὅλον εἰς πλὴν θά-
 λαῖαν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐ-
 δὲν ἀναγκάσιον ἀνδρὶ ἀγαθῷ
 ὄντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας
 πλοῦτον ὅρῃν δυναμῶς. μὴ
 μὲν τοι ἐς βάθος ὧ' γὰρ θῆ,
 ἀλλὰ ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπιμ-
 βάς, ὀλίγον ἄρ' οὗ τῆς κυμαλῶ-
 δους γῆς, ἐμοὶ ὀρεῶντος μόνου.
 εἰ δὲ μὴ τῷτο βούλῃς, σὺ δ' ἅλ-
 λον τρέπον ἀμείνω καὶ τὰ χάρος
 οὐκ ἔστι

ἐκφέρεισον αὐτὸν ἐκ τῆς
 εἰκίας, καὶ μὴδ' ὀβολὸν αὐ-
 τῷ ἀνείς, διαδίδους ἅπα-
 σι τοῖς διουμήοις, ᾧ μὲν
 ἑδραρχμας, ᾧ δὲ μνάν, ᾧ
 δὲ τάλαντον, εἰ δὲ τις φι-
 λόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τρι-
 μοιρίαν φέρεσθαι δίχματος,
 ἐμοὶ δὲ, καὶ τοι οὐκ ἐμαυ-
 τοῦ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως
 μεταδῶ σὺν ἑταίρων τοῖς
 διουμήοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ
 πλὴν πῆραν ἐμπλήσας πα-
 ράχοις, οὐδὲ ὅλους δύο μι-
 δίμνους χωρεῖσαν αἰγινη-
 τικούς. ὀλιγαρχῶ δὲ καὶ
 μέτριοις χρὴ εἶναι τὸν φιλο-
 σοφουῦντα, καὶ μηδὲν ὑπερ-
 πλὴν πῆραν φρονεῖν. Τιμ.
 ἔπαινῶ ταῦτά σου ὦ Θρασύ-
 κλεις. πρὸ γούμ τῆς πῆρας
 εἰδοκεῖ, φέρε σοι πλὴν κεφα-
 λῶν ἐμπλήστω κοινῶν,
 ὅππῃς τῆς τῇ δικέλλῃ,
 Θρασ. ὦ δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παύμεθα ὑπὸ τοῦ
 καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ
 πόλει. Τιμ. τί ἀγανακτεῖς
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὴν

παρ-

potiore via ex xidibus eii
 cito, ac ne obulum qui-
 dem tibi facias reliquū,
 videlicet largiens iis,
 quicunque opus habent
 huic quinque drachmas,
 illi minam, alii talen-
 tum. Si vero quis phi-
 losophus fuerit, duplam
 aut triplam portionem
 ferre dignus est. Quan-
 quam hoc quidem mihi
 non mea ipsius gratia
 peto, sed quo amicis si
 qui egebunt, donem, sat
 est si modo peram hanc
 largitione tua expleu-
 ris. ne duos quidem mo-
 dios Aegineticos capien-
 tem. Nam paucis con-
 tentum, modestumque
 conuenit esse eum qui
 philosophatur, neque
 quicquam ultra peram
 cogitare. TIM. Equi-
 dem ista, quæ dicis, pro-
 bo Thrasicles, ergo si
 videtur, priusquam pe-
 ram expleam, age tibi
 caput opplebo tuberi-
 bus, posteaquam ligone
 sum mensus. THRAS.
 O libertas, o leges, pul-
 samur ab impurissimo
 libera in ciuitate? TIM.
 Quid stomacharis o bo-
 ne Thrasycles? num te

T

de-

defraudavi? Atqui ad-
iūciam ultra mensuram
Chenices quatuor? sed
quid hoc negotii? Com-
plures simul adueniunt,
Blepsias ille, & Laches
& Gniphon, breuiter
agmen eorum qui vapu-
labunt. Itaque quin ego
in rupem hanc conscen-
do, ac ligonem quidem
paulisper interquiescere
sino, dudum fatigatum?
Ipse vero plurimis con-
gestis saxis, procul eos
lapidum grandine peto.
B L E. Ne iace o Timon,
Abinus enim. T I M.

At vos quidem nec
circa sanguinem,
nec absq; vul-
neribus.

παράκερυσμαί σι; ἢ μὲν
ἐπιβαλὼ χοίνικας ὑπὲρ
τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ
τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον-
ται. Βλεψίας ἐκείνος, καὶ
Λάχης καὶ Γνίφων, ὅπως τὸ
συντάγμα ἡμῶν οἰμωξομένην.
ὥς τε τί οὐκ ὅτι πῶς πέττει
ταύτην ἀνελθόν, πῶς μὲν δὲ
κεῖθεν ἐλίγον ἀπαυῶ, πάλ-
λαι πεποινηκῶν; αὐτὸς δὲ
ὅτι πλείους λίθους ξυμφω-
ρήσας, ὅπως χαλαρῶ πόρρον
δεῖν αὐτοῦ; Βλεψ. μὴ βάλ-
λει ὦ Τίμον, ἀπὸ μὲν γάρ. τί.
ἀλλ' οὐκ ἀναιμωλί γε ὑμεῖς,
οὐδὲ ἀνεντραυμα-
ταί.

F I N I S.

T E Λ Ο Σ.

L I P S I A E

*In Officina Ernesti Vægelini
Constantiensis.*

Anno

M. D. LXVIII.